

SERIES

NHỮNG THỬ THÁCH CỦA

APOLLO

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Nguyễn Mỹ Ngọc dịch

RICK RIORDAN

CHIBOOKS   NHÀ QUẢN LÝ SẢN PHẨM HỌC

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>
<u>Chương 30</u>
<u>Chương 31</u>
<u>Chương 32</u>
<u>Chương 33</u>
<u>Chương 34</u>
<u>Chương 35</u>
<u>Chương 36</u>
<u>Chương 37</u>
<u>Chương 38</u>
<u>Chương 39</u>
<u>Chương 40</u>
<u>Chương 41</u>
<u>Chương 42</u>

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 1

Lester (Apollo)

Vẫn là con người; Cảm ơn vì đã hỏi

Chúa ơi, ta ghét cuộc sống này

Khi CON RỒNG CỦA BỌN TA khiêu chiến tại Indiana, ta biết đây sẽ là một ngày thật tồi tệ.

Bọn ta đã di chuyển về phía tây trong sáu tuần và Festus chưa bao giờ có thái độ thù địch như vậy đối với bất cứ một bang nào. New Jersey, mặc kệ. Pennsylvania, dường như khá thích thú, mặc dù đã có một trận chiến với Cyclopes của Pittsburgh ở đó. Ohio, đã cố kiềm chế, ngay cả sau cuộc gặp gỡ với Potina, nữ thần đồ uống thời thơ ấu của La Mã, người đuổi theo bọn ta dưới hình dạng một bình rượu khổng lồ màu đỏ hình mặt cười.

Tuy nhiên, vì một lý do nào đó, Festus chẳng hề thích Indiana, nó hạ cánh trên đỉnh vòm của tòa nhà bang, vỗ nhẹ đôi cánh kim loại của mình và khắc ra một tia lửa đốt rụi quốc kỳ ngay lập lựng.

"Woww, anh bạn", Leo kéo dây cương con rồng," chúng ta đã nói về điều này rồi, không phá hoại di tích công cộng". Ở đằng sau, trên xương sống con rồng, Calypso đang bám chặt vào vảy Festus để giữ

thăng bằng "Này, chúng ta có thể xuống dưới được không, lần này thật nhẹ nhàng nhé?"

Đối với một nữ phù thủy bất tử đã từng điều khiển các linh hồn gió, Calypso chẳng thích bay cho lắm.

Gió thổi mái tóc màu nâu hạt dẻ của cô ta tấp vào cả mặt và miệng, làm tôi chớp mắt và phun nước bọt.

Thật đấy, bạn đọc ạ.

Ta, hành khách quan trọng nhất, đã từng là vị thần vinh quang Apollo, giờ phải ngồi đằng sau lưng rồng. Ôi bao nhiêu phần nợ tôi phải chịu từ khi Zeus tước đi quyền hạn thiêng liêng của ta, cũng chẳng bằng việc bây giờ ta là một thằng nhóc phạm nhân 16 tuổi với cái bí danh ghê rợn Lester Papadopolus. Chẳng đủ để ta phải lao xuống trái đất làm nhiệm vụ anh hùng cho tới khi tìm được cách trở về với ông cha thần thánh, có lại được những ân sủng tốt đẹp, hoặc là khuôn mặt đầy mụn, thứ mụn mà chẳng hề phản ứng với thuốc zit kê đơn. Mặc dù tôi sở hữu một tấm bằng lái xe từ tiểu bang New York, Leo vẫn không tin tưởng giao cho ta quyền cầm lái con chiến mã trên không của mình.

Móng vuốt Festus đã phải cào cấu khắp nơi để đứng vững được trên cái mái vòm xanh lá, thứ mà quá nhỏ so với kích thước một con rồng đồng. Ta bỗng nhiên hồi tưởng về cái lần tôi cố gắng gắn bức tượng Calliope to bằng người thật vào cỗ xe mặt trời, sức nặng của bức tượng làm mui xe chúi xuống và lao vào giữa Trung Quốc tạo nên hoang mạc Gobi.

Leo liếc nhìn lại: "Apollo, ngài có cảm nhận được gì không?"

"Tại sao ta lại cảm nhận được gì chứ, tà chỉ là một vị thần tiên tri.."

"Ngài là người đã nhìn thấy cảnh mộng", Calypso nhắc nhở, "Ngài đã nói có thể Meg đang ở đây".

Việc nghe thấy tên Meg làm tim ta đau nhói: "Điều đó không có nghĩa là ta có thể xác định vị trí của con bé, Zues đã tước đi quyền truy cập GPS của ta"

"GPS?" Calypso hỏi

"Hệ thống định vị thần thánh"

"Nó không có thật"

"Mọi người, bình tĩnh nào", Leo vỗ cổ con ròng, "Apollo, hãy cố nhớ lại xem nào, đây có phải cái thành phố mà ngài đã thấy trong mơ không?"

Ta quét mắt về phía chân trời, Indiana là một vùng đất bằng phẳng, đường cao tốc bắc ngang qua một vùng đồng bằng nâu sẫm, bóng của những đám mây trôi lơ lửng trên trời tạo thành những vệt đen lổ chỗ trên thành phố, xung quanh chúng tôi mọc lên từng cụm nhà cao tầng khắng khiu đan xen bởi những lớp tường gạch và cửa kính trong như những bó cam thảo đen và trắng. (chẳng phải loại cam thảo ngon lành gì, cả đen và trắng, cái loại kinh khủng mà đã ngự trong bát kẹo trên bàn cà phê của mẹ kế bạn trong hàng niên kỉ. Phải, Hera đấy, tại sao ư? Ta sẽ kể cho người sau).

Từ sau khi rơi xuống trái đất ở New York, ta cảm thấy Indiana thật vắng vẻ và thanh bình, một người hàng xóm thích hợp của New York - Như một thành phố trung tâm đã bị kéo giãn ra bao phủ toàn

bộ vùng Manhattan sau đó giảm hai phần ba dân số và bị rửa trôi sạch sẽ.

Ta chẳng thể hiểu nổi lý do gì khiến bộ ba hoàng đế La Mã ác quỷ lại để ý một nơi như thế này, cũng chẳng hiểu tại sao Meg McCaffrey lại được cử đến để tóm cổ ta tại đây. Giờ mọi thứ đã rõ ràng, ta đã nhìn thấy đường chân trời này, ta đã nghe thấy kẻ thù cũ Nero ra lệnh cho Meg: Hãy đi về hướng Tây, bắt lấy Apollo trước khi hắn kịp tìm thấy Oracle tiếp theo, nếu không thể bắt sống thì hãy kết liễu đời hắn.

Điều đó thật đáng buồn nhỉ? Meg đã từng là một người bạn tốt, cô bé còn có thể trở thành sự phụ á thần của ta, nhờ khiếu hài hước của Zeus. Chừng nào ta còn là người phạm, Meg có thể ra lệnh cho ta làm bất cứ thứ gì, thậm chí là tự sát. Ôi ôi, đừng nghĩ tới những điều như vậy chứ.

Ta loay hoay trên cái ghế kim loại của mình, sau nhiều tuần di chuyển, cả người ta mệt mỏi và đau nhức, ta muốn tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi và đây chẳng phải một nơi như thế. Có cái gì đó trong thành phố làm ta bồn chồn y như cảm giác của Festus.

Than ôi, đây lại chính là nơi bọn ta muốn đến. Cho dù nguy hiểm đến mức nào, nếu được gặp lại Meg, ta sẽ lòi con bé tránh xa tên cha dượng độc ác của mình, ta phải cố gắng.

"Chính là nơi này", ta nói, "trước khi mái vòm này sụp đổ, có lẽ chúng ta nên xuống dưới"

Calypso cầu nhàu bằng tiếng Minoan cổ "Ta đã nói thế rồi"

"Ồ xin lỗi, phù thủy" ta đáp lại bằng thứ tiếng tương tự " Nếu cô có cảnh mộng nào hữu ích, ta sẽ lắng nghe nhiều hơn"

Calypso gọi ta bằng một vài cái tên, làm ta nhớ rằng tiếng Minoan đã từng hoa mỹ thế nào trước khi nó biến mất khỏi thế giới.

"Này hai người", Leo phàn nàn, " Không dùng ngôn ngữ cổ, làm ơn dùng tiếng Anh hoặc Tây Ban Nha, không thì tiếng máy móc"

Festus kêu cọt kẹt tán thành.

"Đc rồi anh bạn", Leo nói, " Tao chắc chắn là bọn họ sẽ không tiêu diệt chúng ta đây, giờ thì bay xuống đường được chứ?"

Đôi mắt hồng ngọc của nó lấp lánh, hàm răng kim loại xoay tròn như những mũi khoan, trông như thể nó đang nghĩ Illinois có vẻ là lựa chọn tốt hơn lúc này.

Nó bắt đầu đập cánh và nhảy khỏi mái vòm, đáp mạnh xuống vỉa hè trước mặt tòa nhà với một lực đủ làm nền đất nứt đôi, nhả cầu tôi xóc lên như một quả bóng nước.

Festus lác đầu qua lại, hơi nóng phập phồng quanh lỗ mũi. Ta không cảm thấy bất cứ sự đe dọa nào, những chiếc ô tô thông thả đi về phố Tây Washington, dòng người đi bộ tẻ nhạt trôi qua: một người

phụ nữ trung niên mặc váy hoa, một viên cảnh sát mệt mỏi cầm cốc cà phê giấy nhãn CAFE PATACHOU, một người đàn ông chải chuốt gọn gàng trong bộ suit xanh lịch sự vẫy tay "Chào buổi sáng".

"Bữa tối vui vẻ, anh bạn", Leo gọi vọng lại.

Calypso nghiêng đầu "Tại sao họ lại thân thiện đến vậy, họ không thấy bọn ta đang ngồi trên lưng một con rồng kim loại 50 tấn à?"

"Đó là do màn sương mù đẩy em yêu" Leo cười toe, "Nó che đi ánh mắt người phàm, làm quái vật trông như những con chó lạc, khiến đao kiếm trông như dù che mưa và thậm chí trông anh đẹp trai hơn bình thường".

Calypso chọc mạnh vào bụng cậu

"Owh", Leo phàn nàn

"Em biết màn sương mù là cái gì Leonidas ạ"

"Đừng có mà gọi anh như thế"

"Màn sương phải rất mạnh mẽ ở đây, nó có thể che dấu kích thước một con quái vật kim loại khổng lồ như Festus ở một khoảng cách rất gần. Apollo, ngài có cảm thấy điều gì khác thường ko?"

Ta nghiên cứu dòng người qua lại trên phố. Đúng vậy, ta đã từng thấy những nơi mà màn sương ở đó cực kỳ dày đặc. Ở thành Troy, bầu trời phía trên chiến trường nghẹt kín các vị thần, bạn không thể nào quay đầu cỗ xe của mình mà không lao vào một vị thần khác, nhưng bằng cách nào đó, người Hy Lạp và Troy chỉ có thể nghe được giọng nói từ xa của chúng ta. Ở Three Mile Island năm 1979, con người đã gây ra một sự cố rò rỉ hạt nhân nghiêm trọng mà một phần trong đó là do trận chiến cưa máy lịch sử của Ares và Hephaestus (Ta nhớ là do Hephaestus đã xúc phạm cái quần đay chuông của

Ares). Tuy nhiên, ta không nghĩ màn sương dày đặc tại đây là vấn đề, điều gì đó trong những con người ở đây làm ta khó chịu. Họ

quá điềm tĩnh, những nụ cười ngờ ngác của họ làm ta nhớ đến những người Athens cổ đại ngay trước lễ hội Dionysus. Mọi người đều có tâm trạng thoải mái, mất tập trung, suy nghĩ về những cuộc bạo loạn say xỉn đòi trụ.

"Chúng ta nên tránh khỏi đám đông", ta đề nghị, "Có thể..." Festus rùng mình run rẩy như một con chó ướt. Trong ngực nó phát ra tiếng lạch cạch như một cái xe đạp lỏng xích.

"Aw, ko phải lại nữa chứ" Leo nói, "mọi người xuống mau"

Calypso và ta vội vàng tháo cương và tụt xuống. Leo chạy ra phía trước con rồng, làm một vài cử chỉ kì lạ như ngôn ngữ rồng. "Sẽ ổn thôi anh bạn, tao sẽ tắt máy một lúc được chứ, một chút thời gian nghỉ ngơi để..."

Festus nôn ra một cột lửa nhấn chìm Leo, may là cậu ta chống lửa. Nhưng quần áo cậu ta thì không, cậu ta nói có thể giữ cho áo quần không cháy, chỉ khi tập trung thôi, còn những tình huống bất ngờ thì không. Khi lửa ngừng cháy, Leo đứng trước mặt bọn ta không mặc gì ngoài một chiếc quần hộp bằng amiang, cái đai dụng cụ ma thuật bốc khói và đôi giày thể thao tan chảy một nửa.

"Khỉ thật", Leo phàn nàn, "Lạnh đấy Festus"

Con rồng loạng choạng, Leo nhanh chóng lật cần gạt phía sau chân trái Festus, nó bắt đầu sụp xuống, cánh, đuôi và chân co lại, những chiếc đĩa đồng xếp chồng lên nhau và rút vào trong, chỉ trong vài giây, người bạn kim loại đã thu gọn thành một cái vali đồng. Nghe thật vô lý đúng không, nhưng cũng giống như những á thần khác, hoặc là một kỹ sư, Leo Valdez hoàn toàn có thể phản lại bất cứ định luật vật lý nào.

Leo quắc mắt nhìn đồng hành lý, " Ôi trời, tôi nghĩ là tôi đã sửa cái tụ điện quay của nó rồi chứ", "Tôi đoán là chúng ta sẽ mắc kẹt tại đây một lúc cho tới khi tôi tìm được một cửa hàng máy móc".

Calypso nhăn mặt, chiếc áo khoác trượt tuyết màu hồng của cô lấp lánh bởi những giọt sương đọng lại khi bay qua những đám mây. "Nếu chúng ta tìm thấy một cửa hàng như vậy, thì phải mất bao lâu để

sử chữa?". Leo nhún vai, "Mười hai tiếng, có thể là mười lăm"

Cậu nhấn một cái nút bên hông vali, một tay cầm nảy lên, "và nếu tìm được một cửa hàng quần áo nam thì càng tốt"

Ta tưởng tượng ra cảnh Leo Valdez bước vào T.J.Maxx, chỉ mặc một cái quần hộp, giày thể thao cháy một nửa, trên tay kéo một cái vali đồng, ta không thích ý tưởng này.

Sau đó, có một giọng nói từ sau vọng lại, "Xin chào", người phụ nữ mặc váy hoa đã quay trở lại, hoặc ít nhất là bà ta trông giống người lúc nãy. Có rất nhiều phụ nữ ở Indiana mặc váy hoa màu tím và vàng cùng với kiểu tóc bouffant những năm 50.

Cô ta mỉm cười trống rỗng, "Buổi sáng tốt lành", thật ra đó là một buổi sáng thật tệ, mây mù và lạnh lẽo, kèm theo cái mùi như một trận tuyết sắp sửa đổ xuống, nhưng ta cảm thấy sẽ thật thô lỗ nếu phớt lờ bà ta.

Ta khoát tay về phía bà ta, bằng cái cử chỉ mà ta vẫn hay làm với các tín đồ khi họ đến cầu nguyện trước đền thờ, đối với tôi thì thông điệp đó khá rõ ràng: Ta thấy ngươi rồi, con người nhỏ bé, giờ thì đi đi, các vị thần đang nói chuyện.

Người phụ nữ không cảm nhận được dấu hiệu, bà ta rảo bước lại gần và đứng trước mặt bọn ta, bà ta không quá to béo, nhưng tỷ lệ cơ thể thì có chút vấn đề. Vai bà ta hơi quá rộng so với đầu, ngực và bụng nhô lên thành một đám xồ xề trông như thể bà treo một chùm xoài bên trong chiếc váy vậy. Với cánh tay và bắp chân săn chắc, bà ta làm tôi nghĩ tới một loại bọ cánh cứng khổng lồ. Nếu vô tình bị ngã về phía trước, ta thật sự nghi ngờ liệu bà ta có đứng dậy dễ dàng được ko.

"Ôi trời", bà ta nắm chặt ví trong tay, "những đứa trẻ đáng yêu".

Cả son môi và phần mắt của bà ta đều là màu tím dữ dội, ta tự hỏi liệu bà ta có đủ oxy cho não không.

"Thưa quý bà", ta nói, "chúng tôi không phải là những đứa trẻ", ta có thể nói với bà ta rằng ta đã hơn 4000 tuổi, thậm chí Calypso còn già hơn ta, nhưng tôi quyết định bỏ qua phần đó. " Bây giờ nếu bà không phiền, chúng tôi có một chiếc vali cần sửa chữa, và bạn tôi rất cần một chiếc quần mới".

Ta cố gắng đi vòng qua bà ấy, nhưng bà ta chặn đường, "Cậu chẳng thể đi đâu được bé con, chúng ta còn chưa chào mừng cậu đến với Indiana mà", bà ta thò tay vào túi, móc ra một chiếc smartphone, màn hình của nó sáng lên như thể có một cuộc gọi đang được tiến hành.

"Là cậu ta đúng chứ?" bà ta nói vào điện thoại, "mọi người ơi lại đây, Apollo đang ở đây".

Phổi ta co quắt lại trong lồng ngực, ngày xưa tôi rất thích được nhận ra tại một thành phố nào đó, người dân sẽ xúm lại chào đón, nhảy múa và tung hoa, và thậm chí dựng ngay một cái đền thờ.

Nhưng với thân xác Lester Papadopoulos, ta không chắc lắm, giờ ta chẳng là gì so với Apollo hào nhoáng trước kia. Ý nghĩ người Indiana nhận ra ta trong bộ dạng gầy guộc, đầu tóc rối bù và mụn đầy mặt thật là một sự xúc phạm kinh hoàng, điều gì sẽ xảy ra nếu họ dựng một cái đền thờ với bức tượng Lester bằng vàng khổng lồ ngay giữa trung tâm thành phố, ta thề các vị thần khác sẽ chẳng để ta nghe hết đoạn cuối.

"Thưa bà", ta nói, "Tôi sợ là bà đã nhầm tôi với ai rồi"

"Đừng khiêm tốn thế", bà ta ném điện thoại và ví sang một bên và tóm lấy tôi với sự lực của một vận động viên cử tạ "chủ nhân của tôi sẽ rất vui nếu có ngài là tù nhân", "và làm ơn gọi tôi là Nanette"

Calypso tấn công, hoặc là cô ấy muốn bảo vệ ta (không chắc), hoặc là cô không phải là fan của cái tên Nante, cô đâm vào mặt người phụ nữ. Điều đó không làm ta ngạc nhiên cho lắm, từ sau khi mất đi sức mạnh bất tử của mình, Calypso đang cố trở nên thành thạo những kỹ năng khác, đến nay cô đã thất bại trong kiếm, giáo, roi da và cả sự hài hước (ta đồng cảm với thất bại này), và hôm nay cô quyết định dùng nắm đấm.

Điều làm ta ngạc nhiên là tiếng CRACK lớn khi tay cô chạm vào mặt người đàn bà, âm thanh như những khớp xương bị gãy

Ow... cô lùi lại và nắm chặt tay mình.

Đầu Nanette chúi về phía sau, bà ta thả tay ra để ôm đầu mình nhưng đã quá muộn, cái đầu lật ngược và rơi ra khỏi vai, lăn lông lốc trên sàn nhà, một mắt vẫn còn nháy, đôi môi tím co giật. Nó được làm từ thép không rỉ kèm theo những dải băng keo rách rưới bị mắc kẹt trong tóc và kẹp tóc nhỏ.

"Ôi thần Hepheastus ơi", Leo chạy đến bên Calypso, "này bà, mặt bà làm gãy tay bạn gái tôi rồi đấy, bà là cái gì thế hả, người máy tự động à?"

"Không, bé yêu", Nanette đã bị chém đứt đầu lên tiếng, giọng nói nghèn nghẹt không phát ra từ cái đầu trên sàn nhà mà phát ra từ đâu đó trong bộ váy, ngay phía trên bộ váy của bà, cái nơi đã từng là cổ, một mái tóc vàng óng dính những cái kẹp tóc nhỏ trôi lên, " Phải nói là, đánh ta như vậy thật không lịch sự là bao".

Quá muộn, ta nhận ra rằng cái đầu kia chỉ là lớp ngụy trang, giống như thần rừng dùng giày thể thao để che đi móng guốc. Sinh vật này đã che mắt con người bằng một cái đầu giả, và giọng nói của chúng phát ra từ ruột, điều đó có nghĩa là....

Đầu gối ta run lên, "Một con Blemmyae"

(trông thế này)

Nanette cười thầm, mớ lộn xộn dưới lớp váy xanh xoắn lên quần quai, bà ta toan xé toạc phần ngực, một cử chỉ mà một người lịch sự sẽ ko làm, bộ mặt thật của bà ta hiện ra.

Ở chỗ mà những cô gái hay mặc yếm, đôi mắt to tròn liếc nhìn tôi, giữa xương ức lòi ra một cái mũi to bóng loáng, khắp bụng bà ta là một cái miệng lớn cong lên với hàm răng như mớ thẻ bài màu trắng.

"Đúng vậy bé yêu", khuôn mặt nói, " Và ta sẽ bắt giữ ngươi trên danh nghĩa Triumvirate"

Trên phố Washington, những người đi bộ với khuôn mặt hài lòng bắt đầu diễu hành về phía bọn ta.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 2

CHƯƠNG 2

Những anh chàng và cô nàng không đầu

Không chút yêu thích không khí ở Midwest

Ồ, nhìn kia - 1 con ma phô mai

Gee, Apollo, bạn có thể đang tự hỏi, tại sao ta không đơn giản lấy ra cung tên và bắn thẳng vào bà ta? Hoặc là mê hoặc bà ta bằng 1 bài hát từ cây đàn ukulele chiến đấu của mình?

Đúng là, cả 2 thứ vũ khí đó đeo ngay sau lưng ta cùng với ống tên. Buồn thay, ngay cả những vũ khí tuyệt vời nhất của á thần cũng cần phải bảo trì. Các con ta, Kayla và Austin đã giải thích điều này với ta trước khi ta rời Trại Con Lai. Ta giờ đã không thể cứ thế lôi ra cung và tên từ không khí như khi còn là 1 vị thần. Ta cũng không thể nào ước cây đàn ukulele xuất hiện ngay trong tay mình và mong đợi nó có thể lên dây một cách hoàn hảo được nữa.

Những vũ khí và nhạc cụ đó đã được bọc cẩn thận trong lớp mền. Nếu không việc bay trên bầu trời mùa đông ẩm ướt sẽ làm cong cây cung, phá hủy những mũi tên, và Hades sẽ chơi với những dây đàn ukulele của ta. Để có thể lấy nó ra sẽ phải tốn một vài phút mà ta vốn không hề có.

Thêm nữa, ta nghi ngờ mấy thứ đó khó có thể giúp ta đánh lại mấy con Blemmyae.

Ta chưa từng phải giải quyết loại quái vật này kể từ thời của Julius Caesar, và ta cũng sẽ rất vui mừng với việc sống tiếp 2000 năm nữa mà không phải thấy 1 con nào.

Làm thế nào mà một vị thần của thơ ca, nhạc nhẽo có thể hiệu quả đánh bại một loài mà tai của chúng được nhét chặt vào dưới nách cơ chứ? Và con Blemmyae cũng không hề sợ hay kính nể thuật bắn cung nữa. Chúng đều là những chiến binh cận chiến cứng cáp, to khỏe với lớp da dày. Thậm chí chúng còn miễn nhiễm với hầu hết các loại dịch bệnh, điều đó có thể cho thấy chúng không bao giờ phải khẩn cầu đến ta để tìm thuốc chữa hay sợ mũi tên gây bệnh. Tệ nhất là, chúng đều không có khiếu hài hước và thiếu trí tưởng tượng. Blemmyae không hề quan tâm để ý tới tương lai, nên chúng không hề thấy Oracles hay các lời tiên tri là có ích.

Nói một cách ngắn gọn hơn thì, bạn không thể nào tạo ra một loài có ít sự đồng cảm, yêu mến hơn với 1 vị thần đầy thu hút, nhiều tài năng như ta đâu. (và tin ta đi, Ares đã từng thử rồi. Bọn lính đánh thuê từ vài bao bố hồi thế kỉ thứ 18 mà ông ta bày ra? Ugh, George Washington và ta đã có trải nghiệm tồi tệ với chúng.)

"Leo" , ta bảo, "khởi động con rồng đi"

"Tôi vừa mới đưa nó vào hệ thống nghĩ mà."

"Nhanh lên!"

Leo lặn mò với chiếc nút bấm trên chiếc vali. Chẳng có gì xảy ra.
"Tôi đã bảo với ngài rồi. Ngay cả khi Festus không hề có trục trặc,

nó cũng rất khó có thể đánh thức khi đang ngủ."

Tuyệt vời, ta nghĩ. Calypso gập cánh tay bị gãy, cầu nhau vài lời tục tĩu bằng tiếng Minoan (của nước Minos do vua Minos sáng lập). Leo thì run rẩy trong chiếc quần đùi. Còn ta... hừm, ta là Lester. Trên hết, thay vì đối đầu với kẻ thù bằng 1 con rồng máy to lớn thổi ra lửa, chúng ta bây giờ sẽ phải đương đầu với chúng bằng 1 cái vali xách tay kim loại nghèo nàn.

Ta quay đến con Blemmyae. "Hãy cút đi, hỡi Nanette ngu ngốc!" ta cố gắng tập trung vào giọng nói giận giữ đầy thần thánh trước kia của mình. "Thử chạm tay vào con người thần thánh của ta xem các ngươi sẽ bị TIÊU DIỆT!"

Quay trở lại khi ta còn là một vị thần, lời đe dọa đó hẳn sẽ đủ khiến cho toàn bộ đội quân ướt đẫm chiếc quần camo (quần rằn ri quân đội) của chúng. Thế mà Nanette chỉ chớp đôi mắt nâu bò tơi của bà ta.

"Đừng có mà nặng xì lên như thế lúc này" bà ta nói. Đôi môi của bà ta thu hút, thôi miên một cách lố bịch, như thể bạn đang xem vết mổ được phẫu thuật trên một con búp bê. "Vả lại, cưng à, người không còn là một vị thần nữa rồi."

Tại sao mọi người lại luôn phải gợi nhắc ta nhớ lại điều đó chứ?

Càng ngày càng có nhiều người dân địa phương tụ lại ở vị trí của bọn ta. 2 nhân viên cảnh sát chạy lóc cóc khỏi tòa nghị viện bang. Ở trong góc đại lộ Thượng viện (Senate Avenue), nhóm 3 người lao công đã bỏ chiếc xe rác của họ lại và di chuyển vụng về tới những lon hộp lớn bằng kim loại từng được dùng đã bị vứt đi. Từ một

hướng khác, nửa tá những người đàn ông mặc com - lê công sở cuốc bộ ngang qua bãi cỏ của tòa quốc hội.

Leo chửi thề "Mọi người trong thành phố này đều là đầu sắt sao? ("metalhead") Và tôi không có ý nói đến mặt tốt của đầu sắt."

"Bình tĩnh đi, bé yêu" Nanette nói "Đầu hàng và bọn ta sẽ không phải làm tổn thương người nhiều lắm. Đó là công việc của hoàng đế!"

Bất chấp cánh tay bị gãy, Calypso hình như không có ý định đầu hàng, với một tiếng kêu thách thức, cô tấn công Nanette lần nữa, lần này là một cú đá karate ngay vào cái mũi khổng lồ của Blemmyae.

"Đừng!" Ta thốt lên, quá muộn

Như ta đã đề cập đến, blemmyae là một sinh vật rất cứng cáp. Chúng khó có thể bị thương và càng khó hơn để có thể giết chết. Chân của Calypso trúng đích, và mắt cá chân của cô gập với một tiếng pop khó chịu.

Cô đổ sụp xuống, rít lên trong đau đớn.

"Cal!" Leo chạy đến bên cạnh cô "Lùi lại, mặt ngực!"

"Cẩn thận ngôn ngữ, bé ạ" Nanette khiển trách " Giờ ta sợ rằng ta sẽ phải nhào vào người rồi"

Bà ta nhắc 1 chiếc giày da , nhưng Leo nhanh hơn. Cậu triệu hồi 1 quả cầu lửa và ném như một quả bóng chày, đập vào Nanette ngay giữa đôi mắt to đùng trên ngực bà ta. Lửa lan khắp, đốt cháy lông mày và chiếc váy hoa rùng rục.

Khi Anette đang hét và trượt ngã, Leo kêu lên "Apollo, giúp tôi với!"

Ta nhận ra ta chỉ đứng đó, cứng đờ vì shock - nó sẽ ổn nếu như ta đang xem cảnh này diễn ra từ trên ngai vàng đầy an toàn của mình trên đỉnh Olympus. Than ôi, ta đang khá chắc mình ở trong một cái rãnh với những sinh vật kém hơn. Ta giúp Calypso đứng trên chân của cô (ít nhất còn 1 cái chân lành lặn). Bọn ta quàng tay cô qua vai của mình (với rất nhiều tiếng la hét của Calypso khi ta vô tình nắm phải cánh tay bị gãy) và tập tễnh bước đi.

30 feet ngang qua bãi cỏ, Leo bắt chợt dừng lại "Tôi quên Fetus mất rồi!"

"Để nó ở đó" Ta ngắt lời

"Cái gì?"

"Chúng ta không thể kham nổi cả anh bạn đó và Calypso. Chúng ta sẽ quay lại sau. Con blemmyae có lẽ sẽ chẳng để ý đến nó."

"Nhưng nếu chúng tìm ra được cách mở nó" Leo bực dọc "Nếu như chúng làm hại Fetus -- "

"MARRRRGGGHH!" Đằng sau bọn ta, Nanette xé toạc những mảnh vải từ chiếc váy đang cháy của bà ta. Từ phần eo trở xuống, lông vàng xù xì bờm xờm bao phủ toàn bộ cơ thể bà ta, không giống như một thân rùng. Lông mày của bà ta vẫn còn đang cháy âm ỉ, nhưng mặt khác thì khuôn mặt không có dấu hiệu tổn thương. Bà ta vồ đồng tro trong mồm mình và nhìn trừng trừng vào hướng của bọn ta. "Thế này không tử tế chút nào! BẮT LẤY CHÚNG!"

Mấy doanh nhân suýt nữa đã có thể bắt bọn ta, loại trừ bất kì hy vọng rằng bọn ta có thể quay lại tìm Fetus mà không bị bắt.

Bọn ta đã chọn phương án anh hùng duy nhất có khả năng thực hiện : Tháo chạy.

Ta đã không cảm thấy lúng túng, vương vীu kể từ cuộc đua 3 chân chết chóc với Meg McCaffrey ở Trại Con Lai. Calypso cố gắng để giúp, đá lên phía trước như một cái cây cà khêu (pogo stick) giữa Leo và ta, nhưng mỗi khi cô ấy va phải cái chân hoặc cánh tay bị gãy, cô ấy kêu lên và lệch hẳn một bên vào bọn ta.

"X-Xin lỗi, các bạn" cô ấy nói khẽ, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi "Có lẽ tôi không hợp là một chiến binh cận chiến"

"Cả ta cũng thế" Ta thừa nhận "Có lẽ Leo có thể giữ chân bọn chúng 1 lúc trong khi....."

"Này, đừng nhìn vào tôi" Leo càu nhàu "Tôi chỉ là một anh chàng sửa chữa có thể thỉnh thoảng ném những quả cầu lửa thôi. Chiến binh của chúng ta đã mắc kẹt lại ở phía sau trong trạng thái một cái vali rỗng."

"Đi nhanh hơn thôi" Ta gợi ý

Bọn ta còn sống tới được con phố là bởi blemmyae di chuyển rất chậm. Ta nghĩ là ta cũng sẽ thế, nếu ta cần phải cân bằng cái đầu sắt giả ở, ờ, trên đầu, nhưng thậm chí kể cả không vương vীu về ngoài cái trang đó, bọn blemmyae cũng không hề mau lẹ như việc chúng rất khỏe. Tầm nhìn tồi tệ về chiều sâu của chúng khiến chúng phải bước đi thận trọng quá mức, như thể mặt đất là một ảo ảnh ba

chiều nhiều tầng lớp. Giá như bọn ta không cần phải đi tập thể thê này...

"Chào buổi sáng!" một viên cảnh sát xuất hiện bên phải bọn ta, khẩu súng lục giơ ra "Dừng lại không tôi sẽ bắn! Cảm ơn!"

Leo lôi ra một cái chai thủy tinh đóng nút từ cái thất lưng dụng cụ. Cậu ném nó vào dưới chân viên cảnh sát và lửa xanh bắt đầu nổ tung xung quanh ông ta. Viên cảnh sát thả rơi khẩu súng. Ông ta bắt đầu xé rách bộ đồng phục đang cháy, hiện ra một khuôn mặt- ngực với lông mày bồm xồm trên và bộ râu ở phần bụng rất cần được cạo.

"Phew" Leo nói "Tôi cũng đang mong hấn ta là một blemmyae. Đó là lọ lửa hy lạp duy nhất, các bạn. Và tôi cũng không thể nào liên tục triệu hồi các quả cầu lửa trừ khi tôi muốn ngắt đi, vậy nên...."

"Chúng ta cần tìm kiếm một chỗ trốn" Calypso nói

Một lời khuyên hợp lí, nhưng có vẻ chỗ núp không phải là phong cách của người Indiana. Đường phố rộng và thẳng, phong cảnh đồng đều, bằng phẳng, đám đông thưa thớt, tầm nhìn là vô tận.

Ở phía nam của tòa quốc hội, ta liếc quá vai và nhìn thấy đám đông những người dân địa phương với cái đầu giả đang cười tiến tới. Một công nhân xây dựng dừng lại để giạt thanh chắn bùn của một chiếc xe Ford ra và mang theo, nhập bọn với đám diễu hành, chiếc dùi cui bằng crom của hấn ta vắt vẻo trên vai.

Trong khi đó, những con người bình thường, hay ít nhất, những người chưa có hứng thú giết bọn ta ngay lúc này - họ đi làm, gọi điện thoại, đứng chờ nơi đèn đỏ, uống ngụm café ở các quán, hoàn

toàn ngó lơ bọn ta. Ở một góc, ngòi trên thùng đựng sữa là 1 người đàn ông vô gia cư xin ta chút tiền lẻ. Ta cưỡng lại ý muốn nói đến những thứ đang nhanh chóng đuổi theo bọn ta, vác theo đủ những loại vũ khí khác nhau.

Tim ta đập thình thịch. Chân ta run rẩy như cây sậy. Ta thật sự ghét cơ thể người phàm trần. Ta đã phải trải qua rất nhiều những chuyện phiền phức, khó chịu, như nỗi sợ hãi, cái giá rét, buồn nôn, và ý muốn được khóc lóc rên rỉ: Xin đừng giết tôi! Giá như Calypso đừng làm gãy cổ chân thì bọn ta đã có thể di chuyển nhanh hơn, nhưng bọn ta cũng không thể nào để cô ấy ở lại được. Không phải vì ta đặc biệt dành tình cảm cho Calypso hay gì, nếu như bạn đang bán khoán, mà là vì ta đã thuyết phục Leo bỏ lại con rồng của cậu ta. Ta đương nhiên không muốn liều lĩnh thử vận may của mình một lần nữa.

"Chỗ đó!" Nữ phù thủy nói. Cô héch cằm về phía con ngõ nhỏ đằng sau 1 khách sạn

Ta rùng mình, nhớ lại ngày đầu tiên ở New York là Lester Papadopoulos "Nhỡ đây là ngõ cụt thì sao? Lần cuối cùng ta ở trong con đường cụt, mọi chuyện không diễn ra tốt đẹp cho lắm."

"Phải thử thôi" Leo nói "Chúng ta có thể trốn trong đó, hoặc là...tôi cũng không biết nữa."

Cái kiểu "không biết nữa" ấy đã cho thấy có vẻ đây là một kế hoạch B không đáng tin, qua loa và cầu thả. Nhưng ta không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Tin tốt là: con đường này không phải ngõ cụt. Ta có thể nhìn thấy khá rõ lối ra ở phía cuối hẻm. Tin xấu là : những gian nhà dọc theo

mặt sau của khách sạn đều đã bị khóa, bọn ta không có chỗ nào để trốn, và bức tường đối diện với con ngõ là 1 hàng những thùng rác. Trời ạ, thùng rác! Ta ghét nó!

Leo thở dài " Tôi nghĩ chúng ta có thể nhảy vào...."

"Không!" ta ngắt lời một cách cáu kỉnh "Không có lần thứ 2 nữa đâu!"

Bọn ta vọt vả băng qua con ngõ nhanh nhất có thể. Ta cố gắng kiềm chế nỗi lo lắng bằng cách âm thầm sáng tác một bản sonnet về vô vàn cách 1 vị thần đang bực tức có thể phá hủy những chiếc thùng rác. Ta đã quá chú tâm vào việc đó mà không hề để ý đến những gì ở phía trước cho đến khi Calypso há hốc miệng vì ngạc nhiên.

Leo ngật ngưỡng "Cái quái gì...? Hijo (nghĩa là con trai)"

Con ma ánh lên ánh sáng vàng mờ nhạt. Ông ta mặc một cái áo dài kiểu hy Lạp cổ, dép xăng-đan, và kiểm tra trong bao, như 1 chiến binh Hy Lạp trong thời kì quan trọng nhất của cuộc đời...Ngoại trừ một sự thật là ông ta đã bị chém đầu. Không giống những con blemmyae, tuy nhiên, người đàn ông này chứng tỏ đã từng là 1 con người. Máu nhỏ giọt từ cái cổ đã bị cắt rời của ông ta, rơi xuống chiếc áo tunic màu cam sáng.

"Đó là một con ma màu phô mai" Leo nói

Linh hồn giơ một tay lên, ra hiệu ra bọn ta tiến tới.

Vì không phải sinh ra là một người thường, ta không có nỗi sợ cụ thể cho cái chết. Bạn có thể đã thấy 1 linh hồn bị đau đớn, giày vò, bạn có thể đã thấy tất cả bọn chúng. Nhưng có một điều gì đó về

con ma này khiến ta không yên. Ông ta khuấy động đến 1 kí ức xa xôi, một cảm giác tội lỗi từ ngàn năm trước...

Đằng sau bọn ta, tiếng nói của bọn blemmyae ngày càng lớn. Ta nghe chúng nói "Chào buổi sáng!" và "Xin lỗi!" và "Quả là một ngày tuyệt vời!" với những người Indiana là đồng chí của chúng.

"Chúng ta làm gì bây giờ?" Calypso hỏi

"Đi theo con ma" Ta nói

"Cái gì cơ?" Leo kêu lên

"Chúng ta đi theo con ma phô mai. Như chúng ta luôn nói: Vaya con queso (with cheese)"

"Đó chỉ là một trò đùa thôi"

Linh hồn màu cam ra hiệu lần nữa, rồi trôi tới cuối con ngõ.

Đằng sau bọn ta, giọng một người đàn ông gào lên "Bọn mày đây rồi! Thật là một ngày tuyệt vời, phải không?"

Ta quay lại đúng lúc nhìn thấy một cái thanh chắn bùn của xe tải bay hình xoắn ốc về phía bọn ta.

"Cúi xuống!" ta đẩy ngã Calypso và Leo, gây ra nhiều tiếng hét vì đau đớn thể xác cho nữ phù thủy. Thanh chắn bùn lao qua đầu bọn ta và đập vào 1 cái thùng rác, tạo ra một vụ nổ rác hoành tráng.

Bọn ta khỏ sở đứng dậy. Calypso run lấy bẫy, không còn phàn nàn về cơn đau. Ta khá chắc chắn cô ấy còn đang shock.

Leo lôi ra một khẩu súng dập ghim từ cái thắt lưng dụng cụ "2 người cứ đi trước đi. Tôi sẽ ngăn chúng lại lâu nhất có thể"

"Bạn sẽ làm gì?" ta hỏi "Phân loại và đối chiếu chúng sao?"

"Tôi sẽ ném đồ vào chúng!" Leo cau bẳn "Trừ khi ngài có ý tưởng nào hay hơn?"

"H-Hai người dừng lại đi," Calypso lắp bắp " Chúng ta sẽ k-không bỏ ai ở lại hết. Bây giờ thì đi nào. Trái, phải, trái, phải"

Bọn ta thoát ra khỏi con ngõ tiến tới một quảng trường mở rộng vòng tròn. Ôi, tại sao người Indiana không thể xây dựng nổi một thành phố đúng cách với những con phố chật hẹp, xoắn ốc, nhiều góc phố tối đen, và có thể là cả những boong ke chống bom thoải mái tiện nghi?

Ngay chính giữa quảng trường hình chiếc nhẫn là một đài phun nước, xung quanh những khóm hoa um tùm. Ở phía bắc là một tháp đôi của một khách sạn nào đó. Ở phía Nam lù lù hiện ra một tòa nhà cổ, uy nghi với gạch đỏ và đá hoa cương - có lẽ là ga tàu từ thời Victoria. Ở một bên của tòa dinh thự, tháp đồng hồ khoảng 200 feet đứng sừng sững, mạnh mẽ giữa trời. Phía trên lối vào chính, dưới mái vòm cẩm thạch, một cửa sổ khổng lồ màu hồng ánh lên sắc đồng xanh của khung cửa, như một phiên bản kính màu của tấm bia ném phi tiêu mà bọn ta đã từng dùng hàng tuần cho đêm trò chơi trên đỉnh Olympus.

Ý nghĩ đó làm ta chán nản với nỗi nhớ quá khứ. Ta sẽ sẵn sàng cho đi bất cứ thứ gì để có thể quay về nhà cho đêm trò chơi, kể cả nếu như ta phải nghe Athena cười hả hê với điểm Scrabble của bà.

Ta xem xét quảng trường. Con ma dẫn đường của bọn ta có vẻ đã biến mất.

Tại sao ông ta lại đưa bọn ta tới đây? Bọn ta có nên vào thử khách sạn? Hay ga tàu?

Những câu hỏi đó không còn ý nghĩa gì khi bọn blemmyae vây quanh bọn ta.

Đám đông túa ra khỏi con ngõ đằng sau bọn ta. Một chiếc xe cảnh sát chuyển hướng ở chỗ bùng binh ngay cạnh ga tàu. Một chiếc xe ủi đất đi ra khỏi con đường vào khách sạn, người lái vẫy tay và gọi đầy hào hứng "Xin chào! Ta chuẩn bị ủi hết bọn người!"

Tất cả lối thoát ra khỏi quảng trường đều nhanh chóng bị chặn

Một hàng mồ hôi lạnh chảy xuống cổ ta. Tiếng rên rỉ lấp đầy tai, mà ta nhận ra rằng đó là tiếng kêu thút thít sâu bên trong não ta: xin đừng giết tôi, xin đừng giết tôi.

Ta sẽ không chết ở đây, ta tự hứa với bản thân. Ta quá quan trọng để có thể bị bắt ở Indiana.

Nhưng đôi chân run rẩy và răng va lập cập của ta có vẻ không đồng ý với điều đó.

"Ai có ý tưởng gì không?" ta hỏi những người bạn đồng hành " Bất kì ý tưởng thông minh nào, thật sự đấy"

Calypso nhìn như thể ý tưởng tuyệt vời nhất ngay hiện tại là cố gắng để không nôn thốc nôn tháo. Leo giữ khẩu súng dập ghim, trông không có vẻ sẽ làm bọn blemmyae sợ hãi.

Ngay chính giữa của đám đông, người bạn cũ của bọn ta Nanette bước ra, khuôn mặt ngực của bà ta cười toe toét. Chiếc giày da cọ xát kinh khủng với lông chân màu vàng hoe. "Trời ạ, bé cưng à, người làm ta hơi phật lòng đó."

Bà ta nắm lấy cột chỉ đường gần nhất và với một tay giật nó lên khỏi mặt đất. "Giờ, hãy cứ đứng im đó, nhé? Ta sẽ chỉ đập nát đầu bọn người bằng thứ này thôi."

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 3

Chương 3

Buổi diễn cuối cùng của ta

Vài bà cụ làm rơi micro

Và giết tất cả mọi người

TA ĐÃ ĐỊNH TRIỂN KHAI kế hoạch dự phòng Omega - quỳ xuống và cầu xin tha mạng - đúng lúc Leo cứu ta khỏi sự xấu hổ đó

"Xe ủi" cậu ta thì thầm

"Đó là mật mã sao?" ta hỏi

"Không, tôi sẽ lên đến gần cái xe ủi, hai người đánh lạc hướng tên đầu kim loại", cậu ta chuyển sức nặng của Calypso sang ta.

"Anh điên à", cô rít lên

Cậu ném cho cô một ánh nhìn khẩn cấp như thể: hãy tin anh, đánh lạc hướng họ đi. Sau đó cậu cẩn thận lên đi.

"Ồ", Nanette hớn hờ "Người có tình nguyện chết trước không á thần lùn? Người đã bắn lửa vào ta, vì vậy hãy cẩn thận đấy"

Dù Leo có nghĩ gì trong đầu đi nữa, ta nghĩ kế hoạch của cậu ta sẽ sụp đổ nếu cậu ta bắt đầu tranh cãi với Nanette về chiều cao của mình (Leo hơi nhạy cảm khi bị gọi là lùn), thật may, ta có một biệt tài bẩm sinh là gây sự chú ý: "Ta tình nguyện chết trước", ta hét lên.

Ta âm thầm nguyện rửa khả năng dùng từ của mình, tại sao ta lại không nghĩ ra thứ gì đơn giản hơn như nướng một chiếc bánh hay quét dọn chẳng hạn. Thường thì ta chẳng bao giờ suy nghĩ trước khi nói cả, nó cứ tự tuôn ra ấy, đôi khi nó trở thành một kiệt tác ngẫu hứng kiểu như thời Phục Hưng hay thể hệ Beat, ta ước gì bây giờ là thời kỳ đó.

"Nhưng đầu tiên", ta nói, "hãy nghe lời thỉnh cầu từ ta, Blemmyae nhân từ"

Tên cảnh sát bị Leo tước súng lúc nãy, hàm râu vẫn còn âm ỉ vài ngọn lửa Hy Lạp, "Ý người là gì, thỉnh cầu sao?"

"Ồ", ta nói, "Nó là một tập tục, lắng nghe những lời nói cuối cùng của một người hấp hối, một vị thần, á thần... bất cứ thứ gì người có thể gọi, Calypso? một Titan? á Titan?"

Calypso háng giọng với một âm thanh như vẻ hoài nghi "Những gì mà Apollo đang nói, ôi Blemmyae nhân từ, hãy nghe chúng ta nói vài lời trước khi chết, chắc là người không muốn bất lịch sự đâu nhỉ"

Blemmyae trông có vẻ kinh ngạc, họ ngưng nụ cười trên mặt và lắc lắc cái đầu máy.

Nanette bước tới, khua tay thỏa hiệp "Ồ phải, chúng ta rất lịch sự"

"Cực kì lịch sự", tên cảnh sát đồng tình

"cám ơn", Nanette nói

"Không có gì", tên cảnh sát nói

"Nghe này", ta khóc lóc, "Bạn bè, kẻ thù, Blemmyae... hãy mở sách ra (tai của Blemmyae ở sách) và lắng nghe câu chuyện buồn của ta"

Leo lùi lại một bước, hai tay cậu đút vào trong cái đai dụng cụ, năm mươi bảy, năm mươi tám bước nữa, và cậu ta sẽ đến được cái xe ủi. Tuyệt

"Ta là Apollo", ta bắt đầu, "trước đây từng là một vị thần, bị đày xuống đây từ Olympus, bị Zeus bỏ rơi và bị đồ oan đã gây ra cuộc chiến với người khổng lồ"

"Tôi phát ốm tới nơi rồi này", Calypso lẩm bầm, "Cho tôi xuống đi"

"Cô đang phá hỏng nhịp điệu của ta đấy"

"Còn ngài đang phá thủng màng nhĩ của tôi, cho tôi ngồi đi"

Ta thả Calypso lên bức tường cứng của đài phun nước.

Nanette giơ cột chỉ đường lên, "Thế thôi à, giờ ta giết người được chưa?"

"Ồ không", ta nói, "ta chỉ đặt Calypso ngồi xuống... giờ cô ta có thể diễn nốt phần điệp khúc cho ta, màn trình diễn của một người Hy Lạp vĩ đại luôn cần một điệp khúc"

Tay Calypso trông như một quả cà tím bị nghiền nát, mắt cá chân sưng phồng quanh cổ giày sneaker, ta không hiểu sao cô ta có thể

tỉnh táo được, ít nhất là đủ để hòa ca cùng ta, nhưng Calypso hít một hơi và gạt đầu "sẵn sàng"

Ta nói, "Ta đã đến Trại con lai, với thân phận Lester Papadopolous, một người trần thảm hại", Calypso thêm vào: "Hầu hết đám thiếu niên đều thảm hại".

Ta lườm cô ấy, nhưng ta không thể dùng màn diễn thuyết tại đây được, "Ta đã trải qua nhiều thử thách, cùng với người bạn đồng hành của ta, Meg McCaffrey".

"Ý ngài ấy là chủ nhân", Calypso nói, "Một cô bé 12 tuổi, hãy xem kìa, nô lệ của cô ấy, Lester, tên thiếu niên vô giá trị nhất"

Tên cảnh sát tức giận, "Chúng ta biết tất cả điều này, hoàng đế đã nói với ta"

"Suyt.." Nanette nói, "Lịch sự chút đi"

Ta đặt tay lên lồng ngực, "Chúng ta đã bảo vệ rừng thiêng Dodona, một nhà tiên tri cổ đại, chúng ta chống lại kế hoạch xấu xa của Nero. Nhưng than ôi, Meg đã rời bỏ ta, tên cha dượng độc ác của cô bé đã đầu độc tâm trí cô"

"Độc địa" Calypso khóc, "Giống như hơi thở của Lester Papadopolous, tên thiếu niên vô dụng"

Ta chống lại thôi thúc muốn đẩy cô ta vào bồn hoa. Trong khi đó, Leo đang tiến về phía cái xe ủi trong một điệu nhảy ngụy trang, xoay người và bật nhảy theo nhịp điệu của lời nói, trông cậu ta như một vũ công ba lê mặc quần boxing, nhưng Nanette vẫn lịch sự né khỏi đường đi của cậu.

Ta cao giọng, "Và ngay tại rừng thiêng Dodona, ta đã nhận được một lời tiên tri, một bài thơ năm câu khủng khiếp"

"Khủng khiếp", Calypso thêm vào, "Như kỹ năng của Leser vậy, tên thiếu niên vô giá trị nhất".

"Đổi từ khác đi", ta làu bàu và quay trở lại màn diễn thuyết, "Chúng ta tiếp tục cuộc hành trình về phía Tây, tìm kiếm một nhà tiên tri khác, vượt qua một quãng đường dài với nhiều kẻ thù đáng sợ, ta đã tiễn một tên Cyclopes xuống địa ngục"

Leo nhảy lên bàn điều khiển của cái xe ủi, cậu đột ngột giơ cái kẹp giấy lên bấm hai phát vào ngực người lái xe, thực ra là vào mắt ấy. Hẳn là chẳng dễ chịu gì ngay cả với một sinh vật cứng cáp như Blemmyae. Tên lái xe rống lên và ôm lấy ngực, Leo đá hắn ta ra khỏi ghế lái.

Tên cảnh sát hét lên, "Này"

"Khoan đã", ta giải thích, "Bạn ta chỉ cho các người xem màn minh họa kịch tính về cách bọn ta tiêu diệt tên Cyclopes thôi, điều đó được cho phép khi kể chuyện mà đúng chứ"

Đám đông im lặng hoài nghi.

"Một lời trần trối khá dài dòng đấy", Nanette thắc mắc, "Khi nào ta có thể đập bể đầu người đây"

"Sớm thôi", ta hứa, "Như đã nói, chúng ta tiến về phía tây..."

Tôi kéo Calypso đứng dậy trên cái chân đau, một tiếng thút thít nhỏ phát ra từ phía cô (và một chút từ ta nữa)

"Ngài làm gì thế", cô làm bầm

"Hợp tác đi", ta nói, "kẻ thù, hãy cho chúng biết chuyển đi của chúng ta thế nào"

Chúng tôi lao đảo tiến về phía xe ủi, Leo lướt tay qua bàn điều khiển, động cơ bắt đầu gầm rú.

"Đó không phải là kẻ chuyện", một tên cảnh sát phản đối, "Bọn chúng đang đào tẩu"

"Không, không phải thế, ta đẩy Calypso lên xe và trèo theo sau, "Người thấy đấy, chúng ta đã du hành về phương Tây thế này này".

Leo bắt đầu hành động, ba tiếng BEEP BEEP BEEP vang lên, cái xèng mức của xe ủi bắt đầu nâng lên. "Hãy tưởng tượng các người là Trại con lai", ta hét về phía đám đông, "và bọn ta đang bay ra khỏi trại". Ta nhận ra sai lầm của mình vì đã bắt Blemmyae tưởng tượng, chúng đơn giản là chẳng có khả năng đó.

"Ngăn chúng lại", tên cảnh sát giơ súng lên, phát bắn đầu tiên nổ tung trên cái mũống kim loại.

"Nghe này bạn tôi ơi", ta khẩn cầu, "hãy mở nách ra nào"

Chúng gần như đã cạn hết sự tử tế, một cái thùng rác bay ngang qua đầu ta, một doanh nhân nhặt một tảng đá bên cạnh đài phun nước và ném về phía bọn ta, cửa kính phía trước vỡ tan.

"Nhanh lên", ta nói với Leo

"Tôi đang cố", Leo làm bầm, " thứ này không được thiết kế để chạy nhanh"

Tên blammyae đóng sầm cửa

"Cẩn thận", Calypso hét lên

Leo né sang một bên, vừa kịp làm lệch hướng một cái ghé sắt đúc khỏi lưỡi xích. Thật không may, điều đó mở màn cho một đợt tấn công khác. Nanette ném bảng chỉ đường như một ngọn lao, cây cột kim loại đâm xuyên qua gầm xe ủi với một vụ nổ hơi nước và dầu nhớt, chiếc xe run rẩy dừng lại.

"Tuyệt", Calypso nói, "Giờ thì sao đây"

Một thời điểm tuyệt vời để năng lực thần thánh quay lại với ta, ta sẽ lao vào kẻ thù, ném chúng như những con búp bê giẻ rách. Thay vào đó, xương ta lại như hóa lỏng và bôi bì bõm trong giày ta. Tay ta run rẩy đến mức có khi ta không thể tháo nổi cây cung ra dù đã cố gắng, ôi cuộc đời huy hoàng của ta kết thúc thế này sao, bị nghiền nát bởi một tên không đầu lịch sự ở miền Tây nước mỹ. Nanette nhảy lên mui xe ủi, cho bọn ta một tầm nhìn kinh dị thẳng vào lỗ mũi bà ta. Leo cố bắn bà ta bằng một ngọn lửa, nhưng lần này Nanette đã có sự chuẩn bị, bà ta mở miệng nuốt trọn quả cầu lửa, ko có dấu hiệu đau đớn gì ngoài một tiếng ợ.

"Không tệ lắm đâu, bé yêu", bà ta nói, "Người sẽ chẳng bao giờ tới gần được cái hang xanh, các hoàng đế canh giữ rất nghiêm ngặt. Người phải chết thật xấu hổ, buổi lễ đặt tên diễn ra trong ba ngày, người và con bé kia sẽ được xem như điểm nhấn trong đoàn diễu hành nô lệ của ông ta".

Ta quá kinh hoàng để nghe hết lời bà ta nói, cô bé kia là Meg? Hay ta đã đã nghe những thứ như hang xanh - chết - nô lệ, vào thời

điểm này, chúng như thể một bản tóm tắt chính xác cho sự tồn tại của ta.

Ta biết điều này thật vô vọng, nhưng ta quyết định tháo cây cung khỏi vai và gỡ nó ra khỏi chần, đột nhiên một mũi tên mọc lên giữa hai mắt Nanette, bà ta đảo mắt cố gắng nhìn nó và vỡ tung thành bụi. Ta nhìn chằm chằm vào mớ vủ khi được bọc trong chần, ta là một cung thủ nhanh nhạy, đúng, nhưng ta chắc chắn không phải người bắn cú đó. Một tiếng huýt sáo thu hút sự chú ý của ta, giữa quảng trường, phía trên đài phun nước, một người phụ nữ cúi mình với chiếc quần jean sờn và áo khoác mùa đông màu bạc. Cây cung bạch dương lấp lánh trên tay cô và một ống tên với những mũi tên dựng đứng trên lưng. Trái tim ta nhảy múa, ta nghĩ rằng cuối cùng em gái Atermis cũng tới cứu ta, nhưng không phải, người phụ nữ này phải ít nhất 60 tuổi, mái tóc hoa râm buộc thành búi, Atermis sẽ không bao giờ xuất hiện trong hình dáng như vậy. Vì một lý do nào đó, cô ấy rất ác cảm với việc trông già hơn một ai đó. Ta đã nói không biết bao nhiêu lần rằng sắc đẹp là vĩnh cửu, tất cả tạp chí thời trang trên Olympus sẽ cho em thấy bốn nghìn năm cũng chỉ như một nghìn năm mà thôi, nhưng đơn giản là cô chẳng chịu nghe.

Người phụ nữ tóc râm hét lên "Tấn công vĩa hè"

Xung quanh quảng trường, những hình tròn với kích thước hồ ga xuất hiện trên khắp đường nhựa, mỗi mặt cắt mở ra như một ống kính máy ảnh, những cái ná cơ khí mọc lên, xoay tròn, những tia laser định vị màu đỏ quét khắp mọi hướng.

Đám Blemmyae không có vẻ gì là phòng thủ, có thể chúng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hoặc có thể chúng đang đợi người phụ nữ nói "xin vui lòng". Tuy nhiên, ta chẳng cần là một vị thần cung thủ để biết được chuyện gì sắp xảy ra, ta đã cứu các bạn ta hai lần

trong hôm nay (nghĩ lại thì phải thừa nhận rằng ta có chút thỏa mãn), bọn ta ngã lăn xuống cái xe ủi trong khi những cái ná bắn ra một loạt tiếng rít sắc nhọn. Khi ta ngẩng đầu lên, chẳng còn gì của đám blemmyae ngoài quần áo và những đống bụi. Người phụ nữ nhảy xuống từ đỉnh đài phun nước, với độ tuổi đó, ta sợ rằng bà ta sẽ gãy mắt cá chân mất, nhưng bà ta đáp xuống một cách duyên dáng và tiến về phía bọn ta với cây cung bên cạnh. Những nếp nhăn hằn trên mặt bà, vùng da dưới cằm đã bắt đầu chảy xệ, những đốm đồi mồi điểm trên mu bàn tay. Tuy nhiên, bà giữ mình với một vẻ tự tin đầy vương giả của một người phụ nữ không còn gì để thể hiện mình cho bất cứ ai. Đôi mắt bà lóe lên như ánh trăng trên mặt nước, ánh mắt có gì đó vô cùng quen thuộc với ta.

Bà chăm chú nhìn ta trong năm tiếng đếm, sau đó lắc đầu kinh ngạc. "Vậy là thật à, ngài là Apollo".

Giọng bà ta không phải kiểu Oh, wao, Apollo! ta đã quen với kiểu đó rồi, bà ta gọi tên ta như thể bà biết rõ về ta vậy.

"Chúng ta đã từng gặp nhau sao?"

"Ngài không nhớ ta sao", bà nói, "ta không cho rằng ngài sẽ nhớ, cứ gọi tôi là Emmie, và con ma lúc ngài thấy lúc này là Agamethus, anh ta dẫn các người đến ngưỡng cửa của chúng tôi"

Cái tên Agamethus nghe có vẻ quen thuộc, nhưng như thường lệ, ta không thể nhớ. Bộ não phàm trần của ta luôn từ chối mọi thông điệp đầy đủ từ quá khứ, nó yêu cầu xóa bớt một vài kinh nghiệm lịch sử từ thế kỷ trước trước khi ta kịp nhớ.

Emmie nhìn Leo, "tại sao cậu mặc đồ lót?"

Leo thở dài "Một buổi sáng thật dài", "cảm ơn vì đã giúp đỡ, những cái ná đó thật tuyệt"

"Cảm ơn... tôi nghĩ"

"Vậy, bà có thể giúp Cal được không", Leo tiếp tục, "cô ấy không được tốt lắm"

Emmie cúi xuống cạnh Calypso, nữ phù thủy giờ có nước da như màu xi măng, mắt cô nhắm nghiền, hơi thở không đều.

"Vết thương của cô ta khá tệ", bà chăm chú nhìn Calypso, "cậu nói cô ấy tên Cal?"

"Calypso", Leo nói

"Ah", mặt Emmie càng thêm lo lắng, "thảo nào cô ta trông giống Zõe đến vậy"

Một con dao xoắn lên trong ngực ta, "Zõe Nightshade?"

Trong cơn sốt của mình, Calypso lẩm bẩm điều gì đó mà ta không thể đoán được, có lẽ là cái tên Nightshade

Trong nhiều thế kỷ, Zõe là trung úy của Atermis, người lãnh đạo nhóm thợ săn, cô đã chết trong một nhiệm vụ cách đây vài năm, không biết Zõe và Calypso đã từng gặp nhau chưa nhưng hai người là chị em cùng cha là Titan Atlas. Ta chuyển sang Emmie "Nếu bà biết Zõe, chắc hẳn bà là một trong các chị em thợ săn, nhưng bà không,... bà.."

Ta dừng lại trước khi có thể nói già và chết. Thợ săn không già cũng không chết, trừ khi họ

tử trận trong chiến đấu. Người phụ nữ này rõ ràng là phạm nhân. Tôi có thể cảm nhận được năng lượng cuộc sống phai nhạt của bà ấy, chán nản như của tôi; hoàn toàn không giống như một người bất tử. Thật khó để giải thích tại sao ta lại nói vậy, nhưng điều đó thật quá rõ ràng.

Ở đằng xa, tiếng còi báo động kêu rền rĩ, ta nhận ra bọn ta đang trò chuyện trong vùng trung tâm của một khu thảm họa nhỏ. Người phạm hoặc nhiều Blemmyae nữa sẽ sớm đến đây. Emmie búng ngón tay, các pháo đài nhỏ thu lại và biến mất như thể chúng chưa từng tồn tại. "Chúng ta cần rời khỏi con đường này", Emmie nói, "Theo tôi, tôi sẽ dẫn các người vào Waystation"

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 4

CHƯƠNG 4

Không có tòa nhà nào

Một bí mật từ Apollo

Hay gạch rơi vào đầu ngài

CHÚNG TA KHÔNG PHẢI ĐI XA ĐẾN THẾ

Đỡ Calypso ở giữa, Leo và ta đi theo Emmies tới 1 tòa nhà hoành tráng và lộng lẫy ở phía nam cuối quảng trường. Ta nghi ngờ, có vẻ đây là kho chứa hàng của một ga đường sắt. Khắc trên đá hoa cương dưới cửa sổ hồng là dòng chữ NHÀ GA UNION.

Emmie ngó lơ lối vào chính. Bà rẽ sang phải và dừng lại trước 1 bức tường, bà sờ ngón tay lên những viên gạch, và lần ra hình dáng của 1 cánh cửa. Vội vã ra và dần biến mất. Một cánh cửa mới cứng mở ra hướng vào trong, để lộ 1 con đường hẹp như ống khói với những bậc thang kim loại để leo lên.

"Mánh này tuyệt đấy" Leo nói "Nhưng Calypso đang không thật sự ở trong tình trạng leo trèo cho lắm."

Emmie cau mày "Cậu nói đúng" Bà ta đối mặt với cánh cửa "Waystation(Trạm nghỉ), chúng ta có thể yêu cầu một con dốc

không?"

Những bậc thang kim loại biến mất. Với một tiếng âm nhẹ, bức tường ở trong đổ về phía sau, những viên gạch tự xếp lại tạo thành con dốc thoải hướng lên trên.

"Ồ" Leo nói "Có phải bà vừa nói chuyện với tòa nhà không vậy?"

Nụ cười xuất hiện nơi khóe miệng Emmie "Trạm nghỉ này còn hơn cả một tòa nhà"

Bỗng nhiên, ta không còn hứng thú với vẻ ngoài của con dốc này "Đây là một vật thể sống? Như là 1 Mê Cung? Bà đang mong muốn bọn ta sẽ đi vào trong đó sao?"

Cái liếc của Emmie chính xác là ánh nhìn của 1 Thợ săn. Chỉ có những người đi theo em gái ta mới dám có cái nhìn khó chịu như thế với ta "Trạm nghỉ này không phải là một công trình của Daedalus, Thần Apollo ạ. Nó hoàn toàn an toàn.....khi ngài vẫn còn là khách của chúng tôi."

Tông giọng của bà ta cho thấy việc chào đón ta lúc này vẫn còn chưa thật sự chính thức. Đằng sau bọn ta, tiếng còi báo động mỗi lúc một to hơn. Calypso hít vào một cách nặng nề. Ta quyết định bọn ta không có sự lựa chọn nào khác và đi theo Emmie vào.

Ánh sáng rục lên dọc theo bức tường - những cây nến vàng ấm áp bập bùng trên giá đỡ bằng đồng. Con dốc tầm 20 feet ở phía trước, một cánh cửa mở ra bên trái bọn ta. Trong đó, ta nhìn thấy một bệnh xá mà chắc chắn sẽ khiến con trai ta Asclepius phải ghen tị : một cabin dự trữ đầy thuốc men, dụng cụ phẫu thuật và những nguyên liệu cho chất độc; 1 giường bệnh với bộ kiểm tra, giao diện

cổng chung (CGI), và những túi đỡ bệnh nhân béo phì. Các loại thảo mộc chữa bệnh phơi đầy trên giá áp vào tường bên cạnh chiếc máy chụp cộng hưởng (MRI) di động. Và ở trong góc còn lại, một lồng kính đầy những con rắn độc đang sinh sống.

"Trời" ta nói "khu bệnh xá này thật là đỉnh cao"

"Đúng vậy" Emmie đồng tình "Và Trạm nghĩ đang nói với tôi rằng tôi nên chữa trị cho bạn mình ngay bây giờ"

Leo thò đầu vào phòng bệnh "Ý bà là căn phòng này chỉ vừa mới xuất hiện ở đây sao?"

"Không" Emmie nói "Ừm, thực ra đúng là vậy. Nó luôn luôn ở đây, nhưng...nó sẽ dễ dàng để tìm hơn khi chúng ta cần."

Leo gật đầu đầy trầm ngâm "Bà nghĩ Trạm nghĩ này có thể sắp xếp cho tôi ngăn kéo để tất không?"

Một viên gạch rơi khỏi trần nhà và rơi vào chân Leo.

"Đó có nghĩa là không đấy" Emmie phiên dịch "Bây giờ, tôi có thể giúp bạn cậu được không?"

"Hừm..." Leo chỉ vào cái lồng kính "Bà có rất nhiều rắn ở trong này. Tôi chỉ muốn nói vậy thôi."

"Tôi sẽ chăm sóc tốt cho Calypso" Emmie hứa

Bà ta dắt Calypso đi, đỡ cô phù thủy trong tay mà không hề có chút khó khăn nào. "2 người đi trước đi. Cậu sẽ tìm được Jo ở cuối con đường."

"Jo hả?" Ta hỏi

"Ngài không nên bỏ qua bà ấy" Emmie trả lời "Bà ấy sẽ giải thích về Trạm nghỉ này tốt hơn tôi."

Bà đưa Calypso vào thẳng phòng bệnh. Cánh cửa đóng sập ngay sau lưng.

Leo nhăn mặt với ta "Đông rần đó?"

"À phải" Ta đảm bảo với cậu ta "Có lí do cho việc rần ở trên thanh biểu tượng của y học. Nọc độc luôn là một trong những phương thức chữa trị sớm nhất được tìm thấy."

" Hừm" Leo nhìn xuống chân mình " Ngài nghĩ tôi có nên giữ cục gạch này không nhỉ?"

Cả hành lang bắt đầu rung chuyển.

"Ta sẽ bỏ nó lại đây" Ta gọi ý

"Ừm, tôi cũng nghĩ mình sẽ bỏ nó lại."

Sau vài feet, một cánh cửa khác mở ra bên phải bọn ta.

Trong đó, ánh sáng mặt trời lọt qua màn ren hồng vào một căn phòng trẻ con với sàn nhà lát gỗ cứng. Một chiếc giường thoải mái với chiếc chăn lông vịt mượt mà, gối, và rất nhiều thú nhồi bông. Bức tường màu vỏ trứng đã được dùng như một bức tranh sơn dầu - gồm người que, cây cối, những ngôi nhà và con vật vui nhộn có vẻ là chó hoặc ngựa hoặc lạc đà không bướu. Ở bức tường bên trái đối diện với chiếc giường, một ông mặt trời được tô bằng bút màu mím cười với cánh đồng hoa vui vẻ . Ngay chính giữa, một cô bé người que đứng giữa 2 bố mẹ (cũng là người que nốt) - 3 người họ nắm tay nhau.

Bức tường này làm ta nhớ đến hang động tiên tri của Rachel Elizabeth Dare ở Trại Con Lai. Nhà tiên tri Delphi của ta đã thấp sáng hang động bằng những hình ảnh cô đã nhìn thấy trong cảnh mộng....trước khi sức mạnh tiên tri biến mất. (Đó chắc chắn không phải lỗi của ta. Bạn có thể đổ tội cho con rắn khổng lồ xấu xa, Python)

Hầu như những bức vẽ trong căn phòng ngủ này điển hình là của một đứa trẻ 7 hay 8 tuổi. Nhưng trong góc tường xa nhất, người nghệ sĩ nhí này đã quyết định phá hủy thế giới màu của mình bằng một cảnh tượng ác mộng. Một cơn bão giông đen tối chằng chịt mây đen. Những người que tức giận đe dọa những con lạc đà không bướu với con dao hình tam giác nhọn (triangular). Vòng xoắn đen trôi trên một cầu vồng đầy màu sắc. Nằm trên bãi cỏ xanh rì là một khối cầu to lớn đen ngòm như một cái ao nước đen ... hoặc là một lối vào của hang động.

Leo lùi lại "Tôi không biết. Tôi nghĩ chúng ta không nên vào trong đó."

Ta tự hỏi tại sao Trại nghỉ này lại quyết định cho chúng ta xem căn phòng. Ai sống ở đây? Hay chính xác hơn là...ai đã từng sống ở đây? Dù cho có những chiếc màn hồng phấn vui tươi và đám thú nhồi bông được xếp gọn gàng trên giường, căn phòng vẫn cảm giác như đã bị bỏ hoang, được giữ gìn như triển lãm trong bảo tàng.

"Hay cứ đi tiếp vậy." ta đồng tình

Cuối cùng, ở cuối con dốc, chúng ta tiến tới một đại sảnh như của nhà thờ. Phía trên đầu là trần nhà hình vòm với những nét chạm khắc trên gỗ, và những tấm gương đá nhiều màu lấp lánh ngay chính giữa tạo thành thiết kế hình học xanh lá ánh vàng. Ở phía cuối

gian phòng, cánh cửa hồng mà ta đã nhìn thấy ở phía ngoài phản chiếu xuống sàn nhà xi măng được quét sơn hình bóng của tấm bia phi tiêu. Ở bên trái và bên phải bọn ta là những đường đi trên cao với rào chắn kim loại được chạm trổ tinh xảo và đèn đường nhả nhận từ thời Victoria dọc theo bức tường. Đằng sau hàng rào chắn là dãy những cánh cửa dẫn vào các căn phòng khác. Nửa tá những chiếc thang trải dài theo gờ tường trang trí công phu, những rìa đá chất đầy tổ cho những con gà khổng lồ. Toàn bộ nơi này thoang thoảng một mùi hương của động vật.....dù nó gợi ta nhớ đến nơi ở của chó hơn là chuồng gà.

Trong 1 góc gian phòng chính sáng lấp lánh căn bếp của bếp trưởng, đủ to để tổ chức cùng lúc vài cuộc thi nấu ăn lớn. Những chiếc ghế sofa và ghế tựa êm ái được đặt thành từng nhóm. Ngay chính giữa sảnh là một bàn ăn lộng lẫy làm từ gỗ cây tùng bách chắc chắn và chỗ ngồi đủ cho 20 người.

Dưới cửa sổ hồng, những món đồ từ các khu xưởng khác nhau có vẻ đã bị vứt ra một cách ngẫu nhiên: những chiếc máy cưa bàn, máy khoan, máy tiện, những lò nung, lò rèn, cái đe, máy in 3D, máy khâu, cái vạc, và một vài dụng cụ kỹ thuật khác mà ta không biết tên. (Đừng đánh giá ta. Ta có phải Hephaestus đâu chứ.)

Ở chiếc bàn hàn, lập lòe ánh sáng từ cây đuốc là một người phụ nữ đầy cơ bắp trong tấm kính che mặt kim loại, tạp dề da và bao tay, đang làm việc với một miếng kim loại,

Ta không biết làm thế nào bà ấy có thể nhận ra bọn ta. Có lẽ Trạm nghỉ có thể thả rơi một cục gạch ngay vào lưng bà để thu hút sự chú ý. Dù thế nào đi nữa, bà ta nhìn thẳng vào bọn ta, dập tắt ngọn đuốc, và tháo tấm kính che mặt ra.

"Ta bị bỏ bùa sao?" Bà ta cười vang "Đó có phải là Apollo không?"

Bà gỡ thiết bị bảo hộ cá nhân ra và vụng về tiến tới. Giống như Emmie, bà có lẽ vào khoảng 60 tuổi, nhưng trong khi Emmie có một vóc dáng của một cựu huấn luyện viên thể dục, người đàn bà này như thể được đào tạo để đi tham gia trận chiến. Đôi vai rộng và đen, những cánh tay rắn chắc như điêu khắc trổ lên khỏi lớp vải của chiếc áo polo màu hồng nhạt. Cờ lê và tua vít lún sâu trong chiếc túi áo khoác denim của bà ta. Với làn da nâu, mái tóc hoa râm húi cua của bà sáng lên như sương tuyết.

Bà ta giơ hai tay ra " Ngài có thể sẽ không nhớ ta đâu, thần Apollo ạ. Ta là Jo. Hoặ c là Josie. Hoặ c là Josephine. Thế nào cũng đượ c."

Với mỗi cái tên, bà ta lại nắm chặt tay ta hơn. Ta sẽ không thách bà vào một cuộc thi vật tay đâu (mặc dù, với những ngón tay đầy bắp thịt ta nghi ngờ bà ta không thể chơi ghi-ta giỏi như ta, ha). Gương mặt vuông vức của bà trông khá đáng sợ ngoại trừ đôi mắt lấp lánh, vui vẻ. Khuôn miệng bà ta giật giật như thể bà đang cố gắng để không phá ra cười.

"Đúng vậy" ta nói bằng giọng the thé, rút tay mình ra "Ý ta là, không đâu. Ta sợ là ta không nhớ thật. Ta có thể giới thiệu Leo không?"

"Leo!" bà nắm chặt tay của cậu đầy phấn khởi "Ta là Jo."

Những con người mà tên của họ đều kết thúc bằng chữ 'o' - Jo, Leo, Calypso, Apollo - bỗng dưng khiến ta cảm thấy tên tuổi của

mình bị mờ nhạt đi và mất chất. Ta tạ ơn các thần rằng bọn ta đang không ở Ohio và con rồng của bọn ta cũng không tên là Festo.

"Ta nghĩ ta sẽ gọi bà là Josephine" Ta quyết định "Đó là một cái tên hay"

Josephine nhún vai "Ta ổn với điều đấy. Bạn của ngài Calypso đâu rồi?"

"Chờ đã" Leo nói "Làm thế nào bà biết được về Calypso?"

Josephine chạm vào thái dương bên trái "Trạm nghỉ nói với ta nhiều thứ."

"Ồ" Mắt Leo mở to "Điều đó thật tuyệt."

Ta thì không chắc lắm. Thông thường, khi một người nói rằng một tòa nhà nói chuyện với họ, ta sẽ tránh xa người đó nhanh nhất có thể. Đáng tiếc là, ta tin Josephine. Ta cũng có cảm giác bọn ta sẽ cần sự trợ giúp của bà.

"Calypso đang ở trong bệnh xá" Ta nói "Gãy tay. Và chân."

"À" Đôi mắt của Josephine lấp lánh "Phải rồi, ngài đã gặp những người hàng xóm."

"Ý bà là bọn blemmyae" Ta tưởng tượng những người hàng xóm dừng lại để mượn một chiếc cờ lê ổ cắm, hay là nhận đơn hàng cho bánh quy nữ hướng đạo sinh(Girl Scout cookies - 1 hãng bánh của Mỹ), hay là giết một ai đó. "Bà có hay gặp vấn đề với chúng không?"

"Không thường xuyên cho lắm" Josephine thở dài "Nếu chỉ tính mỗi chúng, blemmyae thường khá vô hại, khi ngài luôn tử tế. Chúng

không có đủ trí tưởng tượng để tổ chức một cuộc ám sát. Nhưng từ năm ngoái..."

"Để ta đoán" ta nói "Bang Indiana có một hoàng đế mới"

Một thoáng tức giận lướt qua trên khuôn mặt Josephine, khiến ta có ý nghĩ thoáng qua sẽ thế nào nếu như bà ấy trở nên xấu xa. (Gợi ý: chắc chắn sẽ bao gồm đau đớn)

"Tốt hơn hết chúng ta đừng nói về tên hoàng đế đó cho đến khi Emmie và bạn của ngài có thể tham gia cùng" Bà nói "Không có Emmie để giữ ta bình tĩnh...Ta sẽ rất dễ buồn bực."

Ta gạt đầu. Không để Josephine bực bội nghe có vẻ là một kế hoạch thông minh. "Nhưng chúng ta sẽ an toàn ở đây chứ?"

Leo ngửa lòng bàn tay ra như thể đang kiểm tra trận mưa gạch "Đó cũng chính là thắc mắc của tôi đó. Ý tôi là...Chúng tôi đã kéo theo một đám đông tức giận đến trước cửa nhà bà."

Josephine xua đi nỗi lo lắng của bọn ta "Đừng lo. Đội quân của hoàng đế đã luôn tìm kiếm bọn ta cả tháng trời rồi. Trạm nghỉ không hề dễ để tìm trừ khi bọn ta mời các cậu vào."

"Hừm" Leo gõ chân xuống sàn "Vậy, có phải bà đã thiết kế nơi này? Vì nó thực sự khá tuyệt vời"

Josephine cười khúc khích "Ta ước gì có thể. Một kiến trúc sư là á thần có nhiều tài năng hơn ta đã thiết kế nơi này. Xây Trạm nghỉ này vào những năm 1880, những ngày đầu của tuyến đường sắt xuyên lục địa. Nó được cho là nơi ẩn náu của những á thần, thần rừng, Thợ săn - khá nhiều những người cần 1 nơi như thế ở giữa

đất nước này. Emmie và ta vừa đủ may mắn để là những người trông nom hiện tại."

" Ta chưa từng nghe đến nơi này" Ta nói một cách cục cằn

"Chúng ta...ừm, giữ bí mật nơi này. Đó là mệnh lệnh của Artemis. Đây là điều cơ bản cần phải biết."

Là một vị thần, ta hiểu được rất rõ khái niệm "cần phải biết" đó, nhưng thật điên hình khi Artemis giữ kín những thứ như thế này cho bản thân em ấy. Em ấy đúng là một người chuẩn bị sẵn sàng cho tận thế, luôn luôn giấu kín nhiều thứ với những vị thần khác, như là kho lương thực, boong ke khẩn cấp và nhiều quốc gia nhỏ. "Ta cho rằng nơi này không còn là một ga tàu nữa rồi. Vậy những người thường nghĩ gì về nó?"

Josephine ngoác miệng cười "Trạm nghỉ, ta cần sàn nhà trong suốt nhé."

Dưới chân bọn ta, sàn nhà xi măng biến mất. Ta nhảy lên như thể ta đang đứng trong một cái chảo dầu nóng bỏng, nhưng hóa ra sàn nhà không thật sự biến mất. Nó chỉ đơn giản có thể nhìn xuyên qua. Xung quanh bọn ta, thậm, đồ nội thất và những khu xưởng trông như thể đang ở trong thế giới khác, dưới sàn nhà thật của đại sảnh, khi khoảng 20 hay 30 bàn tiệc lớn đã được bày biện sẵn cho sự kiện nào đó.

"Không gian sống của chúng ta ở đây là tầng trên cùng của cả đại sảnh lớn này" Josephine nói "Khu vực phía dưới đây đã từng là phòng lớn chính của cả trạm. Còn bây giờ, những người thường đã thuê nó để tổ chức đám cưới và tiệc tùng và những thứ linh tinh khác. Và nếu họ có nhìn lên trên...."

"Sẽ có sự nguy trang phù hợp" Leo đoán "Họ sẽ thấy hình ảnh của trần nhà, nhưng họ sẽ không thấy bà. Tuyệt đó."

Josephine gật đầu, có vẻ như khá hài lòng "Phần lớn thời gian, mọi thứ xung quanh đây đều khá yên tĩnh, mặc dù vậy nó sẽ trở nên ồn ào vào cuối tuần. Nếu như ta phải nghe "Thinking Out Loud" của một ban nhạc trong đám cưới nào nữa, ta có thể sẽ thả rơi 1 cái đe cho xem."

Bà chỉ vào sàn nhà, và ngay lập tức nó trở về là sàn xi măng mờ đục. "Còn bây giờ, nếu các bạn không phiền, ta còn phải hoàn thành nốt dự án mà ta đang đảm đương. Không nên để những chiếc đĩa kim loại bị nguội lạnh mà không hàn. Và sau đó..."

"Bà là một đứa con của Hephaetus, phải vậy không?"Leo nói

"Thực ra là Hecate."

Leo chớp mắt "Không thể nào! Nhưng khu xưởng tuyệt vời mà bà có..."

"Xây dựng ma thuật là khả năng đặc biệt của ta" Josephine nói "Bố ta, một người thường, đã từng là thợ cơ khí."

"Đỉnh thật đó" Leo nói "Mẹ tôi cũng đã từng là một thợ cơ khí! À, và liệu tôi có thể sử dụng nhưng dụng cụ máy móc của bà được không, tôi đã để quên 1 con rồng ở tòa nghị viên bang và...."

"E hèm" Ta cắt ngang. Mặc dù ta rất muốn có thể lấy lại được Festus, ta không nghĩ rằng chiếc vali vững chắc, không thể mở được như thế có khả năng gặp nguy tí nào. Ta cũng đang sợ rằng nếu Leo và Josephine bắt đầu trò chuyện, họ sẽ sớm bị cuốn vào

mối lo về những cái đinh vít có gờ và răng cưa và ta sẽ chết vì chán mắt "Josephine, bà đang định nói sau khi hoàn thành việc...?"

"Phải rồi" Josephine đồng tình "Chờ ta một vài phút. Và sau đó ta có thể chỉ cho các bạn một số phòng nghỉ cho khách, và Leo đây có thể thay quần áo. Những ngày gần đây, chúng ta có rất nhiều chỗ trống, thật không may"

Ta tự hỏi tại sao điều đó lại không may mắn. Và rồi ta nhớ ra chiếc phòng trốn trốn của cô gái nhỏ mà bọn ta đi ngang qua. Có gì đó nhắc ta rằng tốt nhất không nên đề cập đến điều đó.

"Bọn ta thực sự trân trọng sự giúp đỡ của bà" Ta nói với Josephine "Nhưng ta vẫn chưa thật sự hiểu. Bà nói Artemis biết về nơi này. Bà và Emmie có phải đang - hay đã từng - là Thợ săn không?"

Các cơ ở trên cổ Josephine co thắt lại qua cổ áo chiếc polo hồng "Chúng ta đã từng"

Ta cau mày. Ta luôn nghĩ rằng những người theo em gái mình như thể một băng đảng mafia gồm những thiếu nữ. Khi bạn đã là một phần của nó, bạn sẽ không bao giờ bỏ đi - hay trừ khi bạn bị bỏ vào một chiếc quan tài bằng bạc đáng yêu "Nhưng.."

"Đó là một câu chuyện dài" Josephine cắt ngang "Ta có lẽ nên để Hemithea nói về điều đó"

"Hemithea?" Cái tên đó đập vào đầu ta giống như viên gạch của Trạm nghỉ này. Khuôn mặt ta cảm giác như thể sẽ trượt xuống đến tận giữa ngực, phong cách của bọn blemmyae. Bỗng nhiên ta nhận ra tại sao Emmie lại có vẻ thân quen đến thế. Thảo nào ta đã cảm

thấy lo lắng không yên. "Emmie. Viết tắt cho Hemithea. Dòng họ Hemithea?"

Josephine liếc ngang dọc "Ngài thật sự không biết sao?" Bà chọc một ngón tay qua vai "VẬY....ta sẽ quay lại với việc hàn ngay bây giờ. Có đồ ăn và nước uống ở trong bếp nhé. Cứ tự nhiên như khi ở nhà."

Bà nhanh chóng rút về khu xưởng của mình.

"Dang" Leo nói khẽ "Bà ấy thật tuyệt"

"Hừm"

Leo nhướn mày đầy vẻ láu cá "Có phải ngài và Hemithea từng có một khoản nợ hồi trước hay gì đó không? Khi ngài nghe thấy tên bà ấy, trông như thể có ai đá ngài ngay vào đũng quần."

"Leo Valdez, trong 4000 năm qua, chưa bao giờ có ai dám đá ngay vào đũng quần ta cả. Nếu như cậu nói ta có vẻ hơi shock một chút, thì đó là bởi vì ta biết Hemithea khi bà ấy còn là công chúa ở Hy Lạp cổ xưa. Chúng ta chưa bao giờ có vấn đề gì với nhau. Tuy nhiên, ta là người đã biến bà ấy trở nên bất tử."

Mắt Leo dán chặt về phía khu xưởng, nơi Josephine đã bắt đầu lại việc hàn. "Tôi tưởng tất cả những người Thợ săn đều trở nên bất tử khi họ ra lời thề trịnh trọng với Artemis."

"Cậu hiểu nhầm rồi" ta nói "Ta đã biến Hemithea trở thành bất tử trước khi bà ấy trở thành thợ săn. Thực tế là, ta đã biến bà ta thành 1 vị thần."

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 5

Chương 5

Kể một câu chuyện sao?

Hay ta chỉ, giống như là, bất tỉnh

Và co giật trên vô lăng

CHUYỆN CỦA LEO là ngòi dưới chân ta, một cách say mê, và ta sẽ kể cho cậu ta một câu chuyện.

Thay vào đó, cậu ta mơ hồ khoát tay về phía xường, "ồ được rồi, tôi sẽ tới kiểm tra các lò rèn"

Cậu ta bỏ ta lại một mình. Ôi á thần thời nay, ta đổ lỗi cho mạng xã hội vì sự tập trung ngắn ngủi của họ. Chẳng khi nào họ dành thời gian để lắng nghe màn diễn thuyết của một vị thần, thật đáng buồn. Không may làm sao, những câu chuyện cứ đang van xin được nhớ lại. Những giọng nói, khuôn mặt, những cảm xúc từ ba ngàn năm trước cứ tràn ngập trong tâm trí ta, kiểm soát ta. các giác quan mạnh mẽ đến mức khiến ta cảm thấy như bị vò nát.

Trong suốt nhiều tuần qua, chúng ta đi về hướng tây, những ảo giác sống động cứ xảy ra với tần suất đáng báo động, có lẽ là do hệ thần kinh phàm trần đầy khuyết điểm này đang cố gắng xử lý bộ nhớ của một vị thần. Hoặc do Zues đang trừng phạt ta bằng cách cho ta

hồi tưởng lại những sai lầm to bự của cuộc đời, cũng có thể khoảng thời gian làm người phàm này đã làm ta phát điên. Dù lý do gì đi nữa, ta hầu như kiểm soát được chúng đủ để lết được đến cái ghé gần nhất trước khi đổ gục.

Ta nhận ra Leo và Josephine đang đứng ở trạm hàn, Josephine mặc bộ đồ thợ hàn và Leo với chiếc quần đùi boxing, họ đang bàn luận về một dự án nào đó mà Josephine đang thực hiện, có vẻ họ chẳng chú ý gì đến nỗi khốn khổ của ta.

Rồi những ký ức nuốt chửng ta, ta thấy mình lơ lửng bên trên địa trung hải, làn nước xanh lấp lánh kéo dài đến tận chân trời, cơn gió mạnh làm ta phấn chấn hơn. Ngay bên dưới, những mỏm đá cheo leo màu trắng của biển Naxos dốc đứng lên từ bọt biển như những cái răng cá voi khổng lồ. Từ phí một thị trấn cách đất liền ba trăm thước, hai cô gái đang cố gắng chạy trốn về phía rìa vách đá với một đội quân hung tợn phía sau. Những cô gái với váy trắng bông bành và tóc đen tung bay trong gió, mặc dù chỉ đi chân đất, mặt đất đầy đá cũng không làm họ chậm lại. Chúng màu đồng và uyển chuyển, như thể đã từng chạy đua ngoài trời, nhưng họ dần chạy vào ngõ cụt. Ở phía đám đông, một người đàn ông mặc áo choàng đỏ hét lên và vẫy một cái quai bình sứ vỡ, chiếc vương miện vàng lấp lánh phía trên chân mày, hàm râu xám dính đầy những vệt rượu đỏ.

Ta nhớ tên hắn, Staphylus, vua của Naxus, một đứa con của Dionysus. Staphylus thừa hưởng toàn bộ những thói xấu của cha mình và chẳng được ai trong đám bạn nhậu tôn trọng. Bây giờ trong cơn say, hắn hét lên điều gì đó về việc các con gái đã làm vỡ bình rượu quý của hắn, và hiển nhiên, họ phải chết. "Ta sẽ giết tất cả các người", hắn hét, "ta sẽ xé xác các người". Ý ta là, nếu các cô gái

này làm vỡ một cây đàn Harmonica mạ vàng, ta có thể hiểu được cơn thịnh nộ đó, nhưng một bình rượu?? Các cô gái chạy đến và khóc lóc với các vị thần, thông thường những chuyện như thế này chẳng phải vấn đề đối với ta, con người cầu xin các vị thần mọi lúc mọi nơi và chẳng bao giờ hiến tế lại vật gì thú vị cả. Có lẽ ta chỉ cần bay liệng bên trên khung cảnh này và nghĩ, ôi, thật đáng xấu hổ. Och, chắc sẽ đau đấy!, và ta lại làm những công việc thường ngày của mình. Tuy nhiên, riêng ngày hôm nay, ta không đơn thuần là tình cờ bay lượn trên Naxus. Ta tìm kiếm một người quen là Rhoeo, cô con gái lớn đẹp tuyệt trần của nhà vua, người mà ta từng yêu. Nhưng không có ai là Rhoeo cả, họ trẻ hơn, là các em gái của cô, Parthenos và Hemithea. Tuy nhiên, ta không chắc rằng Rhoeo sẽ đánh giá cao nếu ta thất bại trong việc bảo vệ hai em gái trong ngày trọng đại của bọn ta. Ngày cưng, ta nhìn thấy hai em gái của nàng đang bị đuổi xuống vách đá và lao vào chỗ chết, nàng có muốn xem phim hay gì không?

Nhưng nếu ta giúp các em của nàng, chống lại mong muốn của người cha ác nhân trước một đám nhân chứng - điều đó cần đến sự can thiệp thần thánh. Sẽ có một biên bản cần điền vào và ba nữ thần mệnh sẽ yêu cầu mọi thứ gấp ba lần. Trong lúc ta đang cân nhắc thì Parthenos và Hemithea đã lao về phía ranh giới, họ phải nhận ra rằng chẳng có con đường nào để đi cả, nhưng điều đó chẳng hề làm họ chậm lại. "Giúp chúng tôi, hỡi thần Apollo", Hemithea khóc, "Số mạng của chúng tôi phụ thuộc ở ngài". Nói rồi họ nắm tay nhau và nhảy vào khoảng không.

Thật là một màn trình diễn ngoạn mục của đức tin, nó làm ta nghẹt thở! Sẽ thật không tốt nếu để họ biến thành một tiếng TÙM sau khi giao phó tính mạng cho ta. Giờ thì Hermes, chắc rồi, hẳn ta sẽ để họ chết. Có lẽ hẳn ta lấy đó làm vui, Hermes là một tên nhãi

đê tiện. Nhưng Apollo ư? không, ta phải tôn vinh lòng dũng cảm và hào hùng này!

Parthenos và Hemithea không thể chạm mặt nước, ta vung tay khoát về phía các cô gái bằng một cú tát vĩ đại, truyền toàn bộ năng lực thần thánh của mình vào bọn họ.Ồ, người nên ghen tỵ với họ thế nào đây! Họ sáng lấp lánh và biến mất với một tia sáng vàng, tràn trề những sức mạnh ấm áp và mới lạ, họ trôi lênh bênh trên một đám mây Tinker Bell lóng lánh quý giá, đó không phải là ít ỏi gì để biến con người thành một vị thần. Một quy luật chung chính là chia nhỏ sức mạnh, vì vậy bất cứ vị thần nào, về lý thuyết cũng có thể tạo ra một vị thần mới với sức mạnh nhỏ hơn bản thân. Nhưng điều này cần có sự hi sinh một người tín ngưỡng, một phần nhỏ những gì tạo nên các vị thần vì vậy họ không hay ban cho con người những ân huệ này. Khi chúng ta làm điều đó, thường chỉ tạo ra những vị thần rất nhỏ, chỉ là một gói bất tử cơ bản với vài tiếng chuông và còi hiệu (mặc dù ta đã ném thêm gói mở rộng, vì ta là một chàng trai tốt)

Rạng rỡ với đầy lòng biết ơn, Parthenos và Hemithea bay đến gặp ta.

"Đa tạ người, chúa tể Apollo", Parthenos nói, " Thần Atermis đã gửi người tới sao"

Ta cười ấm úng: "Atermis?"

"Chắc chắn là bà ấy", Hemithea nói, " trong khi rơi, chúng tôi đã cầu nguyện 'Cứu chúng tôi, Aterrmis!'"

"Không", ta nói "Người đã khóc, 'Cứu tôi Apollo"

Các cô gái nhìn nhau. "Ồ không chúa tể của tôi"

Ta chắc chắn là cô ta đã gọi tên ta. Nhưng, nghĩ kỹ lại thì hình như ta đã giả định như vậy hơn là lắng nghe. Ba người chúng ta nhìn nhau, khoảnh khắc mà bạn nhận ra mình vừa ban cho ai đó bất từ mà họ chẳng yêu cầu bạn làm thế, thật vụng về.

"Tốt thôi, không vấn đề gì cả", Hemithea vui vẻ, "giờ chọn tôi nợ ngài một ân huệ lớn, chúng tôi đã được tự do đi theo trái tim của mình"

Ta đã hy vọng cô ta nói sẽ phục vụ Apollo suốt cả cuộc đời, mang đến cho ta những chiếc khăn ấm thấm đẫm hương chanh trước mỗi bữa ăn.

Thay vào đó, Pathenos nói, "Phải, chúng tôi sẽ tham gia vào đội thợ săn của Atermis, cảm ơn ngài Apollo". Sau đó họ tan biến đi nhờ sức mạnh mới của mình, để lại ta một mình với đám đông Naxus giận dữ đang la hét và tung nắm đá về phía biển.

Điều tồi tệ nhất à? Chị gái Rheo xinh đẹp của họ chia tay ta vài tuần sau đó. Trong nhiều thế kỷ, ta thường nhìn thấy Parthenos và Hemithea trong đoàn tùy tùng của Atermis, nhưng chủ yếu là bọn ta tránh mặt nhau. Biến họ thành những tiểu thần là sai lầm mà ta không bao giờ muốn viết một bài hát nào về nó.

Những cảnh tượng thay đổi, một cách tinh tế như những tia sáng xuyên qua các cánh cửa hoa hồng của Trạm nghỉ. Ta thấy mình đang ở trong một căn hộ rộng lớn bằng vàng và đá cẩm thạch, xung quanh là bức tường kính và các tòa nhà bao quanh, ánh nắng chiều phủ lên những mỏm đá chọc trời tại Manhattan. Ta đã từng đến đây,

bất kể những cảnh tượng này có dẫn ta đến đâu chăng nữa, thì chúng dường như luôn dừng lại ở cảnh ác mộng này.

Nằm dài trên một cỗ xe mạ vàng, Nero trông thật rực rỡ với bộ đồ màu tím, áo sơ mi màu xanh pastel và giày da cá sấu nhọn mũi. Trên cái bụng lớn của hắn để một cái đĩa dâu tây, hắn nhét từng quả một vào miệng, ngón tay út vênh lên khoe ra viên kim cương trăm carat trên chiếc nhẫn màu hồng.

"Ôi Meg", Nero lắc đầu buồn bã, "Meg thân yêu, con nên phấn chấn lên mới phải! đây là cơ hội để con chuộc lỗi, con sẽ không làm ta thất vọng đúng chứ?"

Giọng hắn ta nhẹ nhàng và lịch thiệp, như một cơn tuyết lớn - kiểu mà đã tích tụ và tạo thành thứ sức mạnh khủng khiếp, làm mái nhà đổ sập và giết chết cả một gia đình. Đứng bên cạnh nhà vua, Meg McCaffrey trông như một cái cây héo rũ, mái tóc đen bơ phờ phủ quanh khuôn mặt cô. Cô mặc chiếc áo màu xanh lá, đầu gối cong trong chiếc quần legging vàng, đôi giày cao cổ màu đỏ đá hờ hững vào sàn đá cẩm thạch. Đầu cô bé cúi xuống nhưng ta có thể nhìn thấy cặp kính mắt mèo đã bị vỡ từ lần chạm mặt cuối cùng của bọn ta, băng keo Scotch dán chồng lên đuôi kính có đính những viên kim cương giả.

Dưới ánh nhìn đăm đăm nặng nề của Nero, Meg trông thật nhỏ bé và dễ tổn thương, ta muốn chạy đến bên cạnh cô, đập cái đĩa dâu tây kia vào cái cổ không cảm và khuôn mặt đầy râu quai nón của Nero. Nhưng than ôi, ta chỉ có thể đứng xem mà thôi, ta đã thấy cảnh mộng này vài lần trong nhiều tuần qua. Meg không nói gì, nhưng hắn ta gật đầu như thể cô bé đã trả lời câu hỏi của hắn.

"Đi về phía Tây", hắn bảo, "Bắt lấy Apollo trước khi hắn tìm được Oracle tiếp theo, nếu không thể bắt sống, thì kết liễu đời hắn"

Hắn ta xoay xoay viên kim cương màu hồng nặng trĩu trên ngón tay, từ hàng vệ sĩ hoàng gia phía sau hắn ta, một người bước lên. Như hầu hết người Đức, anh ta thật to lớn, cánh tay cơ bắp phồng lên phía sau áo giáp. Mái tóc nâu xám dài hoang dã, khuôn mặt anh ta sẽ thật đáng sợ ngay cả khi không có hình xăm con rắn cuộn quanh cổ và má.

"Đây là Vortigern", Nero nói, "anh ta sẽ giữ cho con...an toàn"

Tên hoàng đế nhảm nhí từ an toàn như thể nó mang nhiều tàn nghĩa, chẳng có nghĩa nào tốt cả, "Và con cũng sẽ đi cùng với một thành viên Hoàng Gia khác, chỉ trong trường hợp, à, khó khăn phát sinh"

Nero xoắn chiếc nhẫn hồng lần nữa, từ trong bóng tối, một cậu bé tuổi teen bước ra, đúng kiểu mấy thằng nhóc thích xuất hiện trong bóng tối. Mái tóc sẫm màu lất phất phía trên mắt, cậu ta mặc quần rộng thùng thình, áo ôm cơ màu đen (mặc dù cậu không có cơ bắp), trên cổ đeo nhiều thứ trang sức vàng bạc lấp lánh đủ để cậu ta nổi bật trong một đám rước thần thánh, trên thắt lưng đeo ba con dao găm có vỏ bọc, hai cái bên phải và một bên trái, ánh mắt sắc lẹm của cậu ta làm ta cảm thấy mấy con dao kia không đơn giản là để trang trí. Cậu ta làm ta có chút liên tưởng tới Nico di Angelo, con trai thần Hades, nếu Nico lớn hơn một tí, độc ác hơn, và được nuôi dạy bởi những con chó săn.

"Tốt lắm, Marcus", Nero nói, "Giờ hay cho Meg thấy điểm đến của người được chú"

Marcus khẽ mỉm cười, cậu giơ lòng bàn tay lên, một hình ảnh phát sáng qua các ngón tay, một thành phố hiện ra dưới tầm nhìn của một con chim, ta nhận ra đó là Indiana. Nero nhét một quả dâu tây vào miệng, hấn nhai từ từ, để mặc nước trái cây chảy xuống cái cằm ngắn. Ta tự nhủ nếu quay trở lại Trại Con Lai, ta sẽ thuyết phục Chiron đổi cây trồng của họ thành việt quất

"Meg yêu quý", Hấn nói, "Ta muốn con thành công, làm ơn đừng thất bại, nếu Quái thú trở lại gặp con lần nữa" Hấn nhún vai bất lực, giọng điệu đau đớn đầy chân thành và quan tâm. "Ta chẳng biết làm cách nào để bảo vệ con, tìm Apollo, thuyết phục hấn đi theo con, ta biết con làm được. Và con yêu, hãy cẩn thận với người bạn Hecules mới của con nhé, hấn chẳng được dịu dàng như ta đâu. Đừng bị cuốn vào nỗi ám ảnh tiêu diệt Ngôi nhà của những Mạng lưới (House of Nets) của anh ta, nó chỉ là một màn trình diễn mà thôi, nhanh chóng thành công và quay lại với ta", Nero giang rộng cánh tay, " Và khi đó, chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc"

Cậu bé tên Marcus mở miệng, có thể sắp nói mấy lời giả tạo nào đấy, nhưng khi cậu nói, lại là giọng của Leo Valdez, phá tan cảnh mộng. "Apollo!"

Ta thở hổn hển. Ta quay lại với Waystation, nằm dài trên đi văng, đứng cạnh ta, cau mày tỏ vẻ quan tâm là các chủ nhà, Josephine và Emmie, cả Calypso và Leo nữa.

"Ta.. ta đã mơ", ta chỉ vào Emmie, "bà cũng ở đó, một chút.. không nhiều lắm nhưng...."

"Giấc mơ", Leo lắc đầu, giờ cậu đang mặc một cái áo liền quần cáu bẩn, "Ô này, mắt ngài đã mở to, nằm đây co giật và thờ đốc, tôi

đã thấy ngài có các cảnh mộng trước đây, nhưng không giống như vậy"

Ta nhận ra tay trái đang run rẩy và nắm chặt lấy tay phải, điều đó chỉ làm tồi tệ hơn, " Ta nghe được một số chi tiết mới, hoặc là những thứ ta đã quên trước đó, về Meg, về hoàng đế, và.."

Josephine vỗ đầu ta như thể ta là một con chó Cocker, "Ngài chắc là ngài ổn chứ Ánh nắng (Sunny), ngài trông không nóng bỏng chút nào"

Ta đã từng nướng chín tất cả những ai dám gọi ta là Ánh nắng, từ khi ta tiếp nhận cỗ xe mặt trời từ Titan Helios, Ares đã gọi ta là Ánh nắng trong nhiều thế kỷ, đó là một trong số ít những trò đùa mà hẳn ta hiểu được (ít nhất là một trò đùa sạch sẽ).

"Ta ổn", ta giật mình, "chuyện gì đã xảy ra? Calypso đã được chữa lành rồi chứ?"

"Ngài đã như vậy hàng giờ đồng hồ rồi", cô giơ cánh tay bị gãy lên, giờ đã trông như mới, " Nhưng đúng vậy, Emmie là một đối thủ với Apollo trong việc chữa thương"

"Cô đã nói thế rồi", ta gầm lên, "Ý cô là ta nằm đây hàng giờ và chẳng có ai để ý sao"

Leo nhún vai, "Chúng tôi bận nói chuyện về xưởng rèn, quả thực là đã không chú ý gì đến ngài cho đến khi chúng tôi nhận ra, à, có người muốn nói chuyện với ngài đấy"

"Mmm", Calypso liếc nhìn lo lắng, "anh ta có vẻ rất khẩn cầu điều đấy"

Ta nhìn ra những cánh cửa hoa hồng, đầu tiên, ta nghĩ ta đã nhìn thấy những đốm sáng màu cam, sau đó ta nhận ra một con ma đang trôi về phía ta, bạn chúng ta Agamethus, con ma không đầu đã quay lại.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 6

CHƯƠNG 6

Ồ, quả cầu tiên tri ma thuật

Sai lầm lịch sử của các lời tiên tri

Tại Leo bốc cháy

CON MA TRÔI LÊNH BÈNH về phía bọn ta, Thật khó phân biệt được tâm trạng của anh ta, vì anh ta không có khuôn mặt, nhưng trông anh ta có vẻ kích động. Anh ta chỉ vào ta và làm một loạt các cử chỉ bằng tay mà ta không thể hiểu, lắc lắc nắm đấm, giương ngón tay, khum bàn tay lại như thể đang cầm một quả cầu. Anh ta dừng lại ở phía bên kia bàn cà phê.

"Ăn, Phô mai sao?" Leo hỏi

"Phô mai?" Josephine khịt mũi

"Phải, anh ta màu cam mà" Leo nói, "Tại sao không nhỉ? Và, sao anh ta lại không có đầu?"

"Leo" Calypso quở trách, "đừng thô lỗ thế"

"Này, đó là một câu hỏi khá hay đấy"

Emmie nghiên cứu cử chỉ tay của con ma, "Anh ta chưa bao giờ làm thế này, anh ta phát sáng màu cam vì.... thực ra tôi cũng không biết, còn về lý do tại sao anh ta không có đầu".

"Anh trai hấn đã chặt đầu hấn", ta thêm vào, ký ức về chuyện đó trôi lên từ đáy sâu bộ não phàm trần của ta, nhưng không thể nhớ rõ chi tiết. "Agamethus là em trai của Trophonius, một Oracle hắc ám, anh ta.." Có gì đó khiến ta cảm thấy thật tội lỗi, nhưng ta không sao nhớ được.

Mọi người đổ dồn vào ta

"Anh trai hấn đã làm gì?" Calypso hỏi

"Sao ngài biết điều đó?" Emmie thắc mắc

Con ma lại chỉ vào ta như muốn nói Anh bạn này biết chuyện gì đang xảy ra, hoặc có thể xảy ra, đáng lo ngại hơn, chính là lỗi của hấn. Sau đó anh ta lại làm cử chỉ như đang cầm một quả cầu.

"Anh ta muốn quả cầu tiên tri (the magic 8 ball)" Josephine giải thích, "tôi sẽ trở lại ngay", bà đi về phía xường.

"Quả cầu tiên tri?" Leo liếc nhìn Emmie, dòng chữ trên cái quần yếm đi mượn của cậu ta ghi là GEORGIE. "Bà ấy đang đùa đúng chứ"

"Nghiêm túc đấy", Emmie nói, "Er.. để dễ nói chuyện, chúng ta nên ngồi xuống thì hơn"

Calypso và Emmie ngồi trên ghế bành, Leo nhảy lên cái di văng, nhún nhảy lên xuống bên cạnh ta, với kiểu điệu động này, ta bỗng thấy một nỗi nhớ khó chịu về Meg McCaffrey. Trong khi ngồi đợi

Josephine, ta cố gắng vờ vét toàn bộ những mảnh kí ức về tên Agamethus này, tại sao anh trai Trophonius lại chặt đầu anh ta, và tại sao ta lại thấy tội lỗi vì điều đó? Nhưng ta không thể, một cảm giác mơ hồ khó chịu, cảm giác như Agamethus đang lừa ta mặc dù anh ta không có mắt. Cuối cùng, Josephine quay lại, trên tay cầm một quả bóng nhựa màu đen to bằng quả dưa lưới, ở giữa có một vòng tròn màu trắng vẽ hình số 8.

"Tôi thích những thứ này" Leo phấn khích, "Chưa thấy quả nào trong năm nay"

Ta quắc mắt nhìn quả cầu, tự hỏi liệu nó có phải một quả bom không, điều đó sẽ giải thích tại sao Leo phấn khích như vậy.

"Nó để làm gì vậy?"

"Ngài đùa đấy à?" Leo hỏi, "Nó là một quả cầu ma thuật đấy, ngài sẽ hỏi nó vài thứ về tương lai"

"Không thể nào" ta nói, "Ta là một vị thần tiên tri, ta biết mọi hình thức bói toán, nhưng chưa bao giờ nghe về quả cầu ma thuật"

Calypso nghiêng người về phía trước, "Tôi cũng không quen loại ma thuật này, nó hoạt động thế nào?"

Josephine cười, "Ồ, cô lắc nó lên, lật ngược lại và câu trả lời sẽ hiện ra trên bề mặt nhựa màu đen phía dưới. Tôi đã cải tiến một chút, đôi khi quả cầu ma thuật đọc được suy nghĩ của Agamethus và truyền đạt lại chúng bằng văn bản".

"Đôi khi?" Leo hỏi

Josephine nhún vai, "Khoảng 30 phần trăm thời gian, tốt nhất để tôi có thể kiểm soát"

Ta vẫn không hiểu bà ta nói gì, quả bóng ma thuật nghe như là một mặt mờ ám của bói toán, Nghe như một trò may rủi của Hermes hơn là một Oracle xứng đáng với ta.

"Có lẽ sẽ tốt hơn nếu Agamethus viết ra những gì anh ta muốn nói" ta đề nghị

Emmie ném cho ta một cái nhìn cảnh báo, "Agamethus không biết chữ, anh ta khá nhạy cảm về điều đó"

Con ma quay về phía ta, ánh sáng của anh ta tối lại thành cam sẫm.

"Ah..", ta nói, "Còn mấy kí hiệu tay của anh ta thì sao?"

"Không có kiểu ngôn ngữ kí hiệu nào như vậy cả" Jo nói, "Chúng tôi đã cố gắng tìm hiểu trong bảy năm, kể từ khi Agamethus ở cùng chúng tôi, quả cầu ma thuật là cách giao tiếp tốt nhất, đây anh bạn"

Josephine ném quả cầu cho anh ta, vì Agamethus là một linh hồn, ta nghĩ quả cầu sẽ rơi xuyên qua người anh ta và vỡ tan trên sàn nhà. Thay vào đó, anh ta bắt nó một cách dễ dàng.

"Được rồi", Josephine nói, "Agamethus, anh muốn nói với chúng tôi điều gì"

Con ma lắc mạnh quả cầu và ném cho ta, ta đã không chuẩn bị cho một quả cầu ma thuật chứa đầy chất lỏng, như thể một cái bình đầy nước với hình dáng khó bắt hơn nhiều. Nó đập vào ngực ta và

rơi xuống bụng, ta hầu như không bắt được nó cho tới khi nó lăn lóc trên đi văng.

"Bạc thầy khéo léo đấy", Calypso làm bầm, "Lật nó lên đi, ngài có nghe gì không thế"

"Ồ, im đi", ta ước Calypso chỉ giao tiếp 30 phần trăm thời gian.

Ta xoay ngược quả cầu từ dưới lên. Như Josephine miêu tả, có một miếng nhựa trong đặt dưới đáy quả cầu, tạo thành một cửa sổ bên trong lớp chất lỏng, một vùng chất lỏng màu trắng nổi lên trong quả cầu, (ta biết thứ này như một trò cờ bạc xui xẻo của Hermes), một mặt của nó áp vào cửa sổ tạo ra một dòng chữ bằng khối.

"Apollo sẽ đưa cô bé về nhà" ta đọc to và ngược nhìn, Emmie và Josephine giờ như một cặp song sinh mặt sốc. Calypso và Leo trao đổi một ánh nhìn cảnh giác.

Leo bắt đầu nói, "Ừm, cái gì chứ..."

Đồng thời, Emmie và Josephine tung ra một loạt câu hỏi, "Con bé còn sống không? Vẫn an toàn chứ? Con bé đang ở đâu? Nói đi!!"

Emmie dậm chân, bà bắt đầu trở nên khẩn trương, khóc nức nở trong những cơn nôn khô khốc, Josephine đứng trước mặt ta, hai tay nắm chặt, ánh mắt sắc bén như lửa ngọn đuốc hàn.

"Ta không biết", ta ném quả bóng cho Josephine như một món baklava nóng bỏng, "Đừng giết ta"

Bà bắt lấy quả bóng và dường như nhận ra tình trạng của mình, "Xin lỗi Apollo, xin lỗi, tôi..." bà quay sang Agamethus, "Đây, trả lời chúng tôi, nói đi"

Bà ném cho anh ta quả bóng.

Agamethus liếc nhìn quả bóng ma thuật bằng đôi mắt không tồn tại của mình, vai anh ta thõng xuống như thể chẳng hứng thú gì với công việc này. Anh ta lắc quả cầu lần nữa và ném trở lại cho ta.

"Tại sao lại là ta chứ", ta phản đối

"Đọc đi", Emmie gắt

Ta lật ngược quả cầu, một dòng chữ khác hiện lên trong lòng chất lỏng

"Không rõ phản hồi", ta đọc to, "Hãy thử lại lần sau"

Emmie rên rỉ tuyệt vọng, bà ngồi thụp xuống, hai tay ôm lấy mặt, Josephine vội vàng đến bên cạnh.

Leo nhăn mặt với con ma, "Nào, Phô Mai, lắc lại lần nữa xem nào"

"Không có tác dụng đâu", Josephine nói, "Quả cầu ma thuật đã bảo thử lại lần sau thì chính xác là như vậy, chúng ta phải đợi"

Bà ngồi trên tay ghế cạnh Emmie, xoa đầu an ủi "Sẽ ổn thôi", Josie cắn nhần, "Chúng ta sẽ tìm con bé, chúng ta sẽ đưa nó về nhà"

Calypso do dự chìa tay ra, như thể cô không chắc làm cách nào để giúp đỡ, "Tôi rất tiếc, Ai... ai đang mất tích vậy?"

Với đôi môi run rẩy, Josephine chỉ tay vào Leo

Leo chớp mắt, "Uh.. tôi vẫn còn ở đây mà"

"Không phải cậu", Josephine nói, "Cái bảng tên, và cả cái áo nữa, là của con bé"

Leo vỗ nhẹ vào dòng chữ may trên áo, "Georgie?"

Emmie gật đầu, mắt bà sưng và đỏ ngầu "Georgie, con gái nuôi của chúng tôi"

Ta mừng vì đã ngồi xuống, đột nhiên một thoáng các ý nghĩ vây quanh ta, như thể một cảnh mộng khác: hai thợ săn già, nhưng không hẳn là thợ săn, phòng ngủ trẻ con trống trơn, bút chì màu, bản vẽ của một cô bé, và họ đã từng nói, Agamethus đến với họ bảy năm về trước.

"Hai người rời khỏi đội thợ săn" ta hỏi, "vì nhau sao?"

Josephine nhìn chăm chăm và khoảng không, như thể bức tường của những tòa nhà trong suốt như quả cầu ma thuật. "Chúng tôi không lên kế hoạch cho điều đó, chúng tôi rời đi... 1986 sao?"

"Tám mươi bảy", Emmie nói, "Từ đó chúng tôi cùng nhau già đi, rất hạnh phúc", Emmie lau đi một giọt nước mắt, trông không hạnh phúc lắm vào lúc này.

Calypso bẻ cong cánh tay mới gãy của cô, "Tôi không biết nhiều lắm về quý cô Atermis, hay nguyên tắc của các tùy tùng..."

"Ồn thôi", Leo cắt ngang

Calypso lườm cậu, "Nhưng có phải họ đã thề không chung sống với đàn ông? Nếu hai người yêu nhau...)

"Không không" ta nói một cách cay đắng, "Mọi sự lãng mạn là không có giới hạn, em gái ta khá vô lý trong việc đó, nhiệm vụ của những thợ săn là sống mà không có niềm say mê của tình yêu". Nghĩ về em gái và ý nghĩ phản đối lãng mạn của nó làm ta bực mình, sao hai anh em có thể khác nhau đến vậy? Nhưng ta thật sự tức giận với Hemithea, bà ta không chỉ từ bỏ đội thợ săn mà còn từ bỏ cả thiên tính mà ta ban cho. Giống như một con người, chúng ta trao cho người sự bất tử, và người đánh đổi nó để lấy tình yêu và một căn gác xép ở trung tâm Indiana. Điên khùng!

Emmie không bắt gặp ánh mắt của ta, bà khẽ thở dài, "Chúng tôi rất vui khi được làm thợ săn, họ là gia đình của chúng tôi, nhưng..." bà nhún vai

"Chúng tôi yêu nhau nhiều hơn thế" Josephine thêm vào.

Ta nhận thấy họ hoàn thành câu nói của nhau nhiều hơn, tâm hồn họ đồng điệu một cách nhịp nhàng, điều đó chẳng làm ta đỡ tức giận hơn.

"Hai người hẳn đã thương lượng rất tốt với Atermis", ta bảo, "Nó đã để hai người sống"

Emmie gật đầu, "Những thợ săn của chủ nhân thường lui tới Trạm nghỉ..., nhưng chúng tôi chưa từng thấy đích thân thần Atermis tới trong nhiều thập kỷ. Sau đó, bảy năm trước, chúng tôi được ban phước là Georgie, nó được Agamethus đem đến.

Con ma màu cam cúi đầu

"Anh ta mang con bé từ đâu đến?" Ta thắc mắc

Emmie dang hai tay, "Chúng tôi chẳng tài nào biết được, đó là một câu hỏi mà quả cầu ma thuật không bao giờ trả lời"

Leo hẳn đang rất tập trung suy nghĩ, một ngọn lửa bùng cháy trên tai trái "Khoan nào, Agamethus không phải là cha đứa bé đấy chứ? Và theo như bà nói, tôi đang mặc quần áo của một đứa trẻ bảy tuổi và nó vừa khít sao?"

Một tiếng cười bật ra từ Josephine, "Tôi e là vậy, Nhưng không Leo, Agamethus không phải cha cô bé, anh bạn ma của chúng ta đã chết từ thời cổ đại rồi. Như thần Apollo đã nói, anh ta có một người anh trai là Trophonius, một linh hồn Oracle, anh ta đến đây với em bé Georgie và dẫn bọn tôi đến chỗ Oracle, đó là lần đầu tiên chúng tôi biết sự tồn tại của nó"

"Vậy bà biết vị trí của nó chứ" Ta hỏi

"Đương nhiên" Emmie lẩm bầm, "sau tất cả những điều tốt đẹp nó đã làm cho chúng tôi"

Quá nhiều câu hỏi vây quanh tâm trí ta, ta muốn chia bản thân thành hàng tá phiên bản để theo kịp từng câu trả lời, nhưng than ôi, cơ thể phàm nhân không dễ chia tách.

"Nhưng, cô bé có thể kết nối với Oracle theo một cách nào đó"

Emmie nhắm mắt lại, ta có thể nói bà đang có nén một tiếng nức nở. "Chúng tôi không nhận ra mối liên hệ giữa con bé và Oracle, cho tới khi nó bị bắt khỏi chúng tôi"

"Tên Hoàng Đế" ta đoán.

Josephine gật đầu.

Ta đã từng chạm mặt thành viên thứ hai của Triumvirate, ta ghét hắn, ta đã mất Meg. Meg McCaffrey đến chỗ Nero, thật không hay tí nào khi nghe một cô bé khác bị bắt bởi một trong những tên hoàng đế.

"Trong giấc mơ, ta đã nghe thấy Nero gọi tên hoàng đế này là Hecules mới, hắn là ai? Và hắn đã làm gì với Georgie?"

Emmie loạng choạng đứng lên, "Tôi.. tôi phải làm gì đó bằng chính đôi tay của mình, đó là cách giữ vững tinh thần tôi suốt hai tuần qua. Tại sao mọi người không giúp tôi chuẩn bị bữa trưa nhỉ. Sau đó ta sẽ nói về con quái vật đang kiểm soát thành phố này".

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 7

CHƯƠNG 7

Ta bặm đồng hành tây

Đôi bàn tay thần thánh 1 thời

Tốt hơn hết nên ăn chúng

CẦN PHẢI TRỞ NÊN NĂNG SUẤT HƠN.

Èo.

Đúng là kiểu của con người. Nó chỉ ra cho ta thấy rằng chúng ta bị giới hạn thời gian (LOL) và phải luôn làm việc vất vả để điều gì đó xảy ra (LOL lần 2). Ý ta là, có lẽ nếu bạn phải lao động cật lực trong nhiều năm để viết một bản opera về danh tiếng của Apollo, ta có thể hiểu được sự thích thú của làm việc thật năng suất. Nhưng làm thế nào mà 1 người có thể cảm thấy thoải mái và bình tĩnh khi chuẩn bị đồ ăn cơ chứ? Ta không thể hiểu điều đó.

Kể cả khi ở Trại Con Lai ta cũng chưa bao giờ đòi hỏi về bữa ăn của chính mình. Đúng là vậy, những cái hot dog thì khá đáng ngờ, và ta chưa bao giờ tìm ra được loại rệp nào để làm sinh tố, nhưng ít ra thì ta cũng được phục vụ đằng hoàng bởi những nữ thần thiên nhiên xinh đẹp.

Giờ thì ta bị bắt ép phải rửa đồng rau diếp, thái những quả cà chua, và băm hành tây.

"Những thực phẩm này từ đâu ra vậy?" Ta hỏi, chớp chớp đôi mắt giàn dụa nước.

Ta không phải là Demeter, nhưng ta cũng có thể khẳng định rằng những nguyên liệu này luôn tươi từ khi còn ở dưới lòng đất, có thể là bởi vì số lượng đất bản mà ta phải rửa.

Suy nghĩ về Demeter làm ta nhớ đến Meg, điều đó sẽ khiến ta phải khóc ngay cả khi ta chưa bị ảnh hưởng bởi mùi hương bốc từ đồng hành tây.

Calypso vớt một rổ cà rốt đầy bùn đất ngay trước mặt ta. "Emmie có một khu vườn ở trên mái. Các nhà kính. Đã được trồng 1 năm nay rồi. Ngài sẽ thấy rất nhiều thảo mộc - lá basil, húng tây, lá hương thảo. Điều đó thật tuyệt."

Emmie cười "Cảm ơn cháu yêu. Cháu chắc chắn biết cách chăm sóc vườn tược như thế nào."

Ta thở dài. Giờ 2 người này cũng sẽ cuốn lấy nhau. Và sớm thôi ta sẽ bị mắc kẹt giữa Emmie và Calypso thảo luận về công nghệ nuôi trồng cải xoăn - và Leo và Josephine sáng tác cả bài thơ về bộ chế hòa khí. Ta không thể thắng thế được.

Nói về những con ma : Leo thò ra ngoài cánh cửa ngay cạnh chạm bát đĩa, trên tay nắm lấy 1 bánh phô mai như 1 chiếc vương miện nguyệt quế cho người chiến thắng.

"HÃY NHÌN MIẾNG CHEDDAR NÀY!" cậu tuyên bố "HOAN NGHÊN MIẾNG PHÔ MAI CHIẾN THẮNG"

Josephine, cười khúc khích một cách vui vẻ, đi lại vụng về đằng sau cậu ta với một cái thùng sắt "Đám bò sẽ thích Leo cho xem."

"Này, abuelita (nghĩa là bà cụ)" Leo nói "Tất cả những con bò đều yêu Leo" Cậu ngoác miệng cười với ta "Và những con bò này đều màu đỏ, giòn ạ. Như là...chuẩn đỏ tươi."

Điều đó chắc chắn khiến ta muốn khóc. Ta luôn yêu thích những chú bò đỏ. Trong hàng thế kỉ ta đã có một bày gia súc quý hiếm màu đỏ trước khi công cuộc sưu tầm bò hết hot, không còn là biểu tượng thời trang.

Josephine chắc hẳn đã nhìn thấy vẻ thống khổ trên khuôn mặt ta.

"Chúng tôi chỉ lấy sữa bò thôi" Bà ấy nói với vợ "Chúng tôi không làm thịt chúng."

"Ta mong là không" ta khóc "Giết gia súc đỏ là một tội tà trời, báng bổ thần thánh!"

Josephine trông không có vẻ sợ hãi với ý nghĩ đó "Phải, nhưng mà giờ đây đa phần nhờ Emmie mà tôi đã bỏ ăn thịt 20 năm nay rồi."

"Điều đó tốt hơn cho bà" Emmie khiển trách "Bà không còn bắt tử nữa rồi, và bà cũng cần phải chăm lo cho bản thân."

"Nhưng mà những chiếc hamburger phô mai.."Jo làm bầm

Leo ném phịch miếng phô mai ngay trước mặt ta "Cắt cho tôi một miếng này đi, người bạn tốt. Nhanh nhanh!"

Ta quắc mắt nhìn cậu ta "Đừng có mà thử ta, Valdez. Khi ta trở lại làm một vị thần, ta sẽ biến cậu thành một chòm sao và gọi nó là Vụ Nổ Nhỏ Mỹ Latinh."

"Tôi thích ý tưởng đó!" Cậu vỗ vào vai ta, khiến cho con dao của ta lắc lư.

Không còn ai sợ cơn cuồng nộ của các vị thần nữa sao?

Trong khi Emmie nướng ổ bánh mì - mà ta phải thừa nhận rằng mùi hương thật sự tuyệt vời - ta trộn một đĩa salad với cà rốt, dưa chuột, nấm, cà chua và những loại cây được trồng trên mái khác. Calypso sử dụng chanh tươi và đường mía để làm nước chanh, trong khi hát theo những ca khúc cùng tên từ album của Beyonce. (Trong hành trình đi về phía tây, ta đã mang nó đi để giúp Calypso theo kịp với thể loại nhạc nổi tiếng mà cô đã bỏ lỡ trong 3 thiên niên kỉ qua)

Leo cắt miếng phô mát. (Bạn có thể hiểu theo bất kì cách nào bạn muốn). Miếng phô mai cheddar dần biến thành một màu đỏ tươi và nhìn khá bắt mắt. Josephine phụ trách món tráng miệng, mà bà ấy bảo đó chính là tài năng đặc biệt của mình. Hôm nay chính là món quả mọng tươi và bánh bông lan nhà làm với kem đỏ, và bánh trứng meringue nướng vàng bằng đèn đốt.

Và đối với con ma Agamethus, ông ta lượn lờ trong góc căn bếp, giữ quả cầu pháp thuật đầy chán nản như thể nó chỉ là một giải thưởng hạng ba từ một cuộc thi 3 người.

Cuối cùng, chúng ta cũng được ngồi xuống để ăn trưa. Ta không hề nhận ra mình đã đói như thế nào. Bữa sáng đã trôi qua lâu quá

rồi, và bữa ăn trong lúc bay mà Festus đã phục vụ khiến ta càng mong muốn được lấp đầy dạ dày hơn.

Ta vùi đầu vào ăn trong khi Leo và Calypso kể với chủ nhà về chuyến đi về phía tây. Trong lúc nhồi nhét những miếng bánh mì tươi phết bơ đỏ, ta thêm những câu nhận xét nếu cần, bởi vì đương nhiên ta là người có kỹ năng siêu phàm trong việc kể chuyện.

Bọn ta giải thích làm thế nào mà kẻ thù truyền kiếp, cổ xưa của ta Python đã chiếm lại được vị trí đáng nhẽ ra là của Delphi, cắt đứt Oracle quyền lực nhất với thế giới. Bọn ta cũng giải thích làm thế nào bọn Tam đầu chế đã phá hủy tất cả những cách để các á thần liên lạc với nhau - tin nhắn Iris, cuộn giấy ma thuật, búp bê nói bằng tiếng bụng, kể cả pháp thuật bí truyền của e-mail. Với sự giúp đỡ của Python, bộ ba hoàng đế độc ác giờ đây có ý muốn được nắm quyền hoặc phá hủy tất cả những Oracle cổ xưa, và từ đó tạo nên một tương lai cho thế giới bị kiểm soát.

"Chúng ta đã giải thoát cho Khu rừng của Dodona" ta tổng kết lại "Nhưng Oracle đó chỉ đơn giản gửi bọn ta tới đây để giải cứu tiếp nhà tiên tri tiếp theo : Hang động của Trophonius"

Calypso chỉ vào ống tên của ta, được đặt dựa vào chiếc sofa gần nhất "Apollo, hãy chỉ cho họ mũi tên biết nói của ngài."

Mắt Emmie dán chặt đầy hứng thú như thể của một người chuyên bán cung "Mũi tên biết nói ?"

Ta rùng mình. Mũi tên mà ta nhận được từ những cái cây thì thào trong rừng Dodona cho đến thời điểm hiện tại đã chẳng giúp được mấy. Chỉ có ta có thể nghe thấy tiếng của nó, và mỗi khi ta hỏi xin lời khuyên, nó phun ra toàn những thứ vô nghĩa bằng thứ tiếng

anh từ thời Elizabeth, đầu đọc lời ăn nói của ta và khiến ta nói chuyện như một diễn viên dờ hơi vào vai Shakepear trong hàng giờ liền. Điều này luôn làm Calypso cảm thấy vui vẻ.

"Ta sẽ không cho họ xem mũi tên biết nói đó" Ta nói "tuy nhiên, ta sẽ chia sẻ bài thơ năm câu kia."

"Không!" Calypso và Leo đồng thanh. Họ buông dao đĩa và bịt chặt tai.

Ta thuật lại:

" Xưa có vị thần Apollo

Kẹt trong hang buồn trống rỗng

Trên chiếc ghé ba chỗ

Kẻ nuốt lửa bằng đồng

Buộc nuốt trôi chết chóc và điên loạn"

Xung quanh chiếc bàn ăn, một sự yên lặng không thoải mái bao trùm.

Josephine trừng mắt "Chưa bao giờ có giọng nói nào dám thốt ra một bài thơ 5 câu trong căn nhà này, thưa Apollo."

"Và bọn ta mong rằng sẽ không có ai làm điều đó lần nữa" ta đồng tình "Nhưng chính những lời tiên tri đó của Dodona đã mang bọn ta tới đây."

Phản ứng của Emmie đầy căng thẳng, loại bỏ bất kỳ nghi ngờ mong manh rằng đây không phải là Hemithea mà ta đã biến thành

bất tử từ nhiều thế kỉ trước. Ta nhận ra được sự mãnh liệt trong mắt của bà ấy - giống như sự quả quyết khiến bà ấy nhảy khỏi vách đá, tin vào vận mệnh của bà trong tay các vị thần.

"Một hang động buồn trống rỗng..." bà nói "Đó là Oracle của Trophinius, phải rồi. Nó ở trong công viên Bluespring Caverns, khoảng 80 dặm về phía nam thành phố."

Leo ngoác miệng cười khi cậu ta nhai, mồm cậu ta như thể trộn tuyết lở những mẩu đồ ăn màu đất. "Một cuộc tìm kiếm dễ hơn bao giờ hết. Chúng ta sẽ lấy lại Festus, sau đó tìm kiếm địa điểm kia trên Google Maps và bay tới đó."

"Không chắc chắn lắm" Josephine nói "Hoàng đế có một hàng rào những bọn lính canh gác vùng ngoại ô rất chặt. Cậu không thể cứ thế bay trên một con rồng tới bất kì đâu gần Bluespring mà không bị bắn rơi khỏi bầu trời đâu. Và giả sử nếu có thể, lối vào hang động cũng đều quá nhỏ để một con rồng có thể nhảy vào trong."

Leo bĩu môi "Nhưng bài thơ đó..."

"Đó có thể là lừa bịp" ta nói "Dù sao thì, cuối cùng nó vẫn là một bài thơ 5 câu (limerick là thể thơ 5 câu hài hước và thô lỗ)"

Calypso ngồi về phía trước. Cô quấn một chiếc khăn mùi xoa quanh cánh tay từng bị gãy - có lẽ nó vẫn còn hơi nhức, cũng có lẽ cô ấy đang lo lắng. Điều đó làm ta nhớ đến ngọn đuốc - không phải là một sự kết hợp vui vẻ lắm kể từ lần cuối ta chạm trán với hoàng đế điên rồ Nero.

"Còn câu cuối cùng thì sao?" Cô ấy hỏi "Apollo sẽ buộc phải nuốt trọn cái chết và sự điên rồ."

Josephine nhìn vào cái đĩa trống trơn của mình. Emmie siết tay bà ấy một cái thật nhanh.

"Nhà tiên tri của Trophonius rất nguy hiểm" Emmie nói "Kể cả khi ta có thể vào được trong đó, trước khi hoàng đế tới, chúng tôi chỉ có thể hỏi những linh hồn trong trường hợp cực kỳ khẩn cấp." Bà quay đến chỗ ta "Ngài phải nhớ. Ngài đã từng là vị thần của những lời tiên tri"

Dù nước chanh thật sự ngon tuyệt, ta cảm thấy cổ họng của mình khô không khốc. Ta không thích việc bị gọi nhắc về việc ta đã từng là ai. Ta cũng không thích những hố đen khổng lồ trong trí nhớ của mình, lấp đầy bởi sự trống rỗng và nỗi kinh sợ mơ hồ.

"T-ta có nhớ rằng hang động đó rất nguy hiểm." ta nói "Ta không nhớ tại sao lại như vậy."

"Ngài không nhớ." Giọng của Emmie sắc như dao

"Ta thường tập trung vào những thứ liên quan đến phần thần của mình" ta nói "Chất lượng của vật hiến tế. Những lời ca ngợi mà những người thỉnh cầu đã nói. Việc được ca tụng sung sướng như thế nào. Ta chưa bao giờ hỏi những thử thách mà họ phải trải qua."

"Ngài chưa bao giờ hỏi."

Ta không thích việc Emmie nhắc lại như vậy. Ta có cảm giác bà ấy sẽ thành lập 1 dàn hợp xướng Hy Lạp còn tệ hơn cả Calypso.

"Ta đã đọc qua một vài thứ ở Trại Con Lai" ta nói đầy tự vệ "Không có nhiều điều viết về Trophonius. Chiron cũng không thể giúp. Ông ấy đã quên hoàn toàn về những Oracle. Cứ cho là, lời tiên tri của Trophonius thật sự đen tối và đáng sợ. Thỉnh thoảng họ khiến cho con người phát điên. Có lẽ hang động của ông ta như thể một dạng nhà ma? Vói, ừm, những bộ xương lủng lẳng, những mục sư nháy ra và hù người BOO?"

Biểu cảm chua chát của Emmie cho thấy rằng sự suy đoán ta chắc hẳn sai rồi.

"Ta cũng đọc một số thứ về những người thỉnh cầu đó phải uống nước từ 2 con suối đặc biệt" ta nói bất chấp "Ta nghĩ nuốt gọn cái chết và sự điên rồ có thể là sự ám chỉ đến biểu tượng đó. Bà biết đấy, kiểu của thơ là như vậy."

"Không" Josephine làm bầm "Đó không phải là kiểu của thơ ca đâu. Hang động đó đã thật sự khiến con gái bọn tôi phát điên."

Một luồng gió lạnh luôn qua cổ ta, như thể chính Trạm nghỉ tự thờ dài đầy tuyết vọng. Ta nghĩ đến sự hủy diệt ta đã nhìn thấy trong bức tranh màu được vẽ trên tường của phòng ngủ giờ đã bị bỏ hoang của một đứa bé.

"Chuyện gì đã xảy ra?" ta hỏi, mặc dù ta không chắc rằng ta muốn biết điều đó - nhất là khi nếu đó có thể là điềm báo những gì ta sắp phải đối mặt.

Emmie xé một mẩu vỏ bánh mì. Bà thả rơi nó "Khi hoàng đế mới đến với bang Indiana....tên Hercules mới này..."

Calypso chuẩn bị đặt ra một câu hỏi, nhưng Emmie giơ 1 tay lên "Cháu yêu, xin cháu đừng hỏi ta về tên của hấn ta. Không phải bây giờ. Ta chắc rằng cháu biết, rất nhiều vị thần và quái vật nghe thấy cháu khi cháu nhắc đến chúng. Tên này còn tệ hơn tất cả."

Một sự dẫn dắt đầy cảm thông xuất hiện nơi khóe miệng Calypso "Cứ tiếp tục đi ạ."

"Ban đầu" Emmie nói "chúng tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Những người bạn và người đồng chí của bọn tôi bắt đầu biến mất." Bà chỉ vào khu vực sống mênh mông xung quanh "Bọn tôi từng có một tá hoặc hơn những người luôn sống ở đây toàn thời gian. Giờ đây...bọn tôi chỉ còn lại những thứ này."

Josephine dựa vào chiếc ghế của bà. Dưới ánh sáng của cửa sổ hồng, tóc của bà ánh lên như màu ghi của thép khi giật mạnh những chiếc túi trên bộ áo liền quần "Tên hoàng đế đang tìm kiếm bọn tôi. Hấn biết về Trạm nghỉ này. Hấn muốn tiêu diệt bọn tôi. Nhưng như tôi đã nói, không hề dễ để tìm ra nơi này trừ khi bọn tôi mời các cậu vào. Và thay vào đó, lực lượng của hấn chờ ở bên ngoài cho đến khi người của bọn tôi ra ngoài. Hấn bắt bạn của tôi trong khoảng thời gian đó."

"Bắt họ?" ta hỏi "họ bị bắt sống sao?"

"Đúng vậy" Tông giọng dữ dội của Josephine nghe như thể cái chết sẽ là một sự lựa chọn tốt hơn. "Tên hoàng đế yêu thích những người tù nhân. Hấn giam giữ khách của bọn tôi, những quái vật sư tử đầu chim."

Một quả dâu rơi khỏi ngón tay Leo "Quái vật sư tử đầu chim? Ủm....Hazel và Frank đã nói với tôi về bọn chúng. Họ đã phải đánh

nhau với một số chúng ở Alaska. Chúng như thể bọn linh cầu điên dại có cánh."

Josephine nhếch mép "Những con nhỏ, những con hung dữ, có thể như thế. Nhưng chúng tôi nuôi dạy chúng tại đây. Ít nhất là...chúng tôi đã từng. Cặp đôi cuối cùng của bọn tôi đã biến mất vào 1 tháng trước. Heloise và Abelard. Chúng tôi thả chúng để đi săn - chúng phải làm như vậy để sống một cách khỏe mạnh. Và chúng không bao giờ quay lại. Và với Georgina, đó là sự sỉ nhục cuối cùng."

Một cảm giác tồi tệ bắt đầu nổi lên trong ta. Điều gì đó còn vượt xa cả sự thật hiển nhiên mà bọn ta đang nói tới về những điều kinh dị có thể giết ta. Những cái tổ của quái vật sư tử đầu chim trong hốc tường xung quanh bọn ta. Một kí ức xa xôi về những người theo em gái ta. Một câu nói của Nero trong viễn cảnh của ta: rằng tên Hercules mới này bị ám ảnh bởi việc phá hủy Mạng lưới, như thể đó là một cái tên khác của Trạm nghỉ này....Ta cảm thấy cái bóng của ai đó đang bao trùm toàn bộ bàn ăn này, một ai đó ta đáng nhẽ phải biết, có lẽ là một người mà ta nên chạy trốn, không bao giờ nên gặp mặt.

Calypso tháo chiếc khăn mùi xoa quấn quanh tay cô "Con gái của bà" cô hỏi "Điều gì đã xảy ra với cô ấy?"

Cả Josephine và Emmie đều không trả lời. Agamethus cúi đầu yếu ớt, chiếc áo tunic dính máu nổi bật với nhiều màu từ bánh nacho.

"Hiển nhiên là" ta nói trong khoảng không im lặng "Cô bé đó đã đi vào trong Hang động của Trophonius.

Emmie nhìn qua ta đến Agamethus, đôi mắt bà sắc như thể đầu mũi tên. "Georgina nhồi vào đầu rằng đó là cách duy nhất để cứu lấy Trạm nghỉ này và tìm ra người bị giam cầm với ý định hỏi ý kiến của Oracle. Con bé đã luôn vẽ nơi đó. Nó không hề sợ như cách nhiều người vẫn sợ. Một buổi tối con bé chuồn đi mất. Agamethus đã giúp nó. Bọn ta không biết làm thế nào họ đến được đó..."

Con ma lắc quả cầu pháp thuật. Ông ném nó về phía Emmie, người đang cau mày với câu trả lời ở phía cuối.

"Đó là mệnh lệnh" bà đọc "Ta không hiểu ý người là gì, người bạn già đã chết ngốc nghếch ạ, nhưng nó mới chỉ là một đứa trẻ. Không có ngai vàng, người biết điều gì sẽ xảy ra với nó!"

"Ngai vàng?" Calypso hỏi

Một kí ức nữa nhảy bổ vào bề mặt bộ não ta như bi-a.

"Thánh thần ơi" ta nói "Cái ngai vàng."

Trước khi ta có thể nói gì hơn, toàn bộ đại sảnh rung chuyển. Đĩa và cốc va đập lách cách trên bàn ăn. Agamethus biến mất trong một tia sáng màu cam của bánh nacho. Phía trên trần nhà, những viên đá gương xanh lá và vàng tối lại như thể đám mây đã che phủ cả mặt trời.

Josephine bật dậy "Trạm nghỉ, có gì đang diễn ra trên mái vậy?"

Nhiều hơn những gì ta có thể nói, tòa nhà không hề trả lời. Không có viên gạch nào rơi khỏi tường. Không có cánh cửa nào mở ra đóng vào theo mã Morse.

Emmie để quả cầu ma thuật trên bàn "Tất cả những người còn lại, hãy ở đây. Jo và tôi sẽ đi kiểm tra"

Calypso không đồng ý "Nhưng..."

"Đó là mệnh lệnh" Emmie nói "Tôi sẽ không để mất thêm vị khách nào nữa đâu."

"Đó không thể là Com..." Josephine dừng lại "Đó không thể là nó. Chẳng nhẽ Heloise và Abelard đã quay lại?"

"Có thể" Emmie nói không hề thuyết phục chút nào "Nhưng chỉ phòng trường hợp..."

2 người di chuyển nhanh chóng tới cabin dự trữ bằng kim loại trong căn bếp. Emmie lấy một cây cung và bao đựng ống tên. Josephine lấy ra một khẩu súng máy lỗi một với một máy nạp đạn tròn (drum magazine - tạp chí dung lượng cao cho súng) giữa 2 tay cầm.

Leo suýt nghẹn món tráng miệng "Đó có phải là súng tiểu liên Thompson?"

Josephine vỗ vào vũ khí đầy âu yếm "Đây là Tiểu Bertha . Một sự gợi nhắc tôi nhớ lại quá khứ bần tiện của mình. Tôi chắc chắn rằng không có gì phải lo về chuyện này. Các cậu cứ ngồi yên."

Với lời an ủi đó, những chủ nhà vũ trang đầy đủ của bọn ta đi ra ngoài kiểm tra mái nhà.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 8

CHƯƠNG 8

Những con vẹt* cãi cọ

Rác rối ở Elysium?

Ta chỉ chùi rửa những cái đĩa

MỆNH LỆNH ngồi chờ đợi hầu như quá đủ rõ ràng với ta. Leo và Calypso, tuy nhiên, bọn ta quyết định điều tối thiểu có thể làm bây giờ là dọn dẹp đồng chén đĩa ăn trưa. (Đọc lại bình luận trước của ta: sự năng suất ngu ngốc). Ta chùi rửa, Calypso rửa sạch và Leo lau khô, mà thực ra cậu ta gần như chẳng làm gì ngoài làm nóng tay mình một chút.

"Vậy thì", Calypso hỏi, "Ngai vàng mà Emmie nói đến là gì?"

Ta quắc mắt nhìn đồng bột lùm xùm trên những cái đĩa bánh mì, "Ngai vàng Ký ức (Throne of Memory), là một cái ghế được chạm khắc bởi chính tay nữ thần Mnemosyne"

Leo lén nhìn ta qua đồng đĩa salad bốc khói, "Ngài đã quên một cái ngai vàng Ký ức sao, đó có phải là một trọng tội hay gì không?"

"Trọng tội duy nhất sẽ là" ta bảo, "Thất bại trong việc thiêu chín người khi ta trở lại làm thần"

"Ngài có thể thử", Leo nói, "Nhưng ngài sẽ chẳng bao giờ biết được những mảnh bí mật của Valdezinator (một cỗ máy phát nhạc mà Leo từng đổi cho Apollo)

ta vô tình xịt nước vào mặt mình, "Mảnh khốe bí mật gì hả?"

"Thôi đi hai người", Calypso ra lệnh, "Apollo, tại sao Ngài Ký ức lại quan trọng?"

Ta lau nước chảy trên mặt, nói về Ngài Ký ức, một vài mảnh ghép trong trí nhớ của ta được tháo gỡ, nhưng ta không thích những gì mình nhớ.

"Khi ai đó khẩn nguyện được vào hang của Trophonius, người đó được cho là đã uống nước từ hai con suối ma thuật, Ký ức và Quên lãng"

Leo nhặt một cái đĩa khác lên, hơi nóng cuộn tròn quanh đĩa sứ, "Hai con suối này có vẻ, như là, triệt tiêu nhau?"

Ta lắc đầu, "Giả sử thử thách này không giết được người, nó sẽ chuẩn bị cho người tâm trí để gặp Oracle, sau đó người sẽ đi xuống cái hang, và trải nghiệm nỗi kinh hoàng chưa từng được kể".

"Chẳng hạn như?" Calypso hỏi

"Ta đã nói nó chưa từng được kể, ta chỉ biết Trophonius sẽ lấp đầy tâm trí người bằng những vần thơ ác mộng, nếu lắp ráp lại đúng cách, sẽ trở thành một lời tiên tri. Nếu người ra khỏi cái hang - còn sống và không bị điên vĩnh viễn - vị linh mục sẽ đặt người nồi trên Ngài Ký ức, những vần thơ sẽ tuôn ra từ miệng người, người linh mục sẽ viết chúng lại, và đây, lời tiên tri của người hoàn thành. Với một chút may mắn, đầu óc của người sẽ quay lại bình thường."

Leo huýt lên, "Đây hẳn là một Oracle rắc rối, tôi thích những cái cây biết hát hơn"

Ta cố nén một cơn rừng mình. cậu ta không ở trong rừng thiêng Dodona với ta, cậu không thể biết được những giọng nói xung đột kinh khủng đến thế nào, nhưng cậu ta đã được một điểm. Đó là lý do ít người nhớ đến hang của Trophonius, nó không phải là một địa điểm được đăng tải hằng năm trên tờ Oracle hot để ghé thăm.

Calypso nhặt một cái chảo bánh mì từ ta và bắt đầu rửa, cô dường như biết rõ điều mình đang làm, mặc dù đôi tay của cô rất đáng yêu, ta không thể tin được cô đã phải tự chuẩn bị bữa ăn mỗi ngày. Ta sẽ phải hỏi cô ta dùng loại kem dưỡng ẩm nào mới được.

"Điều gì sẽ xảy ra khi người cầu nguyện không thể sử dụng cái Ngai?" Calypso hỏi

Leo cười khúc khích "Sử dụng cái ngai?"

Calypso lườm cậu.

"Xin lỗi", Leo cố tỏ ra nghiêm túc, điều mà cậu luôn thất bại.

"Nếu người cầu nguyện không thể sử dụng ngai vàng" ta nói "thì sẽ chẳng có cách nào trích được những đoạn thơ ra khỏi tâm trí, họ sẽ bị kẹt trong những ác mộng kinh hoàng từ hang động mãi mãi.

"Georgie tội nghiệp, ngài nghĩ điều gì đã xảy ra với con bé?"

Ta không muốn nghĩ về điều đó, những khả năng làm da ta ngứa ran.

"Cô bé đã vào trong hang bằng một cách nào đó, tồn tại cùng Oracle, cô bé đã mang nó trở lại... nhưng không phải trong trạng thái tốt". Ta nhớ lại những khuôn mặt nhăn nhó được dán khắp trên các bức tường phòng ngủ của cô. "Ta đoán là những Hoàng đế đã nắm quyền kiểm soát Ngai Ký ức, không có nó, Georgie không thể hồi phục hoàn toàn. Có thể cô bé quay lại để đi tìm nó, và sau đó bị bắt".

Leo lẩm bẩm một lời nguyên bằng tiếng Tây Ban Nha, "Tôi cứ nhớ về anh bạn nhỏ Harley ở trại, nếu ai đó làm tổn thương cậu ta..." cậu lắc đầu, "Mấy tên hoàng đế này là gì chứ, và làm sao ta có thể dẫm nát chúng"

Ta chùi những cái chảo cuối cùng, ít nhất đây sẽ là cuộc thám hiểm hoành tráng nhất mà ta từng hoàn thành. Ta liếc nhìn những đám bọt đang xì hơi trên tay.

"Ta có một ý tưởng hay về việc tên hoàng đế này là ai", ta thừa nhận. "Josephine đã nói tên anh ta, nhưng Emmie nói đúng, cách tốt nhất là không nói to cái tên, Hecules mới". Ta nuốt xuống. Trong dạ dày ta, bánh mì và salad như đang tổ chức một cuộc thi đấu vật. "Hắn không phải là người tốt".

Trong thực tế, nếu ta đúng về tên hoàng đế thì nhiệm vụ này thật khó xử đối với ta. Hy vọng là ta sai, có lẽ ta sẽ ở lại Trạm nghỉ để điều hành trong khi Leo và Calypso chiến đấu, điều đó chỉ để công bằng thôi, vì ta là người chùi bát đĩa mà.

Leo cất những cái đĩa đi, cậu quét mắt một lượt như thể đang đọc một phương trình vô hình. "Đây là dự án mà Josephine đang thực hiện, bà ấy đang thực hiện một thiết bị dò tìm nào đó. Tôi đã không hỏi, nhưng chắc bà ấy đang cố gắng tìm kiếm Georgie"

"Đương nhiên", Calypso nói giọng mỉa mai, "Thử tưởng tượng con anh mất tích mà xem"

Tại Leo đồ ửng, "Nhưng thử nghĩ xem, nếu ta quay lại với Festus, anh có thể vận hành vài dây số, anh có thể khởi động những quả cầu Archimete của mình..."

Calypso ném cái khăn, theo nghĩa đen, nó rơi vào bồn rửa và ướt nhẹp. "Leo, anh không thể tối giản mọi thứ thành một chương trình"

Cậu chớp mắt, "Không có, anh chỉ..."

"Anh cố sửa chữa chúng" Calypso nói "Như thể mọi vấn đề là một cỗ máy, Jo và Emmie đang rất đau đớn. Emmie nói với em họ có thể rời bỏ Trạm nghỉ, dâng mình cho hoàng đế nếu điều đó có thể cứu Georgie, họ không cần máy móc cho những trò đùa hay sửa chữa gì cả, hãy lắng nghe đi."

Leo chìa tay ra, lần đầu tiên cậu không biết làm gì với chúng, "Nhìn này, cưng.."

"Đừng gọi em là cưng", Calypso phản đối, "đừng"

"Apollo", giọng Josephine vang lên từ sảnh chính, nghe không chính xác là hoảng hốt, nhưng cũng căng thẳng như không khí phòng bếp vậy.

Ta tách ra khỏi cặp đôi hạnh phúc kia, sự bùng nổ của Calypso làm ta ngạc nhiên. Nhưng khi nghĩ về điều đó, làm ta nhớ lại hơn nửa tá cuộc cãi vã khác giữa cô và Leo như khi bọn ta di chuyển về phía tây. Ta đơn giản chỉ nghĩ nhiều về họ vì, ồ, những cuộc chiến không phải vì ta. Tuy nhiên, so với những cuộc cãi yêu của các vị

thần thì họ chẳng là gì cả. Ta chỉ tay qua vai "Ta nghĩ, ta nên..." Ta rời khỏi nhà bếp.

Josephine và Emmie đứng giữa sảnh với vũ khí của họ bên cạnh. Ta không thể đọc được biểu cảm trên mặt họ, cái kiêu mà mỗi khi người dâng rượu của Zeus, Ganymede, dâng cho ông ta thử một thứ rượu mới.

"Apollo", Emmie chỉ tay qua đầu ta, ngay chỗ những cái tổ Griffin xếp dọc mép trần nhà. "Ngài có một vị khách"

Để nhìn thấy Emmie đang chỉ vào ai, ta phải bước lên tấm thảm và quay đầu lại, nghĩ lại thì, ta lẽ ra không nên làm thế. Ngay khi đặt chân lên tấm thảm, ta tự hỏi, khoan, tấm thảm này có ở đây từ trước không? Chính xác như những gì ta nghĩ, Tại sao tấm thảm trông như một tấm lưới được dệt vậy?

Tiếp theo: Đây là một tấm lưới

Tiếp theo: Yikes

Tấm lưới bọc lấy ta và phóng lên không trung, ta lấy lại được sức mạnh bay lượn, trong một phần triệu giây, ta tưởng như mình đang được gọi về Olympus. Lên cao dần trong vinh quang và ngồi bên phải cha ta (ngai thứ ba từ Zeus trở xuống, đúng rồi, sao cũng được), nhưng trọng lực đã giữ ta lại, ta nảy như một cái yo-yo, Một lúc, ta treo ngang tầm mắt Leo và Calypso, những người đang nhìn ta từ lối vào nhà bếp. Một lúc khác ta lại ngang tầm những cái tổ Griffin, đối diện khuôn mặt một nữ thần mà ta biết rất rõ.

Bạn có thể nghĩ rằng: Đó là Artemis, và cái lưới này chỉ là trò chơi khăm của anh em trong nhà. Chắc chắn cô ấy không thể để

anh trai mình chịu khổ lâu như vậy, cuối cùng cô cũng đến giải cứu người anh hùng Apollo của chúng ta.

Không, không phải Artemis, người phụ nữ trẻ ngồi trên gò đúc của trần nhà, hai chân đều đưa tinh nghịch. Ta nhận ra đôi dép buộc dây công phu của cô ta, bộ váy được may nhiều lớp lưới ngụy trang màu rùng. Mái tóc nâu óng ả buộc thành đuôi ngựa quấn quanh cổ như một chiếc khăn choàng hay một cái thòng lọng. Đôi mắt đen dữ dội của cô làm ta liên tưởng tới một con báo đen đang theo dõi con mồi từ trong bụi rậm. Một con báo với khiếu hài hước kỳ khôi.

Một nữ thần, vâng, nhưng không phải người ta hy vọng.

"Cô", ta gầm gừ, thật khó để nhận ra âm thanh đe dọa khi đang nảy lên xuống trong một tấm lưới.

"Xin chào, Apollo" Britomatis, nữ thần của những mạng lưới, cô mỉm cười bẽn lễn, "Ta nghe nói giờ ngài là người phàm, chắc sẽ vui lắm nhỉ"

*Nguyên văn: Lovebird (tên một loài vẹt)

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 9

CHƯƠNG 9

Tất nhiên, đó là một cái bẫy

Với cô ta, luôn luôn là vậy

Trappy McTrapface

BRITOMARTIS NHẢY khỏi bờ đá và hạ cánh trong tư thế quỳ, váy cô trải rộng xung quanh thành một tấm lưới (cô ta thích những màn xuất hiện kịch tính. Cô hẳn là một người hóa trang nhân vật anime).

Nữ thần đứng dậy, cô rút con dao của mình ra, "Apollo, nếu ngài coi trọng cơ thể của mình, hãy nằm im"

Ta không có thời gian phản kháng rằng ta không thể nào nằm yên trong một cái lưới đu đưa. Cô vung dao chém ngang qua háng ta, cái lưới rách toang làm ta rơi bịch xuống sàn nhà, may là còn nguyên vẹn. Ta hạ cánh không duyên dáng cho lắm. May mắn thay, Leo và Calypso đã chạy tới viện trợ cho ta. Mỗi người cầm một cánh tay và giúp ta đứng dậy. Ta yên tâm khi thấy rằng, mặc dù họ mới cãi nhau, nhưng vẫn rất đoàn kết trong những trường hợp quan trọng, như là sự an toàn của ta. Leo thò tay vào đai dụng cụ mò mẫm, có lẽ đang tìm vũ khí. Nhưng thay vào đó, cậu lại lấy ra một cái hộp bốc mùi bạc hà. Ta tin là nó sẽ làm chúng ta tốt hơn.

"Cô ta là ai vậy?" Leo hỏi

"Britomartis" ta nói "Nữ thần của các mạng lưới"

Leo ngờ vực: "Bao gồm cả lưới bóng rổ và mạng Internet à?"

"Chỉ lưới săn và đánh bắt cá thôi" ta bảo "Cô ta là một trong những tay sai của em gái ta"

"Tay sai?" Britomartis nhăn mũi "Ta không phải tay sai"

Đằng sau ta, Josephine ho khẽ, "Thần Apollo, cô ta cứ khăng khăng muốn ngài chú ý bằng cách này"

Mặt nữ thần sáng bừng "Phải, ta muốn xem xem liệu ngài ấy có bước vào bẫy của ta không, và ngài đã làm thế, như thường lệ. Josephine, Emmie, vui lòng cho chúng ta một chút riêng tư được chứ?"

Các chủ nhà liếc nhìn nhau, như thể đang tự hỏi ai trong số họ sẽ là người dọn dẹp những cái xác khi Britomartis xiên bọn ta. Sau đó, họ cùng nhau rút về cánh cửa phía sau hội trường.

Calypso đi vòng quanh nữ thần lưới, "Britomartis, um.. Chưa từng nghe qua, hẳn cô là một tiểu thần".

Britomartis khẽ cười, "Ồ, tôi thì biết cô, Calypso. Bị giam cầm trên đảo Ogygia sau chiến tranh Titan, chờ đợi một chàng trai nào đó tắm trên bãi biển, làm tan nát trái tim cô và bỏ lại cô một mình. Điều đó hẳn đã quá cũ rồi nhỉ" Cô quay sang Leo. "Đây là người anh hùng cứu tinh của cô sao, có chút lùn và còi cọc so với một dũng sĩ sáng ngời mũ giáp đấy"

"Này, quý cô" Leo lắc cái hộp mùi bạc hà "Tôi có thể thổi bay nhiều nữ thần mạnh hơn cô rồi đấy"

"Và anh ta không phải cứu tinh của tôi" Calypso thêm vào.

"Và cũng không phải hiệp sĩ", Calypso trầm ngâm "Dù anh ta có lùn và lòi thối thật"

Một làn khói bốc lên từ cổ áo Leo, "Dù sao thì..", cậu đối mặt với Britomartis "Sao cô có thể đuổi Jo và Emmie đi như thể đây là nhà cô vậy.

Ta chộp lấy cái hộp mùi bạc hà trước khi Leo kịp biến nó thành Nitroglycerin. "Leo, ta sợ rằng đây là nhà của cô ấy"

Nữ thần ném cho ta một nụ cười thích thú, ta ghét nó. Nó làm ta cảm giác như rượu tiên nóng bỏng đang sôi sục trong dạ dày. "Tại sao, Apollo, ngài đã có một suy luận chính xác? Sao ngài làm được vậy?"

Mỗi khi ta đối mặt với Britomartis, ta luôn làm mình cao hơn cô một chút, nhưng than ôi, giờ ta không thể thay đổi chiều cao theo ý muốn nữa. Điều duy nhất ta có thể làm bây giờ là nhón mắt cá chân lên mà thôi.

"Nero đã gọi đây là Nhà của những Mạng lưới, ta nhận ra rằng Trạm nghỉ là ý tưởng của cô. Bất cứ khi nào em gái ta muốn xây dựng thứ gì đó rối rắm và nguy hiểm, em ấy luôn giao cho cô".

Nữ thần cong người và xoay chiếc váy "Ngày đang nịnh hót ta đấy, giờ thì ngồi xuống và nói chuyện nào, những người bạn". Cô ra lệnh cho một cái ghế gần đấy.

Leo rất thận trọng với những món đồ, sau tất cả những sai lầm của mình, cậu ta không phải kẻ ngốc.

Calypso ngồi xuống một cái ghế bành trong khi Leo chộp lấy cổ tay cô "Đứng yên", cậu rút trong đai dụng cụ ra một cái thước đo gấp, cậu kéo dài thước và chọc vào đệm ghế ngồi. Một cái bẫy gấu thành linh gấp lại, xé toạc lớp bông và vải ghế như một con cá mập nhồi bông.

"Cô đang đùa đấy à?" Calypso trừng mắt nhìn Britomartis

"Oops.." Britomartis nói vui vẻ

Leo chỉ vào ghế sofa, mặc dù ta không thể thấy được điều gì bất ổn

"Có một mạch điện chạy qua những cái đệm này nữa, nó, nó có phải công tắc cho một quả Bouncing Betty?" (hay mìn S-mine, tên một loại mìn nổ được kích hoạt khi chạm vào)

Britomartis cười "Cậu giỏi thật đấy, đúng vậy, nó là một quả mìn áp lực S-mine đã nâng cấp"

"Này quý cô, nếu nó bị kích hoạt, nó sẽ tung lên 3 feet và nổ tung giết sạch chúng ta bằng những mảnh đạn"

"Chính xác", Britomartis nói một cách hân hoan "Leo Valdez, cậu làm tốt lắm"

Cậu trừng mắt nhìn cô ta, Leo lôi ra một dụng cụ cắt dây và bước tới cái ghế, vô hiệu hóa quả mìn. Ta hít thở lần đầu tiên sau vài giây, "Ta nghĩ, ta sẽ ngồi... ở đây" ta chỉ vào cái ghế đối diện, "Nó có an toàn không?"

Leo càu nhàu, "Được, trông có vẻ ổn"

Khi tất cả chúng ta đều ngồi ổn định, không có ai bị xất mông hay bị giết, Britomartis rảo bước tới cái ghế bành bầy gấu và cười, "Ồ, nó không tuyệt sao"

"Không" cả ba đồng thanh.

Britomartis chơi đùa với bím tóc của mình, có thể cô đang tìm kiếm các mảnh dây điện mà cô để quên đâu đó. "Các người hỏi ta tại sao lại đuổi Jo và Emmie đi? Ta yêu quý họ, và ta không nghĩ họ đánh giá cao nhiệm vụ mà ta sắp giao cho các người"

"Nhiệm vụ?" Calypso nhú mày, "Tôi chắc chắn tôi là một vị thần lớn tuổi hơn cô nhiều, Bouncing Betty, cô có quyền gì giao nhiệm vụ cho bọn tôi?"

Britomartis cười tán tỉnh, "Đáng yêu làm sao, ta đã ở quanh những người hy lạp cổ đại từ khi họ còn sống trong những cái hang. Ta bắt đầu như một nữ thần Cretan. Khi đến thờ của ta bị phá hủy hoàn toàn, Atermis đã che chở ta, ta gia nhập đội thợ săn và giờ ta ở đây, hàng ngàn năm sau họ vẫn đứng lười ta dẹt và những cái bầy của ta".

"Phải", ta gầm gừ, "Giờ cô ở đây"

Britomartis dang rộng hai tay, những quả cân và lưỡi câu lủng lẳng trong tay áo thêu. "Apollo, ngài thợ là một nhóc con Lester Papadopolous đáng yêu, lại đây nào!"

"Đừng có trêu ta", ta năn nỉ

"Tôi không trêu, giờ ngài là một phạm nhân vô hại, ta cuối cùng cũng có thể trao cho ngài một nụ hôn"

Ta biết cô ta đang nói dối, ta biết bộ váy của cô ta sẽ vướng móc và tổn thương ta, ta nhận thấy những tia ác ý từ đôi mắt nhũ đỏ của cô. Cô ta đã nhiều lần khiến ta lạc lối trong nhiều thiên niên kỷ. Ta tán tỉnh mà không biết xấu hổ với hầu hết các thị nữ của Atermis, nhưng Britomartis là người duy nhất từng tán tỉnh lại, mặc dù cô cũng là một thiếu nữ được công nhận như bao thợ săn khác. Cô ta rất yêu thích việc hành hạ ta, ta bị cô ta chơi khăm không biết bao nhiêu lần bằng mảnh ghép đôi ta với một thợ săn. Gahh, Atermis sẽ chẳng bao giờ có được khiếu hài hước đó nhưng cô bạn Britomartis đã bù đắp cho việc đó. Cô ta thật khó chịu. Đẹp, nhưng không chịu nổi. Ta thừa nhận mình đã bị cám dỗ, xác thịt phạm trần yếu đuối. Thậm chí còn yếu đuối hơn xác thịt thần thánh!

Ta lắc đầu, "Cô đang lừa ta, cô sẽ không làm vậy"

Cô trông như bị xúc phạm "Ta đã lừa ngài lúc nào chứ?"

"Thebes", ta khóc "Cô đã hứa sẽ gặp ta trong rừng, cho một chuyến dã ngoại lãng mạn, như cuối cùng ta lại bị một con lợn rừng khổng lồ giẫm đạp"

"Đó là một sự hiểu lầm"

"Thế còn sự cố Ingrid Bergman?"

"Ồ, cô ấy thực sự muốn gặp ngài, ta làm sao biết được ai đó đã đùa một cái hang hổ Miến Điện sau nhà cô ấy chứ"

"Và cả buổi hẹn với Rock Hudson nữa"

Cô nhún vai, "Ôi, ta chưa từng bảo rằng anh ta đứng chờ ngài ở giữa một bãi mìn. Ta chỉ để ngài đoán vậy thôi. Thế nào chẳng nữa, ngài cũng đã tạo nên một cặp đôi đáng yêu"

Ta thút thít và vén mái tóc loăn xoăn, Britomartis biết ta quá rõ, ta là một tên ngốc trong một cặp đôi dễ thương.

Leo nhìn qua lại giữa bọn ta như thể vừa xảy chân vào một trò ném lửa Hy Lạp nóng bỏng (nó rất lớn ở Byzantium, đừng hỏi về nó)

"Rock Hudson", cậu nói, "trong một bãi mìn?"

Britomartis cười rạng rỡ "Apollo rất đáng yêu, ngài ấy nhảy nhót giữa những bông hoa cúc cho đến khi nổ tung"

"Trong trường hợp người bị lãng quên" ta làm bầm "Giờ ta không còn bất tử nữa, nên làm ơn, không có hồ Miến Điện"

"Ta sẽ mơ về nó", nữ thần nói, "Nhiệm vụ này không được thiết kế để giết ngài. Nó có thể giết ngài, nhưng không phải được lập trình như vậy. Ta chỉ muốn những con griffin của ta quay lại".

Calypso nhú mày "Griffin của cô?"

"Phải", nữ thần nói, "Những con sư tử lai đại bàng có cánh.."

"Tôi biết loài griffin", Calypso nói, "Tôi biết Jo và Emmie nuôi chúng ở đây, nhưng của cô nghĩa là sao?"

"Calypso" ta ho nhẹ, "Chúng là những vật thiêng của nữ thần, cô ta là mẹ của chúng"

Britomartis đảo mắt "Nghĩa bóng thôi, ta không mang bầu và áp những quả trứng"

"Cô đã dụ dỗ ta làm điều đó", ta nhắc, "Vì một nụ hôn mà ta không bao giờ có"

Britomartis cười to, "Ồ, ta quên điều đó mất. Bằng cách nào đó, tên hoàng đế nơi này đã bắt được chúng, những đứa con của ta, Heloise và Abelard. Thực ra hẳn lòng bắt hết những con vật thiêng khắp miền trung tây cho trò chơi hiểm ác của hắn, chúng cần được giải thoát".

Leo nghiên cứu những mảnh mìn đã được tháo gỡ trong vạt áo, "Đứa trẻ. Georgie. Đó là lý do cô không muốn Jo và Emmie ở đây, cô đặt những con Griffin lên trên sự an toàn của con bé"

Britomartis nhún vai, "Quyền ưu tiên của Jo và Emmie sẽ bị xâm phạm. Họ sẽ không được nghe điều này. Những con griffin phải được thả ra trước. Ta có lý do của ta. Là một nữ thần, ta có quyền được ưu tiên"

Calypso khịt mũi kinh tởm, "Cô tham lam và chiếm hữu y như mấy đứa con của cô vậy".

"Ta sẽ giả vờ như chưa nghe điều đó" nữ thần nói "Ta đã hứa với thần Atermis là sẽ giúp ba người, nhưng đừng thử thách lòng kiên nhẫn của ta. Các người sẽ trông thật tuyệt khi là những con kỳ nhông có mào (northern crested newt)".

Một hỗn hợp của hy vọng và buồn bã dâng lên trong lòng ta. Atermis thân yêu của ta cuối cùng cũng không bỏ rơi ta. Có lẽ Zues đã cấm các thần Olympus tới giúp ta, nhưng ít nhất, Atermis đã gửi trung úy Britomartis tới. Đương nhiên, ý tưởng "giúp đỡ" của Britomartis bao gồm cả mìn nổ và bẫy gấu. Nhưng tại thời điểm này, ta sẽ nhận tất cả những gì ta nên nhận.

"Vậy nếu bọn ta có thể tìm những con Griffin này?" ta hỏi

"Ta sẽ chỉ cho các người cách xâm nhập và hang ổ của hoàng đế" Britomartis hứa, "Là một nữ thần của các loại bầy, ta biết tất cả những lối vào bí mật"

Ta liếc nhìn cô ta "Phi vụ này công bằng thế nào?"

"Bởi vì, ngài Lester đáng yêu, ngài cần phải thâm nhập vào hang ổ của chúng để giải cứu Georgie và các tù nhân khác, không có họ, Trạm nghỉ sẽ bị tiêu diệt, và đó là cơ hội để ngài lật đổ Triumvirate. Hơn nữa, lâu đài là nơi ngài sẽ tìm được Ngai Ký ức. Nếu không lấy lại được nó, chuyến đi tới hang của Trophonius sẽ giết chết ngài, ngài sẽ không bao giờ cứu được các Oracle khác, sẽ không bao giờ được trở lại đỉnh Olympus".

Ta quay sang Leo, "Ta là người mới trong mấy vụ tìm kiếm anh hùng này. Sẽ có một phần thưởng khi kết thúc chứ? Không có nhiệm vụ chết người nào khác chứ?"

"Không", Leo nói "đây là mức tiêu chuẩn đấy"

Ồ, thật không công bằng. Một tiểu nữ thần đang áp đảo ta, một trong mười hai vị thần Olympus, đi giải cứu những con thú cho cô ta. Ta âm thầm thề rằng, một khi trở lại làm thần, ta sẽ không bao giờ gửi một người phạm tội nghiệp đi thực hiện một nhiệm vụ nguy hiểm. Trừ khi nó thật sự quan trọng, hay khi ta biết chắc tên người phạm có thể xử lý được, hay khi ta bị áp lực thời gian, hoặc là khi ta không cảm thấy phải tự mình làm điều đó. Ta sẽ tử tế hơn nhiều và hào phóng hơn nữ thần lười này.

"Cô muốn bọn ta làm gì?" ta hỏi Britomartis "Những con Griffin không bị giam trong lâu đài của hoàng đế đấy chứ? Bọn ta có thể "mua sắm" một chút không?"

"Ồ không", Britomartis nói, "Những con vật quan trọng, những thứ quý hiếm và có giá trị, tên hoàng đế sẽ chọn một nơi đặc biệt thuận tiện để chăm sóc chúng. Sở thú Indiana"

Ta rùng mình. Ta thấy sở thú là một nơi đáng sợ, đầy những con thú bị nhốt trong lồng, Những đứa trẻ la hét và thức ăn dở tệ. "Những con thú sẽ được canh giữ rất nghiêm ngặt" Ta đoán.

"Đương nhiên" Britomartis phản kích về vấn đề này, "Vây, ngài sẽ phải giải thoát chúng trước khi bị thương hoặc bị giết. Và ngài phải nhanh lên.."

"Chúng ta sẽ có giới hạn thời gian" Leo nhìn ta đầy hiểu biết "Luôn luôn có giới hạn thời gian"

"Trong 3 ngày" Britomartis tiếp tục "tên hoàng đế sẽ dùng những con thú và các tù nhân để thực hiện một buổi lễ kỷ niệm hoành tráng"

"Một buổi lễ đặt tên" ta nhắc lại "Những tên Blemmyae, suýt nữa giết chết bọn ta, chúng đã đề cập đến một buổi lễ"

"Đúng vậy" Britomartis nhăn mặt "Tên hoàng đế... hẳn thích đặt tên cho những thứ dưới trướng mình. Trong buổi lễ, hẳn dự định sẽ đổi tên mới cho Indiana"

Nếu nó không tấn công ta như một thảm kịch, thì Indiana cũng không phải một cái tên đáng yêu. Tuy nhiên, nếu tên hoàng đế này đúng như ta nghĩ, ý tưởng của hắn về một buổi lễ bao gồm cả tàn

sát hàng ngàn người thường và những con thú. Hẳn ta hoàn toàn không phải loại người muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho trẻ em.

"Các Blemmyae đã đề cập tới một chuyện khác nữa" ta nói "tên hoàn đế muốn hiến tế hai người đặc biệt, ta và một cô gái"

"Georgie" Calypso siết chặt tay như một cái bẫy gấu

"Chính xác" Britomartis có chút hứng thú "Cô bé vẫn an toàn cho đến lúc này. Bị cầm tù và điên loạn, nhưng vẫn sống. Các người cần tập trung và giải phóng những con Griffin. Hãy đến sở thú lúc bình minh, những tên lính gác vừa kết thúc ca đêm, chúng sẽ mệt mỏi và mất cảnh giác".

Ta nhìn chăm chăm vào những mảnh vụn mìn trên tay Leo, chết vì bị nổ mìn bắt đầu nghe có vẻ tốt hơn nhiều so với nhiệm vụ của Britomartis.

"Ít nhất, ta không đi một mình" ta lẩm bẩm

"Thực ra" nữ thần nói "Leo Valdez phải ở lại đây"

"Gì cơ" Leo lúng túng

"Cậu đã chứng tỏ được kỹ năng của mình với những cái bẫy. Cậu phải giúp đỡ Jo và Emmie, Trạm nghĩ đã bị theo dõi và thách đấu bởi tên hoàng đế từ lâu, và nó không thể chống cự lâu hơn. Hẳn sẽ không khoan dung cho bất cứ cuộc đối đầu nào. Nếu hẳn tìm thấy nơi trú ẩn này, đồng nghĩa nó sẽ bị tiêu diệt. Cậu, Leo Valdez có thể giúp nó phòng thủ".

"Nhưng.."

"Cô có thể đi cùng Apollo, cùng à" Britomartis đối mặt với Calypso "Hai cậu bắt tử trong một nhiệm vụ cho ta. Ta thích ý tưởng này"

Calypso tái mặt "Nhưng.. không..tôi không..."

"Cô ấy không thể" Ta thêm vào

Nữ phù thủy gật đầu "Chúng tôi không hòa thuận lắm, nên..."

"Đã xong" Britomartis đứng lên từ cái ghế của cô "Ta sẽ gặp các người ở đây, khi các người có được những con Griffin. Đừng làm ta thất vọng, người phàm" cô vỗ tay hân hoan "Ôi, ta luôn muốn được nói như thế!" Cô quay người và biến mất trong chớp mắt như một cái mồi câu, không để lại gì ngoài vài cái móc ba răng mắc kẹt trong tấm thảm.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 10

CHƯƠNG 10

Cọ rửa bồn cầu

Ít nhất cũng được đền đáp xứng đáng

Đóng đậ phụ thừa

SAU CÁI BÃY GẤU và những chất nổ được kích hoạt dưới áp suất, ta không nghĩ rằng buổi chiều này có thể tệ hơn nữa. Đương nhiên là, nó còn tệ hơn thế.

Khi ta bảo Emmie và Josephine những gì đã xảy ra với Britomartis, vị chủ nhà chìm vào tuyệt vọng. Họ không có vẻ cam đoan rằng cuộc tìm kiếm con griffin (quái vật sư tử đầu chim) có thể dẫn bọn ta tới giải cứu Georgina, hay cô gái bé nhỏ của họ sẽ còn sống sót cho đến lễ hành quyết hoành tráng mà tên hoàng đế đã vẽ ra trong 3 ngày tới.

Emmie và Jo cảm thấy phẫn uất - không chỉ với Britomartis mà còn bởi chính họ - vì thế họ đã giao thêm cho chúng ta nhiều việc nhà hơn. Chắc chắn rồi, họ nói rằng những người khách cũng cần phải giúp đỡ 1 tay. Trạm nghỉ này là một không gian sống chung, không phải là 1 cái khách sạn, bla bla bla..

Ta biết hơn thế. Đòi nào việc cọ rửa bồn cầu ở trong 26 cái nhà vệ sinh ở Trạm nghỉ là gì hơn ngoài việc trừng phạt.

Ít nhất ta cũng không phải thay cỏ khô ở những cái tổ của bọn griffin. Ngay khi Leo xong việc đó, trông cậu ta như nạn nhân bị tấn công bởi tên bù nhìn. Đối với Calypso, cô phải trồng hạt đậu xanh cả buổi chiều với Emmie. Ta hỏi các bạn, thế gọi là công bằng sao?

Đến bữa tối, ta đã đói meo. Ta mong được một bữa ăn tươi ngon khác, tốt hơn là được chuẩn bị dành cho ta, nhưng Josephine phẩy tay mệt mỏi về phía bếp "Tôi nghĩ còn một chút bánh tortilla ngô đậu phụ trong tủ lạnh. Agamethus sẽ chỉ cho các cậu phòng của mình."

Bà và Emmie bỏ bọn ta lại tự lo liệu lấy.

Con ma ánh cam hộ tống Calypso tới phòng cô trước tiên. Agamethus nói, qua quả cầu pháp thuật và nhiều cử chỉ khoa chân múa tay, rằng con gái và con trai luôn ngủ ở những cánh hoàn toàn khác nhau.

Ta thấy điều này thật là vớ vẩn, nhưng giống như rất nhiều thứ về em gái ta và những Thọ sẵn, nó còn hơn cả hợp lý rồi.

Calypso không hề phàn nàn gì. Trước khi đi, cô quay qua bọn ta ngần ngại và nói "Gặp 2 người vào sáng hôm sau" như thể đó là một sự nhân nhượng to lớn. Như thể nói chuyện với Leo và ta như thế, cô đang thể hiện sự lịch sự nhã nhặn hơn cả những gì bọn ta xứng đáng được nhận. Thật lòng, ta chưa thấy người nào có thể hành xử kiêu ngạo như thế sau buổi chiều trồng những cây đậu.

Một vài phút sau, trên tay là những đồ còn thừa trong tủ lạnh, Leo và ta theo Agamethus tới phòng cho khách của bọn ta.

Đúng vậy. Chúng ta sẽ phải chia chung 1 phòng, cho ta thấy được một dấu hiệu khác rằng chủ nhà của bọn ta đang không hề hài lòng chút nào.

Trước khi bỏ đi, Agamethus ném cho ta quả cầu phép thuật.

Ta cau mày "Ta không hề hỏi người câu hỏi nào"

Ông ta chỉ một cách dứt khoát vào quả cầu ma thuật.

Ta lật lại và đọc APOLLO PHẢI MANG CÔ BÉ VỀ NHÀ.

Ta ước con ma này có khuôn mặt để ta có thể phiên dịch tốt hơn "Người đã bảo ta điều này rồi."

Ta ném quả cầu lại cho ông ta, mong một lời giải thích rõ ràng hơn. Agamethus trôi lơ lửng đầy hy vọng, như thể đang chờ ta nhận ra 1 điều gì đó. Sau đó, hai vai rũ xuống, ông ta quay và trôi đi.

Ta đang không có hứng để làm nóng bánh tortilla ngô đậu phụ. Ta đưa nó cho Leo, người đang ngồi khoanh chân trên giường và nuốt thức ăn. Cậu ta vẫn mặc bộ áo liền quần của Georgina với đồng rơm sáng trên người. Cậu có vẻ đã quyết định rằng việc mặt vừa một bộ đồ của 1 cô bé 7 tuổi là một sự vinh hạnh to lớn.

Ta ngồi vào giường. Ta nhìn vào những viên gạch được chạm trổ trên trần nhà, tự hỏi nếu như và khi nào nó sẽ đổ sập xuống đầu mình "Ta nhớ cái vũng của mình ở Trại Con Lai."

"Nơi này cũng không tệ lắm" Leo nói "Khi tôi ở trại trẻ, tôi ngủ dưới chân cầu Main Street ở Houston trong 1 tháng."

Ta nhìn qua. Cậu trông thật sự thoải mái đầy rơm và áo khoác.

"Cậu sẽ thay đồ trước khi đi ngủ chứ?" Ta hỏi

Cậu nhún vai "Tôi sẽ tắm vào sáng hôm sau. Nếu tôi ngủa ngày vào giữa đêm, tôi sẽ chỉ biến thành ngọn lửa thôi."

"Ta đang không cảm thấy muốn đùa cợt chút nào đâu. Nhất là sau khi gặp Britomartis."

"Ai nói đùa chứ? Đừng lo. Tôi chắc rằng Jo đã trang bị nơi này toàn những thiết bị dập lửa"

Cái ý nghĩ phải bật dậy trong tình trạng đang cháy và phủ trong lớp bột để dập lửa không cuốn hút ta lắm, nhưng nó có thể là một phần của đêm nay.

Leo gõ chiếc nĩa vào đĩa "Những chiếc bánh tortilla ngô đậu phụ này thật là sabrosas (ngon). Cần phải lấy công thức từ Josephine mới được. Người bạn ở nhà của tôi Piper hẳn sẽ thích nó."

"Sao cậu có thể bình tĩnh như thế này?" ta hỏi "Ta sẽ bắt đầu một cuộc tìm kiếm nguy hiểm vào ngày mai với bạn gái cậu đó!"

Thường thì, khi nói với một người thường ta sẽ đi đâu đó với bạn gái cậu ta chắc hẳn sẽ làm tan vỡ trái tim người đó.

Leo chăm chú vào đĩa đậu phụ "Hai người sẽ ổn thôi."

"Nhưng Calypso không hề có chút sức mạnh nào! Làm sao cô ấy có thể giúp ta được chứ?"

"Đây không còn là vấn đề về sức mạnh nữa, ese. Ngài xem. Cô ấy vẫn sẽ cứu được cái mông đáng thương của ngài vào ngày mai đó."

Ta không thích cái ý tưởng đó. Ta không muốn cái mộng tội nghiệp của ta phải phụ thuộc vào một người đã từng là phù thủy, trượt ngã căng trong một cuộc chiến đường phố và vở kịch ửng khẩu, nhất là với tâm trạng hiện giờ của cô ta.

"Và nếu cô ấy vẫn tiếp tục giận như thế vào buổi sáng hôm sau?" ta hỏi "Chuyện gì xảy ra giữa 2 người vậy?"

Nĩa của Leo lơ lửng trên miếng bánh cuối cùng "Chỉ là....trong 6 tháng bọn tôi rong ruổi, cố gắng đến được New York. Nguy hiểm liên miên. Không bao giờ ở một chỗ quá 1 đêm. Và rồi 1 tháng rưỡi đến bang Indiana này."

Ta nghĩ về điều đó. Ta cố gắng hình dung ra việc phải chịu đựng gấp 4 lần những hành trình mà ta đã trải qua "Ta cho rằng điều đó sẽ tạo áp lực cho một mối quan hệ mới."

Leo gật đầu rầu rĩ "Calypso đã sống ở trên đảo của cô ấy ngàn năm nay, anh bạn à. Tất cả những gì cô ấy biết là làm vườn, may vải trên khung cửi, khiến mọi thứ xung quanh cô trở nên đẹp hơn. Ngài không thể làm vậy được nữa khi ngài không còn 1 ngôi nhà. Và với sự thật là t-tôi đã đưa cô ấy đi."

"Cậu đã cứu cô ấy" ta nói "những vị thần không bao giờ vội vã trong việc giải thoát cô ấy. Cô ấy đã có thể sẽ phải ở trên cái đảo đó ngàn năm nữa."

Leo nhai nốt miếng cuối. Cậu nuốt nó như thể đậu phụ đã biến thành đất sét (và, theo ta thì, nó cũng không hẳn là một sự thay đổi rõ rệt lắm)

"Thỉnh thoảng cô ấy thấy vui vì điều đó" cậu nói "Lúc khác thì, khi không có sức mạnh, không còn bất tử...mọi thứ như thế..." Cậu lắc đầu "Tôi lại đang định so sánh mối quan hệ của mình với một cái máy. Cô ấy sẽ ghét điều đó."

"Ta thì không phiền đâu."

Cậu đặt đĩa xuống cái bàn đầu giường. "Một động cơ chỉ được dựng nên để chịu đựng quá nhiều căng thẳng, ngài biết không ? Chạy nó quá nhanh trong 1 thời gian quá dài, nó sẽ bắt đầu quá tải"

Điều này thì ta hiểu. Thậm chí cả với cỗ xe ngựa mặt trời của ta cũng hay cáu kỉnh khi ta lái nó cả ngày trong trạng thái của 1 chiếc xe Maserati "Cậu cần thời gian để duy trì. Cậu chưa có cơ hội để tìm ra cậu là ai trong mối quan hệ này mà không có những nguy hiểm và việc di chuyển liên tục."

Leo cười, dù vậy đôi mắt cậu không còn sự lấp lánh tinh quái thường thấy "Phải. Ngoại trừ những nguy hiểm và di chuyển liên tục - đó đã phần là cuộc đời của tôi. Tôi không - tôi không biết làm thế nào để sửa chữa điều đó. Kể cả khi nó có thể sửa được."

Cậu nhặt một vài cọng rơm từ bộ áo liền quần. "Quá đủ cho ngày hôm nay rồi. Tốt nhất là nên ngủ khi ngài còn có thể, Ánh Nắng ạ. Tôi sẽ sập đây."

"Đừng có gọi ta là Ánh Nắng" ta phàn nàn

Nhưng đã quá muộn. Khi Leo nằm xuống, cậu ta y hết năng suất của một cái máy phát điện đi-ê-zen. Cậu nghiêng sang một bên và ngay lập tức ngáy khò.

Ta thì không được may mắn như thế. Ta nằm trên giường 1 lúc lâu, đếm những con cừu vàng ăn thịt trong tâm trí, cho đến khi cuối cùng ta cũng trôi vào một giấc ngủ không dễ dàng cho lắm.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 11

Chương 11

Bốn anh chàng bị chặt đầu

Quá đủ cho một cơn ác mộng

Tại sao lại là ta. Hức hức (nức nở)

NHƯ THƯỜNG LỆ, ta đã có những giấc mơ khủng khiếp. Ta thấy mình đứng giữa một pháo đài hùng vĩ trong một đêm không trăng. Phía trước ta, những bức tường hàng trăm feet vút lên, những giải đá mở lấp lánh như những vì sao. Lúc đầu, ta không nghe thấy gì ngoài tiếng huýt của những con cú trong khu rừng phía sau lưng, âm thanh làm ta luôn nhớ về những buổi đêm ở Hy Lạp cổ. Sau đó, tại căn cứ của thành trì, đất đá va chạm vào nhau. Một cánh cửa sập trước đây chưa từng có hiện ra, một chàng trai bò ra, vác theo một bao tải nặng.

"Cố lên nào" anh ta huýt về phía ai đó vẫn còn kẹt trong hầm.

Người thanh niên chật vật đứng dậy, bao tải của anh ta kêu loảng xoảng. Hoặc là anh ta đang thu gom đồ tái chế (ko thể), hoặc đã lấy trộm rất nhiều kho báu. Anh ta quay về phía ta, giây phút đó ta chỉ muốn hét lên như một con cú. Đó là Trophonius, con trai ta. Người biết cảm giác ngờ ngợ rằng mình đã làm cha hàng ngàn năm trước, nhưng người không chắc lắm. Sau đó người thấy đứa trẻ đó trong

bộ dạng trưởng thành và đứng trước mặt người và hoài nghi đó là con người, phải, hẳn là người có liên quan rồi. Ta không nhớ rõ mẹ nó là ai, vợ của vua Erginus, có lẽ vậy. Cô ta khá đẹp, mái tóc bóng mượt của Trophonius làm ta nghĩ đến cô ấy. Nhưng vóc dáng rắn chắc và khuôn mặt điển trai của anh ta, cằm mạnh mẽ, chiếc mũi hoàn hảo, đôi môi hồng. Rõ ràng nét đẹp ấy là thừa hưởng từ ta.

Đôi mắt anh ta ánh lên vẻ tự tin như muốn nói, đúng vậy. Tôi vừa bò ra khỏi một đường hầm, và vẫn trông rất trắng lợt. Đầu một chàng trai khác lộ ra từ cửa hầm, anh ta có lẽ có đôi vai rộng hơn nên khó khăn để lách qua.

Trophonius cười hỏn hển: "Anh đã nói rồi, đừng ăn quá nhiều anh bạn ạ". Mặc cho đang chật vật dưới hầm, anh ta cười toe toét. Anh chàng này chẳng giống Trophonius tí nào, tóc anh ta vàng và xoăn tít, khuôn mặt vô hồn, ngốc nghếch và xấu xí như một con lừa thân thiện. Ta nhận ra đây là Agamethus, em trai khác cha của Trophonius. Cậu ta không phải con ta. Cậu bé tội nghiệp xui xẻo khi là con ruột của vua Erginus.

"Em không tin là nó hoạt động", Agamethus nói và vắn vẹo cánh tay trái

"Nhất định nó sẽ hoạt động" Trophonius nói "chúng ta là những kỹ sư nổi tiếng của hoàng gia, chúng ta đã xây dựng đền thờ Delphi. Tại sao vua Hyrieus lại tin tưởng giao cho chúng ta xây dựng hầm kho báu chứ?"

"Và rõ ràng là mấy tên trộm lén lút trong đường hầm"

"Hắn ta sẽ không bao giờ biết được đâu" Trophonius nói "Hắn sẽ cho rằng những tên hầu đã lấy cắp, giờ thì nhanh lên nào, Chàng

Mập"

Agamethus quá bận cười để giải thoát chính mình, anh vươn tay ra "Giúp em"

Trophonius đảo tròn mắt, anh ném cái bao tải xuống đất, và nó đã kích hoạt cái bẫy.

Ta biết điều gì xảy ra tiếp theo. Ta nhớ câu chuyện này, và sẽ tiết lộ ngay thôi, nhưng nó vẫn thật khó coi. Vua Hyrieus bị hoang tưởng, được rồi. Ngày trước, hắn ta từng cho lục tung cả kho báu lên để tìm ra tất cả những điểm yếu có thể có. Khi tìm ra được đường hầm, hắn ta không nói gì với người hầu, đội xây dựng, hay các kiến trúc sư cả. Cũng không di chuyển vị trí kho báu. Chỉ đơn giản là đặt một cái bẫy chết người để tìm ra chính xác là ai đã có mưu đồ với kho báu của hắn. Trophonius đã đặt túi vàng ngay trên dây bẫy, thứ chỉ hoạt động khi tên trộm thoát khỏi đường hầm, nhà vua muốn bắt quả tang tên trộm. Ở cái cây gần nhất, một cái cung cơ khí bắn ra một ngọn lửa gào thét hướng thẳng lên trời, cắt một vòng lửa đỏ chói ngang qua bầu trời. Ở trong hang, một cánh cung bẫy bật lên, nghiền nát ngực Agamethus trong cơn mưa đá.

Agamethus thờ hồn hển, cánh tay tự do của anh ta chới với, mắt anh ta lồi lên và máu ọc ra từ miệng. Trophonius bật khóc kinh hoàng, cố gắng chạy về phía em trai và kéo anh ta ra, nhưng điều đó chỉ làm Agamethus hét lên

"Hãy bỏ em lại"

"ANH không thể", nước mắt chảy dài trên mặt Trophonius, "Đây là lỗi của anh, là ý của anh, anh sẽ cứu em, anh sẽ... sẽ gọi người giúp"

"Họ sẽ giết cả anh", Agamethus vắn vẹo, "Đi ngay khi còn có thể. Và anh ơi, nhà vua biết mặt em", anh thở gấp " khi hắn tìm thấy cơ thể của em..."

"Đừng nói nữa!"

"Hắn sẽ biết anh là tông phạm" Agamethus tiếp tục, đôi mắt anh ta sáng lên và bình tĩnh đón nhận cái chết, "Hắn sẽ theo dõi anh, hắn sẽ tuyên chiến với cha, hãy chắc chắn rằng không ai có thể nhận ra cơ thể em"

Agamethus vượt yếu ớt vào con dao trên thắt lưng anh trai.

Trophonius hiểu ý em trai, anh rên rỉ. Anh nghe thấy những tiếng hét vọng lại từ đám lính, chúng sẽ ở đây sớm thôi. Anh ta cao giọng lên trời "Hãy cho con thể chỗ, hãy cứu em ấy, xin người"

Cha Apollo đã phớt lờ lời cầu nguyện của con trai mình.

Ta cho con sự nổi tiếng, Apollo đã nghĩ, ta cho con quyền thiết kế đền thờ Delphi của ta và con dùng tài năng của mình vào việc trộm cắp, là con tự chuốc lấy.

Trong tuyệt vọng, Trophonius rút dao ra, anh hôn lên trán em trai lần cuối và vung dao chém ngang cổ Agamethus.

Giấc mơ của ta thay đổi, ta đang đứng trong một hành lang ngầm dài như hình ảnh phản chiếu của Trạm nghỉ. Phía trên, trần nhà lấp lánh bởi những viên gạch tàu điện ngầm màu trắng. Dọc hai bên đường hầm, nơi những huyết đường dẫn vào kho hàng, mở ra một kênh nước chảy. Các màn hình tivi xếp hàng trên tường, những màn hình nhấp nháy hình ảnh của một người đàn ông có râu và tóc nâu xoăn. Đôi mắt xanh thông thái.

Các video làm tôi nhớ đến những quảng cáo dành cho người dẫn chương trình trò chuyện đêm khuya của Time Square. Người đàn ông làm bầm gì đó vào máy quay, cười, hôn màn hình, giả vờ mất thăng bằng. Trong mỗi cảnh quay, ông ta mặc một bộ đồ khác nhau. Bộ đồ doanh nhân người Ý, bộ đồng phục người lái xe đua, bộ đồ săn bắn cật từ da sư tử. Một tiêu đề nổi lên: HERCULES MỚI! Đây, đây là cách ông ta muốn gọi mình khi trở lại La Mã. Ông ta có vóc dáng của người anh hùng vĩ đại, nhưng không phải Hercules thật. Ta biết, ta đã nói chuyện với Hercules nhiều lần. Tên hoàng đế này trông giống như ý tưởng của ai đó về Hercules hơn, một bức tranh biếm họa, với cơ bắp quá khổ.

Ở giữa sảnh, hai bên là vệ sĩ và người hầu, chính giữa chính là tên hoàng đế, ngự trên cái ngai bằng cẩm thạch trắng, không nhiều hoàng đế có thể trở nên vương giả mà chỉ mặc một cái quần bơi da sư tử. Nhưng Commodus có thể. Cơ bụng vàng đồng của ông ta bật lên, ta tưởng như đang thấy tiếng bật nắp lon nước. Với vẻ mặt vô cùng buồn chán, chỉ dùng hai ngón tay, ông ta xoay vòng vòng một cái rìu dài 6 feet thật gần đủ để hăm dọa tên cố vấn hình thể gần nhất.

Ta muốn khóc thút thít. Không phải chỉ vì hấn ta trông vẫn nóng bỏng sau hàng thế kỷ, không chỉ vì chúng ta có một... lịch sử phức tạp, mà còn vì hấn nhắc nhở ta ta đã từng trông như thế. Ồ, thử nhìn vào gương và thấy một thân hình hoàn hảo làn nữa xem, không còn là một tên ngốc với làn da xấu tệ! Ta buộc mình tập trung vào những người khác trong phòng. Quỳ dưới chân hoàng đế là hai người mà ta đã thấy trong cảnh mộng về Nero, Marcus xa xỉ - cậu nhóc chó săn, và tên man rợ Vortigern. Cậu nhóc đang cố giải thích gì đó với tên hoàng đế, cậu ta xua tay liều lĩnh "Chúng tôi đã cố, thưa ngài. Nghe này". Tên hoàng đế không có vẻ gì muốn lắng

nghe, ánh mắt không quan tâm của anh ta đảo qua khắp phòng ngai chứa đầy những trò tiêu khiển khác nhau: một loạt các công cụ tra tấn, một dãy trò chơi điện tử, một bộ tập tạ và những cái bảng mục tiêu trát vữa treo tự do, vớì.... ồ, trời ạ, khuôn mặt của Lester Papadopoulos đang bị những cái dao cắm xuyên qua.

Trong bóng tối, hàng đống những con vật lạ động đậy không ngừng trong chuồng. ta không thấy Griffin, nhưng có nhiều những con thú linh mà ta từng gặp trong nhiều thiên niên kỷ. Một nửa tá những con rắn Hy Lạp có cánh rung rinh trong cái lồng chim quá khổ. Trong một khoảng đất nuôi bằng vàng, một cặp sinh vật trông như bò đang húc mạnh vào máng ăn. Những con Yales châu âu, có lẽ? Ôi thánh thần ơi, những sinh vật này rất quý hiếm ngay cả khi ở thời cổ đại. Marcus tiếp tục làm ồn với những lời giải thích, bên trái tên hoàng đế, một người đàn ông to béo trong bộ đồ công sở đỏ thẫm vỗ tay "ĐỦ RỒI"

Người cố vấn di chuyển vòng qua tên hoàng đế đang xoay riu, mặt hán ta đỏ và lấm tấm mồ hôi. Là một vị thần y học, ta hẳn nên khuyến cáo với anh ta về mối nguy hiểm của chứng suy tim.

Hắn ta cao giọng với hai tên tùy tùng, "Các người nói gì", hán gầm gừ, "Mất đầu cô bé ư, hai tùy tùng mạnh mẽ và năng lực nhất Triumvirate (Tam Đầu Chế) để mất một con bé ư? Làm sao có thể?"

Marcus khum tay, "Chúa tể Cleander, tôi không biết! chúng tôi dừng chân tại một cửa hàng tiện lợi ở Dayton, cô bé đi vào nhà vệ sinh và biến mất", Marcus liếc nhìn người bạn đồng hành, Vortigern làm bằm.

Chúa tể Cleander, người đàn ông đồ đỏ cau có, "Có bất kỳ cây cối nào quanh nhà vệ sinh này không?"

"Cây cối?" Marcus chớp mắt.

"Phải, tên ngọc. Loại mà mới mọc ấy"

"Ừ thì.. có một khóm bồ công anh mọc ra từ kẽ nứt của vỉa hè cạnh cửa nhà vệ sinh, nhưng..."

"Cái gì?" Cleander hét lên "Các người để con gái Demeter ở gần một cái cây?"

Con gái Demeter, tim ta có cảm giác như vừa bị phóng lên bởi một tấm lưới của Britomartis. Ban đầu ta chỉ mong là hắn đang nói đến Georgina, nhưng ý hắn là Meg McCaffrey. Cô bé đã làm hai tên hộ tống sơ hở.

Marcus há hốc mồm như một con cá "Nhưng thưa ngài.. đó chỉ là một cây cỏ dại"

"Đó có thể là một hình thức dịch chuyển tức thời" Cleander gầm lên, "người phải nhận ra là con bé đang mạnh lên như thế nào. Chỉ thánh thần mới biết con bé đang ở đâu"

"Thật ra", tên hoàng đế nói, "Ta cũng là một vị thần, và ta không biết"

Tên hoàng đế ngừng xoay rìu, quét mắt qua phòng ngai cho đến khi dừng lại tại nơi một tên hầu Blemmyae đang xếp bánh và canapes lên xe đẩy trà. Cô ta không ngưng trang, khuôn mặt trên ngực lộ rõ ra, bên dưới cảm mặc một chiếc váy hầu gái với tạp dề ren trắng. Tên hoàng đế nhắm vào cô, hắn thả nhiên ném chiếc rìu phóng vút qua căn phòng. Chiếc rìu cắm phập vào giữa hai mắt cô hầu. Cô ta loạng choạng ôm mặt "Ném hay đấy, chúa tể" rồi tan thành bụi.

Tên cố vấn và các vệ sĩ vỗ tay lịch sự. Commodus xua tay về phía mấy lời ca tụng, "Ta chán hai tên này rồi" hất quay về phía Marcus và Vortigern, "Chúng đã thất bại, đúng chứ?"

Cleander cúi đầu "Vâng thưa chúa tể, nhờ bọn hấn mà con gái Demeter đã trốn thoát, nếu nó thoát khỏi Indianapolis, nó sẽ khiến ta gặp rắc rối"

Tên hoàng đế cười "À, nhưng Cleander này, người cũng thất bại rồi chứ nhỉ?"

Người đàn ông áo đỏ nuốt nước bọt, "Thưa ngài, tôi đảm bảo là..."

"Đây là ý tưởng của người, cho phép Nero gửi hai tên ngốc này tới, cho rằng chúng sẽ có ích cho việc tìm kiếm Apollo. Giờ thì con bé đã phản bội chúng ta, Apollo thì đang đâu đó trong thị trấn, các người đã từng gặp hấn chưa"

"Thưa ngài, những phụ nữ người phàm ở Trạm nghỉ..."

"Đúng vậy" hoàng đế nói "Hãy tìm cả bọn chúng nữa, và đừng để sai lầm của các người ảnh hưởng đến lễ đặt tên"

"N_nhưng thưa ngài... chúng ta sẽ có hàng ngàn con thú quý cho ngài giết mổ. Hàng trăm tù nhân..."

"NHÀM CHÁN! ta nói rồi, ta cần gì đó sáng tạo hơn. Người có phải cố vấn của ta không hả Cleander?"

"V..Vâng, thưa ngài"

"Người sẽ chịu trách nhiệm cho mọi sai lầm"

"Nhưng"

"Và người làm ta chán nản" Commodus thêm vào "Trùng phạt cho điều này là chết"

Hắn nhìn vào phía bên kia cái ngai "Ai là người chỉ huy tiếp theo đây. Nói đi?"

Một chàng trai trẻ bước lên, không phải một tên vệ sĩ Đức, nhưng cũng là một chiến binh. Tay anh ta đặt nhẹ lên chuôi kiếm, khuôn mặt là những vết sẹo dài chấp vá. Trang phục anh ta trông rất bình thường, quần jean với áo phông trắng đỏ ghi chữ CORNHUSKERS, khăn rằn đỏ buộc ngang mái tóc đen xoăn, nhưng anh ta toát lên vẻ tự tin của một sát thủ lành nghề.

"Tôi tiếp theo thưa ngài"

Commodus nghiêng đầu "Làm đi"

Cleander hét lên "Không"

Cornhuskers di chuyển với tốc độ chóng mặt, lưỡi kiếm lóe sáng. Trong ba nhát cắt nhẹ nhàng, đầu ba người đứt lìa khỏi cơ thể. Về mặt tích cực thì Cleander không còn phải lo vì chứng suy tim nữa. Cả Marcus và Vortigern cũng thế.

Tên hoàng đế vỗ tay tán thưởng "Ôi trời, điều này thật thú vị, Lityerses!"

"Cảm ơn ngài", Anh ta vẩy máu trên lưỡi kiếm".

"Người dùng kiếm điều luyện như ta vậy" tên hoàng đế nói "ta đã kể với người về chuyện ta chặt đầu con tê giác chưa nhỉ?"

"Rồi thưa chúa tể, rất ấn tượng" Giọng anh ta nhạt nhẽo như cháo yến mạch "Cho phép tôi dọn sạch những cái xác chứ?"

"Tất nhiên" hoàng đế nói "Giờ... người là con của Midas đúng chứ?"

Mặt của Lityerses trông như mọc thêm vài vết sẹo mới khi anh ta cau có. "vâng thưa ngài"

"Nhưng người không thể làm được cú chạm hóa vàng?"

"Không thưa ngài"

"Thật đáng tiếc. Người giết người tốt đấy. Đó là điều tốt. Nhiệm vụ đầu tiên, đi tìm Meg McCaffrey, và Apollo nữa. đem chúng về đây cho ta, còn sống nếu có thể. Và... Gì nữa nhỉ?"

"Lẽ đặt tên thưa ngài"

"Đúng" hoàng đế cười toe toét "Đúng đúng, ta có một ý tưởng hay để thêm phần thú vị cho các trò chơi, tuy nhiên Meg và Apollo đang chạy trốn, vì vậy ta cần chuyển hướng về phía đám griffin. đến sở thú ngay, mang đám thú về đây để giữ an toàn. Quản lý chúng cho ta. và ta sẽ không giết người, công bằng chứ?"

Cơ bắp Lityerses căng cứng " Đương nhiên thưa ngài"

Tên chỉ huy mới ra lệnh cho đám lính canh, bảo bọn chúng di chuyển những cái xác. Có ai đó gọi tên ta. "Apollo, dậy đi"

Mắt ta mở to, Calypso ngay phía trên, căn phòng tối om, đầu đó trong bóng tối, Leo vẫn đang ngáy ngủ.

"Những ánh sáng đầu tiên", nữ phù thủy nói, "chúng ta phải đi ngay"

Ta cố xóa bỏ những tàn dư trong giấc mơ vừa nãy. Quả cầu ma thuật của Agamethus như đang trôi nổi trong tâm trí ta. Apollo phải đưa cô bé về nhà. Ta tự hỏi con ma đang nói đến Georgina hay một cô bé khác mà ta rất muốn đi tìm.

Calypso lắc vai ta "Nhanh nào, ngài thức dậy quá lâu so với một vị thần mặt trời đấy"

"Cái gì, ở đâu"

"Sở thú, trừ khi ngài muốn đợi làm việc nhà buổi sáng"

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 12

CHƯƠNG 12

Ta hát về những củ khoai tây

Vị ớt cay, khoai lang, xanh!

Tại sao? Đi mà hỏi mũi tên

CALYPSO THẬT SỰ BIẾT làm thế nào để thúc đẩy tinh thần của ta.

Cái ý nghĩ phải cọ rửa nhà vệ sinh lần nữa còn kinh khủng hơn cả những giấc mơ của ta. Chúng ta đi bộ xuống con đường tối đen trong buổi sáng sớm lạnh lẽo, cảnh giác với những đám đông lịch sự đầy bọ blemmyae thích giết người, nhưng không ai trông có vẻ quan tâm đến bọn ta. Dọc con đường, ta giải thích những giấc mơ của mình cho Calypso.

Ta đánh vần cái tên C-O-M-M-O-D-U-S phòng trường hợp nói rõ ra có thể gây sự chú ý của tên hoàng đế. Calypso chưa bao giờ nghe nói đến hắn. Hiển nhiên rồi, cô ấy đã mắc kẹt ở trên đảo trong hàng nghìn năm qua cơ mà. Ta nghi ngờ cô không thể nhận ra những cái tên của người không dạt vào bờ trên đảo của cô. Cô cũng chỉ biết sơ sơ về Hercules là ai. Ta cảm thấy điều đó thật thoải mái. Hercules thật sự là một con người thô tục mà vẫn nổi tiếng.

"Vậy là ngài có quen biết với tên hoàng đế này?" cô hỏi

Ta tự thuyết phục bản thân rằng mình đang không đỏ mặt. Chỉ là những ngọn gió thổi làm da mặt ta nhức nhối "Chúng ta đã gặp khi hắn ta trẻ hơn bây giờ. Thật ngạc nhiên là chúng ta có thật nhiều điểm chung. Từ khi hắn ta lên làm hoàng đế...."ta thờ dài "Cô biết nó như thế nào rồi đấy. Hắn ta có quá nhiều quyền lực và nổi tiếng ở cái độ tuổi còn non trẻ. Nó khiến tâm trí hắn rối loạn. Giống như Justin, Britney, Lindsay, Amanda, Amadeus..."

"Tôi không biết bất cứ ai trong số những người đó"

"Chúng ta sẽ cần phải dành nhiều thời gian hơn cho cô với những bài giảng về văn hóa nhạc pop."

"Thôi cho xin đây" Calypso loay hoay với khóa kéo chiếc áo khoác.

Hôm nay cô ấy mặc một loạt những đồ mượn được mà chắc hẳn cô đã chọn chúng trong bóng tối: 1 chiếc áo khoác parka méo mó màu bạc, có thể là của Emmie từ những ngày còn là Thợ săn, 1 cái áo phông xanh in dòng chữ INDY 500, một cái chân váy màu nâu dài đến mắt cá mặc ngoài chiếc quần leggings màu đen, và đôi giày tập tím pha xanh lá sáng màu. Meg McCaffrey hẳn sẽ rất ưng kiểu thời trang này.

"Thế còn tên sử dụng kiếm Cornhusker?" Calypso hỏi

"Lityerses, con trai của vua Midas. Ta không biết nhiều lắm về hắn, hay tại sao hắn lại phục vụ cho tên hoàng đế. Chúng ta chỉ có thể hy vọng lên vào và chuồn đi trước khi hắn xuất hiện. Ta không thích thú lắm ý tưởng phải đấu tay đôi với hắn."

Calypso gập các ngón tay lại, có lẽ đang nhớ lại lần cuối cô đấm một ai đó "Ít nhất thì bạn của ngài Meg McCaffrey đã trốn thoát được khỏi bọn hộ tống." cô lưu ý "Đó quả là tin tốt"

Không may, ta đã trực tiếp biết được việc có thể tự mình thoát ra khỏi một mối quan hệ độc hại khó như thế nào. Cái bẫy của Nero đã cắm rễ rất sâu vào tâm trí cô bé. Ý nghĩ Meg đang chạy trốn mà không có một đích đến cụ thể, hoảng sợ, bị truy lùng bởi bọn thuộc hạ của 2 tên hoàng đế....điều đó không làm ta thêm an tâm. Ta mong rằng ít nhất cô có người bạn Đào một tinh linh cây để dựa vào, nhưng ta chưa thấy bất kỳ dấu hiệu nào của tinh linh đó trong tầm mắt.

"Vậy còn Trophonius?" Calypso hỏi "Ngài có thường hay quên mất những đứa con của mình như thế không?"

"Cô không hiểu đâu."

"Chúng ta đang tìm kiếm một nhà tiên tri đầy nguy hiểm khiến mọi người trở nên phát điên. Linh hồn của Oracle này tình cờ lại là con trai của ngài, người có lẽ đang ôm mối thù hận với ngài vì ngài đã không đáp lại lời khẩn cầu của anh ta, vì thế anh ta đã phải chặt đầu em trai mình. Những sự thật đó sẽ thật tuyệt nếu được biết."

"Ta có rất nhiều thứ trong tâm trí! Đây thật sự là một cái đầu rất nhỏ của bọn người trần đầy!"

"Ít nhất chúng ta cũng đồng ý với kích cỡ của não ngài"

"Ồ cứ vậy đi" ta làu bàu "Ta đã mong sẽ được lời khuyên làm thế nào để tiếp tục. Cô thật vô dụng"

"Lời khuyên của tôi là đừng cư xử như một tên gloutos nữa"
(Gloutos:tiếng lóng của tiếng Hy Lạp, nghĩa tương đương với từ asshole)

Từ đó có nghĩa là thằng tòi, ngoại trừ rằng trong tiếng Hy Lạp cổ nó còn thô thiển hơn thế. Ta cố gắng nghĩ cách đáp trả miệt thị hơn nhưng ngôn ngữ cổ xưa của Hy Lạp cho ta biết bạn là ai, vậy còn ta là gì? Đã vượt quá sự hiểu biết của ta.

Calypso vò rối lông chim của những mũi tên trong ống cung của ta "Nếu ngài muốn lời khuyên, tại sao không hỏi mũi tên kia? Có lẽ nó biết làm thế nào để cứu những con griffin"

"Hừm" ta không thích lời khuyên của Calypso là tìm lời khuyên ở đó. Ta không thấy làm sao một cái mũi tên biết nói như fan của Shakepear có thể đóng góp gì cho cuộc tìm kiếm của chúng ta hiện tại. Và một lần nữa, ta không còn gì để mất ngoài việc không thể kiểm soát cảm xúc. Nếu như mũi tên làm phiền ta quá, ta luôn có thể bắn nó vào miệng của tên quái vật nào đó.

Ta lòi ra mũi tên của rừng Dodona. Ngay lập tức, một giọng nói vang vọng trong đầu ta, những tia sáng cộng hưởng từng từ.

LO, nó nói. TÊN NGƯỜI THƯỜNG CUỐI CÙNG CŨNG XUẤT HIỆN RỒI.

"Ta cũng nhớ người lắm" ta nói

"Nó đang nói đó hả?" Calypso hỏi

"Không may, đúng vậy. O, mũi tên của rừng Dodona, ta có một câu hỏi cho người."

CHO TA XIEM TẤT CẢ NHỮNG GÌ TUYỆT NHẤT NGƯỜI CÓ.

Ta giải thích về viễn cảnh mình đã thấy. Ta khá chắc mình trông cực kì lố bịch, nói chuyện với một cái mũi tên trên đường chúng ta tản bộ dọc theo con phố West Maryland. Bên ngoài trung tâm hội nghị bang Indiana, ta vấp chân và suýt bổ nhào, nhưng Calypso không bận tâm đến thế để cười nhạo. Trong chuyến đi cùng nhau cô ấy đã nhìn thấy ta tự bẽ mặt bao lần theo những cách rất ngoạn mục.

Bằng việc nói chuyện cho thấy đây là một cách chậm hơn để bán một viên đạn hay là đơn giản đặt mũi tên lên trên cung và bắn, nhưng cuối cùng ta cũng đã thành công.

THẬT LÀ NHỤC NHỄ mũi tên rung lên trong tay ta NGƯỜI ĐÃ ĐƯA CHO TA KHÔNG PHẢI MỘT CÂU HỎI MÀ LÀ CẢ MỘT CÂU TRUYỆN.

Ta tự hỏi nếu nó đang thử thách ta chẳng - đo xem khoảng bao xa nó có thể đẩy ta đi trước khi ta bẻ gãy nó làm đôi. Ta có lẽ đã làm điều đó từ rất lâu về trước rồi ngoại trừ ta sợ rằng sau đó ta sẽ có 2 mảnh của mũi tên biết nói, và sẽ cùng hòa âm đưa cho ta những lời khuyên tệ hại .

"Tốt thôi" ta nói "Làm thế nào chúng ta có thể tìm thấy bọn griffin? Meg McCaffrey đang ở đâu? Làm thế nào chúng ta có thể đánh bại tên hoàng đế, thả tự do cho những tù nhân, và lại có thể kiểm soát được nhà tiên tri Trophonius?"

GIỜ THÈ NGƯỜI LẠI HỎI QUÁ NHIỀU CÂU, mũi tên ngâm nga.
TRÍ TUỆ CỦA TA SẼ KHÔNG PHUN RA CÂU TRẢ LỜI NHƯ TRÊN
GOOGLE

Phải rồi, mũi tên này chắc chắn khuyến khích ta bẻ đôi nó.

"Hay thế này cho dễ nhé" ta nói "Làm thế nào chúng ta giải cứu được những con griffin?"

ĐI TỚI VƯỜN THÚ

"Chúng ta đang làm như thế đây"

TIỀM RA HÀNG RÀO NHỮNG CON GRIFFIN

"Đúng vậy, nhưng ở đâu? Và đừng có bảo ta đó là ở chỗ vườn thú. Chính xác thì trong vườn thú của bang Indiana này bọn griffin bị giam giữ ở đâu?"

TÌM CHOO-CHOO

"Choo-choo?"

CẦN PHẢI NHẠY LẠI SEO?

"Được rồi! Bọn ta sẽ tìm choo - một con tàu. Khi bọn ta xác định được bọn griffin, làm sao bọn ta có thể thả chúng ra?"

LO, NGƯỜI NÊN LẤY ĐƯỢC NÌM TIN TỪ BỌN QUÁI VẬT BẰNG KHOAI TÂY(TATER TOTS).

"Khoai tây?"

Ta chờ được làm sáng tỏ, hay thậm chí một lời nhận xét ác ý mỉa mai. Mũi tên tự dưng im lặng. Với một cái khịt mũi đầy phẫn nộ, ta đặt nó lại vào trong ống tên.

"Ngài biết đấy" Calypso nói "nghe chuyện từ một phía của cuộc hội thoại thật sự gây hoang mang."

"Điều đấy cũng không tốt hơn nghe chuyện từ cả 2 phía đâu" ta cam đoan với cô "Có gì đó về 1 con tàu. Và bọn trẻ làm từ khoai tây."

"Tater tots là một món ăn. Leo...." Giọng cô ngập ngừng khi nhắc đến tên cậu "Leo thích chúng lắm"

Kinh nghiệm dày dạn của ta với phụ nữ nói với ta rằng Calypso hoặc đang cảm thấy ăn năn hối hận vì cuộc cãi nhau với Leo hôm qua hoặc là cô ấy đang xúc động về vấn đề khoai tây. Ta không có ý định muốn tìm hiểu rõ hơn.

"Dù đó là cái nào đi chăng nữa, ta không biết...." Ta đập vào cái lưỡi nói tiếng anh theo kiểu Shakepear của mình "Ta không biết lời khuyên của mũi tên có ý nghĩa gì. Có lẽ khi chúng ta đến được sở thú, nó sẽ trở nên có nghĩa"

"Bởi vì điều đó xảy ra thật sự thường xuyên mỗi khi chúng ta đến một nơi mới" Calypso nói "bỗng nhiên tất cả mọi thứ đều có nghĩa"

"Cô có lý" ta thờ dãi "Nhưng cũng có lý nhiều như mũi tên biết nói của ta, nó không hề tốt cho chúng ta chút nào. Đi tiếp nhé?"

Bọn ta đi trên cây cầu Washington Street băng qua sông White, con sông đương nhiên không trắng chút nào. Nó chảy rộng, uể oải, và có màu nâu giữa những bức tường bằng xi măng, dòng nước vỗ xung quanh hòn đảo vào những bụi cây rậm rạp như những cục mụn (và ta đã quá quen với điều này). Nó gọi ta nhớ lại một cách kì

lạ về dòng sông Tiber ở Rome - một dòng sông khác dài lê thê, không gây ấn tượng chút nào.

Tuy nhiên lịch sử về sự thay đổi của thế giới đã xảy ra ven bờ của dòng sông Tiber đó. Ta rùng mình nghĩ đến Commodus đã có kế hoạch như thế nào cho thành phố này. Và nếu như con sông White này chảy vào những con kênh mà ta đã nhìn thoáng qua trong phòng ngai của hắn, hang ổ của hắn ta hẳn đang ở khá gần đây. Điều đó có nghĩa là người thuộc hạ hoàn hảo mới của hắn, Lityerses, có thể đã có mặt trong sở thú. Ta quyết định đi nhanh hơn.

Sở thú Indiana được giấu riêng trong một công viên ngay dưới West Washington. Bọn ta đi ngang qua một bãi đỗ xe trống, tiến thẳng tới lối vào chính có mái cửa làm từ đá ngọc lam. Một lá cờ dựng phía trước với dòng chữ ĐÁNG YÊU MỘT CÁCH HOANG DÃ! Trong một lúc ta đã nghĩ có lẽ nhân viên của sở thú này đã nghe ngóng ta sẽ tới và quyết định chào đón ta. Sau đó ta nhận ra rằng lá cờ này chỉ là một kiểu quảng cáo cho những con gấu koala. Làm như gấu koala cần quảng cáo không bằng.

Calypso cau mày ở lều mua vé đóng cửa chớp "Không có ai ở đây cả. Nơi này được khóa kín như bưng."

"Khá là lí tưởng đó" ta gọi nhắc cô "Càng ít người thường quanh đây, càng tốt"

"Nhưng làm thế nào chúng ta vào được?"

"Giá như có ai có thể điều khiển những tinh linh gió và đưa chúng ta qua hàng rào."

"Giả như có vị thần nào có thể dịch chuyển tức thời tới chỗ chúng ta" cô phản lại "hoặc là búng tay và mang bọn griffin đến cho chúng ta"

Ta ôm hai tay "ta bắt đầu nhớ tại sao chúng ta đày cô ra hòn đảo đó 3000 năm qua rồi."

"3568 năm. Nó đã có thể dài hơn nếu ngài có con đường khác để đi."

Ta không có ý muốn bắt đầu một cuộc cãi cọ lần nữa, nhưng Calypso khiến nó nổi lên dễ dàng "Cô đã ở trên một hòn đảo nhiệt đới với những bãi biển tinh khôi, những người hầu không khí, và một cái hang được trang bị đầy đủ nếu không muốn nói là phung phí."

"Điều đó khiến cho Ogygia không phải là chốn cầm tù sao?"

Ta đã định nguyên rửa cô ta bằng sức mạnh thần thánh, ngoại trừ....hừm, ta không hề có chút sức mạnh nào. "Vậy cô không nhớ hòn đảo của mình chút nào sao?"

Cô chớp mắt như thể ta vừa ném vào mặt cô đồng cát. "Tôi không. Đó không phải là vấn đề. Tôi đã bị đưa đi đày. Tôi không có ai-"

"Ồ thôi cho xin. Cô có muốn biết việc bị đày đọa thật cảm giác như thế nào không? Đây là lần thứ 3 ta bị biến thành người thường. Bị tước đi sức mạnh. Tước đi sự bất tử. Ta có thể chết, Calypso."

"Tôi cũng vậy" Cô bật lại

"Phải, nhưng cô đã lựa chọn đi theo Leo. Cô đã từ bỏ sự bất tử của mình vì tình yêu! Cô cũng chỉ tệ như Hemithea mà thôi!"

Ta đã không nhận ra có bao nhiêu sự tức giận đằng sau câu nói cuối đó cho đến khi ta để nó thoát ra. Giọng của ta vọng lại qua bãi đỗ xe. Đâu đó trong sở thú, một con chim nhiệt đới bị đánh thức một cách thô lỗ kêu quàng quạc phản đối.

Biểu cảm của Calypso cứng lại "Được thôi"

"Ta chỉ có ý..."

"Giữ nó cho bản thân mình đi" Cô nhìn chăm chăm vào vành đai chỗ hàng rào "Chúng ta có nên tìm chỗ nào để leo vào không?"

Ta cố gắng để phát biểu ra một lời xin lỗi tử tế đồng thời mình oan cho tình cảnh của ta, nhưng ta quyết định để cho vấn đề trôi đi. Tiếng hét của ta hẳn đã đánh thức nhiều hơn là những con chim tucang ròi. Chúng ta cần phải khẩn trương lên.

Bọn ta tìm ra được một chỗ mà phía hàng rào thấp hơn một chút. Mặc dù đang mặc chân váy, Calypso đã chứng tỏ mình là một người leo trèo nhanh nhẹn. Cô ấy đã leo lên được trên đỉnh mà không có rắc rối nào, trong khi ta vướng giày vào cái dây kim loại có gai và thấy mình đang treo ngược. Thật là may mắn khi ta đã không rơi xuống chuồng của bọn hổ.

"Im đi" ta nói với Calypso khi cô kéo ta lên.

"Tôi có nói gì đâu!"

Con hổ liếc nhìn bọn ta từ phía bên kia bãi cỏ chỗ hàng rào như thể muốn nói, Tại sao người lại làm phiền ta nếu như người không

mang cho ta bữa sáng chứ?

Ta luôn luôn cảm thấy hổ là một loài động vật rất nhạy bén.

Calypso và ta luôn cúi đi qua sở thú, để mắt đến những người thường hoặc bọn gác cổng của tên hoàng đế. Ngoại trừ người quản lý vườn thú đang phun nước trong chuồng của vượn cáo đỏ, chúng ta không hề nhìn thấy ai.

Bọn ta dừng lại ở một khu vực trông có vẻ như là 1 giao lộ chính của công viên. Phía bên trái bọn ta là một vòng xe ngựa gỗ. Còn phía bên phải, bọn đười ươi nằm ườn trên cây trong khu hàng rào bị bọc bởi một cái lưới khổng lồ. Xung quanh quảng trường là một vài cửa hàng lưu niệm và café được sắp xếp như thể đó đều là những vị trí chiến lược, tất cả đều đóng cửa. Những biển hiệu dẫn ra nhiều hướng hấp dẫn khác nhau : BIỂN, ĐỒNG BẰNG, RỪNG RÚ, CHUYẾN BAY KỲ THÚ.

"Chuyến bay kỳ thú" ta nói "Chắc hẳn bọn chúng phải nhốt những con griffin trong những chuyến bay kỳ lạ."

Calypso đánh giá một vòng xung quanh. Cô có đôi mắt khiến người khác mất hết nhuệ khí - màu nâu tối và sự tập trung cao độ, không giống như ánh nhìn của Artemis khi em ấy tập trung vào một mục tiêu nào đó. Ta cho rằng trên đảo Ogygia Calypso đã có nhiều năm thực hành nhìn vào đường chân trời, chờ đợi một ai đó hay một điều gì đó thú vị xảy ra.

"Mũi tên của ngài đã nhắc đến tàu hỏa" cô nói "Ở đây có dấu hiệu của đường sắt"

"Phải, nhưng mũi tên của ta cũng nhắc đến điều gì đó liên quan đến khoai tây. Ta nghĩ nó hơi bị xuyên tạc một chút."

Calypso chỉ "Ờ đó"

Ở phía ngoài quán café gần nhất, bên cạnh cửa sổ lắp cửa chớp, một thực đơn ăn trưa được dán trên tường. Ta nhìn qua những lựa chọn.

"4 loại khoai tây khác nhau?" ta cảm thấy bị choáng ngợp bởi sự bối rối về việc nấu nướng "Tại sao lại có người cần nhiều như thế? Vị ớt cay. Khoai lang. Xanh? Làm thế nào một củ khoai ..." Ta cứng đờ người

Trong hàng tỉ giây, ta không chắc điều gì đã khiến ta giật mình đến vậy. Sau đó ta nhận ra đôi tai nhạy bén của mình đã nghe được một âm thanh từ đằng xa - giọng 1 người đàn ông

"Cái gì vậy?" Calypso hỏi

"Shh" Ta lắng nghe chăm chú

Ta mong rằng mình có thể đã nhầm. Có lẽ ta chỉ đơn giản nghe tiếng kêu nặng nề từ một số những con chim độc hại nào đó, hoặc là người quản lý sở thú đang chửi thề khi anh ta phun nước rửa trôi đồng phân bón vụn cáo. Nhưng không phải vậy. Thậm chí trong trạng thái người phàm, khả năng nghe của ta là một ngoại lệ.

Giọng nói lên tiếng lần nữa, thân quen và gần hơn "3 người các người, đường đó. Còn 2 người, đi theo ta."

Ta chạm vào tay áo khoác của Calypso "Đó là Lityerses, tên Cornhusker"

Nữ phù thủy thầm chửi rửa vài lời tiếng Minoan cổ, nhắc đến một bộ phận nào đó của cơ thể Zeus mà ta không muốn nghĩ đến "Chúng ta phải trốn đi"

Không may, Lityerses đang đi trên con đường bọn ta đã đi qua. Dựa vào giọng nói của hắn, chúng ta chỉ còn vài giây trước khi hắn tới. Giao lộ chỉ ra rất nhiều đường để trốn thoát, nhưng tất cả mọi ngã đều có thể lọt vào tầm mắt Lityerses.

Chỉ có một chỗ đủ gần để nấp vào đó.

"Không còn nghi ngờ gì" Calypso nói "Khoai tây"

Cô nắm lấy tay ta và kéo ta ra phía sau quán café.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 13

Chương 13

Nhà hàng thức ăn nhanh

Mục đích cuộc đời ta được xác định

Có khoai chiên trong đó không?

KHI CÒN LÀ MỘT VỊ THẦN, ta sẽ rất vui khi một phụ nữ kéo ta ra sau nhà hàng. Nhưng với Lester và Calypso, ta có khả năng bị giết nhiều hơn là hôn. Chúng tôi cúi xuống một thùng sữa cạnh bếp nấu ăn, khu vực đầy mùi dầu mỡ, phân chim bồ câu, và clo từ vũng "bùn" của trẻ em gần đó. Calypso lục lọi khóa cửa rồi lờm ta.

"Giúp tôi"

"Chà, bây giờ là lúc thích hợp cho một chút sức mạnh thần thánh"

Ta không bao giờ nên nói với cô ấy và Leo điều đó, khi ta chống lại tên hoàng đế Nero ở trại, sức mạnh phi thường đã quay lại trong ta một thời gian ngắn, cho phép ta vượt qua tên hoàng đế. Ta đã ném một trong số họ lên trời, những gì ta được biết, chắc hẳn vẫn còn trong quỹ đạo trái đất. Nhưng khoảnh khắc đó nhanh chóng trôi qua. Sức mạnh của ta đã không trở lại từ khi đó. Chẳng bận tâm điều đó, Calypso và Leo luôn nghĩ ta có thể triệu hồi những vụ nổ

thần thánh bất cứ khi nào ta muốn chỉ vì ta là một cựu thần. Ta thấy thật không công bằng. Ta đã thử mở cánh cửa, ta giật mạnh tay cầm và gần như kéo chúng ra khỏi khớp.

"Ow" ta làm bầm "Người phàm đã quá giỏi trong việc làm cửa. Giờ, quay lại thời đồ đồng đi.."

Calypso làm ta xấu hổ

Tiếng nói của kẻ thù đang ngày càng gần hơn. Ta không nghe thấy tiếng Lityerses, nhưng hai tên kia đang trò chuyện bằng thứ tiếng nghe như tiếng Gallic cổ, ta nghĩ họ là những người trông sở thú. Calypso điên cuồng rút một cái kẹp ghim ra từ tóc. À há, thì ra mấy lọn tóc đáng yêu của cô ta không phải vào nếp nhờ phép thuật. Cô liếc nhìn ta, chỉ và các ngõ ngách, ta nghĩ cô ta đang muốn nói ta hãy chạy đi và cứu chính mình, đó là một ý tưởng hay. Nhưng sau đó ta nhận ra cô ta đang ra lệnh cho ta canh chừng.

Ta không biết nên làm gì cho tốt. Nhưng ta nhìn chăm chú qua đồng thùng sữa và chờ đợi tên Germani tới giết mình. Ta có thể nghe thấy tiếng chúng phía trước quán cà phê, đập vào những cửa chớp trên những cửa sổ xếp hàng, sau đó cuộc trò chuyện kết thúc với những tiếng cằn nhằn càu nhàu. Như những tên vệ sĩ hoàng gia, có lẽ bọn họ đang nói về những thứ như Giết? giết, Đập đầu? đập đầu. Ta tự hỏi tại sao Lityerses lại chia nhóm ra làm hai, hẳn hẳn phải biết nơi nhốt những con Griffin. Tại sao, tại sao chúng lại đi tuần tra công viên. Trừ khi, hẳn rồi, bọn chúng đang tìm kiếm những kẻ xâm nhập, cụ thể là bọn ta...

Calypso tách cái kẹp tóc ra làm hai, nhét chúng vào ổ khóa và bắt đầu luồn lách. Hai mắt nhắm nghiền như thể đang tập trung cao độ. Vô lý, điều đó chỉ xảy ra trong phim hoặc sử thi Homeric!

Cácc! Cánh cửa bật vào phía trong, Calypso vẩy ta vào trong, cô giật mạnh những mảnh kẹp tóc ra khỏi ổ khóa, theo ta đi qua ngạch cửa, nhẹ nhàng đóng cánh cửa phía sau chúng ta. Cô kịp vặn chốt cửa trước khi bên ngoài có người nào đó xoay tay cầm. Một tiếng làm bầm cộc cằn kiểu Gallic cổ, có thể là thứ gì đó như Ko may, Đập đầu ở nơi khác...

Tiếng bước chân nhỏ dần

Cuối cùng cũng được thở

Ta đối mặt với Calypso "Cô phá khóa thế nào vậy?"

Calypso nhìn chăm chăm vào cái kẹp tóc bị gãy trên tay, "Tôi nghĩ về việc... dệt"

"Dệt?"

"Tôi đã dành cả ngàn năm thực hành với khung cửi, tôi nghĩ... tôi không biết... có lẽ thao tác của cái ghim trong ổ khóa tương tự như sợi chỉ trên khung cửi"

Hai điều nghe thật lạ lùng với ta, nhưng ta không thể tranh luận thêm vì kết quả.

"Vậy nó không phải ma thuật à?" Ta không thể dấu được nỗi thất vọng, có một vài tinh linh gió nghe lệnh chúng ta sẽ rất có ích.

"Không, ngài sẽ biết khi nào tôi lấy lại được phép thuật, vì ngài sẽ thấy mình vắng ra khỏi Indianapolis"

"Đáng mong chờ đấy"

Ta quét mắt qua quầy đồ ăn, đối diện bức tường phía sau là những thứ cơ bản như một cái bồn rửa, một cái nồi chiên sâu, một cái bếp lò, hai lò vi sóng. Dưới quầy là hai tủ đông nằm ngang. Người hỏi làm thế nào ta biết được những thứ này ư?

Ta đã tìm thấy ca sĩ Pink khi cô làm ở McDonalds, tìm thấy nữ hoàng Latifa ở Burger King và có những khoảng thời gian hợp lý tại những nơi như thế này. Người không thể phớt lờ nơi nào khi mà người tìm được tiềm năng ở đó. Ta kiểm tra tủ đông trước, sừng giá cuộn cuộn bốc lên, những cái hộp được dán nhãn cẩn thận. Nhưng không có thứ gì ghi là Tater tots(khoai tây) cả. Tủ đông thứ hai đã bị khóa.

"Calypso" ta gọi "Cô có thể dẹt cái này mở ra không?"

"Bây giờ ai là người vô dụng đây?"

Vì lợi ích của mình, ta quyết định không nói gì cả. Ta lùi lại khi Calypso thực hiện kỹ năng không phải phép thuật của mình. Cô bật nắp cái này thậm chí còn nhanh hơn vừa nãy.

"Làm tốt lắm" ta bật nắp tủ đông "A"

Hàng trăm gói hàng được bọc bằng giấy, mỗi gói được dán nhãn màu đen. Calypso nheo mắt nhìn những cái nhãn hàng: "Hỗn hợp ngựa ăn thịt? Khối đả điều chiến? Và tater Griffin"

Ta nhớ tới tên vua Tantalus cay độc, đã chiêu đãi các vị thần bằng món hầm thịt con trai mình. Với con người, mọi thứ đều có thể. Nhưng trong trường hợp này, thịt động vật huyền thoại được đưa vào thực đơn.

"Những thứ này được khóa và có chìa khóa riêng" ta nói "Ta nghĩ chúng được để riêng để dành cho những con thú quý hiếm nhất. Đó là hỗn hợp thức ăn dành cho ngựa ăn thịt, chứ không phải hỗn hợp thịt ngựa ăn thịt"

Calypso trông có vẻ buồn nôn "Thứ gì trên thế giới được gọi là Đà điểu chiến?"

Câu hỏi làm khơi gợi lại trong ta một ký ức cũ, ta choáng ngợp bởi một cảnh mộng mạnh mẽ, như mùi hôi thối của một cái lồng vượn cáo chưa rửa. Ta thấy mình nằm dài trên một cái ghế dài trong lều chiến của bạn ta Commodus. Anh ta đứng ở giữa lều với cha mình, Marcus Auralious, nhưng không có gì về chiếc lều làm ta cảm nhận được sự khắc nghiệt của quân đoàn La Mã. Trên đầu, một mái che lụa trắng cuộn cuộn trong cơn gió nhẹ. Ở một góc, một người nhạc sĩ ngồi kín đáo góp vui với cây đàn lia. Dưới chân trái những tấm thảm đất đỏ từ các tỉnh phía đông, thứ còn xa xỉ như những căn hộ của Rome. Giữa hai cái ghế dài là một cái bàn lớn với thức ăn nhẹ buổi chiều, heo quay, gà lôi, cá hồi và trái cây tràn ra từ một cái lẵng vàng.

Ta từng tự tìm niềm vui cho mình bằng cách ném nho vào miệng Commodus. Đương nhiên ta luôn

ném trúng, trừ khi ta muốn. Nhưng thật vui khi nhìn trái cây bật ra khỏi mũi Commodus.

"Anh thật kinh khủng" anh ta trêu.

Và cậu thật hoàn hảo, ta nghĩ, nhưng ta chỉ cười.

Anh ta 18 tuổi. Ở dạng phàm trần, ta dường như cũng là một thanh niên cùng tuổi. Nhưng với phong thái thánh thần của ta, ta rõ ràng đẹp trai hơn cả các hoàng tử. Mặc dù cuộc sống dễ dàng, sinh ra trong nhung lụa tím Hoàng gia, nhưng Commodus là một hình mẫu vận động viên thể thao hoàn hảo. Thân hình vạm vỡ, mái tóc vàng óng ả ôm quanh khuôn mặt người Olympus. Sức mạnh cơ bắp của anh ta đã rất nổi tiếng, là một hình tượng so sánh với người anh hùng Hecules. Ta ném một quả nho khác, anh ta bắt bằng một ta và ngấm nghĩa quả cầu nhỏ, "Ồ, Apollo..", Anh ta biết danh tính thật của ta, đúng vậy.

Chúng ta là bạn bè, còn hơn bạn nữa, gần một tháng trong thời điểm đó. "Tôi rất mệt mỏi với đồng chiến lược này, cha tôi có những cuộc chiến tranh xuyên suốt triều đại của mình!"

"Đúng là một cuộc sống khó khăn", ta ra hiệu về sự giàu sang xung quanh

"Phải, nhưng nó thật lố bịch. Đạo quanh những khu rừng Danubian, dập tắt những bộ lạc man rợ, chẳng có gì đáng đe dọa với Rome cả. Điều gì đáng quan tâm khi trở thành một hoàng đế khi không được sống trong một kinh đô hạnh phúc?"

Ta nhai một miếng thịt heo rừng "Sao không nói chuyện với cha cậu? Xin một ngày nghỉ phép?"

Commodus khịt mũi, "Anh biết chuyện gì sẽ xảy ra mà, ông ấy sẽ cho tôi một bài giảng đạo về đạo đức và trách nhiệm, ông ấy thật hoàn hảo, đức hạnh và đáng tôn trọng"

Anh ta nói những từ đó trong khi huơ tay thành vòng tròn trên không khí (khi mà dấu ngoặc kép vẫn chưa được phát minh) *ý nói

là một cử chỉ tay có ý nghĩa mỉa mai*

Ta có thể cảm thông với cảm giác của anh ta, Marcus Aurelius là người nghiêm khắc, người cha quyền lực nhất trên thế giới ngoài cha ta, Zeus, cả hai đều thích giảng đạo. Cả hai đều thích nhắc nhở con cháu mình rằng họ may mắn như thế nào, được ban quyền năng ra sao, và thất bại thế nào với kỳ vọng của cha mình. Và tất nhiên, cả hai đều có những đứa con tuyệt vời, tài năng và bị đánh giá thấp.

Commodus bóp quả nho và nhìn nước trái cây chảy xuống bàn tay. "Cha tôi đã biến tôi thành hoàng đế cùng trị của ông từ khi 15 tuổi, nó thật áp lực. Lúc nào cũng nhiệm vụ. Và sau đó ông gả cho ta một cô vợ hung dữ tên Bruttia Crispina. Ai lại đặt tên con là Bruttia cơ chứ?"

Ta không có ý cười nhạo giá trị người vợ xa cách của anh ta. Nhưng một phần trong ta cảm thấy vui khi anh ta nói xấu cô ấy, ta muốn anh ta dành hết sự quan tâm về phía ta.

"Ồ, một ngày nào đó cậu sẽ trở thành hoàng đế duy nhất", ta nói "và khi đó cậu sẽ đặt ra luật lệ"

"Tôi sẽ giải hòa với những kẻ man rợ", anh ta nói ngay, "Sau đó bọn tôi sẽ về nhà và chia sẻ những trò vui, những trò hay nhất. Tôi sẽ tập hợp những con thú kỳ lạ nhất trên thế giới, chiến đấu tay đôi với những con hổ Colosseum, những con voi và đà điểu.."

Ta cười "Đà điểu? Cậu đã bao giờ thấy đà điểu chưa?"

"Có chứ", anh ta nhìn đăm chiêu, "những sinh vật tuyệt vời, nếu anh huấn luyện chúng chiến đấu. Đúc cho chúng những bộ giáp,

chúng sẽ thật đáng kinh ngạc"

"Cậu là một chàng ngọc đẹp trai", ta ném một quả nho khác, lần này nó bật vào trán anh ta.

Một tia giận dữ thoáng qua mặt anh ta. Ta biết Commodus ngọt ngào của ta có tính khí tồi tệ thế nào. Anh ta hơi thích chém giết. Nhưng ta đâu có quan tâm, ta là một vị thần, ta có thể nói chuyện với anh ta theo cách mà không ai giám.

Cánh cửa lều mở ra, một sĩ quan bước vào và chào một cách giòn giã, nhưng khuôn mặt anh ta thật kích động. Bóng bầy mờ hôi. "Hoàng tử.." giọng anh ta run rẩy, "Cha ngài.. ông ấy.."

Anh ta không nói từ chết, nhưng nó dường như len lỏi vào trong. Phá vỡ bầu không khí ấm cúng trong lều. Người chơi đàn lia dừng lại ở nốt hoà âm thứ bảy. Commodus nhìn ta bằng ánh mắt hoảng loạn.

"Đi đi", ta nói bằng tất cả sự bình tĩnh của mình, gạt bỏ mọi hoài nghi, "Cậu sẽ luôn có phước lành của ta, cậu sẽ làm tốt"

Nhưng ta bắt đầu hồ nghi về những chuyện sắp xảy ra. Chàng trai trẻ mà ta yêu sắp bị hủy hoại bởi ngôi vị hoàng đế mà anh đảm nhiệm.

Anh ta đứng dậy và hôn ta lần cuối, hơi thở anh ta có mùi nho. Sau đó anh ta rời khỏi lều, theo cách mà người La Mã hay nói, đi vào miệng sói"

"Apollo" Calypso lay vai ta

"Đừng đi", ta van nài, sau đó cảnh mộng quá khứ bốc cháy

Calypso đang cau mày nhìn ta, "Ý ngài là gì khi nói đừng đi? Ngài có một cảnh mộng khác à?"

Ta quét mắt qua phòng bếp tối om và quầy ăn vặt "T..Ta ồ, chuyện gì xảy ra vậy?"

"Nhìn giá kia" calypso chỉ và cái tủ đông

Ta nuốt xuống vị đắng của nho và thịt heo rừng. Trong tủ đông, trên góc của một gói hàng bọc giấy trắng, một bảng giá được ghi bằng bút chì. Mắc nhất từ trước tới nay: Tater Griffin \$15000 một khẩu phần.

"Ta không rành tiền hiện đại cho lắm" ta thừa nhận "Có phải nó hơi mất cho một bữa ăn không?"

"Tôi định hỏi ngài điều tương tự đây" Calypso nói "Tôi biết biểu tượng chữ S nghĩa là đô la Mỹ, nhưng về số tiền thì..." Cô nhún vai

Ta thấy thật không công bằng khi phải phiêu lưu cùng một người cũng không biết gì như ta. Một á thần hiện đại sẽ dễ dàng nói cho ta biết, và họ sẽ có ích hơn với những kỹ năng của thế kỷ 21. Leo Valdez biết sửa chữa máy móc, Percy Jackson biết lái xe, thậm chí ta đã được ủy thác cho Meg với khả năng ném túi rác của cô, mặc dù ta biết cô bé sẽ nói gì với tình trạng của ta bây giờ: các người là một lũ ngốc.

Ta kéo một gói Tater Griffin và xé một góc. Bên trong, những khối khoai tây đông lạnh mạ vàng lấp lánh.

"Có phải lúc nào Tater tốt cũng được phủ kim loại quý không?" ta hỏi

"Tôi không nghĩ thế, nhưng griffin thích vàng, cha tôi đã nói với tôi từ rất lâu về trước"

Ta rùng mình khi nghĩ tới cha cô ấy, tướng Atlas thả một đội quân Griffin trong trận chiến đầu tiên của Titan và các vị thần. Cỗ xe ngựa đầy những con sư tử đầu chim quả là không dễ gì quên được.

"VẬY.. Chúng ta lấy những miếng tater này cho griffin ăn" ta đoán "Và nếu may mắn, ta sẽ có được lòng tin từ chúng". Ta rút mũi tên Dodona ra trong run rẩy, 'Đây có phải ý của người không, Mũi tên Phiền phức?'"

Mũi tên rung lên. CHÍNH XÁC, TÊN NGỆ SỸ NGU ĐỘN HƠN CẢ MẤY KHỐI ĐÀ ĐỈU CHIẾN.

"Nó nói gì?" Calypso hỏi

"Nó nói phải"

Từ quày, Calypso lấy một tờ giấy thực đơn có bản đồ sở thú. Cô chỉ vào một vòng tròn màu cam bao quanh khu vực ĐỒNG BẰNG. "Đây rồi". Vòng tròn được gắn nhãn ĐƯỜNG TÀU, một cái tên kém sáng tạo nhất mà ta có thể nghĩ ra. Ở phía dưới đáy, phần chú thích, một lời giải thích rõ ràng hơn, ĐƯỜNG TÀU, NGẮM NHÌN SỞ THÚ BÊN DƯỚI SỞ THÚ!

"Chà, ít nhất họ cũng quảng cáo rằng còn một sở thú bí mật ở bên dưới. Họ thật tử tế"

"Tôi nghĩ đã tới lúc nên lái choo-choo" Calypso đồng ý.

Từ phía trước quán cafe, phát ra một tiếng đổ vỡ nghe như một tên Germani vừa ngã vào thùng rác.

"Dừng lại" Lityerses gầm lên, "Người, ở lại đây canh chừng, nếu thấy chúng thì bắt lại, đừng giết chúng. Còn người, đi theo ta, chúng ta cần những con Griffin".

Ta lặng lẽ đếm đến 5, "Họ đi rồi à?"

"Để tôi dùng khả năng nhìn xuyên tường của mình" cô nói, "Ồ, chờ chút"

"Cô thật tồi tệ"

Cô chỉ vào bản đồ. "Nếu Lityerses để tên lính gác ở ngã tư, thì sẽ rất khó đến được con tàu mà không bị hắn phát hiện"

"Chà" ta nói "Ta nghĩ chúng ta nên trở lại Trạm nghỉ và nói với Britomartis rằng ta đã cố gắng"

Calypso ném một miếng Tater vàng đông lạnh vào đầu ta, "Khi ngài còn là thần, nếu một anh hùng trở về từ một nhiệm vụ và nói. Ôi, xin lỗi thần Apollo, chúng tôi đã cố! Liệu ngài có hiểu không?"

"Đương nhiên không", ta nói, "Ta sẽ thiêu hủy chúng, ta sẽ ném... Ồ, ta hiểu rồi" ta vịn tay "Vậy giờ ta nên làm gì, ta không muốn bị thiêu hủy, đau đấy"

"Không chừng đó là một cách" Calypso dò ngón tay trên bản đồ tới một cái nhãn ghi CÂY MEERKAT, BÒ SÁT & RĂN, nghe như một kiểu định luật tồi tệ.

"Tôi có ý này", Calypso nói, "Lấy đồng Tater của ngài và đi theo tôi"

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 14

CHƯƠNG 14

Phải, chúng ta có kỹ năng

Bùa chú giả và bắn vào chân

Dạy người về pancake

Ta không hề ước được đi theo Calypso, dù có cùng với khoai tây của ta hay không.

Buồn thay, lựa chọn duy nhất còn lại là trốn trong quán café này cho đến khi người của tên hoàng đế tìm ra ta hoặc là quản lý quán đến và gây ấn tượng bằng việc giao ta ra như một món đồ ăn nhanh.

Calypso dẫn đầu, nhảy từ chỗ trốn này sang chỗ trốn khác nhanh như một ninja thành phố. Ta thấy tên Germanus đang làm nhiệm vụ canh gác một mình, khoảng 50 feet bên kia quảng trường, nhưng hắn ta đang bận rộn tìm hiểu về vòng quay ngựa gỗ. Hắn chĩa cây giáo của mình thận trọng về phía những con ngựa được sơn màu như thể chúng có thể ăn thịt hắn.

Bọn ta di chuyển đến phía bên kia của giao lộ mà không khiến hắn chú ý, nhưng một phần nào đó trong ta vẫn lo lắng. Với tất cả những gì bọn ta biết, Lityerses có thể có rất nhiều nhóm đang rà

soát trong công viên. Ở một trạm điện thoại gần hàng lưu niệm, một camera an ninh nhìn thẳng xuống bọn ta. Nếu như Triumvirate thật sự quyền lực như Nero đã nói, họ có thể theo dõi dễ dàng mọi thứ bên trong vườn thú bang Indiana. Có lẽ đó là lý do tại sao Lityerses đang lùng tìm bọn ta. Hắn đã biết bọn ta đang ở đây.

Ta nghĩ đến việc bắn tên vào cái camera kia, nhưng có vẻ đã quá muộn. Những chiếc camera yêu thích ta. Không nghi ngờ gì việc mặt ta sẽ hiện lên trên tất cả hệ thống an ninh.

Kế hoạch của Calypso là lừa bọn đười ươi và luồn qua chuồng của chúng, đi men theo vành đai của công viên cho đến khi bọn ta tới được kho chứa hàng của tàu hỏa. Nhưng thay vì thế, khi xuyên qua lối vào khu chuồng của bọn khỉ, giọng nói tên tuần tra Germanus tới gần làm bọn ta giật mình. Bọn ta chui vào chính giữa đàn đười ươi để trốn.

Được rồi....ta bị giật mình và phải luồn lách để ẩn nấp được chưa. Calypso rít nhẹ "Không, đồ ngốc!" và rồi cũng theo ta vào bên trong. Cùng nhau bọn ta núp đằng sau một bức tường vững chắc khi 2 tên Germani dạo qua, nói chuyện với nhau như thường lệ về kỹ thuật đập đầu.

Ta liếc sang bên phải và kiềm chế để không kêu lên. Ở phía bên kia của bức tường kính, một con đười ươi to lớn đang nhìn chăm chăm vào ta, đôi mắt màu hổ phách của nó đầy tò mò. Nó làm vài cử chỉ bằng tay - một loại ngôn ngữ ký hiệu? Amagethus hẳn sẽ biết. Dựa vào biểu cảm của con đười ươi to lớn này, nó có vẻ không vui lắm khi nhìn thấy ta. Thánh thần ơi, giữa những con đười ươi, chỉ có con người mới có khả năng kính sợ trước những vị thần. Về mặt tích cực, đười ươi có bộ lông cam tuyệt đẹp mà không một con người nào có được.

Calypso thúc khuỷu tay vào chân ta "Chúng ta cần phải đi"

Bọn ta chạy gấp rút vào sâu hơn trong chuồng. Việc di chuyển như khi không đuôi của bọn ta hẳn đã khiến con đười ươi thích thú. Nó kêu lên một tiếng khoái trí.

"Im đi" ta thì thầm lại với nó

Ở phía lối ra đằng xa, bọn ta rúc vào đằng sau một cái màn lưới để ngụy trang. Ta ăn những củ khoai tây và cố gắng ổn định hơi thở.

Bên cạnh ta, Calypso thì thầm hát - một sở thích khi cô lo lắng. Ta mong cô có thể dừng lại. Mỗi khi cô ngân lên một đoạn ta biết, ta có ý muốn được hát to giai điệu đó lên, và điều đó có thể làm lộ ra vị trí của bọn ta.

Cuối cùng, ta thì thầm "Ta nghĩ con đường đã thoáng rồi."

Ta bước ra và đâm sầm vào một tên Germanus. Thực lòng thì Commodus có bao nhiêu tên man rợ như thế? Hẳn ta đã mua chúng với số lượng lớn sao?

Trong 1 lúc, cả 3 bọn ta đều quá ngạc nhiên để có thể nói gì hay di chuyển. Rồi tên man rợ phát ra tiếng ầm ầm trong ngực như để gọi thêm tiếp viện.

"Giữ lấy này!" Ta giúi túi đựng đầy đồ ăn cho griffin vào tay hắn.

Theo phản xạ, hắn cầm nó. Suy cho cùng, một người đàn ông từ bỏ khoai tây của mình là cử chỉ xin đầu hàng ở nhiều nền văn hóa. Hắn cau mày nhìn cái túi khi ta lùi về phía sau, kéo cây cung khỏi vai, bắn, và cắm một mũi tên vào chân trái hắn.

Hắn ta tru lên, thả rơi túi khoai tây. Ta vốc nó lên và chạy, Calypso theo sát phía sau.

"Ồn đó" cô chia sẻ

"Ngoại trừ việc hắn ta có vẻ đã báo động - sang trái!"

Một tên Germanus khác lao ra khỏi khu vực của bò sát. Bọn ta tránh hắn và chạy đến hướng ghi ĐƯỜNG CHÂN TRỜI.

Đằng xa lù lù hiện ra một cái xe điện trên không - dây được treo từ tòa nhà này sang tòa nhà khác phía trên những ngọn cây, một con thuyền chèo màu xanh lá lơ lửng khoảng 50 feet trên không trung. Ta tự hỏi nếu chúng ta có thể sử dụng nó để đi tới khu sở thú bí mật, hay ít nhất là được lợi thế khi ở trên cao, nhưng lối vào của con thuyền này đã bị rào lại và khóa chặt.

Trước khi ta có thể hỏi Calypso có thể sử dụng kẹp tóc phù phép không, thì tên Germani đã dồn bọn ta vào góc. Tên vừa ra khỏi khu vực bò sát tiến lên, ngọn giáo của hắn chĩa vào ngực bọn ta. Một tên khác từ khu chuồng đười ươi gầm gừ và tập tễnh ở phía sau, mũi tên của ta vẫn đang cắm phập vào đôi bốt da đầy máu của hắn.

Calypso nói khẽ "Apollo, khi tôi nguyện rửa ngài, hãy giả vờ ngất đi nhé"

"Cái gì cơ?"

Cô quay đến ta và quát "Người làm ta thất vọng, đây là lần cuối cùng rồi, tên nô lệ!"

Cô ra hiệu một loạt những cử chỉ gay gắt bằng tay mà ta nhận ra là từ thời xa xưa lắm rồi - bùa chú và lời nguyện mà chưa từng một

ai dám làm thế với ta. Ta muốn được tát cô 1 phát. Thay vào đó, ta làm như cô đã bảo: ta thờ hần hên và sụp xuống.

Qua đôi mắt một mí ti hí, ta thấy Calypso quay đến kẻ thù.

"Bây giờ tới lượt các người, lũ ngu đần!" Cô bắt đầu làm những cử chỉ thô lỗ y hệt với bọn Germani

Tên đầu tiên dừng lại. Mặt hần tái đi. Hần ta liếc nhìn ta đang nằm trên đất, rồi quay lại và lẩn đi, vòng qua người bạn của hần.

Tên Germanus với vết thương ở chân ngàn ngại. Dựa vào sự căm ghét trong mắt hần, hần hần rất muốn báo thù khi mũi tên được phóng ra kia đã hủy hoại bàn chân trái của hần.

Calypso, không chút sợ hãi, vẫy cánh tay của cô và bắt đầu niệm chú. Giọng của cô nghe như thể cô đang gọi tới những con quỷ kinh khủng nhất từ Tartarus, mặc dù những từ cô nói, tiếng Phoenicia cổ đại, thực chất là công thức để làm pancake.

Tên Germanus bị thương kêu lên và tập tễnh quay đi, để lại một vệt dài đầy máu bần đầng sau hần.

Calypso giúp ta một tay và kéo ta dậy "Đi thôi. Tôi chỉ có thể giúp chúng ta có thêm vài giây."

"Làm thế nào cô - Có phải phép thuật của cô đã quay trở lại?"

"Tôi cũng mong thế" cô nói "Tôi chỉ giả nó thôi. Một nửa của pháp thuật là diễn thế nào cho nó giống như sẽ xảy ra. Một nửa còn lại là chọn một mục tiêu mê tín. Chúng sẽ trở lại. Với quân tiếp viện."

Ta phải thừa nhận rằng ta đã ấn tượng. "Bùa chú" của cô hẳn đã rút hết sức mạnh của ta.

Ta làm nhanh một cử chỉ để né tránh ma quỷ, phòng trường hợp Calypso còn giỏi hơn cô tưởng. Rồi bọn ta chạy đến vành đai chỗ hàng rào.

Ở giao lộ tiếp theo, Calypso nói "Lối này tới chỗ tàu hỏa"

"Cô chắc chứ?"

Cô ấy gật đầu "Tôi giỏi trong việc ghi nhớ bản đồ. Hồi trước, tôi đã làm một cái cho Ogygia, tái tạo lại từng diện tích một của hòn đảo đó. Đó là cách duy nhất để khiến tôi không phát điên."

Điều này nghe có vẻ như là một cách tồi tệ để không phát điên, nhưng ta để cô dẫn đường. Phía sau bọn ta, có thêm nhiều bọn Germani đang quát âm ỉ, nhưng chúng có vẻ đang tiến đến cổng đường chân trời mà bọn ta vừa rời đi. Ta cho phép bản thân hy vọng rằng ga tàu sẽ không có bóng người.

HA-HA-HA. Không hề.

Trên đường ray là một con tàu thu nhỏ - động cơ ánh lên màu xanh lá sáng với một hàng những toa chở khách mở toang. Bên cạnh sân ga, dưới mái che được che phủ bởi cây thường xuân, Lityerses đứng đó, thanh kiếm của hắn rút ra khỏi vỏ được đặt trên vai như túi của kẻ lang thang. Áo yếm bằng da mòn vẹt mặc ngoài cái áo Cornhuskers. Mái tóc xoắn đen của hắn tua tủa phía sau cái khăn đỏ, nhìn giống như một con nhện khổng lồ đang núp trên đầu hắn, sẵn sàng nhảy ra.

"Chào mừng" Nụ cười hoàn hảo đó có vẻ thân thiện, ngoại trừ vết sẹo rạch ngang mặt. Hắn chạm vào thứ gì đó sau tai - một thiết bị Bluetooth, có lẽ vậy. "Chúng đã ở đây ngay trạm ga này" hắn thông báo "Tập hợp về đây nào, nhưng chậm rãi và bình tĩnh thôi. Ta muốn hai đứa còn sống."

Hắn nhún vai tỏ ý xin lỗi "Người của ta có thể hơi say mê quá khi nhắc tới chém giết. Đặc biệt là sau khi người đã khiến chúng thành một lũ ngu ngốc."

"Đó là vinh hạnh của bọn ta" Ta nghi ngờ ta đã không lộ ra tông giọng chắc chắn, còn đồ mà ta muốn. Giọng ta run rẩy. Mồ hôi lấm tấm trên mặt. Ta giữ cây cung ở một bên như đàn ghita điện, không trong trạng thái có thể bắn, và ở trên tay kia, thay vì cầm mũi tên có vẻ hữu ích hơn, ta cầm một cái túi toàn khoai tây đông lạnh.

Nó cũng chẳng làm được gì nhiều cho lắm. Trong giấc mơ của ta, ta đã nhìn thấy Lityerses vung kiếm nhanh như thế nào. Nếu ta cố gắng bắn hắn, đầu của bọn ta hẳn sẽ lăn trên vỉa hè trước khi ta kéo cung.

"Người được sử dụng một cái điện thoại" ta chú ý "Hoặc là một bộ đàm, hoặc là bất kể đó là thứ gì. Ta ghét khi những tên xấu có thể nói chuyện với nhau mà bọn ta thì không."

Tiếng cười của Lityerses như thể một cái giũa móng đang cọ vào kim loại "Phải. Triumvirate thích có những lợi thế."

"Ta không cho rằng người sẽ kể cho chúng ta làm thế nào họ làm được điều đó- chặn hết mọi cách liên lạc của á thần?"

"Người sẽ không sống đủ lâu để quan tâm đến điều đó đâu. Giờ, thả cây cung ra. Còn với bạn người..." Hấn đánh giá Calypso "Để thẳng tay. Không có lời nguyên nào hết. Ta ghét phải chặt đi bàn tay đẹp của người."

Calypso cười ngọt ngào "Ta cũng chỉ đang nghĩ điều tương tự với người. Thả kiếm xuống và ta sẽ không hủy hoại người."

Cô thật sự là một diễn viên có tài. Ta sẽ ghi chú để mời cô ta tới đỉnh Olympus - chỉ trong trại hè, Phương pháp Diễn xuất với Tài làm thơ - nếu bọn ta có thể thoát khỏi tình cảnh này mà vẫn sống sót.

Lityerses cười khúc khích "Giỏi đó. Ta thích người. Nhưng trong khoảng 60 giây nữa, một tá những tên Germani sẽ tới tụ họp ở kho chứa hàng này. Chúng sẽ không yêu cầu lịch sự như ta đâu." Hấn tiến lên một bước và vung kiếm theo.

Ta cố gắng nghĩ đến một kế hoạch thông minh. Không may, điều duy nhất ta có thể nghĩ là khóc trong sợ hãi. Và rồi, phía trên Lityerses, cây thương xuyên kêu xào xạc trên mái che.

Hấn có vẻ không hề để ý. Ta tự hỏi nếu như những con đười ươi đang chơi đùa trên đó, hoặc có thể một vài vị thần Olympus đang tụ họp cho một buổi dã ngoại xem ta chết. Hoặc có thể....Suy nghĩ đó là quá thể để mong ước tới, nhưng với thú vui kéo dài thời gian, ta thả rơi cây cung.

"Apollo" Calypso rít lên "Ngài đang làm gì vậy?"

Lityerses trả lời họ ta "Hấn hành xử thông minh đó. Giờ, nhân vật thứ 3 trong bữa tiệc nhỏ của các người đâu nhỉ?"

Ta chớp mắt "Chỉ-- chỉ có 2 bọn ta thôi."

Vết sẹo trên mặt Lityerses gợn sóng, vết sẹo trắng trên làn da nâu, như đỉnh của một đụn cát "Sẽ tới ngay thôi. Người bay vào thành phố bằng một con rồng. 3 hành khách....Ta rất muốn được gặp Leo Valdez lần nữa. Chúng ta có công việc chưa thanh toán xong."

"Người biết Leo?" Mặc cho nguy hiểm mà bọn ta đang gặp phải, ta cảm thấy một chút nhẹ nhõm. Cuối cùng, một vài tên phản diện cũng muốn giết Leo nhiều hơn là giết ta. Đó quả thật là 1 sự tiến triển lớn!

Calypso trông không hề vui chút nào. Cô tiến tới tên cầm kiếm với bàn tay nắm chặt "Người muốn gì ở Leo?"

Lityerses đảo mắt "Người không phải là cô gái đã đi cùng với cậu ta hồi trước. Tên cô ta là Piper. Vậy chắc người là bạn gái Leo?"

Sắc đỏ hiện lên trên má và cổ Calypso.

Lityerses sáng bừng "Ồ, hóa ra đúng là người! Điều đó thật tuyệt! Ta có thể dùng người để làm hại cậu ta!"

Calypso gầm gừ "Người sẽ không làm hại cậu ấy"

Phía trên Lityerses, mái che rung lên lần nữa, như thể một ngàn con chuột đang chạy nhón nháo trên xà ngang. Cây leo như thể mọc thêm ra, tán lá trở nên dày hơn và đậm hơn.

"Calypso" ta nói "Lùi lại"

"Tại sao tôi phải thế" cô phàn nàn "Tên Cornhusker này vừa đe dọa..."

"Calypso!" ta nắm lấy cổ tay cô và giật cô lại trước khi bóng của cây thường xuân đổ sụp phía trên Lityerses. Tên cầm kiếm biến mất bên dưới hàng trăm pound đá cuội, gỗ, và cây thường xuân.

Ta khảo sát đống cây leo run rẩy. Ta không nhìn thấy con đười ươi nào, không có vị thần nào, không ai trông có vẻ chịu trách nhiệm cho đống đổ nát này.

"Cô bé hẳn đang ở đây" ta làm bầm

"Ai?" Calypso nhìn vào ta với đôi mắt mở lớn "Cái gì vừa xảy ra vậy?"

Ta muốn hy vọng. Ta sợ phải hy vọng. Dù đó là trường hợp nào đi chăng nữa. Chúng ta không nên ở đây. Lityerses đang quát tháo và vật lộn bên dưới đống đổ nát, điều đó có nghĩa là hẳn chưa chết. Những tên Germani sẽ ở đây sớm thôi.

"Hãy ra khỏi đây" ta chỉ vào đầu tàu hỏa màu xanh "Ta sẽ lái"

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 15

Chương 15

Lái một con tàu màu xanh

Ta như kiêu, choo-choo!

Không bắt được ta đâu!_ Ói, poop!

MỘT CUỘC TÀU THOÁT TỐC-ĐỘ-CHẬM không phải những gì ta đang nghĩ. Bọn ta nhảy lên băng ghế chỉ huy, thứ mà chỉ đủ rộng cho một người và chen lán không gian trong khi vừa đấm bàn đạp và xoay ngẫu nhiên các đòn bẩy.

"Ta nói rồi, để ta lái", ta hét lên "Nếu ta có thể lái cỗ xe mặt trời, ta có thể lái thứ này!"

"Đây không phải cỗ xe mặt trời" Calypso chỏ và sườn ta "Đây là một cái xe hiện đại"

Ta tìm thấy công tắc, con tàu bắt đầu chuyển động. (Calypso sẽ tuyên bố rằng cô ta đã tìm thấy công tắc, nhưng đó là một lời nói dối trắng trợn). Ta đẩy Calypso ra khỏi ghế chỉ huy và ngã xuống sàn, vì tàu chỉ chạy nửa dặm một giờ, vì vậy cô chỉ đơn giản là đứng dậy, cởi váy ra, bước đi cạnh ta và trừng mắt.

"Đây là tốc độ nhanh nhất à?" cô phàn nàn "Tăng thêm vài mức đi"

Đằng sau bọn ta, đầu đó trong đồng đồ nát, một tiếng động mạnh vang lên.

"BLARG!", Cây thường xuân rùng mình khi Lityerses cố gắng thoát ra.

Nửa tá những tên Germani xông tới từ phía xa xa ga tàu, (Commodus hẳn đã mua chuộc những tên man rợ bằng gói hoàng gia kích cỡ gia đình) Những tên lính canh liếc nhìn đồng mái nhà đồ nát đang gào thét, bọn ta thì đang choo-choo đi khỏi. Thay vì đuổi theo, chúng cố gắng dọn dẹp cây cối và dây leo để giải thoát ông chủ. Với tốc độ di chuyển của bọn ta, hẳn chúng nghĩ còn nhiều thời gian để đuổi theo sau mà.

Calypso nhảy lên bàn điều khiển, cô chỉ vào bảng điều khiển, "Thử cái nút màu xanh xem?"

"Nút màu xanh không bao giờ là đúng cả"

Cô dùng chân đạp vào nó, bọn ta bắn về phía trước với tốc độ gấp ba lần lúc nãy, có nghĩa là bọn chúng sẽ phải chạy với tốc độ trung bình để đuổi theo ta. Đường tàu cong khi bọn ta bắt đầu tăng tốc, bánh xe ré lên ở đường ray bên ngoài. Nhà ga biến mất sau một hàng cây. Bên trái bọn ta, đồn điền mở ra, để lộ một mô đất hùng vĩ với những con voi Châu Phi đang gắp những đồng cỏ khô. Nhân viên sở thú cau mày khi bọn ta lướt qua.

"Này" anh ta hét "Này!"

Ta vẫy tay "Chào buổi sáng"

Khi bọn ta rời đi, chiếc xe rung lắc một cách nguy hiểm như thể bọn ta sắp bốc hơi. Răng ta va lập cập, bàng quang lắc liên hồi. Phía trước, ẩn sau một bức màn bằng tre, một nhánh đường ray được đánh dấu bằng chữ Latinh: BONUM EFFERCIIO

"Kia" ta hét lên "Đường tốt, chúng ta cần rẽ trái".

Calypso nheo mắt nhìn bảng điều khiển "Bằng cách nào?"

"Phải có một cái công tắc chứ" ta nói "Cái mà có tác dụng chuyển hướng ấy"

Sau đó, ta thấy nó.. không phải công tắc trên bàn điều khiển, mà là một cái tay đòn kiểu cũ bên cạnh đường ray. Không có thời gian để dừng tàu, không có thời gian để chạy về phía trước và bật công tắc bằng tay.

"Calypso, giữ cái này" ta ném gói Tater cho cô ta và tháo cung xuống. Ta tra một mũi tên. Đã từng, bắn cung từng là một trò trẻ con với ta, nhưng bây giờ hầu như không thể. Bắn từ một đoàn tàu đang di chuyển, nhắm đến một điểm tập trung. Tác động từ một mũi tên là cơ hội lớn nhất để kích hoạt công tắc. Ta nghĩ về con gái Kayla ở Trại Con Lai, ta nhớ giọng nói bình tĩnh của nó khi luyện tập với ta cùng với khả năng bắn cung phàm trần đáng thất vọng của ta. Ta nhớ lời động viên của các trại viên khác khi ta bắn nhát tên hạ gục tên Colossus của Nero. Ta bắn, mũi tên đâm vào đòn bẩy và đẩy nó về phía sau, thanh điều hướng dịch chuyển. Bọn ta chao đảo vào nhánh rẽ đường ray.

"Cúi xuống" Calypso hét lên.

Bọn ta đâm xuyên qua hàng rào tre, lao vào một đường hầm chỉ đủ cho một con tàu. Không may, choo-choo lao đi quá nhanh và nghiêng sang một bên, cọ vào tường làm bắn ra những tia lửa. Cho đến khi bọn ta văng ra khỏi phía bên kia đường hầm, bọn ta thật sự mất thăng bằng. Con tàu rên rỉ và nghiêng ngả. Cái cảm giác mà ta biết được khi cỗ xe mặt trời phải quay đầu để tránh một con tàu vũ trụ vừa bắn hay một con thiên long Trung Hoa (những thứ đó thật phiền phức).

"Ra ngoài" ta đã giải quyết vấn đề xong xuôi, đúng vậy, một lần nữa. Ta nhảy ra từ bên phải toa tàu khi toa tàu đổ dòn về bên trái, lật đổ khỏi đường ray với một âm thanh nghe như một đội quân mặc giáp đồng đang bị nghiền nát bởi nắm đấm của một tên khổng lồ (Ngày xưa ta có thể nghiền nát một đội quân theo cách đó). Điều tiếp theo ta biết là mình đang nằm trên cả tứ chi, tai ta áp xuống mặt đất như thể đang lắng nghe một bầy trâu, ta chẳng biết tại sao nữa.

"Apollo" Calypso giật mạnh tay áo ta "dậy đi"

Cái đầu đau như búa bổ của ta có cảm giác to hơn bình thường, nhưng ta không bị gãy xương. Tóc Calypso giờ đã buông xõa trên vai, chiếc áo khoác màu bạc dính đầy cát và những mảnh đá sỏi. Tuy nhiên cô ấy trông vẫn còn nguyên vẹn. Có lẽ những bản chất thần thánh trước đây của bọn ta đã cứu bọn ta. Hoặc cũng có thể chỉ là may mắn. Chúng ta đang ở giữa một đấu trường hình tròn. Con tàu nằm sóng soài trên cát sỏi trông như một con sâu bướm đã chết, bị ném ra khỏi đuôi đường ray vài feet. Chu vi đấu trường được bao quanh bởi hàng rào chống thú, Những bức tường bằng thủy tinh hữu cơ được chôn trong đá, phía trên là ba hàng ghế sân vận động. Phía trên cùng của đấu trường trải một tấm lưới ngụy trang giống như ta đã thấy ở khu vực sống của đười ươi. Ta nghĩ nó dùng để

tránh những con thú có cánh bay đi mất. Xung quanh đấu trường, những sợi xích và còng trổng được đóng chặt vào những cái đinh trên mặt đất. Gần bên là một cái kệ đứng với những công cụ trông có vẻ độc ác: gậy đâm gia súc, thòng lọng, roi da và lao. Một cục nghẹn lạnh ngắt ứ trong cổ ta, ta tưởng như mình đã nuốt một viên tater đông lạnh trừ khi gói tater vẫn còn nguyên vẹn một cách kỳ diệu trên tay Calypso.

"Đây là một khu huấn luyện" ta nói "Ta đã thấy nơi thế này trước đây. Những con thú phải được chuẩn bị sẵn sàng cho trò chơi"

"Sẵn sàng?" Calypso cau có nhìn giá dụng cụ "Như thế nào?"

"Chúng phần nộ" ta nói "Khát máu, đói ngấu, và được huấn luyện để tiêu diệt mọi mục tiêu di chuyển"

"Đói ngấu" Calypso quay sang khu chuồng gần nhất "họ đã làm gì với những con đà điểu tội nghiệp này"

Từ sau bức tường thủy tinh, bốn con chim nhìn chăm chăm vào bọn ta, đầu chúng dật sang một bên như một chuỗi những hành động tức giận. Chúng trông thật kỳ lạ để là những con thú khởi đầu. Nhưng rõ ràng được trang bị những vòng sắt quanh cổ, mũ giáp chiến nhọn phong cách Kaiser Wilhelm, và những vòng dao cạo xâu vào nhau như đèn Giáng sinh quanh cổ chân. Con đầu tiên chộp lấy ta, để lộ hàm răng thép lởm chởm được trang bị sẵn trong mỏ.

"Những con đà điểu chiến của hoàng đế". Ta cảm giác như mái nhà đổ sập xuống lòng ngực ta, tình cảnh của những con vật này làm ta chán nản, cứng làm ta nghĩ về Commodus. Những trò chơi khi còn là một hoàng đế trẻ, anh ta sẽ không cho phép được bắt đầu, giờ họ lại làm nó tệ hơn nhiều.

"Hắn sử dụng chúng như mục tiêu luyện tập. Chỉ với một mũi tên, hắn có thể cắt đứt đầu một con chim đang phi nước đại. Nếu hạ lập tức như vậy thì không đủ giải trí..."

Da mặt Calypso chuyển sang vàng "Tất cả cả những con thú này sẽ bị giết sao?"

Ta quá chán nản để trả lời, ta hồi tưởng về hí trường Flavian dưới thời cai trị của Commodus, cát đỏ lóng lánh trên sàn đấu bởi xác chết ngổn ngang của hàng ngàn con vật kỳ lạ, tất cả đều bị tàn sát cho thể thao và giải trí.

Bọn ta tiến tới một cái chuồng khác, một con bò đực đỏ chói di chuyển không ngừng, cặp sừng và móng guốc lấp lánh ánh đồng.

"Một con bò đực Etiopia" ta nói "da chúng không thể bị kim loại xuyên thủng, giống như sư tử Nemean vậy, ngoại trừ,.. à..to hơn, và đỏ"

Ta và Calypso đi qua vài cái chuồng khác, một con rắn Hy Lạp có cánh, một con ngựa mà ta nghĩ là giống ăn thịt thỏ ra lửa. (Ta từng nghĩ đến việc dùng chúng kéo cỗ xe mặt trời, nhưng chi phí nuôi dưỡng chúng quá cao)

Calypso khựng lại ở cửa sổ tiếp theo "Apollo, ở đây"

Đằng sau cánh cửa là hai con Griffin. Emmie và Jo nói đúng, chúng là những sinh vật tuyệt diệu. Trong nhiều thế kỷ, môi trường sống bị thu hẹp, những con griffin hoang dã trở nên gầy mòn, nhỏ hơn và hiếu chiến hơn thời cổ đại.(như những con chồn hương ba mắt sắp tuyệt chủng, hoặc chồn hương khổng lồ). Một vài con griffin từng chỉ đủ lớn để chịu được sức nặng của một tay đua. Tuy nhiên,

cặp griffin trước mặt bọn ta, một đực một cái, có kích thước của một con sư tử trưởng thành. Lông chúng màu nâu nhạt lóng lánh như mặc một bộ giáp đồng. Đôi cánh hùng vĩ màu nâu đỏ xếp lại trên lưng. Cái đầu chim ửng dựng lên với bộ lông vàng và trắng. Ngày xưa, vua Grecian từng trả một con tàu ba tầng chèo đầy hồng ngọc cho một cặp như thế này. Thật may, bọn ta không thấy dấu hiệu nào của sự ngược đãi. Nhưng hai chân sau của chúng bị xích lại, Griffin trở nên hung hãn khi bị cầm tù hoặc giam giữ với bất kỳ hình thức nào. Sau đó, con đực, Abelard nhìn thấy bọn ta, nó tấp lầy ta và lông lên, đập cánh. Nó cào móng vuốt vào cát, căng thẳng chống cự lại với gông cùm, cố gắng chạm vào bọn ta. Con cái lui vào bóng tối, tạo ra một tiếng gầm gừ nhỏ như một con chó đang hăm dọa. Bụng nó xà thấp xuống sàn như thể...

"Ồ không" ta sợ trái tim yếu đuối của ta sẽ vỡ tung mất "Thảo nào Britomartis muốn hai con thú trở về"

Calypso như bị mê hoặc bởi hai con thú, với một chút khó khăn, cô tập trung "Ý ngài là sao"

"Con cái đang mang trứng, nó cần một cái tổ ngay lập tức, nếu ta không đưa chúng về Trạm Nghỉ..."

Biểu hiện của Calypso trở nên tinh anh và cứng rắn "Liệu Heloise có thể bay khỏi đây chứ?"

"Ta nghĩ là có, em gái ta am hiểu động vật hoang dã hơn, nhưng có thể"

"Liệu con cái đang mang thai có thể chở thêm một người không?"

"Chúng ta không có nhiều lựa chọn ngoài việc thử", ta chỉ vào tấm lưới giăng trên đấu trường, "Đó là cách nhanh nhất, giả sử ta có thể phóng thích những con griffin và gỡ được tấm lưới. Vấn đề là Abelard và Heloise không xem chúng ta là bạn. Chúng bị xiềng xích. Bị cầm tù. Và đang mong chờ một đứa bé. Chúng sẽ xé xác ta ra khi ta lại gần"

Calypso khoanh tay "Thế âm nhạc thì sao? mọi động vật đều thích âm nhạc"

Ta nhớ lại cách ta hát để mê hoặc những con Myrmekes ở Trại con Lai, nhưng ta không nghĩ mình sẽ hát về những thất bại một lần nữa, ít nhất là trước mặt bạn đồng hành. Ta nhìn về phía đường hầm xe lửa, không có dấu hiệu gì của Lityerses và những tên vệ sĩ. Chúng nên ở đây rồi chứ...

"Chúng ta phải nhanh lên" ta giục

Vấn đề dễ nhất, cái lồng thủy tinh. Ta nghĩ phải có một công tác nào đó để hạ thấp những cánh cửa và giải phóng đám thú chừ. Ta leo lên hàng ghế khán giả với sự trợ giúp của một cái bệ đỡ tên Calypso, ta tìm thấy một bảng điều khiển cạnh đấu trường chỉ với một cái ghế đệm. Rõ ràng là dành cho hoàng đế khi hắn muốn quan sát những con thú sát thủ của mình luyện tập. Mỗi cái cần gạt được dán nhãn bằng những nhãn dán tiện dụng và bút đánh dấu. Một cái ghi là Griffin.

Ta gọi với xuống Calypso "Cô sẵn sàng chưa?"

Calypso đứng trước lồng của griffin, dang tay ra như thể chuẩn bị bắt một quả trứng sắp bắn ra "Sẵn sàng cái gì trong tình huống như thế này?"

Ta bật công tắc, một tiếng kêu nặng nề phát ra, cánh cửa thuy tinh hạ xuống và biết mất vào rãnh đá ở ngạch cửa. Ta trở lại với Calypso, người đang ngân nga vài câu hát ru. Hai con griffin không ấn tượng cho lắm, Heloise gằm to và ép mình vào góc chuồng. Abelard giật dây mạnh hơn nữa, có gắn tấp vào mặt bọn ta. Calypso đưa gói khoai tây cho ta, cô chỉ vào miệng mình và chỉ vào trong chuồng.

"Cô đùa đấy à" ta nói "Nếu ta tới quá gần và cho chúng ăn, chúng sẽ ăn ta mất"

Cô ngừng bài hát của mình "Ngài là vị thần của vũ khí tầm xa cơ mà? Ném khoai tây đi".

Ta ngược nhìn về phía tám lưới, về phía thiên đàng, ta suy nghĩ về một phép ẩn dụ thô lỗ và không cần thiết cho chuyến lưu đày khỏi Olympus của ta.

"Calypso, cô có hiểu gì về loài vật này không vậy? Để có được niềm tin của chúng, ta phải cho chúng ăn bằng tay. Đặt tay vào mõm nó, điều đó nhấn mạnh rằng thức ăn đến từ ta, như một con chim mẹ"

"Hừm" Calypso cắn môi dưới, "Tôi thấy vấn đề rồi, ngài sẽ là một con chim mẹ tồi tệ"

Abelard lao tới và tấp ta. Mọi người đều chỉ trích ta. Calypso gật đầu như thể sắp đưa ra một quyết định quan trọng.

"Nó sẽ chờ cả hai chúng ta. Chúng ta sẽ hát một bản song ca. Ngài có một chất giọng khá đấy"

"Ta có một...". Mồm ta đông cứng vì sốc. Nói với ta, một vị thần âm nhạc, rằng ta có một chất giọng khá, chẳng khác nào xúc phạm tài chơi bóng của Shaquille O'Neal(một cầu thủ bóng rổ), khác nào nói với Annie Oakley(một nhà thiện xạ nổi tiếng) rằng cô bắn súng khá tốt. Nhưng một lần nữa, ta không phải Apollo, ta là Lester Papadopoulos. Trở lại trại, bị trừng phạt với thân xác phàm trần yếu đuối, ta đã tuyên thệ với sông Styx rằng không sử dụng bắn cung hay âm nhạc cho tới khi trở lại thành thần. Ta đã kịp thời phá vỡ lời thề bằng cách hát cho myrmekes, với một lý do chính đáng, nhớ lại đi. Sau đó, cuộc sống của ta thật kinh khủng, ta tự hỏi không biết khi nào linh hồn của sông Styx sẽ trừng phạt ta. Có lẽ thay vì một màn báo thù hoành tráng, thì sẽ là một cái chết từ từ bởi hàng ngàn lời lăng mạ. Một vị thần âm nhạc phải nghe những lời lăng mạ như thế nào để biến thành một đống bụi ghê tởm.

"Được rồi", ta thở dài, "Nên song ca bài nào đây, Hòn đảo trên Sông?"

"Không biết bài đó"

"Anh có em rồi, em yêu"

"Không"

"Thánh thần ơi, ta chắc chắn là đã bao quát toàn bộ văn hóa nhạc pop từ năm 1970"

"Còn bài mà Zeus đã từng hát thì sao?"

Ta chớp mắt "Zeus.. hát à?" Ta thấy ý kiến này thật kinh khủng. Ông bố sấm chớp của ta. Ông ta trừng phạt. Ông ta la mắng. Ông ta gắt gỏng như một người cầm đầu, Nhưng ông ta không hát.

Mắt Calypso có chút mơ màng, "Trong cung điện Othys, khi còn là người rót rượu cho Kronos, ông ta đã từng giải trí cho cung điện bằng một bài hát".

Ta cảm thấy một chút khó chịu. "Ta... còn chưa được sinh ra"

Ta biết, tất nhiên, Calypso lớn tuổi hơn ta, nhưng ta không thật sự nghĩ điều đó có nghĩa gì.

Trở lại khi các Titan cai trị thế giới, trước khi các vị thần nổi loạn và Zeus trở thành vua, Calypso chưa chắc là một đứa trẻ vô tư, là một người con của Atlas, chạy lòng vòng quấy rối quanh lâu đài, quanh các vị thần. Cô đã đủ tuổi để làm bảo mẫu của ta.

"Tôi chắc chắn ngài biết bài hát đó", Calypso bắt đầu hát.

Một dòng điện chạy râm ran dưới hộp sọ ta. Ta đã biết bài hát đó. Một ký ức hiện lên trong tâm trí ta, Zeus và Leto cùng hát giai điệu này khi Zeus đến thăm Artemis và ta còn nhỏ ở đảo Delos. Định mệnh của cha mẹ ta là xa nhau mãi mãi, vì Zeus là một vị thần đã có gia đình, họ đã vui vẻ song ca bài hát này. Nước mắt đọng trong khóe mắt ta. Ta cảm nhận sự giao hòa sâu thẳm. Bài hát ấy còn xưa hơn những đế chế, về những người về nhau mong muốn được bên nhau.

Calypso tiến lại gần cặp Griffin, ta theo sau cô ấy, không phải do ta sợ dẫn đầu như người nghĩ đâu. Ai cũng biết, khi dẫn thân vào nguy hiểm, giọng nữ cao sẽ đi trước. Chúng chính là bộ binh, trong khi giọng trung và nam cao là kỵ binh. Giọng nam trầm chính là khẩu đại bác. Ta đã giải thích điều này với Ares hàng triệu lần, nhưng ông ta hầu như không hiểu gì về việc thứ bậc của các âm giọng.

Abelard ngừng gào thét trong đồng xiềng xích, nó thờ thần và rủa lông, phát ra những tiếng cục cục trong cổ như một con gà trống. Giọng Calypso oán than và đầy phiền muộn, ta nhận ra cô đang đồng cảm với những con thú bị giam cầm, khao khát một bầu trời rộng mở. Có lẽ, ta nghĩ, có thể những năm tháng lưu đày của cô trên Ogygia còn buồn thảm hơn ta hiện giờ. Ít ra ta còn có bạn bè để chia sẻ. Ta cảm thấy thật tội lỗi khi đã không bỏ phiếu cho việc giải phóng cô khỏi hòn đảo. Nhưng tại sao Calypso phải tha thứ cho ta nếu ta xin lỗi bây giờ chứ? Đó là tất cả nước sông Styx bên dưới cánh cổng Erebus. Không có đường nào lui cả.

Calypso đặt tay mình lên đầu Abelard, nó rõ ràng có thể tấp dút tay cô một cách dễ dàng, nhưng nó đã cúi xuống và âu yếm như một con mèo. Calypso quỳ xuống và tháo một chiếc kẹp tóc khác, tiếp tục làm việc với cái còng chân Griffin. Khi cô đang mài mò, ta cố gắng giữ ánh mắt Abelard về phía ta, ta hát hết sức mình có thể, truyền những nỗi đau và đồng cảm của mình vào những lời ca, hy vọng Abelard hiểu rằng ta là một linh hồn đau khổ. Sau một tiếng kêu, cái còng chân rơi xuống đất.

Calypso chuyển sang Heloise, một tình huống phức tạp hơn nhiều. Một bà mẹ đang nóng ruột, Heloise gằm gừ ngờ vực, nhưng không tấn công. Bọn ta tiếp tục hát. Giọng hát của bọn ta lên đến cao độ hoàn hảo, hòa quyện vào nhau theo một giai điệu hay nhất có thể hòa âm, tạo ra thứ gì đó tuyệt hơn là sự cộng hưởng của hai chất giọng riêng lẻ. Calypso giải thoát cho Heloise. Cô lùi lại kê vai sát cánh bên ta khi cùng nhau kết thúc câu cuối cùng của bài hát: Chừng nào các vị thần còn sống, chúng ta còn yêu nhau.

Cặp Griffin nhìn bọn ta, lúc này trông có vẻ bị mê hoặc hơn là tức giận.

"Khoai tây" Calypso nói

Ta lắc một nửa gói vào tay cô ấy. Ta không thích thú gì với ý nghĩ mất đi cánh tay của mình, nó là một bộ phận hữu dụng. Tuy nhiên, tay đã dùng một tay đầy Tater vàng đưa cho Abelard. Nó lao về trước và khụt khịt. Khi nó há miệng, ta đưa tay vào và đặt những viên khoai tây lên cái lưới ám áp của nó. Như một quý ông lịch thiệp, nó đợi cho ta rút hết tay ra mới bắt đầu nuốt phần ăn nhẹ. Nó xù lông cổ và ra hiệu về phía Heloise, Tuyết, đồ ăn rất ngon, đến đây đi! Calypso đưa phần khoai tây của mình cho Heloise, con griffin cái chạm đầu với nữ phù thủy với một dấu hiệu rõ ràng của tình thương. Trong một giây phút, ta thấy nhẹ nhõm, phấn khởi, bọn ta đã thành công. Sau đó đằng sau ta, có ai đó vỗ tay. Đứng trước ngạch cửa, máu me và bầm dập, nhưng vẫn còn sống, Lityeses, tất cả là do hắn.

"Tốt lắm" tên kiếm sĩ nói "Người đã tìm một đường chết hoàn hảo".

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 16

CHƯƠNG 16

Con trai của Midas

Người đó, là một tên ngốc

Xem con đà điểu này đi

TRONG 4000 năm cuộc đời, ta đã tìm kiếm rất nhiều thứ - phụ nữ đẹp, đàn ông điển trai, những cây cung được làm từ loại gỗ tốt nhất, cung điện bờ biển tuyệt đẹp, và 1 cây ghi ta điện Gibson Flying hình chữ V năm 1958. Nhưng ta chưa bao giờ tìm một nơi hoàn hảo để chết.

"Calypso" ta nói yếu ớt

"Gì vậy?"

"Nếu chúng ta bỏ mạng ở đây, ta chỉ muốn nói rằng cô cũng không tệ như ta đã luôn tưởng"

"Cảm ơn, nhưng chúng ta sẽ không chết. Điều đó sẽ cản trở tôi có thể giết ngài sau đây."

Lityerses cười khúc khích "Ồ, 2 người à. Đùa như thể hai người có tương lai không bằng. Chắc hẳn sẽ khó lắm cho những người từng bắt tử 1 thời phải chấp nhận rằng cái chết là thật. Ta à, ta đã

từng chết. Và để ta nói với các người rằng, nó không vui chút nào đâu."

Ta muốn được hát cho hẳn ta nghe như cái cách ta đã làm với bọn griffin. Có lẽ ta sẽ thuyết phục được hẳn rằng ta là một người đồng chí chịu nhiều thiệt thòi. Nhưng có gì đó nhắc nhở ta rằng điều đó sẽ không thành công. Và thánh thần ơi, ta đã hết sạch đồng khoai tây rồi.

"Người là con trai của vua Midas" ta nói "Người đã trở lại thế giới loài người khi Cửa Tử được mở đúng không?"

Ta không biết nhiều lắm về vụ đó, nhưng chắc hẳn phải có một vài ca vượt ngục có quy mô khỏi thế giới Âm phủ trong trận chiến với những tên khổng lồ. Hades đã nguyên rủa không ngừng về việc Gaea đã cướp đi nhiều người chết của ông ta để họ có thể làm việc cho bà ta. Thật lòng, ta không thể trách Mẹ Đất. Nguồn nhân lực tốt và rẻ mạt thực sự rất khó để tìm.

Tên cầm kiếm liếm môi "Bọn ta quay về từ Cửa Tử, đúng vậy. Sau đó người bố ngu ngốc của ta nhanh chóng khiến ông ta bị giết lần nữa, nhờ có cuộc chiến với Leo Valdez và người bạn của cậu ta. Ta sống sót chỉ bởi vì ta được biến thành một bức tượng vàng và bao bọc bởi một cái thảm"

Calypso lùi về phía bọn griffin "Đó....hẳn là một câu truyện."

"Không quan trọng" tên cầm kiếm cầu nhàu "Tam đầu chế đã giao việc cho ta. Họ nhận ra giá trị của Lityerses, Kẻ gặt người!"

"Cái tên khá là ấn tượng" ta kiềm chế

Hắn nâng thanh kiếm lên "Ta đã đạt được điều đó, tin ta đi. Bạn bè gọi ta là Lit, nhưng kẻ thù gọi ta là Cái chết!"

"Ta sẽ gọi người là Lit" ta quyết định "Mặc dù người không làm ta hào hứng để chú ý cho lắm ("lit" cũng có nghĩa là kích thích, hứng thú). Người biết đấy, cha người và ta đã từng là những người bạn tốt. Có lần, ta còn cho ông ta đôi tai lừa (ass's ears)."

Ngay khi ta vừa nói điều đó, ta nhận ra đó có vẻ không phải là bằng chứng tốt nhất cho tình bạn này.

Lit nở nụ cười độc ác "Phải, ta đã lớn lên nghe nói rằng ở một cuộc thi ca nhạc người đã xét xử cha ta. Cho ông ta đôi tai lừa bởi vì ông tuyên bố đối thủ của người là người chiến thắng? Hơ. Cha ta đã cực kì căm ghét người từ độ đó, ta cũng từng nghĩ ta sẽ thích người. Nhưng không hề" Hắn cắt không khí với một cú vụt "Sẽ thật tuyệt nếu được giết người"

"Chờ đã!" ta la lên "Thế còn về việc giữ bọn chúng sống sót?"

Lit nhún vai "Ta đã đổi ý. Ban đầu, cái mái đỡ sụp xuống ta. Sau đó người của ta đã bị nuốt gọn bởi đồng tre. Ta không nghĩ người biết hết tất cả điều đó nhỉ?"

Mạch của ta đập như trống trong tai "Không"

"Phải rồi" hắn nhìn Calypso "Ta nghĩ ta sẽ giữ người sống đủ lâu để giết người trước mặt Valdez. Điều đó sẽ khá thú vị. Nhưng với tên từng là vị thần kia..." Lit nhún vai "Ta sẽ chỉ phải bảo hoàng để rằng hắn đã chống cự việc bị bắt."

Vậy là hết. Sau 4000 năm huy hoàng, ta sẽ chết trong chuồng của bọn griffin ở bang Indiana. Ta thừa nhận ta chưa bao giờ

mường tượng rằng cái chết của mình sẽ như thế này. Ta chưa bao giờ hình dung về nó, nhưng nếu như ta phải chết, ta muốn có nhiều những vụ nổ hơn và đèn pha rực rỡ, một loạt những vị thần xinh đẹp khóc lóc Không! Hãy giết chúng tôi thay vì ngài ấy! , và ít phân động vật hơn.

Chắc chắn Zeus sẽ can thiệp. Cha không thể để sự trừng phạt này có bao gồm cả cái chết thật sự! Hay Artemis có thể giết Lit với một mũi tên đến với tử thần. Em ấy luôn luôn có thể bảo Zeus rằng đã có sự cố kì lạ với cái cung. Hay ít nhất, ta cũng mong bọn griffin có thể đến khi ta cần viện trợ, bởi vì ta đã cho chúng ăn và hát cho chúng nghe đầy ngọt ngào.

Không có điều gì trong số đó xảy ra. Abelard rít lên với Lityerses, nhưng con griffin trông có vẻ miễn cưỡng với việc tấn công. Có lẽ Lityerses đã thi hành nhiều phương thức huấn luyện xấu xa lên nó và người bạn của nó.

Tên cầm kiếm tiến tới ta với tốc độ không thể nhìn thấy được. Hấn vung ngang thanh kiếm - ngay cổ ta. Suy nghĩ cuối cùng của ta là vũ trụ sẽ nhớ ta như thế nào. Thứ cuối cùng ta ngửi thấy là mùi hương của những quả táo nướng.

Rồi, từ đâu đó trên cao, một hình dáng nhỏ bé nhảy vào giữa ta và tên tấn công. Với tiếng kêu lạnh lạnh của kim loại và tiếng nổ của tia lửa, kiếm của Lityerses dừng lại cứng ngắc ngay khúc cong của 1 dấu X vàng - 2 thanh kiếm bắt chéo của Meg McCaffrey.

Ta có thể đã rên rỉ. Ta chưa bao giờ thật sự hạnh phúc đến thế khi nhìn thấy 1 người trong cuộc đời, và điều đó cũng bao gồm cả Hyacinthus khi anh mặc một cái áo tuxedo tuyệt vời cho đêm hẹn hò của bọn ta, để bạn biết ý của ta là gì.

Meg đẩy thanh kiếm của cô và khiến Lityerses loạng choạng lùi về phía sau. Mái tóc ngắn tiểu đồng đen được trang trí với cành cây con và nhiều cỏ. Cô đi đôi giày cao cổ như thường lệ, chiếc quần legging vàng, và cái váy xanh lá Sally Jackson đã cho mượn từ ngày đầu bọn ta gặp nhau. Ta thấy điều này ám áp một cách kì lạ.

Lityerses cười khinh bỉ, nhưng hẳn không có vẻ quá ngạc nhiên "Ta tự hỏi nếu đe dọa tên thần ngu ngốc này có khiến người ra khỏi chỗ trốn không. Người đã ghi tên vào cáo phó của mình rồi đó"

Meg ngừng bắt chéo thanh kiếm. Cô trả miếng trong kiểu thời trang đầy thi vị điển hình "Không"

Calypso liếc sang ta. Miệng cô ra dấu câu hỏi, ĐÂY là Meg?

Đây là Meg, ta đồng ý, điều đó đã bao gồm rất nhiều sự giải thích trong cuộc trao đổi rất ngắn này.

Lityerses bước sang bên để chặn lối thoát. Hẳn đi hơi khập khiễng, có vẻ từ tai nạn vừa rồi với cái mái che. "Người đã thả rơi cái mái bao phủ bởi thường xuân lên ta" hẳn nói "Người khiến dàn tre tấn công người của ta"

"Yep" Meg nói "Người thật ngốc"

Lit rít lên khó chịu. Ta hiểu ảnh hưởng mà Meg tạo ra cho mọi người. Song, trái tim ta đang hát lên điệu C trung hoàn hảo đầy vui vẻ. Người bảo vệ trẻ tuổi của ta đã quay lại! (Phải, phải, cô ấy về cơ bản là chủ nhân của ta, nhưng đừng bắt bẻ ngôn từ quá.) Cô hẳn đã nhìn thấy những sai lầm trên con đường của mình. Cô đã chống đối lại Nero. Giờ đây cô sẽ sát cánh bên ta và giúp ta giữ lại phần thần. Trật tự của vũ trụ đã được lập lại!

Và cô nhìn lại phía ta. Thay vì rạng rỡ với niềm vui, hay ôm ta, hay xin lỗi, cô nói "Đi ra khỏi đây."

Yêu cầu đó làm chần động ta đến tận xương. Ta lùi lại như thể bị đẩy. Ta bỗng dưng bị lấp đầy với ham muốn được bỏ chạy. Khi chúng ta bị chia cắt, Meg đã bảo ta rằng ta được giải thoát khỏi việc phải phụng sự cho cô. Giờ có lẽ đã rõ ràng mối quan hệ chủ nhân-đầy tớ này không hề dễ để phá vỡ. Zeus đã có ý muốn ta nghe theo yêu cầu của cô cho đến khi ta chết hoặc trở lại làm thần lần nữa. Ta không chắc cha quan tâm đến cái nào.

"Nhưng, Meg" ta cãi lại "Em vừa mới đến. Chúng ta phải..."

"Đi" cô nói "Mang theo những con griffin và ra khỏi đây. Tôi sẽ giữ chân tên ngu ngốc này"

Lit cười "Ta đã nghe rằng ngươi là một chiến binh tốt với kiếm, McCaffrey, nhưng không đứa trẻ nào có thể đấu được với Kẻ gặt người"

Hắn xoay thanh kiếm như Pete Townshend xoay cây đàn ghita như cối xay gió (một điệu mà ta đã dạy Pete, mặc dù ta chưa bao giờ tán thành với cái cách anh ta đập nát cây đàn về phía diễn giả sau đó - thật là lãng phí!)

"Demeter cũng là mẹ của ta" Lit nói "Con cái của bà luôn là những người dùng kiếm giỏi nhất. Chúng ta hiểu việc cần thiết của giết chóc. Chỉ là mặt khác của gieo mầm, phải vậy không, em gái nhỏ? Để xem ngươi biết những gì về gặt sự sống nào"

Hắn nhảy đến. Meg chặn đường đánh và đẩy hắn về phía sau. Họ xoay quanh nhau, 3 thanh kiếm quay cuồng trong điệu nhảy chết

chóc như lưỡi dao của máy trộn đang làm món sinh tố từ không khí.

Trong khi đó, ta bắt buộc phải chạy về phía bọn griffin như Meg đã ra lệnh. Ta đã cố gắng làm điều đó thật chậm. Ta cưỡng lại ý muốn rời mắt khỏi trận đấu, như thể chỉ bằng việc xem Meg, ta bằng cách nào đó có thể tiếp cho cô sức mạnh. Có một lần, khi ta còn là thần, điều đó có thể xảy ra, nhưng giờ đây, 1 Lester chỉ đứng xem có thể làm được gì có ích?

Calypso đứng trước Heloise, bảo vệ người-sắp-làm- mẹ với đứa con.

Ta đến bên cạnh Calypso "Cô nhẹ hơn ta" ta bảo "Cô lái con Heloise. Hãy cẩn thận với bụng của nó. Ta sẽ lấy Abelard."

"Còn Meg thì sao?" Calypso hỏi "Chúng ta không thể bỏ cô ấy"

Mới hôm qua thôi, ta đã đùa giỡn với ý nghĩ bỏ Calypso lại phía sau cho bọn blemmyae khi cô ấy bị thương. Ta muốn nói rằng đó thật sự không phải là một suy nghĩ nghiêm túc, nhưng nó đã xuất hiện, trong khoảng thời gian ngắn. Giờ Calypso từ chối việc bỏ Meg lại, người cô ấy chỉ vừa mới biết. Điều đó suýt đủ để khiến ta đặt câu hỏi rằng ta có phải là một con người tốt. (Ta nhấn mạnh vào từ suýt)

"Cô nói đúng, đương nhiên" ta nhìn về phía đấu trường. Ở hàng rào đối diện, những con đà điểu chiến đấu đang nhìn chằm chằm qua lớp thủy tinh plexi, dõi theo trận đấu kiếm với sự hứng thú chuyên nghiệp "Chúng ta phải di chuyển bữa tiệc này."

Ta quay tới chú tâm vào Abelard "Ta xin lỗi trước. Ta thật sự tệ trong việc cưỡi griffin"

Con griffin quác quác như thể muốn nói, Làm bất cứ điều gì người phải làm, anh bạn. Nó cho ta leo lên và yên vị chân vào phía sau cánh của nó.

Calypso làm theo, cẩn thận dạng chân ở gáy Heloise.

Bọn griffin, nóng lòng muốn được đi, nhảy vọt qua trận đấu kiếm vào ngay đấu trường. Lityerses nhảy lên khi ta bay qua hắn. Hắn đã có thể chặt đứt cánh tay phải của ta, nhưng Meg đã chặn cú đánh đó với một thanh kiếm và chém vào chân Lit với cái còn lại, đẩy lùi hắn ta lần nữa.

"Đưa bọn griffin đi và người sẽ chỉ phải chịu đựng hơn thế thôi!" Lit cảnh cáo "Tất cả những tên tù nhân của hoàng đế sẽ chết một cách từ từ, đặc biệt là đứa con gái nhỏ."

Tay ta run lên vì giận dữ, nhưng ta vẫn đặt được tên vào dây cung "Meg" ta gào lên "Cố lên!"

"Tôi bảo anh đi đi!" cô phàn nàn "Anh là một tên đầy tớ thật tệ."

Về điều đó, ít nhất, chúng ta đồng ý.

Lityerses đến được phía Meg lần nữa, chém và đâm. Ta không phải là chuyên gia trong trò đấu kiếm, dù Meg rất giỏi, ta sợ cô sẽ bị áp đảo. Lityerses có nhiều sức khỏe, tốc độ và tiếp cận hơn. Hắn to gấp đôi Meg. Hắn đã luyện tập vô số lần trong nhiều năm. Nếu Lityerses không bị thương từ việc mái nhà đổ sụp xuống hắn, ta nghi ngờ trận đánh này đã xong từ lâu rồi.

"Thử đi, Apollo" Lit trêu chọc "bắn cái tên đó vào ta đi"

Ta đã nhìn thấy hắn có thể nhanh như thế nào. Không nghi ngờ việc hắn bật nhảy và chém mũi tên của ta ngay trên trời trước khi nó có thể đâm vào hắn. Không công bằng chút nào! Nhưng bắn hắn chưa bao giờ là kế hoạch của ta. Ta rướn về phía đầu Abelard và nói "Bay lên!"

Con griffin cất cánh lên không trung như thể cân nặng của ta chẳng là gì. Nó lượn vòng quanh bậc thang của sân vận động, rít lên với người bạn để tham gia cùng nó.

Heloise có nhiều vấn đề hơn. Nó đi vụng về nửa đường ngang qua sàn đấu trường, vỗ đôi cánh và gầm gừ không thoải mái trước khi cất cánh. Không có chỗ nào để bọn ta có thể đi - không với màn lưới ngay phía trên - nhưng ta đã có nhiều vấn đề cho hiện tại rồi.

Meg vấp ngã, đỡ một cách vội vàng cú đánh của Lit. Vết cắt tiếp theo của hắn ngay vào chân Meg, làm rách quần leggings. Vải vàng nhanh chóng biến thành màu cam từ nơi máu tóa ra.

Lit cười "Người giỏi đó, em gái nhỏ, nhưng người sẽ sớm mệt. Người không có khả năng chịu đựng để đối mặt với ta."

"Abelard" ta thềm thì "chúng ta phải cứu cô bé. Nhảy xuống!"

Con griffin tuân theo với hơi nhiều hăng hái. Ta suýt nữa đã hỏng mắt cú bắn. Ta bắn mũi tên không phải về phía Lityerses, nhưng là về phía cái hộp điều khiển bên cạnh chỗ ngồi của hoàng đế, đánh dấu một mức độ ta đã ghi chú lại trước đó: ghi OMNIA - tất cả mọi thứ.

WHANG! Mũi tên trúng đích. Với một loạt những tiếng ka-chunk thỏa mãn, tấm kính plexi đổ sụp xuống từ đồng hàng rào.

Lityerses quá bận rộn để nhận ra chuyện gì đã xảy ra. Bị bỏ nhào vào như ném bom bởi một con griffin thường lấy hết sự chú ý của người đó. Lit tránh ra, cho Abelard bắt lấy Meg McCaffrey bằng bộ móng của mình và bay vụt lại lên trời.

Lit há hốc nhìn bọn ta mất tinh thần "Mánh ỏn đó, Apollo. Nhưng người sẽ đi đâu? Người..."

Đó là khi hắn bị đâm qua bởi một đàn đà điểu bọc sắt. Tên cầm kiếm biến mất bên dưới 1 làn sóng thủy triều toàn lông, dây kềm gai, và những cái chân hồng nhiều mụn cơm.

Khi Lityerses kêu quát như một con ngỗng, lăn lộn để bảo vệ bản thân, những con mãng xà có cánh, ngựa thở ra lửa, và con bò giống Aethiopia gia nhập cuộc vui.

"Meg!" ta vươn cánh tay. Khi bị kẹp chặt tạm thời ở móng của Abelard, cô biến những thanh kiếm co lại thành chiếc nhẫn vàng. Cô nắm lấy tay ta. Bằng cách nào đó ta đã kéo được cô lên trên Abelard và đặt cô ngồi trước ta.

Những con mãng xà bay vỗ cánh về phía Heloise, đang kêu quang quát bướng bỉnh và đập đôi cánh to lớn, lao về phía tấm lưới. Abelard theo sau.

Tim ta đập như trống vào xương sườn. Chắc chắn là chúng ta không thể phá qua cái lưới. Nó đã được thiết kế để chống lại lực, mỏ và vuốt của những con thú. Ta tưởng tượng bọn ta đâm vào hàng rào và bị bắn trở lại xuống sàn nhà đấu trường như thể một tấm bạt lò xo lộn ngược. Đó có vẻ không xứng đáng là một cách để chết.

Khoảng khắc trước khi chúng ta đâm vào cái lưới, Calypso đẩy tay lên. Cô gào lên với cơn thịnh nộ và tấm lưới bật tung lên trời, xé toạc khỏi cột, và bị hút lên như tờ giấy ăn cỡ bự trong làn gió mạnh.

Tự do và không bị thương, chúng ta bay ra khỏi đấu trường. Ta nhìn Calypso đầy ngạc nhiên. Cô trông có vẻ cũng ngạc nhiên không kém. Rồi cô sụp xuống và nghiêng về một bên. Heloise giữ cân bằng, điều khiển độ dốc để giữ nữ phù thủy trên lưng. Calypso, trông nửa tỉnh nửa mê, bám yếu ớt vào bộ lông con griffin.

Khi 2 con chiến mã bọn ta ăn cắp được bay lên bầu trời, ta nhìn xuống đấu trường. Những con quái vật giao chiến trong cuộc ẩu đả nguy hiểm, nhưng ta không thấy bất kỳ dấu hiệu nào của Lityerses.

Meg quay lại để đối mặt với ta, miệng cô trông cau có đầy hung tợn "Anh đáng nhẽ phải đi!"

Rồi cô vòng cánh tay quanh ta và ôm ta thật chặt ta cảm thấy thêm những chỗ xương bị gãy mới ở sườn. Meg sụt sịt, mặt cô vùi vào áo ta, cả người run rẩy.

Đối với ta, ta đã không khóc. Không, ta chắc rằng mắt ta khá khô. Ta không hề oang oang như một đứa trẻ yếu đuối nhất. Điều mà ta thừa nhận là: với giọt nước mắt cô ướt đầm áo ta, cặp kính mắt mèo dụi một cách không thoải mái vào ngực ta, mùi táo nướng, bùn đất, và mồ hôi của cô tràn ngập mũi ta, ta khá toại nguyện để có thể cảm thấy khó chịu, một lần nữa, với Meg McCaffrey.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 17

Chương 17

Đến Trạm nghỉ

Meg McCaffrey ăn bánh mì của ta

Ta khóc những giọt nước mắt thần thánh

HELOISE VÀ ABELARD biết nơi nào để đi. Chúng bay vòng vòng trên mái Trạm nghỉ cho đến khi tấm lợp trượt mở, cho phép cặp Griffin bay xoắn ốc vào hội trường lớn. Chúng đậu xuống gờ đá, cạnh nhau trong chiếc tổ, Josephine và Leo xô đẩy để leo lên thang tới chỗ bọn ta. Josephine quàng tay qua cổ Heloise và Abelard.

"Ôi, các bé yêu! chúng mày còn sống"

Những con Griffin thì thào và dựa vào bà với một lời chào. Josephine cười rạng rỡ với Meg McCaffrey "Xin chào, tôi là Jo!"

Calypso nửa trèo nửa tuột khỏi lưng Heloise, có thể cô đã rơi xuống gờ đá nếu Leo không bắt lấy cô.

"Wow, mamacita, em không sao đấy chứ?"

Cô chớp mắt ngái ngủ, "Em ổn, đừng có àm ỉ thế. Và đừng gọi em..."

Cô gầm gừ với Leo, người đang cố giúp cô đứng thẳng.

Cậu ta lờm ta "Ngài đã làm gì với cô ấy thế?"

"Không gì cả" ta phản đối "Ta nghĩ Calypso đã sử dụng một chút phép thuật"

Ta giải thích về những việc xảy ra trong sở thú: cách mà bọn ta chạm mặt với Lityerses, cuộc tẩu thoát của bọn ta, và cách mà tám lưới ngụy trang bật tung khỏi bầu trời như một con mực ống bắn ra từ súng nước (một trong những vũ khí đầu tiên của Poseidon)

Meg thêm vào một câu vô ích "Thật điên khùng"

"Lityerses" Leo lẩm bẩm, "Tôi ghét tên đó. Cal sẽ ổn chứ?"

Josephine kiểm tra mạch của Calypso sau đó áp một tay lên trán cô. Gục xuống vai Leo, nữ phù thủy ngáy như một con lợn nái.

"Cô ấy đã giải phóng một dòng điện"

"Giải phóng một dòng điện?" Leo kêu lên "Tôi không thích giải phóng một dòng điện!"

"Chỉ là cách diễn đạt thôi, anh bạn, Josephine nói "Cô ấy đã vượt qua chính mình một cách kỳ diệu. Ta cần đưa cô ấy cho Emmie trong trạm xá. Đây."

Josephine hát Calypso lên, bỏ qua cái thang, bà nhảy dễ dàng khỏi bờ đá cao hai mươi feet xuống sàn.

Leo cau có "Tôi cũng làm được vậy"

Cậu quay sang Meg. Không nghi ngờ gì, cậu ta nhận ra Meg từ những câu chuyện đau lòng của ta. Hơn nữa, một cô bé với bộ đồ sặc sỡ như đèn giao thông và cặp kính mắt mèo thường không phổ biến cho lắm.

"Em là Meg McCaffrey?" Leo khẳng định lại

"Phải"

"Tuyệt, anh là Leo, và.." Leo chỉ vào ta "Hình như em có thể điều khiển anh chàng này đúng chứ"

Ta háng giọng "Bọn ta chỉ hợp tác thôi. Ta không bị ai điều khiển cả. Phải không Meg?"

"Tự tát mình đi" Meg ra lệnh

Ta tự tát mình

"Wow, tuyệt quá. Giờ anh phải đi kiểm tra Calypso, nhưng chúng ta sẽ cần nói chuyện đấy" Cậu trượt khỏi cầu thang, để lại ta với cảm giác sâu sắc về một điềm báo. Những con Griffin định cư trong chiếc tổ, quán quýt lấy nhau, ta không phải một bà đỡ Griffin nhưng ơn trời, không có gì tồi tệ với Heloise sau chuyến bay của nó.

Ta đối mặt với Meg, má ta đau nhói khi ta tự tát mình. Ta tự hào vì đã để Lityerses bị dày xéo bởi một bày đả điều chiến. Tuyệt nhiên, ta thấy thật hạnh phúc vì gặp lại người bạn nhỏ.

"Em đã cứu ta" sau đó ta nói thêm hai từ mà chẳng dễ dàng gì với một vị thần "Cảm ơn"

Meg nắm chặt khủy tay, trên ngón tay giữa, chiếc nhẫn vàng lấp lánh với biểu tượng lưỡi liềm của mẹ cô, Demeter. Ta đã băng bó một cách tốt nhất cho vết thương ở đùi cô khi ở trên lưng Griffin, nhưng trông cô vẫn khá run rẩy. ta nghĩ cô có thể sẽ khóc lần nữa, nhưng khi bắt gặp ánh mắt ta, vẫn là khuôn mặt ương bướng thường ngày. Như thể cô sẽ định gọi ta là Mặt Đen, hay ra lệnh cho ta chơi trò công chúa vs rồng (ta sẽ không bao giờ là công chúa)

"Tôi không làm thế vì anh" cô nói

Ta cố gắng giải thích câu vô lý đó "Nhưng tại sao.."

"Tên đó" cô huơ tay trước mặt, mô tả vết sẹo của Lityerses, "Hắn rất xấu"

"Ồ, ta đồng ý"

"Và những người chờ tôi đi từ New York" cô làm vẻ mặt nghiêm nghị "Marcus, Vortigern, họ đã nói gì đó, những thứ họ định làm ở Indiana" cô lắc đầu "những thứ kinh khủng"

Ta tự hỏi liệu Meg có biết Marcus và Vortigern đã bị chặt đầu vì để cô trốn thoát. Ta quyết định không nhắc đến điều đó. Nếu Meg thật sự tò mò, cô có thể cập nhật trên trang Facebook của họ. Bên cạnh bọn ta, cặp Griffin rúc vào ghế nghỉ ngơi, chúng dẫu đầu vào cánh và phát ra những tiếng rừ rừ. Điều đó sẽ thật dễ thương nếu nó không nghe như tiếng cưa máy.

"Meg.." ta đáp ứng

Ta cảm thấy như một bức tường thủy tinh đang ngăn giữa hai bọn ta, nhưng ta không chắc nó đang bảo vệ ai. Ta muốn nói thật nhiều điều với cô bé, nhưng không biết làm thế nào.

Ta dùng hết can đảm "Ta đang cố gắng"

Meg nhìn ta thận trọng "Cố gắng điều gì?"

"Để nói với em... cảm giác của ta. Để xóa sạch bầu không khí. Hãy ngăn ta nếu ta nói gì đó không đúng, nhưng ta nghĩ chúng ta cần lẫn nhau"

Cô không trả lời

"Ta không đổ lỗi cho em bất kỳ điều gì" ta tiếp tục "Cả khi em bỏ rơi ta trong rừng thiêng Dodona, cả khi em nói dối về cha dượng của mình.."

"Dừng lại"

Ta chờ đợi người đầy tớ tinh linh Đào trung thành của cô nhảy xuống từ thiên đàng và xé toạc da đầu ta ra, nhưng điều đó không xảy ra.

"Ý ta là" ta thử lại lần nữa "Là ta xin lỗi vì tất cả những gì đã xảy ra. Không có gì là lỗi của em cả. Đừng đổ lỗi cho chính mình. Là kẻ thù Nero đã chơi đùa với cảm xúc của em, hắn đã bẻ cong suy nghĩ của em.."

"Dừng lại"

"Có lẽ ta nên diễn tả cảm xúc bằng một bài hát"

"Dừng lại"

"Hoặc ta có thể kể em nghe về những việc tương tự ta đã trải qua"

"Dừng lại"

"Một đoạn nhạc ngắn với cây đàn ukulele của ta?"

"Dừng lại". Lần này. Ta nghĩ ta đã nhìn thấy dấu hiệu mờ nhạt từ một nụ cười trên mặt Meg.

"Ít nhất ta có thể hành động cùng nhau không?" ta gợi ý "Tên hoàng đế của thành phố này đang tìm chúng ta. Nếu chúng ta không ngăn hẳn lại, hắn sẽ làm nhiều điều tồi tệ hơn nữa".

Meg nhích vai trái lên gần tai "Được"

Một âm thanh lách tách nhẹ nhàng phát ra từ cổ Griffin, một chồi non mọc lên từ đám cỏ khô, có thể là dấu hiệu cho thấy tâm trạng của Meg đang tốt hơn. Ta nhớ lại lời của Cleander đã nói trong giấc mơ: Người phải nhận ra con bé đang mạnh như thế nào. Bằng cách nào đó, cô đã theo ta đến được sở thú, làm cho cây thường xuân lớn lên và đẽ sập mái nhà, làm cho đám tre nuốt chửng đội quân Germani, thậm chí còn dịch chuyển tức thời để thoát khỏi hai tên tù tùng ở Dayton chỉ bằng một bụi cỏ công anh. Không nhiều những đứa con của Demeter làm được như thế. Tuy nhiên, ta không hề ảo tưởng rằng ta và Meg sẽ cùng nhau vượt qua, vấn đề mà hai ta đã lãng quên. Sớm muộn, cô bé sẽ phải đối mặt với Nero, lòng trung thành của cô sẽ bị thử thách, nỗi sợ hãi lên đến tột cùng. Ta không thể giải thoát cô bé khỏi quá khứ, ngay cả với bài nhạc ukulele hay nhất.

Meg dụi mũi "Có chút thức ăn nào không?"

Ta nhận ra mình đã căng thẳng đến thế nào khi bình tĩnh lại. Nếu Meg nghĩ đến thức ăn. Thì chúng ta đang trở lại bình thường.

"Có chứ" ta hạ giọng "Ta nói trước, chúng không tuyệt như của Sally Jackson, nhưng bánh mì nướng tự làm của Emmie hoàn toàn có thể chấp nhận được".

Đằng sau ta, một giọng nói đăm chiêu vang lên "Rất vui vì ngài chấp thuận"

Ta quay lại. Emmie đang đứng ở đầu cầu thang, trừng mắt nhìn ta qua móng vuốt Griffin "Quý cô Britomartis đang ở tầng dưới, cô ấy muốn nói chuyện với ngài"

Nữ thần không cảm ơn ta, không tấm ta bằng những cơn mưa lời khen, cho ta một nụ hôn, hay thậm chí là một tấm lưới ma thuật. Cô chỉ đơn giản vẫy ta tới ngồi trước bàn ăn và nói "Ngồi xuống"

Cô mặc một chiếc váy đen mỏng phủ ngoài bộ đồ lưới bắt cá, cô làm ta nghĩ tới Stevie Nick những năm 1981 (Bọn ta từng có những bài song ca tuyệt hảo "Đừng kéo Trái tim tôi Chạy Vòng quanh", mặc dù ta không có tên trên album). Cô để đôi booth da lên bàn ăn như thể cô chiếm hữu nơi này, mà hẳn là vậy rồi, cô xoay bím tóc nâu vàng giữa những ngón tay. Ta kiểm tra toàn bộ ghế ngồi, chỗ của Meg, chuẩn bị cho mọi thiết bị gây nổ nào, nhưng không có con mắt chuyên gia của Leo, ta không chắc lắm. Hy vọng duy nhất của ta: Britomartis trông có vẻ bối rối, hơi bối rối quá so với vẻ vui vẻ chơi đùa thường ngày. Ta ngồi xuống. Thật hạnh phúc, mong ta không nổ tung.

Một bữa ăn đơn giản được bày ra: salad, phô mai và bánh mì. Ta không nghĩ đây là giờ ăn trưa, nhưng khi thấy thức ăn, bụng ta réo lên. Khi ta nhắc một ổ bánh mì lên, Emmie kéo lại và đưa cho Meg. Bà cười ngọt ngào "Ôi Apollo, ngài không thể ăn một thứ chỉ tạm chấp nhận được, mặc dù có rất nhiều salad ở đây"

Ta liếc nhìn đĩa rau diếp và dưa chuột, Meg chộp lấy một ổ bánh mì và nhai thích thú. Đúng vậy... nhai. Meg nhét thật nhiều vào miệng đến mức thật khó để nghĩ rằng của cô có thể chạm vào nhau.

Britomartis đan ngón tay trước mặt, ngay cả một hành động nhỏ như vậy cũng trông như một cái bẫy phức tạp.

"Emmie" cô nói "Nữ phù thủy thế nào rồi"

"Đang nghỉ ngơi thoải mái, thưa nữ thần", Emmie nói, "Leo và Josephine đang trông chừng cô ấy,... à, họ đây rồi"

Josephine và Leo sải bước về phía bàn ăn, tay Leo sải ra như tượng chúa Rio de Janeiro. "Mọi người hãy thư giãn" cậu nói to "Calypso đã ổn!"

Nữ thần lưới câu nhàu nhu thế thất vọng. Một ý nghĩ đánh vào đầu ta. TA cau mày nhìn Britomartis. Lưới là một phần của cô, những tấm lưới ở đấu trường, cô đã giúp thổi tung chúng đi đúng chứ? Calypso không thể tự mình thực hiện phép thuật đó".

Britomartis nhếch môi, "Ta có thể khởi động sức mạnh của cô ta một chút, cô ta sẽ có ích hơn nếu có thể tự mình kiểm soát sức mạnh của mình"

Leo thả tay xuống "Nhưng cô có thể giết chết cô ấy"

Britomartis nhún vai "Có thể không, khó nói lắm. Một thứ rắc rối, ma thuật. Người chẳng thể biết khi nào hoặc làm sao nó xuất hiện". Cô nói với vẻ khó chịu, như thể ma thuật là một chức năng khó kiểm soát của cơ thể.

Tại Leo bốc khói, cậu bước đến gần nữ thần. Josephine kéo tay cậu lại "Kệ đi, anh bạn. Cùng với ta và Emmie, chúng ta sẽ chăm sóc cho cô gái của cậu".

Leo chỉ ngón tay về phía Britomartis, "Cô gặp may vì những người phụ nữ này là chủ nhà đây. Jo ở đây, bà ấy nói chỉ cần thời gian và tập luyện, Calypso sẽ lấy lại được sức mạnh, bằng cách nào đi nữa".

Josephine động đậy, máy cái mỏ lét kêu leng keng trong quần yếm "Leo.."

"Cô có biết bà ấy là một tay xã hội đen không. Bà ấy biết Al Capone! Có danh tính bí mật và...."

"Leo!"

Cậu nao núng "Đó,.. đây không phải nơi để nói. Ồ, nhìn kia, thức ăn!"

Britomartis đặt tay lên bàn, "Nói về cô phù thủy đủ rồi, Apollo, ngài đã làm khá tốt, ngài đã đưa được đám Griffin của ta trở về"

"Khá tốt?" Ta nén lại một vài bình luận khó chịu. Ta tự hỏi có bao giờ các á thần nghĩ họ phải kiềm chế bản thân trước một vị thần vô ơn thế này. Không. Chắc chắn không. Ta đặc biệt hơn, ta đáng được đối xử tốt hơn.

"Rất vui vì được chấp nhận" ta lầm bầm.

Britomartis cười, nụ cười sắc và tàn nhẫn, ta tưởng tượng một tấm lưới đang trôi quanh chân ta, thắt chặt mạch máu ở cổ chân. Như đã hứa, ta sẽ thưởng cho ngài. Ta sẽ cho ngài biết con đường

dẫn đến cung điện hoàng đế. Nơi ngài sẽ làm ta tự hào, hoặc... bị xử tử bằng một cách kinh hoàng nào đó nhưng lại rất sáng tạo.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 18

CHƯƠNG 18

Commodus yêu dấu à,

Commode là cái tên sau người

Hoan hô, bồn cầu Caesar

TẠI SAO MỌI NGƯỜI luôn muốn phá hỏng bữa ăn của ta?

Đầu tiên họ phục vụ đồ ăn cho ta. Sau đó họ giải thích ta sẽ có thể chết như thế nào trong tương lai gần. Ta nóng lòng được trở lại đỉnh Olympus, nơi ta có thể lo lắng về nhiều thứ thú vị hơn thế, như là xu hướng đang hot trong nhạc pop điện tử, những phê bình thơ ca về xe điện đụng, và phá hủy những đám đông xấu tính với những mũi tên báo thù của ta. 1 điều ta học được từ việc làm người thường : ý nghĩ về cái chết sẽ vui hơn khi bạn nghĩ về cái chết của người khác.

Trước khi Britomartis có thể trao cho chúng ta "phần thưởng", cô ta khẳng khái thực hiện lời chỉ dẫn từ Josephine và Emmie, người đã dành cả ngày, với sự giúp đỡ của Leo, chuẩn bị Trạm nghỉ cho một cuộc bao vây.

"Anh chàng này rất giỏi" Josephine nắm vào tay Leo trù mền
"Những thứ cậu ấy biết về khối cầu của Archimedes... thật sự ấn

tượng."

"Khỏi cầu?" Meg hỏi

"Phải" Leo nói "Nó có dạng hình tròn."

"Im đi" Meg quay lại với việc nuốt hydrat-cacbon.

"Chúng ta sẽ khởi động lại tất cả những tháp nổ" Jo tiếp tục "Chú trọng vào máy bắn đá. Đóng tất cả những lối ra và đặt Trạm nghỉ vào chế độ 24-giờ-giám sát. Nếu có người cố gắng vào trong, chúng ta sẽ biết."

"Chúng sẽ cố" Britomartis hứa hẹn "Nó chỉ còn là vấn đề thời gian."

Ta giơ cánh tay lên "Và, ừm, Festus thì sao?"

Ta mong rằng sự khao khát trong giọng nói của mình không quá rõ ràng. Ta không muốn người khác nghĩ ta đã sẵn sàng để nhảy lên con rồng đồng của bọn ta và rời khỏi Trạm nghỉ để thoát khỏi những vấn đề của tòa nhà này. (Mặc dù ta đã sẵn sàng để làm điều y hệt thế.)

Emmie lắc đầu "Tôi đã lùng tìm trong khu đất ở tòa nghị viện bang vào tối muộn hôm qua, và một lần nữa vào sáng nay. Chẳng có gì xảy ra. Bọn blemmyae có vẻ đã mang cái vali đồng của ngài đến cung điện."

Leo tặc lưỡi "Tôi chắc rằng Lityerses đã có nó. Khi tôi đối mặt với tên Cornhusker vô liêm sỉ kia...."

"Điều đó dẫn đến một điều" ta nói "Làm thế nào Leo--- ý ta là, làm thế nào chúng ta có thể tìm ra cái cung điện đó?"

Britomartis thả chân khỏi bàn. Cô ngồi thẳng dậy "Những cánh cổng chính tới cung điện tên hoàng đế đều ở dưới Đài tưởng niệm Binh lính và Thủy thủ."

Josephine cầu nhàu "Đáng nhẽ tôi phải biết"

"Tại sao?" ta hỏi "Đó là cái gì?"

Josephine đảo mắt "Một tượng đài đồ sộ được trang hoàng ở những cột trụ ngay giữa quảng trường, cách vài đoạn đường kể từ đây về phía bắc. Chỉ là một kiểu dinh thự đầy phô trương vượt bậc mà ngài nghĩ tên hoàng đế sẽ có cho lối vào của hắn."

"Đó là đài tưởng niệm lớn nhất của thành phố" Emmie thêm vào

Ta cố gắng nén lại vị cay đắng. Những người lính và thủy thủ đều rất tốt, nhưng nếu đài tưởng niệm to nhất thành phố của người không phải là Apollo, ta xin lỗi, người đã làm gì đó quá sai rồi. "Ta cho rằng cung điện được canh chừng rất nghiêm ngặt."

Britomartis cười "Kể cả với thân thể hiện giờ của ta, đài tưởng niệm cũng là một cái bẫy tử thần. Tháp máy bắn súng. Tia lazer. Quái vật. Cố gắng tới bằng cửa trước mà không nhận được một lời mời nào thì sẽ có những hậu quả thảm khốc."

Meg nuốt một khoanh bánh mì, bằng cách nào đó không bị nghẹn "Tên hoàng đế sẽ cho bọn tôi vào."

"Well, đúng vậy" Britomartis đồng tình "Hắn sẽ thích người và Apollo gõ cửa nhà và tự nguyện dâng mình cho hắn. Nhưng ta chỉ

đề cập đến lối vào chính bởi vì người nên tránh nó bằng mọi giá. Nếu người muốn vào bên trong cung điện mà không bị bắt và tra tấn đến chết, có một khả năng khác."

Leo cắn miếng phô mai thành hình mặt cười. Cậu ta đưa nó lên miệng "Leo thấy vui khi anh ấy sẽ không bị tra tấn đến chết."

Meg khụt khịt. Một cục bánh mì bắn ra từ lỗ mũi bên phải của cô, nhưng cô không hề có chút tao nhã nào để thấy xấu hổ. Ta có thể nói rằng Leo và Meg sẽ không có những ảnh hưởng tốt đẹp lên nhau.

"Vì vậy, để vào được bên trong" Nữ thần nói "người phải sử dụng hệ thống nước."

"Hệ thống ống nước" ta đoán "Trong viễn cảnh ở phòng ngai của tên hoàng đế, ta nhìn thấy nhiều mương nước chảy. Cô biết làm thế nào để thâm nhập vào đó?"

Britomartis nháy mắt với ta "Ngài vẫn không sợ nước, tôi mong là thế?"

"Ta chưa bao giờ sợ nước cả!" giọng ta rít lên chói hơn ta dự định.

"Hừm" Britomartis khoái trí "Vậy tại sao người Hy Lạp luôn cầu nguyện ngài để có thể cập bến an toàn mỗi khi họ đang gặp nguy hiểm trong nước?"

"B-bởi vì mẹ của ta bị mắc kẹt trên một con tàu khi bà ấy cố gắng sinh ta và Artemis! Ta rất trân trọng việc mong muốn được ở trên đất liền!"

"Và còn những lời đồn rằng ngài không biết bơi? Ta nhớ ở bữa tiệc bể bơi của Triton...."

"Ta hoàn toàn có thể bơi! Chỉ bởi vì ta không muốn chơi Marco Polo với cô đến tận cùng với những quả mìn..."

"Này, đám người thần thánh" Meg xen ngang "hệ thống nước?"

"Phải rồi!" cuối cùng cũng có lần ta cảm thấy nhẹ nhõm với tính mất kiên nhẫn của Meg "Britomartis, làm sao bọn ta xâm nhập vào được phòng ngài?"

Britomartis nheo mắt nhìn Meg "Đám người thần thánh?" Cô ta có vẻ đang cân nhắc Meg McCaffrey sẽ trông như thế nào khi bị cuộn trong một tấm lưới nặng móc bằng chì và thả vào vực Mariana (rãnh đại dương sâu nhất trong lớp vỏ trái đất) "Well, quý cô McCaffrey à, để xâm nhập vào được hệ thống nước của tên hoàng đế, người cần phải tìm ra kênh đào của thành phố"

"Đó là gì?" Meg hỏi

Emmie vỗ vào tay cô "Ta có thể chỉ cho cháu. Đó là một con kênh cũ chảy xuôi về thành phố. Họ đã trang trí lại khu vực đó, xây hàng đồng căn hộ mới và nhà hàng và đầy thứ linh tinh"

Leo cho miếng cheese mặt cười vào mồm "Tôi thích đồ linh tinh."

Britomartis cười "May mắn đó, Leo Valdez. Bởi vì kĩ năng của người sẽ rất cần để tìm ra lối vào, giải giới vũ khí, và nhiều thứ linh tinh khác."

"Chờ đã. Tìm ra lối vào? Ta tưởng cô đã nói cho bọn tôi biết nó ở đâu."

"Ta vừa làm rồi" Nữ thần nói "Ở đâu đó dọc con kênh. Tìm một cái lò sưởi. Người sẽ biết khi người nhìn thấy nó."

"Ờ-hớ. Và nó sẽ là một cái bẫy giết người (booby trap)"

"Đương nhiên! Nhưng không chết người bằng lối vào chính của pháo đài. Và Apollo sẽ phải vượt qua nỗi sợ nước của ngài ấy."

"Ta không có nỗi sợ..."

"Im đi" Meg bảo ta, khiến dây thanh quản của ta trở nên đông cứng lại như xi măng lạnh. Cô chỉ một củ cà rốt vào Leo "Nếu chúng ta tìm ra cái lò sưởi, anh có thể giúp chúng ta vào trong?"

Biểu cảm của Leo khiến cậu trông nghiêm túc và nguy hiểm bởi vì một á thần giống yêu tinh có thể trong hình dáng của một cô gái nhỏ. (một đôi tai yêu tinh mà cậu đã tìm thấy và đội lên có chủ ý.) "Anh là con trai của Hephaestus, chica(cô bé). Anh có thể giải quyết vấn đề. Tên Lityerses đã cố giết anh và bạn anh trước đó. Giờ hẳn ta đe dọa Calypso? Phải, anh sẽ giúp chúng ta vào được trong cung điện. Sau đó anh sẽ đi tìm Lit và..."

"Thắp sáng hẳn lên?" Ta gợi ý, ngạc nhiên nhưng hài lòng để thấy rằng ta có thể nói chuyện lại sớm như thế này sau khi bị nhắc im miệng "Và hẳn sẽ thực sự tỏa sáng?"

Leo cau mày "Tôi không định sẽ nói như thế. Có vẻ hơi quá sướt mướt."

"Khi ta nói điều đó" ta cam đoan với cậu "Nó chính là thơ"

"Well," Britomartis đứng dậy, lưới bắt cá và cân treo lủng lẳng trên váy. "Khi Apollo bắt đầu nói về thơ, đó chính là lý do để ta rời

đi."

"Ta ước rằng ta biết điều đó sớm hơn" Ta nói

Cô thổi một nụ hôn tới ta "Bạn ngài Calypso nên ở lại đây. Josephine, thử xem nếu bà có thể giúp cô ấy lấy lại kiểm soát được ma thuật của mình. Cô ấy sẽ cần nó trong trận chiến sắp tới."

Josephine gõ ngón tay vào bàn "Đã một khoảng thời gian dài kể từ khi tôi huấn luyện ai đó theo cách của Hecate, nhưng tôi sẽ cố hết sức."

"Emmie" vị thần tiếp tục "bà hãy để mắt đến những con griffin của ta. Heloise có thể đẻ trứng bất cứ lúc nào."

Da đầu của Emmie chuyển thành đỏ thẫm với mái tóc màu bạc "Thế còn Georgina? Người đã cho chúng tôi lối đi vào cung điện của tên hoàng đế. Giờ người mong chúng tôi sẽ ở đây thay vì đi giải cứu con bé sao?"

Britomartis giơ tay lên cảnh cáo, như thể muốn nói, Người đã rất gần với bẫy hổ Burmese (bẫy dùng để đi săn và cho chiến tranh) rồi đó, bạn của ta. "Hãy tin tưởng Meg, Leo, và Apollo. Đây là nhiệm vụ của họ : tìm ra và thả những người bị giam cầm, lấy lại được cái ngai của Mnemosyne...."

"Và lấy được cả Festus" Leo nói

"Và đặc biệt là Georgina" Jo thêm vào

"Chúng ta có thể lấy vài đồ từ cửa hàng tạp hóa nữa" Leo gợi ý "Tôi để ý rằng tâm trạng cô như đang ở trong món sốt hầm cay nóng (low on hot sauce) "

Britomartis đã chọn không tiêu diệt cậu ta, mặc dù từ biểu cảm của cô ta đoán rằng cô ta đã tới ngưỡng. "Ngày mai khi những tia sáng đầu tiên ló rạng, hãy đi tìm kiếm lối vào."

"Tại sao không sớm hơn?" Meg hỏi

Nữ thần nhếch mép "Người quả chẳng biết sợ là gì. Ta đánh giá cao điều đó. Nhưng người cần phải nghỉ ngơi và chuẩn bị để gặp lực lượng của tên hoàng đế. Người cần chăm sóc cẩn thận vết thương ở chân đó. Ta cũng nghi ngờ rằng đã rất nhiều đêm người không có giấc ngủ đủ. Bên cạnh đó, vụ việc ở sở thú đã khiến cho vòng an ninh của hoàng đế nâng cao cảnh giác. Tốt nhất là để màn đêm qua đi. Nếu hán ta bắt được người, Meg McCaffrey...."

"Tôi biết" Meg chẳng có chút sợ sệt. Giọng của cô là của một đứa trẻ bị nhắc nhở lần thứ 5 phải dọn phòng đi. Dấu hiệu duy nhất khi Meg căng thẳng :trong bàn tay cô, mẫu bánh mì cuối cùng đã bắt đầu nhú lên những mầm xanh cây lúa mì.

"Còn hiện tại" Britomartis nói "Ta sẽ cố gắng định vị được những Thợ săn của Artemis. Họ đang trong khu vực không xa đây lắm cho một cuộc tìm kiếm. Có lẽ họ vẫn đủ gần để đến giúp ta bảo vệ nơi này."

Một tiếng cười khúc khích điên cuồng từ miệng ta. Ý nghĩ khoảng 20 hay 30 cung thủ giỏi giang sát cánh bên ta, kể cả khi họ là những thiếu nữ cực đoan để có thể yêu mến với không chút khiêu hài hước, làm ta cảm thấy an toàn hơn rất nhiều. "Điều đó thật tốt."

"Nhưng nếu không" vị nữ thần nói "ngài cần phải tự chuẩn bị cho trận đánh này."

"Dĩ nhiên" ta thờ dài

"Và nhớ rằng, lễ đặt tên của hoàng đế sẽ là ngày kia."

"Cảm ơn rất nhiều" Ta nói "Ta cần được nhắc nhở điều đó."

"Ồ, đừng trông ủ rũ như vậy, Apollo!" Britomartis cười lần cuối với ta đầy tán tỉnh và thật đáng ghét "Nếu ngài sống sót ra khỏi đó, chúng ta sẽ đi xem một bộ phim cùng với nhau. Tôi hứa."

Bộ váy đen nhẹ như sa của cô xoay vòng như một cơn lốc toàn lưới. Rồi cô ta đi mất.

Meg quay đến ta "Lễ đặt tên?"

"Phải" Ta nhìn vào mẩu bánh mì xanh như da thú của cô, tự hỏi nếu nó vẫn có thể ăn được "Tên hoàng đế là một tên hoang tưởng tự đại. Như hấn ta đã làm từ thời xa xưa, hấn đã luôn lên kế hoạch được đặt tên cho thủ đô theo tên hấn. Có lẽ hấn sẽ đặt tên lại cho thành phố, dân nhập cư, và những tháng trong năm nữa"

Meg khụt khịt "Thành phố Commode (ghế để tiểu tiện trong phòng - thường dành cho người già hoặc người bệnh)?"

Leo cho cô một nụ cười thăm dò "Giờ sao?"

"Tên của hấn ta là...."

"Đừng, Meg" Josephine cảnh báo

"....Commodus" Meg tiếp tục, rồi cau mày "Tại sao tôi lại không được nói tên hấn?"

"Hắn sẽ chú ý đến những thứ như vậy" ta giải thích "Không đời nào chúng ta nên để hắn biết chúng ta đang nói về điều gì"

Meg lấy 1 hơi dài và hét lên "COMMODOUS, COMMODOUS, COMMODOUS! THÀNH PHỐ COMMODE, COMMODIANA, NGÀY COMMODE, THÁNG COMMODE! NGƯỜI COMMODE!"

Cả đại sảnh rung lên như thể Trạm nghỉ đã cảm thấy bị xúc phạm. Emmie tái nhợt. Trên chuồng của mình, bọn griffin cục cục lo lắng.

Josephine cầu nài "Không nên làm vậy, cháu yêu à"

Leo chỉ nhún vai "Well, nếu tên người Commode không để ý nơi này từ trước, tôi nghĩ hắn sẽ xem xét ngay bây giờ"

"Thật là ngốc nghếch" Meg nói "Đừng nói như thể hắn ta quyền lực không bằng. Bố dượng của tôi....." giọng cô ghen lại "Ông - ông ấy nói Commodus là tên yếu nhất trong cả 3. Chúng ta có thể hạ hắn."

Từng từ của cô cắm vào gan ruột ta như một mũi tên cùn của Artemis (Và ta có thể chắc chắn với bạn, nó đau lắm)

Chúng ta có thể hạ hắn.

Tên người bạn cũ của ta, cứ vang vọng mãi.

Ta đặt so le chân, bịt miệng, lưỡi ta cố gắng nhảy ra khỏi họng.

"Này, Apollo" Leo chạy nhanh đến bên ta "Ngài ổn chứ?"

"Ta...." Một đợt nôn khan nữa. Ta chạy thẳng vào nhà vệ sinh gần nhất khi một viễn cảnh nhấn chìm ta....đưa ta lại cái ngày ta phạm

phải tội giết người.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 19

Chương 19

Gọi ta là Narcissus

Hôm nay ta sẽ là huấn luyện viên của người

Và cũng sẽ giết người

TA BIẾT CÁC NGƯỜI đang nghĩ gì. Nhưng, ngài là Apollo! Ngài là một vị thần! Ngài không thể phạm tội giết người được. Mọi cái chết ngài gây ra đều là lý tưởng thần thánh, vượt xa mọi tội lỗi. Thật vinh hạnh nếu ngài giết tôi!

Ta thích cách nghĩ của người, độc giả ngoan. Đúng là ta đã lãng phí cả một thành phố bằng những mũi tên bốc lửa của mình. Có lần ta và Artemis chống lại một gia đình mười hai người vì mẹ ta đã nói xấu gì đó về mẹ của họ, về thần kinh ấy. Không điều gì trong đó làm ta suýt giết người. Nhưng sau đó ta loạng choạng chạy vào nhà vệ sinh, sẵn sàng nôn vào cái bồn vệ sinh ta mới cọ rửa hôm qua, thật đáng sợ. Ký ức bao trùm lấy ta.

Ta thấy mình ở Rome cổ vào một ngày mùa đông lạnh lẽo, khi ta đưa ra một quyết định tồi tệ. Cơn gió đảng ngắt thổi qua sảnh cung điện. Đám lửa cháy dồn dập trong lò than. Khuôn mặt những tên lính canh phản bội không có tí gì là khó chịu, nhưng khi ta đi ngang họ ở mỗi cánh cửa, ta có thể cảm thấy áo giáp của họ run lên cầm cập.

Không ai thách thức ta khi ta bước về phía phòng riêng của hoàng đế. Tại sao chứ? Ta là Narcissus, huấn luyện viên đáng tin cậy của Caesar. Tối nay, ta khoác trên người bộ áo ngực trang người phạm đáng thương. Dạ dày ta quặn lại. Mồ hôi chảy xuống cổ. Cú sốc của trò chơi ngày ấy vẫn tràn ngập giác quan ta: mùi xác chết hôi thối trên khắp đấu trường, đám đông khát máu reo hò. "Commodus! Commodus!", tên hoàng đế lộng lẫy giấp vàng và áo choàng tím, ném đầu những con đà điểu bị chém đứt vào ghế thượng nghị sĩ, chĩa kiếm vào những ông già: Người tiếp theo!

Người trưởng pháp quan Leatus kéo ta ra chỉ một giờ trước: Chúng tôi đã bại vào bữa trưa. Đây là cơ hội cuối cùng. Chúng tôi có thể thắng hẳn, nhưng phải cần sự giúp đỡ của ngài.

Marcia, người tình của Commodus khóc than khi kéo tay ta. Anh ta sẽ giết tất cả chúng ta, anh ta sẽ tiêu diệt Rome, ngài biết phải làm gì!

Họ nói đúng, ta nhìn vào danh sách kẻ thù, những người cả thật và tưởng tượng mà Commodus dự định sẽ giết vào ngày mai. Leatus và Marcia đứng đầu danh sách, tiếp theo là thượng nghị sĩ và các quý tộc và một số linh mục ở đền thờ Apollo Sosianus. Đó là điều mà ta không thể bỏ qua. Commodus sẽ đón hạ họ một cách bất cần như những con đà điểu và sư tử của anh ta.

Ta đẩy cánh cửa bằng đồng của phòng hoàng đế. Từ trong bóng tối, hoàng đế gầm lên "Cút đi"

Một cái bình đồng sượt ngang qua đầu ta với lực mạnh đến nỗi phá vỡ bức tường khảm tranh phía sau.

"Xin chào" ta nói "Tôi cũng chưa bao giờ thích tranh bích họa cả"

Tên hoàng đế chớp mắt, cố gắng tập trung "Ồ, là người, Narcissus. Vào đi! Nhanh lên. Đóng cửa lại!"

Ta làm như hấn yêu cầu

Commodus quỳ trên sàn, tay bám vào ghế sofa để tựa. Hấn nhìn ra cửa sổ trông như một tên ăn mày vừa bị kéo khoẻ một con hẻm Suburra. Đôi mắt hấn hoang dại, hàm râu lấp lánh bởi nước dãi. Những bãi nôn và máu vương vãi trên áo tunic trắng. Thật ngạc nhiên khi nhận ra tình nhân và trưởng pháp quan đã đầu độc vào rượu của hấn vào bữa trưa. Nhưng người có thể bỏ qua điều đó. Commodus không thay đổi nhiều từ lúc 18 tuổi, ồn ào trong cái lều chiến dịch cạnh rừng Danubian. Hấn ta đã ba mươi một tuổi, nhưng thời gian hầu như không chạm đến hấn ta. Với kiểu thời trang Rome kinh dị, tóc anh ta dài hơn và để râu xồm xoàm trông giống như thần tượng hấn, Hecules. Nếu không, hấn ta đúng là một hình tượng đàn ông La mã nam tính. Trông hấn như một vị thần bất tử, hấn thường tự nhận như thế.

"Bọn chúng cố giết ta. Ta biết là bọn chúng" hấn gầm gừ "Ta đã chiến thắng cái chết, ta sẽ cho bọn chúng thấy!"

Trái tim ta đau nhói khi thấy hấn như vậy. Chỉ mới hôm qua, ta đã hy vọng...

Bọn ta đã luyện kỹ thuật chiến đấu suốt cả buổi chiều. Mạnh mẽ và tự tin, hấn vật ta xuống đất, có thể cổ ta đã bị bẻ gãy nếu là người thường. Khi ta đứng dậy, bọn ta dành cả buổi còn lại để nói cười như những người bạn ngày xưa. Không phải vì hấn biết thân phận của ta, nhưng vẫn... cải trang thành Narcissus. Ta chắc chắn rằng đã khơi gợi lại sự hài hước của Commodus, nhen nhóm lại

niệt huyết của chàng trai trẻ vinh quang ngày nào. Vậy mà sáng nay, hắn ta đã thức dậy, khát máu và hung tợn hơn bao giờ hết.

Ta cẩn thận lại gần, như thể hắn là một con vật bị thương "Ngài đã vượt qua cái chết từ độc dược. Ngài quá mạnh với thứ đó"

"Thực ra" hắn kéo mình lên đi văng, ngón tay trắng bệch vì cố gắng "Ta sẽ cảm thấy tốt hơn vào ngày mai. Khi ta chặt đầu lũ phản bội"

"Có lẽ sẽ tốt hơn nếu nghỉ ngơi vài ngày" ta đề nghị "Giành chút thời gian để hồi phục và suy nghĩ"

"Suy nghĩ lại", hắn nhăn nhó đau đớn "Ta không cần suy nghĩ lại, ta sẽ giết họ và thuê cố vấn mới. Có thể là người, Narcissus, Người có muốn không?"

Ta không biết nên cười hay khóc nữa. Trong khi Commodus mãi mê với những trò chơi của mình, hắn chuyển quyền lực sang cho các pháp quan và cố vấn. Những người luôn mong ước một mạng sống ngắn ngủi.

"Tôi chỉ là một huấn luyện viên cá nhân thôi" ta nói

"Ai quan tâm chứ. Ta sẽ biến người thành quý tộc! Người sẽ cai trị Commodiana!"

Ta nao núng trước cái tên. Bên ngoài kia, chẳng ai đồng tình với cái tên mới mà hoàng đế đặt cho Rome cả. Những công dân tỏ ra khó chịu khi bị gọi là Commodians, quân đoàn tức giận khi bị gọi là Commodiana. Tuyên bố điên rồ của Commodus chính là giọt nước tràn ly với những thuộc hạ đau khổ của hắn.

"Làm ơn đi, Caesar" ta khẩn cầu "Một ngày nghỉ sau những trò chơi và những vụ hành quyết. Giờ là lúc hồi phục và xem xét hậu quả"

Hắn nghe rằng, môi dính đầy máu "Giờ cả người cũng bắt đầu à? Người giống như bố ta vậy. Ta không quan tâm hậu quả!"

Tâm hồn ta sụp đổ. Ta biết những gì sẽ xảy tới tiếp theo. Hắn sống sót sau vụ đột. Hắn sẽ tiêu diệt những kẻ thù một cách tàn nhẫn. Thành phố sẽ được trang trí bởi những cái đầu cắm trên giáo. Thập giá sẽ xếp hàng trên Via Appia, các linh mục của ta sẽ chết. Một nửa thượng viện diệt vong. Chính La mã, pháo đài của các vị thần Olympus sẽ lung lay từ trong gốc rễ. Và Commodus sẽ bị ám sát, chỉ vài tuần hoặc vài tháng sau... bằng một cách nào đó khác.

Ta nghiêng đầu khuất phục "Liệu tôi có thể chuẩn bị phòng tắm cho ngài chứ?"

Hắn cầu nài "Co lẽ ta nên thoát khỏi bộ quần áo bẩn thỉu này rồi"

Như thường lệ khi ta vẫn làm sau mỗi buổi tập luyện. Ta đổ đầy bồn tắm cẩm thạch tuyệt đẹp của hắn trong nước ấm và hoa hồng. Ta giúp hắn cởi bỏ bộ tunic bẩn thỉu và thả hắn vào bồn tắm. Trong một phút giây, hắn thư giãn và nhắm mắt lại. Ta nhớ cách hắn ngủ bên cạnh ta khi bọn ta còn niên thiếu, nhớ cách hắn cười khi bọn ta chạy băng qua khu rừng, nhớ cách anh ta nhăn mặt một cách đáng yêu khi ta ném nho vào mặt hắn.

Ta nhổ đi những mảnh vụn và máu từ bộ râu hắn. Sau đó ta vòng tay quanh cổ hắn và nói "Tôi xin lỗi"

TA nhận đầu hấn vào nước và siết chặt tay. Commodus vùng vẫy, ngay cả trong trạng thái suy yếu, hấn vẫn rất mạnh mẽ. Ta phải dùng cả sức mạnh thần thánh của mình để giữ hấn chìm dưới nước. Và khi đó, ta cũng đã tiết lộ thân phận thật của mình. Đôi mắt hấn trợn trừng phản bội. Ngài. Ban phước. Ta.

Lời buộc nức nở trong cổ họng ta. Ngày cha hấn chết ta đã nói với Commodus: Ta sẽ luôn chúc phúc cho cậu. Giờ ta đã kết thúc triều đại của hấn. Ta đã can thiệp vào chuyện của trần thế, để cứu người, hay cứu rome, nhưng cũng bởi vì ta không thể chịu được cảnh Commodus chết dưới tay ai khác. Hơi thở cuối cùng của hấn sủi bọt qua bộ râu. Ta khum người lại, khóc, hai tay siết chặt cổ hấn cho đến khi nước tắm nguội lạnh. Britomartis đã sai. Ta không sợ nước, ta chỉ là không thể nhìn vào bất cứ mặt hồ bơi nào mà không nghĩ đến khuôn mặt của Commodus, trợn trừng mắt nhìn ta phản bội. Cảnh mộng mờ dần, ta thấy mình đang cong người trước một bồn nước khác- bồn cầu Trạm Nghỉ. Ta không chắc mình đã ở đó bao lâu, nôn mửa, run rẩy. Ta ước mình có thể thoát khỏi cơ thể phàm trần kinh tởm của mình dễ dàng như nôn hết mọi thứ trong dạ dày. Ta nhận ra hình ảnh phản chiếu màu cam trong bồn nước nhà vệ sinh. Agamethus đứng sau lưng ta, cầm quả cầu ma thuật.

Ta thút thít "Người có nhìn lên khi ta nôn mửa không vậy"

Con ma không đầu cầm quả cầu ma thuật.

"Một ít giấy vệ sinh sẽ có ích hơn đấy" ta nói.

Agamethus với lấy cuộn giấy vệ sinh, nhưng ngón tay của anh ta xuyên qua cuộn giấy. Thật kỳ lạ là anh ta có thể cầm một quả cầu ma thuật thay vì một cuộn giấy. Có lẽ những người chủ nhà đã

không tung ra loại giấy Charmin siêu mềm gấp đôi thân thiện với ma.

Ta cầm lấy quả cầu, không chút niềm tin. Ta hỏi "Người muốn gì, Agamethus"

Câu trả lời trôi nổi trong quả cầu "CHÚNG TA KHÔNG THỂ Ở LẠI"

Ta rên rỉ "Không phải một cảnh báo chết người nữa đấy chứ. Ai là chúng ta cơ? Ở lại đâu?"

Ta lắc quả cầu lần nữa. Nó lại cho câu trả lời "CẢNH MỘNG CÓ VỀ KHÔNG TỐT LẮM"

Ta ném quả cầu lại cho Agamethus, cứ như thể trả lại cho một phượng tiện di chuyển bằng gió vậy. "Ta không chơi trò đánh đố bây giờ được"

Anh ta không có khuôn mặt, nhưng biểu cảm như thể đang tuyệt vọng. Máu từ cái cổ bị cắt chảy uể oải xuống áo. Ta tưởng tượng đầu Trophonius chuyển qua cơ thể anh ta, con trai ta kêu van đau đớn lên trời. Hãy để con thế chỗ, hãy cứu em ấy. Xin cha!

Nó trùng khớp với khuôn mặt Commodus, đau khổ, nhìn chăm chăm vào ta, bị phản bội, mạch đập của hắn đập vào tay ta. Ngài. Ban phúc. Ta. Ta khóc nức nở và ôm chặt bồn cầu, thứ duy nhất trong vũ trụ không quay cuồng. Có ai chưa từng bị ta phản bội không? Có mối quan hệ nào không bị ta phá hủy không? Sau một khoảnh khắc khốn khổ trong nhà vệ sinh, một giọng nói vang lên phía sau ta: "Này"

Ta liếc nhìn, Agamethus đã biến mất, ở chỗ của anh ta, đối diện bồn rửa mặt là Josephine. Bà đưa một cuộn giấy vệ sinh mới.

Ta sụt sịt yếu ớt "Bà có phiền khi ở trong nhà vệ sinh nam không"

Josephine cười "Không phải lần đầu tiên. Nhưng nhà vệ sinh của chúng tôi không phân biệt giới tính"

Ta lau mặt và quần áo. Ta đã không hoàn thành việc gì nhiều hơn ngoài vệ sinh cá nhân. Josephine giúp ta ngồi trên toa lét, điều này có vẻ tốt hơn là ôm nó, bây giờ ta cũng cảm thấy chút khác biệt.

"Chuyện gì xảy ra với ngài vậy"

Không liên quan gì đến địa vị của ta cả, ta đã nói với bà ấy rồi.

Josephine kéo một miếng vải từ túi quần yếm. Bà nhúng ướt nó ở bồn rửa và lau hai bên mặt ta, những nơi ta đã bỏ lỡ. Bà đối xử với ta như với mộ Geogie bảy tuổi, hoặc một cái nỏ cơ khí, hay thứ gì đó đáng giá cần bảo trì.

"Tôi không phán xét ngài, Ánh Nắng, tôi đã làm vài điều tồi tệ trong suốt cuộc đời"

Ta ngấm nghĩa khuôn mặt vuông vức của bà, mái tóc xám bạc kim ánh lên trên làn da ngăm đen. Bà dường như thật dịu dàng và đáng mến, như cách ta nghĩ về Festus, ồ đúng rồi, ta lùi lại. Đây là một cỗ máy tử thần thở ra lửa khổng lồ.

"Leo đã nhắc tới xã hội đen" ta nhắc lại "Al Capone gì đó"

Josephine nhếch mép "Phải, Al, và Diamond Joe, và Papa Johnny, tôi biết tất cả bọn họ. Tôi là.. bất kể thứ gì ngài gọi... Đường

dây buôn lậu Mỹ Phi.

Mặc cho tâm trạng thất thường của ta, ta không thể phát ra tí đam mê nào. Thời đại nhạc Jazz là niềm yêu thích của ta bởi vì... nhạc Jazz. "Với một phụ nữ những năm 1920, điều đó thật ấn tượng".

"Điều đó à.." Jo nói. "Họ chưa hề biết ta là phụ nữ"

Ta có một tưởng tượng đáng ngạc nhiên về Jo, trong đôi giày da đen, khạt nhỏ. Một bộ đồ sọc, kẹp thắt lưng kim cương, chiếc mũ phớt màu đen và khẩu súng tiểu liên Little Bertha dựa vào vai bà. "Ta thấy rồi"

"Họ gọi tôi là Jo Bự" bà nhìn chằm chằm vào tường. Chắc là do trạng thái tâm lý của ta, nhưng ta đã tưởng tượng Jo là Commodus. Ném một cái bình mạnh đến mức làm vỡ cả bức tường.

"Lối sống đó, nghiện ngập và nguy hiểm. Nó đã đưa tôi vào bóng tối, gần như hủy hoại tôi. Sau đó nữ thần Atermis tìm thấy tôi và chỉ cho tôi một con đường".

Ta nhớ khoảnh khắc chị em Hemithea và Parthenos nhảy phóng qua những vách đá, ta thấy cuộc đời của một người phụ nữ phí hoài vì những chai rượu.

"Em gái ta thường cứu rỗi những người phụ nữ khỏi tình trạng tội tệ"

"Đúng vậy" Josephine cười "Sau đó Emmie đã cứu rỗi tôi lần nữa"

"Hai người có thể đã sống bất tử" Ta cầu nhau "Có tuổi trẻ, sức mạnh và cuộc sống vĩnh hằng"

"Chúng tôi có thể" bà đồng ý "Nhưng sau đó sẽ hông có những ngày tháng già đi cùng nhau. Chúng tôi sống rất tốt ở đây. Chúng tôi đã cứu mang nhiều á thần và những người bị ruồng bỏ. Nuôi nấng họ ở Trạm Nghỉ này, chúng được học hành và lớn lên bình thường, sau đó chúng tôi gửi chúng vào thế giới với đầy đủ kỹ năng để sống sót".

Ta lắc đầu "Ta không hiểu, sao điều đó có thể so sánh với bất tử chứ"

Josephine nhún vai "Không sao nếu ngài không hiểu, tôi chỉ muốn ngài biết rằng Emmie đã không từ bỏ món quà của các vị thần. Sau sáu mươi năm sống cùng với những thợ săn, chúng tôi nhận ra một điều. Không quan trọng bạn sống bao lâu, mà bạn sống vì điều gì?"

Ta cau mày. Đó là một kiểu suy nghĩ phi thần thánh, rằng bạn sống bất tử hoặc sống có ý nghĩa, không phải cả hai.

"Tại sao bà nói với ta điều này" ta hỏi "Bà đang thuyết phục ta ở lại thế giới đáng ghét này à?" Ta ra hiệu vào cơ thể gớm ghiếc của ta.

"Ta không nói ngài phải làm gì. Nhưng ngoài kia, Leo, Calypso, Meg nữa, họ cần ngài. Họ tin tưởng vào ngài. Emmie và tôi nữa, hãy mang con gái chúng tôi về. Ngài không cần phải là một vị thần. Ngài chỉ cần làm những điều tốt nhất cho bạn bè thôi"

"Ugh"

Jo cười thầm "Ngày xưa, mỗi khi nhắc tới chuyện đó sẽ làm tôi nhảy dựng lên. Tình bạn là một cái bẫy. Cuộc sống của một người phụ nữ là sống cho riêng mình. Nhưng khi tôi gia nhập nhóm Thọ săn, nữ thần Britomartis đã nói với tôi vài thứ. Ngài biết lần đầu cô ấy thành nữ thần như thế nào chứ?"

Ta nghĩ một lúc lâu "Cô ấy là một thiếu nữ, chạy trốn khỏi nhà vua của đảo Crete. Để ẩn nấp, cô ấy đã nhảy xuống lưới đánh cá ở bến cảng đúng chứ? Thay vì chết đuối, cô ấy đã biến đổi".

"Đúng vậy" Jo đan những ngón tay như một cái cũi cho mèo "Lưới có thể là một cái bẫy, nhưng đôi khi lại rất an toàn. Chỉ cần ngài biết khi nào nên nhảy vào thôi"

Ta nhìn bà chăm chăm. Đợi chờ một khoảnh khắc giác ngộ khi mà mọi thứ trở nên có ý nghĩa và tâm trạng ta tốt lên.

"Xin lỗi" cuối cùng ta nói "Ta không hiểu nó nghĩa là gì"

"Không sao" bà giúp ta một tay "Hãy ra khỏi đây nào"

"Phải" ta đồng ý "Ta cần một giấc ngủ đủ trước chuyến đi vào ngày mai".

Jo cười toe toét với nụ cười máy móc chết người đáng yêu của bà "Ồ không. Chưa đâu, ngài có việc nhà buổi chiều đấy. Bạn tôi à".

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 20

CHƯƠNG 20

Đạp xe đầy phong cách

Chân sắt là thời trang

Ám chỉ tiếng hét của thần

ÍT NHẤT TA KHÔNG PHẢI cọ rửa bồn cầu nữa.

Ta dành buổi chiều trên tổ của bọn griffin, chơi nhạc cho Heloise để giúp nó bình tĩnh khi đẻ trứng. Nó rất thích Adele và Joni Mitchell, điều đó đã kéo căng thanh quản người thường của ta đáng kể, nhưng nó không hề có ích trong khi đóng vai thành Elvis Presley. Sở thích âm nhạc của bọn griffin là 1 bí ẩn.

Có lúc, ta nhìn thấy Calypso và Leo ngay dưới đại sảnh, đi cùng Emmie, 3 người bọn họ đang tập trung nói chuyện. Một vài lần ta nhìn thấy Agamethus trôi qua sảnh, siết chặt tay. Ta cố gắng không nghĩ đến lời nhắn từ quả cầu ma thuật của ông ta :CHÚNG TA KHÔNG THỂ Ở LẠI, điều đó không hề vui vẻ và càng không có ích chút nào cho một người đang cố gắng tạo âm nhạc cho việc sinh nở.

Khoảng 1 tiếng sau bài hát thứ hai của ta, Jo tiếp tục với việc chế tạo thiết bị theo dõi của bà trong xưởng, điều đó đòi hỏi ta phải tìm

một giai điệu hòa hợp được với âm thanh từ cái máy hàn. May mắn thay, Heloise thích thú với Patti Smith.

Người duy nhất ta không nhìn thấy lần nào trong buổi chiều là Meg, ta cho rằng cô đang ở trên mái, khiến cho khu vườn phát triển gấp 5 lần bình thường. Thình thoảng ta nhìn lên, tự hỏi khi nào mái nhà sẽ đổ sụp và chôn vùi ta trong đồng củ cải Thụy Điển.

Đến bữa tối, ngón tay ta đã phồng rộp lên vì chơi ukulele chiến của mình. Cổ họng ta như Thung lũng Chết. Tuy vậy, Heloise đã cực cực đầy thỏa mãn với quả trứng mới ấp của nó.

Ta cảm thấy tốt hơn một cách đáng ngạc nhiên. Âm nhạc và việc chữa lành, suy cho cùng, cũng không hề khác nhau. Ta tự hỏi nếu Jo bảo ta lên cái tổ này cho chính lợi ích của ta cũng như của Heloise. Những người phụ nữ ở Trạm nghỉ này thật thú vị.

Đêm đó ta ngủ như chết - kiểu chết thật sự ấy, không chút bồn chồn, điên loạn, không còn màu cam sáng lấp lánh. Ngay khi tia nắng đầu tiên xuất hiện, dưới sự chỉ dẫn của Emmie về kênh đào, Meg, Leo và ta đã sẵn sàng để xuyên qua những con phố của Indiana.

Trước khi đi, Josephine kéo ta sang 1 bên "Giá như tôi được đi với ngài, Ánh Sáng. Tôi sẽ cố hết sức để huấn luyện bạn ngài Calypso vào sáng nay, để xem nếu cô ấy có thể lấy lại được quyền kiểm soát ma thuật của mình. Khi ngài đi, tôi sẽ cảm thấy tốt hơn nếu ngài đeo thứ này."

Bà đưa cho ta một cái còng sắt.

Ta quan sát khuôn mặt bà, nhưng bà không hề có vẻ đang đùa "Đây là cái cùm cho griffin" ta nói.

"Không! Tôi sẽ không bao giờ bắt griffin phải đeo cùm cả"

"Vậy mà bây giờ bà đang đưa nó cho ta. Chẳng phải chỉ có tù nhân mới đeo thứ này khi bị bắt giam sao?"

"Đó không phải mục đích của nó. Đây là thiết bị theo dõi mà tôi đang tiến hành."

Bà ấn vào vết lõm nhỏ trên cái còng. Với một tiếng click, những cái cánh kim loại mở rộng ra từ hai bên, kêu vo vo liên tục như một con chim ruồi. Cái còng suýt nhảy khỏi tay ta.

"Ồ, không" ta phản đối "Đừng bảo ta phải đeo cái thứ trang sức bay đó. Hermes đã từng lừa ta đi đôi giày của ông ta một lần. Ta đã ngủ trong một cái võng ở Athens và tỉnh dậy ở Argentina. Không bao giờ có lần thứ 2"

Jo đóng các cánh lại "Ngài không cần phải bay. Ý tưởng ban đầu là làm ra 2 cái lắc chân, nhưng tôi không có thời gian. Tôi đã định gửi chúng đi để ..." bà ngừng lại, hẳn đang cố gắng điều chỉnh cảm xúc "để tìm Georgina và đưa con bé về nhà. Bởi vì tôi không thể làm vậy, nếu ngài gặp phải rắc rối, nếu ngài tìm ra con bé..." Jo chỉ vào vết lõm thứ 2 trên cái còng "Cái này sẽ khởi động đèn hiệu ở nhà. Nó sẽ nói cho tôi biết ngài đang ở đâu, và ngài nên tin đi, rằng chúng tôi sẽ gửi viện trợ tới."

Ta không biết làm thế nào Josephine có thể hoàn thành xong việc này. Họ không có gì nhiều lắm ngoài tượng chúa Giê-su bị đóng đinh. Nhìn chung, ta cũng không muốn phải đeo cái thiết bị theo dõi

này. Nó đi ngược lại với tự nhiên khi là Apollo. Ta nên luôn luôn là nguồn sáng rõ ràng, sáng lạng nhất trong thế giới này. Nếu bạn phải tìm ra ta, điều đó đã sai quá rồi.

Rồi một lần nữa, Josephine cho ta ánh nhìn y hệt của mẹ ta, Leto, luôn luôn hiện ra khi bà sợ ta đã quên phải viết cho bà 1 bài hát mới trong Ngày của Mẹ (Đó đại loại đã là truyền thống. Và đúng vậy, ta là một người con tuyệt vời, cảm ơn)

"Được rồi" ta cài cái còng vào cổ chân. Nó vừa khít, nhưng ít nhất theo cách đó ta có thể che được nó dưới ống quần.

"Cảm ơn" Jo dí trán bà vào trán ta "Đừng chết" Rồi bà quay lại và đi về phía xưởng của mình, không nghi ngờ rằng bà đang lo lắng về việc chế tạo thêm nhiều thiết bị giam giữ cho ta.

Nửa giờ sau, ta phát hiện ra 1 điều quan trọng: một người không bao giờ nên đeo một cái còng sắt khi khởi động con thuyền đạp. (pedal boat- thuyền phải đạp mới đi được như đạp vịt ở hồ)

Phương tiện di chuyển này là ý tưởng của Leo. Khi bọn ta tới bên bờ của con kênh, cậu ta phát hiện ra một chỗ thuê tàu đã đóng cửa cho kì nghỉ. Cậu quyết định thả tự do cho một con thuyền đạp nhựa xanh dương nhạt, và khăng khăng chúng ta phải gọi cậu là Thuyền trưởng Valdez đáng sợ (Meg thích như thế, ta từ chối)

"Đây là cách tốt nhất để tìm được lối vào bí mật" Cậu cam đoan với bọn ta khi chúng ta đạp xuôi dòng "Ở mực nước thế này, chúng ta không thể bỏ qua nó. Thêm nữa, chúng ta sẽ di chuyển đầy phong cách"

Bọn ta có nhiều ý tưởng khác nhau về việc di chuyển có phong cách.

Leo và ta ngồi phía trước, khởi động bàn đạp. Với sự kìm kẹp của cái còng sắt, cổ chân ta cảm thấy như thể nó đang bị nhai một cách chậm chạp bởi 1 con Doberman (1 giống chó Đức). Bắp chân ta như bị thiêu đốt. Ta không hiểu tại sao người thường có thể trả tiền cho cái trải nghiệm như thế này. Nếu con thuyền được kéo bởi cá ngựa, thì có thể, nhưng bằng sức lao động của con người? Ờ.

Trong lúc đó, Meg đổi mặt ngược lại với hướng đi ở ghế sau. Cô quả quyết rằng mình đang lùng tìm lối vào bí mật từ những cái cống, nhưng có vẻ rõ ràng rằng cô đang thư giãn.

"Vậy đã có gì xảy ra với ngài và tên hoàng đế vậy?" Leo hỏi ta, chân cậu đạp theo đầy vui vẻ như thể việc phải gắng sức như thế này chẳng làm phiền cậu ta chút nào.

Ta vuốt lông mày "Ta không hiểu ý cậu"

"Thôi nào, anh bạn. Trong bữa tối, khi Meg bắt đầu gào ầm lên về commode? Ngài chạy ngay vào nhà vệ sinh và nôn thốc nôn tháo."

"Ta không hề nôn thốc nôn tháo. Nó thiên về ọe hơn"

"Kể từ lúc đó, ngài đã im lặng hết sức."

Cậu ta có lý. Im lặng lại là một đặc điểm nữa của việc không phải Apollo. Thường thì ta có rất nhiều điều thú vị để nói và bài hát vui tươi để hát. Ta nhận ra ta có lẽ nên nói với những người bạn đồng hành của mình về tên hoàng đế. Họ xứng đáng được biết chúng ta đang đi vào đâu. Nhưng hình thành từ để nói thật khó khăn.

"Commodus đổ tội cho ta về cái chết của hắn" ta nói

"Tại sao?" Meg hỏi

"Có lẽ bởi vì ta đã giết hắn"

Ta cuối cùng cũng kể được câu chuyện. Nó không hề dễ dàng. Khi ta nhìn về phía trước, ta tưởng tượng cơ thể của Commodus trôi ngay bên dưới bề mặt con kênh này, sẵn sàng trồi dậy từ đáy sâu băng giá và buộc tội ta là đồ phản bội. Ngài. Ban Phước. Ta.

Khi ta kể xong câu chuyện, Leo và Meg im lặng. Không ai trong số họ hét lên Tên giết người! Cũng không ai nhìn thẳng vào mắt ta.

"Thật khó khăn, anh bạn" Leo cuối cùng cũng nói "Nhưng đúng là Hoàng đế Bồn cầu cần phải ra đi."

Ta nhìn ra sau "Em đã gặp hắn?"

Meg nhún vai. Một vài lần kể từ hôm qua, một viên kim cương giả đã rơi khỏi gọng kính cô, như một ngôi sao lấp lánh giờ đã tan biến. Thật bực mình khi ta nhận ra chi tiết nhỏ như vậy.

"Một lần" Cô nói "Ở New York. Anh ta ghé thăm bố dượng tôi"

"Nero" ta nhấn mạnh "Gọi hắn là Nero"

"Phải" Vệt đỏ xuất hiện trên 2 má cô "Commodus rất đẹp trai"

Ta đảo mắt "Hắn ta cũng đầy tự phụ, vênh váo, ích kỉ..."

"Vậy là hắn như thể đối thủ của ngài?" Leo hỏi

"Ồ, im đi"

Trong một lúc, âm thanh duy nhất trên con kênh là tiếng bình bịch từ con thuyền đập của bọn ta. Con kênh vọng lại âm thanh từ đường đê trên cao 10 feet và nhà kho gạch ở 2 bên đang trong quá trình xây dựng thành các tòa chung cư và nhà hàng. Những cửa sổ tối đen của các tòa nhà nhìn thẳng xuống bọn ta, khiến ta cảm thấy sợ bị giam cầm và sợ cả nguy hiểm.

"Có một điều tôi không hiểu" Leo nói "Tại sao lại là Commodus? Ý tôi là, nếu như Tam đầu chế là bộ 3 hoàng đế tồi tệ và lớn mạnh nhất, biệt đội những tên phản diện kinh khủng nhất La Mã....Nero thì có lí. Nhưng tên Commode? Tại sao không phải tên nào đó nổi tiếng hơn, ác độc hơn, như Maximus Sát Nhân hoặc là Attila Phá Hoại?"

"Attila Phá Hoại không phải là 1 hoàng đế La Mã" Ta nói "Còn với Maximus Sát Nhân...well, đó thật sự là một cái tên hay, nhưng không phải một tên hoàng đế thật. Còn vì sao Commodus là một phần của Tam đầu chế...."

"Họ nghĩ anh ta yếu" Meg nói

Cô nhìn chăm chăm vào đường rẽ nước, như thể cô nhìn thấy hàng loạt những hình ảnh khuôn mặt của riêng mình bên dưới mặt nước.

"Làm sao em biết được?" ta hỏi

"Bố dư...Nero đã nói với tôi. Ông ấy và tên thứ 3, tên hoàng đế ở phía tây, họ muốn Commodus ở giữa."

"Tên hoàng đế thứ 3" ta nói "Em biết đó là ai không?"

Meg cau mày "Tôi chỉ thấy hắn đúng 1 lần. Nero không bao giờ nói tên hắn. Ông chỉ gọi hắn là bà con. Tôi nghĩ ngay cả Nero cũng

phải sợ hắn."

"Tuyệt vời" ta làm bằm. Bất cứ tên hoàng đế nào khiến Nero hoảng sợ thì không phải người ta muốn gặp rồi".

"Vậy Nero và tên ở phía tây này" Leo nói "Chúng muốn Commodus là một bước đệm ở giữa. Con khi ở trung tâm (monkey in the middle - chỉ người ở giữa 2 người đang đánh nhau)"

Meg xoa mũi "Phải. Nero nói với tôiHắn nói Commodus như thể Đào của hắn. Một vật nuôi xấu xa. Nhưng có thể kiểm soát được."

Giọng cô ngập ngừng ở cái tên của người bạn tinh linh

Ta sợ Meg sẽ yêu cầu ta phải tự sát mình hoặc nhảy vào con kênh, nhưng ta hỏi "Đào ở đâu rồi?"

Cô cắn môi dưới "Tên Quái Vật..."

"Nero" ta nhẹ nhàng sửa lại

"Nero đã bắt nó. Ông nói - ông ta nói tôi không xứng đáng có một con thú nuôi cho đến khi tôi biết cách cư xử"

Cơn tức giận làm ta đập nhanh hơn, làm ta suýt nữa chào đón cơn đau nơi cổ chân phồng rộp. Ta không biết làm thế nào Nero có thể giam giữ được một tinh linh cây, nhưng ta hiểu tại sao hắn làm vậy. Nero muốn Meg phải hoàn toàn phụ thuộc vào hắn. Cô không được phép có đồ sở hữu riêng, người bạn cho riêng mình. Tất cả mọi thứ trong cuộc đời cô phải bị phá hoại bởi sự đầu độc của Nero.

Nếu hắn ta động được vào ta, không nghi ngờ hắn sẽ làm điều tương tự. Bất kể hình thức tra tấn nào hắn đã lên kế hoạch cho Lester Papadopoulos, nó cũng không tồi tệ bằng cái cách hắn tra tấn Meg. Hắn sẽ khiến cô cảm thấy phải chịu trách nhiệm cho nỗi đau và cái chết của ta.

"Chúng ta sẽ lấy lại Đào" ta hứa với cô

"Phải, chica" Leo đồng ý "Cướp biển Valdez Đáng sợ sẽ không bao giờ bỏ rơi một thành viên nào. Em đừng lo lắng về..."

"Mọi người" Giọng Meg sắc như dao "Cái gì kia?"

Cô chỉ vào mạn phải. Một hàng vạch hình chữ V dập dờn trên làn nước xanh - như một mũi tên đã bị bắn ngang mặt nước.

"Em có nhìn thấy nó là gì không?" Leo hỏi

Meg gật đầu "1 - 1 cái vây cá? Các con kênh thường có cá không?"

Ta không biết câu trả lời, nhưng ta cũng không thích kích cỡ của hình ảnh gợn sóng đó. Cổ họng ta cảm thấy như thể nó mới nhú lên mầm non lúa mì mới.

Leo chỉ vào mũi thuyền "Kìa"

Ngay phía trước bọn ta, khoảng nửa inch bên dưới mặt nước, một vảy xanh nhấp nhô, rồi lặn mất.

"Đó không phải là cá" ta nói, ghét việc bản thân có thể hiểu nhanh như vậy "Ta nghĩ đó là một phần khác của cùng một sinh vật."

"Như cái ở đằng kia?" Meg chỉ lại vào mạn phải. 2 lần chuyển động đều xảy ra cách nhau khoảng 40 feet. "Điều đó nghĩa là có thứ gì đó to hơn cả con thuyền."

Leo quan sát dòng nước "Apollo, có ý tưởng gì về cái thứ này không?"

"Chỉ là linh cảm thôi" ta nói "Hãy mong rằng ta đã sai. Đạp nhanh hơn đi. Chúng ta phải tìm ra cánh cổng"

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 21

Chương 21

Cho ta một quân đoàn

Và khoảng sáu tấn đá

Cần để giết một con rắn

TA KHÔNG THÍCH RẮN KHỔNG LỒ

Kể từ cuộc chiến nổi tiếng của ta với Python, ta đã có một nỗi ám ảnh với sinh vật bò sát có vảy. (Đặc biệt nếu người bao gồm cả mẹ kế Hera của ta, BOOM!). Ta tuyệt nhiên cảm thấy khó chịu với mấy con rắn trên y hiệu của Hermes, George và Martha. Chúng rất thân thiện, nhưng lúc nào cũng làm phiền ta để sáng tác tặng chúng một bài hát về thú vui của việc ăn chuột, một thú vui ta không thể chia sẻ. Ta tự nhủ sinh vật ở Kênh Trung Tâm không phải là một con rắn nước. Dòng nước quá lạnh. Con kênh không thể có nhiều cá cho chúng ăn. Mặt khác ta biết Commodus, hẳn thích sưu tầm động vật độc. Ta nghĩ hẳn sẽ thích một con rắn sông khổng lồ - Thú mà dễ dàng nuôi mình bằng cách xơi tái đám tàu thuyền ngon lành.

Apollo tôi! Ta tự nhủ, người nên tập trung vào nhiệm vụ của mình! Bọn ta bị kéo lên tầm 50 feet nữa, đủ lâu để ta nghĩ mỗi đe dọa này phải chăng là tưởng tượng. Có lẽ con quái vật chẳng là gì khác

ngoài một con cá sấu thú cưng bị bỏ rơi. Có lẽ họ là những người ở Trung Tây? Những người rất lịch sự?

Leo huých ta, "Nhìn bên kia kia"

Ở phía bờ kè phía xa, bên trên dòng nước là một cổng vòm bằng gạch trên một cổng nước cũ, lối vào bị bít bởi những thanh vàng.

"Ngài đã thấy bao nhiêu cổng rãnh có song chắn vàng rồi?" Leo hỏi "Tôi cá đó là một lối đúng để vào cung điện hoàng đế"

Ta cau mày "Trông hơi dễ dàng"

"Này" Meg "Nhớ Percy Jackson đã nói gì không? Đừng bao giờ nói những thứ như Chúng ta làm được hay Thật dễ dàng, Anh sẽ khiến chúng ta gặp xúi quẩy đấy"

"Sự tồn tại của ta đã la xúi quẩy rồi"

"Đạp nhanh lên"

Vì là một yêu cầu trực tiếp từ Meg, ta không còn lựa chọn nào khác. Chân ta cảm giác như đang quay vào một bao than nóng, nhưng ta bắt kịp. Leo lái con thuyền đạp bằng nhựa lao vào lối vào bằng cổng nước.

Bọn ta đi được 10 feet từ khi kích hoạt định luật đầu tiên của Percy Jackson. Vận xui của bọn ta trôi lên khỏi mặt nước dưới dạng một vòng cung bằng thịt rắn khổng lồ.

Ta có thể đã hét lên. Leo cho một lời cảnh báo vô cùng vô ích "Cẩn thận!"

Con thuyền nghiêng sang một bên, nhiều vòng cung thân rắn bao quanh bọn ta như những ngọn đồi xanh lá và nâu lấp lánh với vảy lưng răng cưa. Đôi kiếm của Meg sáng lên. Cô cố gắng đứng dậy nhưng con tàu đập đã bị lật, nhấn chìm bọn ta với một vụ nổ xanh lá lạnh ngắt cùng bong bóng và những trận đòn vòng cung. Thật may, con kênh không sâu, chân ta chạm được đáy và đứng dậy, thở hổn hển và run rẩy, nước dâng lên vai ta. Gần đó, một cuộn dây đường kính 3 feet bằng da rắn đang quấn quanh thuyền đập của bọn ta và siết chặt. Con thuyền nổ tung, thân thuyền bằng nhựa vỡ vụn với một âm thanh nghe như tiếng pháo hoa. Một mảnh vỡ văng vào mặt ta, gần trúng mắt trái. Leo nổi lên mặt nước, cầm câu vừa chạm mực nước, câu lội đến cánh cổng, trèo qua những ngọn đồi vòng cung đang chắn đường. Meg, chúc phúc cho trái tim dũng cảm của cô bé, cô chém xuống những cuộn dây quái vật, nhưng hai lưỡi kiếm chỉ sượt qua làn da nhựa của nó.

Sau đó, đầu con quái vật trồi lên từ mặt nước, ta mất hết hy vọng rằng sẽ về nhà kịp lúc cho món Enchilada đậu phụ vào bữa tối. Cái trán hình tam giác của nó đủ chỗ chứa cho một chiếc xe ô tô nhỏ. Mắt nó phát sáng màu cam như hồn ma của Agamethus. Khi nó mở cái miệng đồ rộng toác, ta nhớ lý do tại sao ta ghét nó đến thế. Nó có hơi thở còn tệ hơn mùi áo sơ mi công xưởng của Hepheastus. Sinh vật chộp lấy Meg. Mặc dù đang ngập sâu trong nước, bằng cách nào đó, cô đã luồn lách và đẩy lưỡi kiếm bên tay trái đâm vào mắt con rắn. Con quái lắc đầu và rít lên. Cả con kênh sôi sục cùng chuyển động của con rắn. Ta bị quét ngang chân và ngã nhào, khi ta lên lại mặt nước, Meg ở bên cạnh ta, ngực phập phồng thở hổn hển, kính của cô lênh bênh trong nước. Con rắn đập đầu ngoằn ngoèo từ bên này sang bên kia như thể đang cố làm mù luôn con mắt bị thương. Hàm nó đập vào tòa chung cư gần nhất, phá vỡ các cửa sổ và tạo ra những vết nứt trên tường gạch. Một dòng biểu ngữ dán

trên trần nhà: CHO THUÊ. Ta hy vọng điều đó nghĩa là tòa nhà đang trống.

Leo đang ở chỗ những chấn song. Cậu lần mò khắp các chấn song vàng như thể đang tìm kiếm một cái nút hoặc công tắc bẫy. Meg và ta đang ở cách cậu tầm 30 feet, một khoảng cách xa đối với một địa hình ngoằn ngoèo thân rắn.

"Nhanh lên" ta giục về phía cậu ta

"Gee, cảm ơn" cậu ta hét vọng về "Tôi đã không nghĩ đến điều đó"

Con kênh chao đảo khi con rắn tháo lỏng những vòng cuốn trên thân. Đầu nó lắc hai bên phía trên bọn ta. Mắt phải của nó tối đi nhưng móng mắt trái phát sáng, cái mồm gớm ghiếc của nó làm ta nhớ đến những cái đèn lồng bí ngô Halloween, một truyền thống ngớ ngẩn. Ta luôn thích chạy vòng quanh nghi thức lễ hội Februalia, trang nghiêm hơn nhiều.

Meg tiếp tục đâm vào bụng con rắn, nhưng thanh kiếm chỉ lấp lánh bên ngoài bề mặt da. "Đây là thứ gì vậy?"

"Rắn hổ mang Carthaginian," ta nói "Một trong những con thú đáng sợ từng đối mặt với đội quân La mã. Ở Châu Phi, nó gàn như nhấn chìm một quân đoàn của Marcus Atilius Regulus...".

"Không quan tâm" Con mãng xà và Meg nhìn nhau thận trọng như thể một con quái vật khổng lồ và một cô bé 12 tuổi là những đối thủ ngang tầm. "Làm sao tôi giết nó được?"

Tâm trí ta chạy đua. Ta thường làm tốt trong những tình huống hoảng loạn, nghĩa là hầu hết các tình huống ta gặp gần đây.

"Ta... ta nghĩ quân đoàn đã đè bẹp nó nó trong hàng ngàn tảng đá"

"Tôi không có quân đoàn" Meg nói "Cũng không có hàng ngàn tảng đá"

Con rắn rít lên, phun nọc độc qua con kênh. Ta tháo dây cung ra, nhưng lại vướng phải một vấn đề phiền phức lần nữa. Cung và tên ướt là một vấn đề, đặc biệt là khi nhắm vào một mục tiêu nhỏ như con mắt còn lại của con măng xà. Và sau đó là bắn một mũi tên với vai chìm trong nước.

"Leo!" ta gọi.

"Sắp rồi" cậu đập mạnh mỏ lét vào những chấn song "Đánh lạc hướng nó!"

Ta nuốt nước bọt "Meg, em có thể đâm con mắt còn lại của nó chứ, hay miệng cũng được".

"Trong khi anh làm gì, trốn à?"

Ta cực kỳ ghét tại sao cô bé này cứ đi guốc trong đầu ta " Tất nhiên là không. Ta chỉ..."

Con rắn tấn công. Meg và ta dạt về hai phía đối diện. Đầu của con vật tạo ra một con sóng giữa bọn ta, làm ta lộn nhào xuống nước. Ta nuốt vài gallon nước và phun lọc ọc. sau đó bịt miệng kinh hoàng khi ta thấy Meg bị cuốn trong đuôi rắn. Con rắn nhấc cô khỏi mặt nước, đưa cô lên ngang tầm con mắt còn lại. Meg chém dữ dội, nhưng con quái vật giữ cô khỏi khoảng cách an toàn. Nó nhìn cô như đang nghĩ: Thứ màu như cột đèn giao thông này là gì? Rồi nó bắt đầu siết.

Leo hét lên "Tôi làm được rồi". Ceng. Những thanh chắn vàng bật vào trong. Leo quay lại cười sung sướng trong vẻ tự hào, sau đó nhận ra tình trạng của Meg.

"Nuh..uh" Cậu vung tay lên trên mặt nước và cố triệu hồi lửa, nhưng những gì phun ra chỉ là khói. Cậu ném một cái mỏ lét vô hại trúng sườn con rắn. Meg hét lên. Con rắn cuốn chặt quanh eo, khiến mặt cô biến thành màu đỏ cà chua. Cô vung thanh kiếm một cách vô dụng để chống lại con quái vật. Ta đứng tê dại, không thể giúp đỡ, không thể suy nghĩ. Ta biết sức mạnh của con rắn như thế nào, ta đã từng bị Python cuốn quanh, xương sườn thần thánh của ta bị nứt, máu thánh ép lên đầu tưởng như sẽ phun ra khỏi tai.

"Meg" ta hét lên "Giữ đấy"

Cô liếc nhìn ta, mắt cô lồi lên, lưỡi sừng lên như thể đang nghĩ: Tôi có lựa chọn sao?

Con rắn phớt lờ ta, không nghi ngờ gì khi nó muốn nhìn Meg nổ tung như cái thuyền đạp. Sau đầu con rắn nhô lên bức tường hư hại của một khu chung cư. Lối vào cổng ngay bên phải. Ta nhớ câu chuyện về binh đoàn La mã chiến đấu với thú này bằng cách tẩm nó trong đá. Giá như nó là bức tường của Trạm Nghỉ và ta có thể ra lệnh cho nó... Một ý tưởng chớp lấy ta như cái đuôi quần của con quái vật.

"Leo" ta hét lên "Vào đường hầm đi"

"Nhưng"

"Làm đi"

Một thứ gì đó ngập lên trong ngực ta. Hy vọng nó là sức mạnh chứ không phải là bữa sáng. Ta lấp đầy phổi và rống lên bằng tông giọng trầm thường sử dụng cho các buổi opera ở Ý: XEM ĐÂY. RẮN. TA LÀ APOLLO. Tàn số hoàn hảo. Bức tường

run rẩy và nứt toác. Một bức màn những viên gạch vỡ cao ba mét đổ sập xuống lưng con rắn, nhận đầu nó xuống nước. Đuôi nó nói lỏng, Meg rơi xuống kênh. Lờ đi cơn mưa gạch, ta lội về phía trước (khá dũng cảm, ta nghĩ vậy) và kéo Meg lên khỏi mặt nước.

"Mọi người, nhanh lên!" Leo hét lên "Cánh cửa sắp đóng lại rồi!"

Ta kéo Meg về phía cổng (vì đó là những gì bạn bè thường làm) Leo đã cố gắng hết sức để giữ cánh cổng bằng cách chèn bên dưới một cái lớp sắt.. Cảm ơn trời vì cái thân xác phàm trần nhỏ bé! Bọn ta luồn qua những chấn song ngay khi nó sập xuống đằng sau lưng.

Bên ngoài, con rắn trồi lên từ đồng gạch đá. Nó rít lên và đập cái đầu nửa mù vào các chấn song. Nhưng bọn ta không nán lại trò chuyện. Bọn ta tiến về trước, trong bóng tối của hệ thống thoát nước hoàng gia.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 22

Chương 22

Ta đánh bóng vần thơ

Về vẻ đẹp của cổng rãnh

Bài thơ thật ngắn, xong rồi.

VAI NGẬP TRONG BÙN, lội trong nước cống lạnh ngắt, ta thấy nhớ nhung về sở thú Indiana. Ôi những thú vui đơn giản là trốn khỏi đám Germani, đâm những đoàn tàu và thuần phục những con Griffin giận dữ! Dần dần, âm thanh từ con măng xà phía sau chân song mờ đi. Bọn ta đi bộ rất lâu, ta sợ sẽ chết vì hạ thân nhiệt trước khi đạt được mục tiêu. Sau đó ta phát hiện ra một cái hốc lớn được xây dựng bên trong đường hầm - một phòng nghỉ cũ nào đó, có thể. Bọn ta leo khỏi bùn cống lạnh lẽo để nghỉ ngơi. Meg và ta rúc vào nhau khi Leo cố gắng tụt thấp lửa. Lần thử thứ ba, da cậu bắt đầu nổi lấm bấp và kêu xì xèo, cuối cùng cũng bùng cháy.

"Tập hợp vòng tròn nào, các bé" Nụ cười của cậu ta trông thật độc ác với ngọn lửa cam quanh mặt. "Không gì giống như một Leo nóng bỏng để sưởi ấm đâu"

Ta cố gọi cậu là tên ngốc, nhưng hàm ta run lên cầm cập. Những gì ta phát ra chỉ là "Ngố..ng...ng....ngố.."

Chẳng mấy chốc, căn nhà nhỏ của bọn ta đã tràn ngập mùi của Meg và Apollo hâm nóng - mùi táo nướng, nấm mốc, mùi cơ thể và một chút dấu hiệu của sự tuyệt vời. (ta cho người đoán xem đâu là mùi của ta đấy). Ngón tay của ta chuyển từ xanh sang hồng. Ta thấy chân ta đã đủ khỏe để không bị làm phiền bởi cái còng sắt cọ sát. Ta còn có thể nói mà không lắp ba lắp bắp như khẩu súng tommy của Josephine. Khi Leo cảm thấy bọn ta đủ khô ráo, cậu tắt lửa.

"Này, Apollo, ngài làm thật tuyệt bên ngoài đấy"

"Phần nào" ta nói " Chết đuối? La hét?"

"Không, trời ạ.. sao ngài làm đổ bức tường được vậy. Ngài phải làm thế nhiều hơn"

Ta nhặt một mảnh nhựa ra khỏi túi áo. "Như một tên á thần phiền phức đã nói với ta, Gee, sao ta không nghĩ đến điều đó chứ? Ta đã giải thích rồi, ta không kiểm soát những đợt sức mạnh đó. Bằng cách nào đó, trong một khoảnh khắc, ta lấy được quãng giọng thần thánh của mình. Gạch của người phạm cộng hưởng ở một tần số nhất định. Đạt đỉnh điểm ở 125 dexiben".

"Anh đã cứu tôi" Meg cắt ngang "Có lẽ đó là lý do tại sao anh lấy lại được chất giọng"

Ta miễn cưỡng chấp nhận, nhưng cô bé có thể đã đúng. Lần cuối ta trải qua một đợt sức mạnh thần thánh, là khi ở rừng Dodona, hai đứa con Austin và Kayla của ta sắp bị thiêu sống. Quan tâm tới người khác là một chìa khóa hợp lý cho sức mạnh của ta. Rốt cuộc, ta đã biết vị tha, quan tâm, và tốt bụng với mọi người. Tuy nhiên, ta cảm thấy khó chịu vì thể hạnh phúc cá nhân của ta không đủ để

cung cấp sức mạnh thần thánh. Mạng sống của ta cũng quan trọng mà!

"Well' ta nói "Ta vui vì em không bị nghiền chết Meg, có chỗ nào bị gãy không?"

Cô chạm vào lồng ngực "Không, tôi ổn"

Chuyển động khó khăn của cô, đôi mắt căng tròn và nước da nhợt nhạt nói với ta điều ngược lại. Cô đau đớn hơn cô thừa nhận. Tuy nhiên, cho đến khi trở lại bệnh xá Trạm Nghỉ, ta không thể làm gì nhiều cho cô. Ngay cả khi ta có bọc cứu thương. Băng bó xương sườn một cô bé suýt bị nghiền nát có thể còn nguy hiểm nhiều hơn là lợi.

Leo nhìn chăm chăm vào làn nước xanh đen. Cậu trông trầm ngâm hơn bình thường. Hoặc có lẽ do cậu đã không còn bốc lửa.

"Người đang nghĩ gì vậy"

Cậu quay lại nhìn, không vui vẻ trở lại, không có nụ cười hoạt bát.

"Chỉ là... Gara của Leo và Calypso, Sửa chữa tự động và Quái vật cơ khí".

"Cái gì?"

"Một thứ mà tôi và Calypso hay nói đùa"

Ta thấy chẳng giống một trò đùa là bao. Một lần nữa, sự hài hước phàm tục luôn hướng đến tiêu chuẩn thần thánh của ta. Ta nhớ lại Leo và Calypso khi nói chuyện với Emmie hôm qua ở đại sảnh.

"Điều gì đó phải làm mà Emmie đã nói với người à" ta đoán

Cậu nhún vai "Chuyện tương lai, không gì phải lo lắng cả"

Là cựu thần của tiên tri, ta nhận thấy tương lai là một nỗi lo lắng vĩ đại. Nhưng ta quyết định không nhấn mạnh vấn đề. Bây giờ mục tiêu tương lai của ta là quay lại đỉnh Olympus và để thế giới nhấn chìm trong vinh quang của ta lần nữa. Ta phải nghĩ đến những điều tốt hơn.

"Well" ta nói "Bây giờ chúng ta đã ẩm và khô ráo, đã đến lúc quay lại mặt nước"

"Vui" Meg nói. Cô nhảy xuống trước.

Leo dẫn đường, cậu giữ một bàn tay bốc cháy trên mặt nước để lấy ánh sáng. Rất thường xuyên, một lúc mấy vật dụng nhỏ từ đai dụng cụ lại nổi lên trên mặt nước. Băng dán, kẹo xốp, dải xoắn nhiều màu. Meg bảo trợ phía sau, thanh kiếm lấp lánh trong bóng tối, ta đánh giá cao kỹ năng chiến đấu của cô, nhưng bọn ta thật sự cần giúp đỡ. Một đứa trẻ từ nữ thần cống nước Cloacina sẽ được chào đón. Lần đầu ta có ý nghĩ chán nản đó.

Ta lê bước ở giữa, tránh hồi tưởng về chuyến đi dài, tình cờ lọt qua hệ thống thoát nước ở Biloxi và Misissipi (đó hẳn là một thảm họa nếu ngoại trừ việc nó kết thúc bằng cuộc ngẫu hứng với Lead Belly). Dòng nước mạnh hơn, dội ngược bọn ta lại. Đi về phía trước, ta nhận ra ánh đèn điện, và tiếng người nói. Leo dập tắt lửa, cậu quay người lại và đặt tay lên môi. Đi thêm hai mươi feet, bọn ta đến cánh cửa vàng thứ hai. Sau đó, đường cống mở ra một không gian rộng lớn hơn, nơi các dòng nước giao nhau. Một phần của chúng

chuyển hướng về phía bọn ta. Lực nước chảy làm ta khó đứng vững.

Leo chỉ vào cái cổng vàng "Nó hoạt động dựa trên khóa đồng hồ nước" cậu nói chỉ đủ to để nghe. "Tôi nghĩ tôi có thể mở nó một cách nhẹ nhàng. Nhưng hãy canh chừng cho tôi,.. tôi không biết... rấn không lờ".

"Bọn ta tin người Valdez" ta không biết khóa đồng hồ nước là gì nhưng ta đã thỏa thuận với Hepheastus nên lạc quan và lịch sự. Nếu không người thợ sẽ cảm thấy bị xúc phạm và không làm đồ chơi lấp lánh cho ta nữa.

Trong phút chốc, Leo đã mở cửa, không còi báo động nào vang lên, không có mìn nổ nổ vào mặt bọn ta. Hiện lên trước mắt bọn ta là phòng ngai mà ta đã thấy trong cảnh mộng. May là, bọn ta đang ở sâu trong một rãnh nước dọc hai bên cửa phòng, vì vậy ta nghi ngờ sẽ không ai nhìn thấy bọn ta dễ dàng. Dọc theo bức tường sau lưng ta, video của Commodus phát đi phát lại.

Bọn ta tiến về phía đối diện con kênh.

Nếu người đã từng cố gắng đi bộ trong dòng nước chảy siết, người biết nó khó thế nào rồi đấy. và, nếu người đã thử rồi, có lẽ ta sẽ hỏi tại sao? Nó hoàn toàn kiệt sức. Với mỗi bước chân, ta chỉ sợ dòng chảy cuốn trôi ta và đẩy ta vào trong lòng Indianapolis, nhưng bằng cách nào đó, bọn ta đã đi được một đoạn xa. Ta nhìn nhanh qua mép kênh và lập tức hối hận vì đã làm điều đó. Commodus ở ngay đó. Tạ ơn chúa, bọn ta vừa đi ngang qua sau ngai vàng của hắn, vì vậy cả hắn và mấy tên lính gác Germani đều không thấy ta. Tên Cornhusker ta ghét nhất, Lityerses quỳ trước hoàng đế, đối diện phía bọn ta, nhưng đầu hắn cúi xuống. ta lùi lại về phía mép nước

trước khi hắn kịp trông thấy ta. Ta ra hiệu về phía những người bạn. Im lặng. Khẩn cấp. Chúng ta có thể sẽ chết, hoặc thứ gì đó giống như thế. Bọn họ có vẻ nhận được tin nhắn. Rùng mình khở sở và nép sát vào tường để lắng nghe cuộc trò chuyện phía trên bọn ta.

"... một phần kế hoạch thừa ngài" Lityerses đang nói "Chúng tôi đã biết Trạm Nghỉ ở đâu"

Commodus cầu nhàu "Phai phải, Trạm liên hợp cũ. Nhưng Cleander đã tìm kiếm ở địa điểm đó nhiều lần nhưng không tìm được gì"

"Trạm nghỉ ở đó" lityerses nhấn mạnh "Những thiết bị theo dõi gắn trên những con Griffin hoạt động rất tốt. Trạm nghỉ có thể được bảo vệ bởi một loại ma thuật nào đó, nhưng chúng không thể chống lại một hạm đội xe ủi Blemmyae"

Trái tim ta nhảy lên khỏi mặt nước, nằm đâu đó giữa hai tai. Ta không dám nhìn bạn bè mình. Ta đã thất bại lần nữa. Ta đã vô tình phản bội nơi trú ẩn an toàn của bọn ta.

Commodus thở dài "Được thôi, nhưng ta muốn Apollo bị bắt và mang về đây bằng những sợi xích! Lễ đặt tên là vào ngày mai. Buổi trình diễn của chúng ta sẽ, như là, ngay bây giờ. Vậy bao giờ người có thể san bằng Trạm Nghỉ?"

Lityerses ngập ngừng "Chúng tôi cần do thám các tuyến phòng thủ. Và tập hợp lực lượng. Hai ngày?"

"HAI NGÀY? Ta không bắt người đào xuyên dãy Alps! TA muốn ngay bây giờ"

"Ngày mai, là muộn nhất thưa ngài" Lityerses nói "Chắc chắn là ngày mai"

"Ta tự hỏi về người, con trai Midas. Nếu người không hoàn thành.."

Một tiếng còi báo động điện tử vang lên khắp căn phòng. Trong phút chốc, ta nghĩ bọn ta đã bị phát hiện. Ta có thể hoặc không làm trống bàng quang ngay trong nước đấy chứ (đừng nói với Leo, cậu ta đang ở hạ lưu).

Phía bên kia căn phòng, một giọng nói vang lên bằng tiếng Latin "Có đột nhập ở cổng trước!"

Lityerses gầm lên "Để tôi lo việc này thưa ngài, đừng lo. Lính canh, đi với ta!"

Những bước chân nặng nề mất dần về phía xa.

Ta liếc nhìn Leo và Meg, họ dường như đều đưa ra một câu hỏi trong im lặng: Cái quái gì thế?

Ta không ra lệnh cho vụ xâm nhập ở cửa trước, thậm chí không hề kích hoạt cái vòng chân sắt. Liệu có ai ngu ngốc đến mức tấn công trực diện vào cung điện lòng đất này chứ? Nhưng Britomartis đã hứa sẽ nhờ nhóm thợ săn của Atermis, ta nghi ngờ có phải đây là chiến thuật nghi binh đánh lạc hướng lực lượng an ninh của Commodus khỏi sự hiện diện của bọn ta không. Chúng ta may mắn thế à? Chắc là không đâu. Khả năng cao, một số nhân viên tiếp thị tạp chí đã tới gõ cửa cung điện hoàng đế và bị tiếp đãi một cách đầy hận thù.

Ta mạo hiểm nhìn qua con kênh, Commodus giờ chỉ có một mình cùng một tên lính canh. Có lẽ ta có thể 3 đấu 2 với chúng? Trừ việc bọn ta đang bị hạ thân nhiệt, Meg có thể đang gãy một số xương sườn, còn sức mạnh của ta chẳng thể nào lường trước được. Hai đội đối đầu, với một tên man rợ được đào tạo bài bản và một hoàng đế thần thánh với sức mạnh danh bất hư truyền. Ta quyết định đứng lại.

Commodus liếc nhìn vệ sĩ của mình "Alaris"

"Chúa tể"

"Thời khắc của người sắp đến rồi. Ta đã mất kiên nhẫn với tên đội trưởng này. Lityerses đã làm việc này bao lâu rồi?"

"Khoảng một ngày thưa ngài"

"Cứ như là mãi mãi rồi ấy!" Commodus đấm mạnh vào tay ghế "Ngay sau khi hắn đối phó với bọn đột nhập, ta muốn người giết hắn"

"Vâng thưa ngài"

"Ta muốn quét sạch Trạm Nghỉ vào sáng mai. Người có thể làm điều đó chứ?"

"Đương nhiên thưa ngài"

"Tốt! Ta sẽ thực hiện lễ đặt tên ngay sau đó tại đấu trường"

"Sân vận động thưa chúa tể của tôi"

"Có gì khác nhau chứ! Còn cái Hang Tiên tri? Nó an toàn chứ?"

Mồ dònđ điện mạnh mẽ chạy dọc sống lưng ta, làm ta nghi ngờ liệu có phải Commodus thả lươn điện trong kênh nước.

"Tôi đã làm theo ý muốn của ngài thưa ngài" Alaric nói "Con quái vật đang ở trong đó. Mọi lối vào được canh gác kỹ càng. Không ai có thể xâm nhập"

"Tuyệt" Commodus nhảy trên hai chân "Nào, giờ đi chuẩn bị lễ phục cho màn trình diễn của ta chứ. Ta không thể chờ ngày ta tái tạo lại thành phố theo như tưởng tượng của ta!"

Ta chờ đến khi tiếng bước chân của họ biến mất. Ta lén nhìn, không còn ai trong căn phòng cả.

"Bây giờ!" ta nói.

Bọn ta leo khỏi con kênh, nhỏ giọt và run rẩy trước ngai vàng. Ta vẫn có thể cảm nhận được mùi dầu thơm ưa thích của Commodus, một hỗn hợp giữa thảo quả và quế.

Meg đi lui tới để sưởi ấm, hai thanh kiếm phát sáng trong tay cô. "Sáng ngày mai, chúng ta phải cảnh báo cho Jo và Emmie"

"Phải" Leo đồng ý "Nhưng chúng ta phải bám lấy kế hoạch. Phải tìm và giải thoát những người bị bắt, cả cái Ngai gì đó nữa"

"Ngai Ký ức" ta nhắc.

"Phải, sau đó chúng ta sẽ thông báo cho Jo và Emmie"

"Có thể không giúp được gì đâu" Ta băn khoăn "Ta đã từng thấy cách commodus tái tạo một thành phố. Sẽ rất hỗn loạn, lừa, tàn sát

hàng loạt, rất rất nhiều ảnh Commodus ở khắp mọi nơi. Cộng thêm đội quân Blemmyae xe ủi..."

"Apollo" Leo ra hiệu hết thời gian "Chúng ta sẽ sử dụng giải pháp Valdez"

Meg cau mày "Giải pháp Valdez là gì?"

"Đừng nghĩ nhiều quá" Leo nói "Nó chỉ làm mọi người chán nản. Thực ra, chỉ cần cố gắng đừng nghĩ gì hết"

Meg xem xét, rồi chợt nhận ra mình đang suy nghĩ và trông có vẻ bối rối: "Được"

Leo toe toét "Thấy chưa. Dễ mà. Giờ hãy đi thổi tung vài thứ nào".

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 23

CHƯƠNG 23

Thật ngạc nhiên! Cái tên!

Sssssarah với 5 chữ s

Vẫn có 2 âm tiết

BAN ĐẦU, giải pháp Valdez khá ổn.

Bọn ta không tìm thấy thứ gì dễ có thể nổ tung, nhưng bọn ta cũng không phải suy nghĩ quá nhiều đến bất cứ thứ gì. Đó cũng bởi vì bọn ta đã đi theo cả giải pháp McCaffrey nữa, bao gồm hạt chia.

Đối mặt với lựa chọn hành lang nào sẽ dẫn tới phòng ngai, Meg lôi ra một túi hạt ướt đẫm từ đôi giày cao cổ đồ của cô (Ta không hỏi tại sao cô lại giữ hạt trong giày mình). Cô khiến những hạt chia này mềm trong lòng bàn tay, và một rừng những thân cây xanh nhỏ đâm thẳng lên ở hành lang bên tay trái.

"Lời đó" Meg tuyên bố

"Sức mạnh tuyệt vời" Leo nói "Khi chúng ta ra khỏi đây, anh sẽ đúc cho em một cái mặt nạ và áo choàng. Chúng ta sẽ gọi em là Cô gái Chia"

Ta mong rằng cậu ta chỉ đang đùa. Meg, tuy vậy, trông rất hào hứng.

Những mầm cây từ hạt chia dẫn bọn ta về phía 1 hành lang rồi tiếp một cái khác. Đối với một hang ổ ở dưới lòng đất trong hệ thống cống rãnh của Indiana, cung điện này quả thật sang trọng. Những sàn nhà bằng đá phiến gỗ rắn chắc, tường ghi xám đá được trang trí với thảm thêu xen kẽ nhau và những chiếc ti vi đang chiếu - bạn thử đoán xem - những video về Commodus. Đa phần những cánh cửa gỗ gụ được đánh dấu bằng những chiếc đĩa đồng chạm trổ : PHÒNG TẮM HƠI COMMODUS, PHÒNG KHÁCH COMMODUS 1-6, QUÁN ĂN CHO NHÂN VIÊN COMMODUS, và, phải, BÀN CẦU COMMODUS.

Bọn ta không thấy lính gác nào, không nhân viên, không khách khứa. Người duy nhất bọn ta chạm mặt là một cô hầu đi ra từ DOANH TRẠI LÍNH GÁC HOÀNG ĐẾ COMMODUS với một giỏ quần áo bẩn.

Khi cô nhìn thấy bọn ta, đôi mắt mở lớn trong kính hãi (Có lẽ bởi trông bọn ta bẩn và chán nản hơn cả những gì cô kéo ra khỏi túi thức ăn của bọn Germani). Trước khi cô ta có thể hét lên, ta quỳ trước cô và hát "You Don't See Me" của Josie and The Pussycats. Đôi mắt cô hầu trở nên mù mịt và thiếu tập trung. Cô sụt sịt đầy lưu luyến, quay trở lại khu doanh trại, và đóng cái cửa lại sau lưng.

Leo gật đầu "Tốt đó, Apollo"

"Nó không khó. Giai điệu đó rất tuyệt vời để gây ra chứng mất trí nhớ ngắn hạn"

Meg khịt khịt "Sẽ tốt hơn nếu đánh vào đầu cô ta"

"Ồ thôi nào" Ta phản đối "Em thích ta hát mà"

Tại cô trở nên đỡ ửng. Ta nhớ McCaffrey nhỏ đã khóc như thế nào khi ta dốc cạn cả tâm tư trái tim để hát trong hang ổ của bọn kiến khổng lồ ở Trại Con Lai. Ta cảm thấy tự hào với màn trình diễn của mình, nhưng ta nghĩ Meg không cảm thấy muốn hồi tưởng lại điều đó.

Cô đâm vào bụng ta "Đi nào"

"Ow"

Những mầm hạt chia dẫn bọn ta vào sâu hơn trong trại của hoàng đế. Sự tĩnh lặng dần đè nặng lên ta. Những con côn trùng tưởng tượng bò qua vai áo ta. Chắc chắn là người của Commodus đang bận giải quyết việc đột nhập bất ngờ ở cửa chính. Chúng rồi sẽ quay trở lại vị trí đứng của mình, có lẽ sẽ kiểm tra cả hệ thống camera an ninh để xem có thêm nhân vật nào không mời mà đến.

Cuối cùng, bọn ta rẽ ở 1 góc và chạm trán 1 con blemmyae đang trông chừng ở ngoài cánh cửa vòm kim loại. Tên lính mặc quần váy màu đen và đôi giày đen bóng loáng, nhưng anh ta không hề cố gắng để che đi khuôn mặt ngực của mình. Mái tóc ngang qua vai/da đầu bị cắt xén thành tóc húi cua kiểu quân đội. Dây kim loại của tai nghe an ninh luồn bên dưới nách đến túi quần anh ta. Anh ta không hề trang bị chút vũ khí nào, nhưng điều đó không khiến ta thoải mái hơn. Bàn tay bấp thịt kia có thể nghiền nát 1 con thuyền đập hoặc 1 Lester Papadopoulos.

Leo càu nhàu qua hơi thở "Không phải lại những tên này chứ" rồi cậu cố nở 1 nụ cười và sải bước về phía tên lính "Xin chào! Quả là một ngày tuyệt vời! Anh cảm thấy thế nào?"

Tên lính trông ngạc nhiên. Ta tưởng tượng chính cái thủ tục chào hỏi này sẽ báo động cho cấp trên của anh ta về bọn đột nhập, nhưng anh ta đã bị hỏi 1 câu hỏi. Sẽ thật thô lỗ nếu lờ nó đi.

"Tôi ổn" tên lính có vẻ không quyết định được nên nở một nụ cười thân thiện hay trừng mắt đáng sợ. Miệng anh ta co thắt lại, khiến anh ta như thể đang tập bài tập bụng "Tôi cho rằng anh không nên ở đây"

"Thật sao?" Leo tiếp tục bước đến "Cảm ơn!"

"Không có chi. Giờ mong anh hãy giơ tay lên"

"Như thế này hả?" Leo bùng lửa lên trong tay và ném vào mặt ngực của tên blemmyae

Tên lính bổ nhào, giãy giụa trong lửa, đập vào đôi mi dài không lồ như lá cọ đang cháy của mình. Anh ta lần mò đến cái nút bấm trên micro kết nối với tai nghe "Vị trí 12" anh ta rên rỉ "Tôi bị..."

2 thanh kiếm vàng của Meg cắt ngang người anh ta, biến anh ta thành 1 cái xác toàn bụi vàng cùng với một phần của chiếc tai nghe đang chảy.

Một giọng nói thánh thót từ cái loa nhỏ "Vị trí 12, xin nhắc lại"

Ta cầm lấy cái thiết bị. Ta không có ham muốn đeo thứ gì đã từng ở dưới nách 1 con blemmyae, nhưng ta đặt nó lên gần tai mình và nói vào cái mic "Báo động giả. Mọi thứ ở đây vẫn tuyệt zời (hunky-dorky). Cảm ơn."

"Không có chi" giọng nói trong cái loa "xin nhập mã hàng ngày"

"Tại sao, tất nhiên rồi! Đó là..."

Ta ném cái micro xuống và dẫm nát nó.

Meg nhìn chăm chăm ta "Tuyệt vời?"

"Nghe có vẻ như thứ mà blemmyae sẽ nói"

"Nó còn không được diễn đạt đúng nữa. Phải là tuyệt vời"

"Một cô gái nói thèn (goddy) đang sửa lỗi cho ngôn từ của ta kìa"

"Hai người" Leo nói "Hãy quan sát khi tôi giải quyết cái cửa này. Chắc hẳn phải có gì quan trọng trong đây."

Ta luôn trông chừng khi cậu bắt tay vào việc mở khóa cái cửa vòm. Meg, không tốt lắm trong việc quan sát các hướng, tản bộ lại lối bọn ta đã đi qua. Cô cúi xuống và bắt đầu nhặt những mầm hạt chia cô đã làm rơi khi biến ra những thanh kiếm.

"Meg" ta nói

"Sao?"

"Em đang làm gì thế?"

"Hạt chia"

"Ta có thể thấy, nhưng..." ta suýt nói, Chúng là chỉ những mầm cây.

Rồi ta nhớ 1 lần ta từng nói điều tương tự với Demeter. Nữ thần đã nguyên rủa ta khiến từng thớ vải ta đang mặc ngay lập tức nảy mầm và ra hoa. Không gì khó chịu bằng khi đồ lót cotton của bạn

biến thành những bông hoa cotton thật, với cuống, cựa, và hạt giống ngay chỗ ... Well, ta nghĩ bạn đã hiểu ý rồi đó.

Meg tập hợp lấy những mầm non cuối cùng. Với 1 thanh kiếm, cô làm nứt sàn nhà bằng đá phiến. Cô cẩn thận trồng những hạt chia đó trong vết nứt, rồi vắt kiệt chiếc váy ướt của mình để tưới nước cho chúng.

Ta xem, hào hứng, khi những đốm xanh trở nên dày hơn và sum suê, tạo nên vết nứt mới trên đá phiến. Ai biết được hạt chia có thể khỏe mạnh đến thế?

"Chúng sẽ không sống được lâu trong tay tôi" Meg đứng đó, biểu cảm ngang ngạnh "Mọi vật sống đều xứng đáng được phát triển"

Một phần của Lester, tên người thường trong ta thấy việc ủy mị này thật đáng ngưỡng mộ. Một phần của Apollo trong ta không chắc lắm. Qua hàng thế kỉ, ta đã gặp rất nhiều vật thể sống mà không có vẻ xứng đáng hay có thể phát triển được. Một số những vật thể sống đó đã bị chính tay ta giết...

Tuy vậy, ta nghi ngờ Meg đang nói gì đó về bản thân. Cô đã chịu đựng một tuổi thơ kinh khủng - cái chết của bố, rồi sự lạm dụng của Nero, người đã bóp méo trí óc khiến cô nhìn hấn ở cả người bố dượng tốt bụng và tên quái vật tồi tệ. Bất chấp điều đó, Meg đã sống sót. Ta tưởng tượng cô có thể đồng cảm với những mầm xanh nhỏ nhoi nhưng có gốc rễ mạnh mẽ một cách đáng ngạc nhiên.

"Phải" Leo nói. Cái khóa cổng vòm click 1 tiếng. Cánh cửa đẩy vào trong. Leo quay lại và cười tươi "Ai tuyệt vời nhất nào?"

"Ta?" ta hỏi, nhưng lòng ta nhanh chóng trùng xuống "Cậu không có ý bảo ta, đúng không?"

Leo phớt lờ ta và bước vào trong phòng.

Ta theo sau. Ngay lập tức, khoảnh khắc không thoải mái, đầy căng thẳng bủa vây lấy ta. Bên trong, một căn phòng tròn với vách ngăn bằng kính như phòng huấn luyện của hoàng đế ở sở thú. Nhưng ở đây, thay vì động vật, cái chuồng giam giữ rất nhiều người.

Ta đã quá hoảng sợ để có thể thờ.

Ở cái xà lim gần nhất bên tay trái, tùm tùm lại ở 1 góc, 2 cậu trai thanh thiếu niên gầy gò hốc hác đau đớn nhìn ta. Quần áo của họ rách nát tả tơi. Ở góc tường hang động xương đòn và xương sườn của họ thấp thoáng trong bóng tối.

Xà lim tiếp theo, một cô gái trong đồ ngủ trang màu xám đi tới đi lui như báo đốm. Mái tóc dài ngang vai của cô trắng xóa, mặc dù trông cô không thể nào quá 15 tuổi. Dựa vào năng lượng và sự tức giận của cô, ta đoán cô chỉ vừa mới bị bắt. Cô không có cung, nhưng ta chắc rằng cô là một Thợ săn của Artemis. Khi cô nhìn thấy ta, cô tiến tới cái kính. Cô đập bàn tay vào nó và hét lên giận dữ, nhưng giọng cô bị bóp nghẹt làm ta không thể nhận ra từ nào.

Ta đếm có khoảng 6 cái xà lim nữa, mỗi cái đều chứa người. Ở chính giữa phòng là cái cột trụ kim loại với móc và dây xích sắt - một nơi mà người nô lệ sẽ bị buộc chặt vào đó cho việc kiểm tra trước khi bị đem đi bán.

"Madre de los dioses (Thánh thần thiên địa)" Leo lẩm bẩm

Ta nghĩ rằng mũi tên của rừng Dodona lại đang run lên trong ống cung của ta. Rồi ta nhận ra đó chính là ta, run lên đầy giận dữ.

Ta đã luôn luôn coi thường chế độ chiếm hữu nô lệ. Một phần nào đó là bởi vì trước đây 2 lần Zeus đã biến ta thành người thường và bắt ta phải làm việc như nô lệ cho hoàng đế con người. Mô tả đậm chất thơ nhất mà ta có thể nói về trải nghiệm đó? Nó tẻ kinh khủng.

Kể cả trước khi điều đó xảy ra, đền thờ của ta ở Delphi đã tạo ra lối thoát đặc biệt cho những người nô lệ có thể tìm lại được tự do của mình. Với sự giúp đỡ của linh mục của ta, hàng ngàn người đã được giải phóng qua hình thức gọi là trao đổi bằng niềm tin, mà ta, thần Apollo, đã trở thành chủ nhân mới và thả tự do cho họ.

Lâu sau đó, một trong những hận thù lớn nhất của ta đối với người La Mã là họ đã biến hòn đảo Delos linh thiêng của ta thành một khu chợ buôn bán nô lệ lớn nhất vùng. Bạn có thể tin được sự trơ tráo như thế? Ta gửi một quân đội giận dữ dẫn đầu bởi vua Mithradates để sửa chữa lại tình hình, tàn sát 20 ngàn người La Mã. Nhưng ý ta là, thôi nào. Chúng đã tự tạo nên nghiệp.

Đủ đề nói thì: nhà tù của Commodus đã gọi nhắc ta nhớ về những gì ta ghét từ NHỮNG NGÀY XƯA CŨ CÒN TỐT ĐẸP.

Meg tiến tới cái xà lim giam giữ 2 cậu trai gầy gò. Với mũi kiếm, cô cắt một vòng tròn ở trên kính và đá vào nó. Phần bị rơi ra đó rơi choang xuống sàn nhà như đồng xu trong suốt khổng lồ.

2 cậu trai cố gắng để đứng nhưng không thành công. Meg nhảy vào trong cái xà lim để giúp họ.

"Phải rồi" Leo lẩm bẩm tán thành. Cậu lôi ra một cái búa từ thất lưng dụng cụ và đập nó vào cái xà lim của người thợ săn đang bị giam cầm. Cậu ra hiệu lùi lại, rồi đánh mạnh vào mặt kính. Cái búa nảy lên, suýt nữa làm văng cái mũi của Leo.

Người thợ săn đảo mắt.

"Được rồi, Anh bạn kính" Leo ném cái búa sang 1 bên "Người vẫn sẽ như thế ư? Xem đây"

Tay cậu rục rờ ngọn lửa trắng nóng. Cậu ấn ngón tay vào kính, khiến nó bắt đầu oằn xuống và nổi bọt. Trong vài giây, cậu đã làm chỗ kính tan chảy thành một cái lỗ gồ ghề ngang mặt.

Cô gái tóc bạc nói "Tốt. Bước sang một bên nào"

"Chờ chút. Tôi có thể tạo một lối thoát to hơn" Leo hứa

"Không cần" cô gái tóc bạc lùi lại, quăng mình qua cái lỗ, và duyên dáng lộn nhào ngay cạnh bọn ta, cầm lấy cái búa bị vứt đi của Leo khi cô đứng dậy.

"Thêm vũ khí" cô gái yêu cầu "Tôi cần thêm vũ khí"

Phải, ta nghĩ, chắc chắn là một thợ săn của Artemis.

Leo lấy ra một đống những dụng cụ cho cô gái cân nhắc "Ừm, tôi có 1 cái tua vít, 1 cái cưa kim loại và...tôi nghĩ đây là dao cắt phô mai."

Cô gái nhăn mũi "Cậu là ai, một thợ hàn à?"

"Thế thì tôi sẽ là Chúa tể của thợ hàn"

Cô gái cướp hết đồng dụng cụ "Tôi sẽ lấy tất cả" Cô quắc mắt nhìn ta "Thế còn cung tên của cậu?"

"Cô không thể có cung tên của ta" ta nói "Ta là Apollo"

Biểu cảm của cô thay đổi từ ngạc nhiên sang thấu hiểu và cuối cùng cố gắng để bình tĩnh. Ta đoán cảnh ngộ của Lester Papadopoulos được các Thợ săn biết hết rồi.

"Được rồi" cô gái nói "Những Thợ săn khác hẳn đang trên đường. Tôi là người gần với Indiana nhất. Tôi quyết định đi trinh thám trước. Rõ ràng là, nó không diễn ra tốt lắm."

"Thực tế" ta nói "đang có một vụ xâm nhập ở cửa chính vài phút trước. Ta nghĩ các bạn của cô đã đến"

Đôi mắt cô sầm lại "Vậy thì chúng ta phải đi thôi. Nhanh lên"

Meg giúp 2 người con trai gầy gò ra khỏi cái xà lim. Ở góc độ gần, trông họ còn thê thảm và yếu ớt hơn thế, điều đó khiến ta bực mình hơn.

"Những người tù nhân không bao giờ nên bị đối xử như thế này" ta càu nhàu

"Ồ, họ không phải không được đưa đồ ăn" cô gái tóc bạc nói, sự ngưỡng mộ bao trùm trong giọng nói "Họ đang trong thời kì chống trả lại bằng cách nhịn đói. Khá can đảm...cho 1 cặp cậu trai. Nhân tiện, tôi là Hunter Kowalski"

Ta nhíu mày "Một thợ săn (Hunter) tên là Hunter sao?"

"Phải, tôi đã nghe điều đó cả triệu lần rồi. Hãy giải thoát cho những người khác nào."

Ta không thấy dễ dàng gì trong việc gỡ những cánh cửa kính, nhưng với sự giúp đỡ của Meg và Leo, chúng ta bắt đầu chậm rãi thả tự do cho những người bị bắt. Đa số đều có vẻ là con người hoặc á thần (nó khá khó để phân biệt) nhưng có một con dracaena. Cô trông khá giống con người từ phần thắt lưng trở lên, còn ở nơi đáng nhẽ phải có bàn chân, đuôi rắn hiện ra lượn sóng.

"Cô ấy rất thân thiện" Hunter cam đoan với bọn ta "Chúng tôi đã chia sẻ cái xà lim này tối qua trước khi những tên lính tách bọn tôi ra. Tên cô ấy là Sssssarah, với 5 chữ s"

Thế là đủ tốt với ta rồi. Bọn ta thả cô ấy ra.

Cái xà lim tiếp theo giam giữ một chàng trai trẻ như một người đấu vật chuyên nghiệp. Anh chỉ mặc độc 1 cái khố đỏ trắng với chuỗi hạt quanh cổ, nhưng anh không có vẻ gì là ăn mặc xuề xòa. Giống như những vị thần thường được vẽ trần truồng bởi vì họ là những cá thể hoàn hảo, người tù này cũng không có lí do gì để che giấu đi cơ thể của mình. Với làn da đen bóng khỏe, đầu cạo trọc, cánh tay và ngực cơ bắp, trông anh như một chiến binh gỗ tếch được bước vào đời qua bàn tay của Hephaestus (Ta đã ghi chú lại để hỏi Hephaestus về dự án đó cho lần sau). Đôi mắt của anh, cũng có màu gỗ tếch nâu, sắc nhọn và đầy tức giận - đẹp theo cách chỉ có những điều nguy hiểm mới có thể xảy ra. Hình xăm trên vai phải là một biểu tượng ta không nhận ra được, một loại cưa hai lưỡi.

Leo bùng lửa lên trong tay để làm tan chảy lớp kính, nhưng dracaena Sssssarah rít lên.

"Không phải người đó" cô cảnh báo "Quá nguy hiểmmmmm"

Leo nhú mày "Này cô, chúng ta cần những người bạn nguy hiểm"

"Phảiiii, nhưng tên đó đánh nhau vì tiền. Hắn đượccccc thuê bởi tên hoàng đế. Hắn chiíiii ở đây bởi vì hắn đã làm gggggì đó khiến Commodussss cáu"

Ta quan sát tên Cao, Đen và Đẹp Trai này (Ta biết thế này điều này thật sáo rỗng, những anh ta có cả 3 cái đó). Ta không có ý định bỏ ai ở lại, đặc biệt là một người mặc một cái khố mà vẫn đẹp.

"Chúng ta sẽ thả cậu ra" Ta hét qua cái kính, không chắc anh ta nghe được bao nhiêu "Xin đừng giết bọn ta. Chúng ta là kẻ thù của Commodus, người đã ném cậu vào đây"

Biểu cảm của tên CĐ&ĐT không thay đổi: phần giận giữ, phần khinh bỉ, phần thờ ơ --- đúng kiểu Zeus nhìn mỗi buổi sáng trước khi uống rượu tiên được ngâm với café.

"Leo" ta nói "Làm đi"

Valdez làm tan chảy lớp kính. Tên CĐ&ĐT bước ra chậm rãi và tao nhã, như thể anh ta có tất cả thời gian trên cái thế giới này.

"Xin chào" ta nói "Ta là vị thần bất tử Apollo. Cậu là ai?"

Giọng của anh như sấm "Tôi là Jimmy."

"Một cái tên quý tộc" ta quyết định "Xứng đáng làm vua"

"Apollo" Meg gọi "Ra đây đi"

Cô đang nhìn vào cái xà lim cuối cùng. Đương nhiên sẽ có cái cuối cùng rồi.

Gập cong người trong góc, ngồi trên cái vali đồng quen thuộc, là một cô gái trẻ trong áo sweater len màu tím và quần jeans xanh lá. Ở trong lòng cô là một cái đĩa với thức ăn tù nhân lỏng bỏng nước, cô dùng nó để vẽ bằng tay lên tường. Chùm tóc nâu trông như thể cô đã tự cắt nó bằng kéo tỉa cành. Cô khá lớn so với tuổi - khoảng cỡ của Leo - nhưng khuôn mặt trẻ thơ của cô cho ta thấy rằng cô không thể nào quá 7 tuổi.

"Georgina" ta nói

Leo cau có "Tại sao em ấy lại ngồi trên Festus? Tại sao họ lại đặt nó vào cùng buồng với em ấy?"

Ta không có câu trả lời, nhưng ta ra hiệu cho Meg cắt lớp tường kính

"Để ta lên trước" ta nói

Ta bước qua "Georgie?"

Mắt cô gái như lảng trụ gãy nứt, xoáy tít với những ý nghĩ lung tung và những cơn ác mộng. Ta biết điều đó quá rõ. Qua hàng thế kỉ ta đã nhìn thấy nhiều tâm trí người thường bị vỡ nát dưới sức nặng của lời tiên tri.

"Apollo" cô cười khúc khích như thể bộ não cô có chỗ rò rỉ "Ngài và bóng tối. Một vài cái chết, một vài cái chết, một vài cái chết."

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 24

Chương 24

Khoa học có vẻ vui

Xịt đồng chất độc hóa học

Khắp mọi nơi, thật đấy

GEORGINA CHỘP CỔ TAY TA, truyền một luồng hơi lạnh khó chịu lên cánh tay ta ""Một chút chết chóc". Trong danh sách những thứ đáng sợ của ta, một bé gái bảy tuổi cười khúc khích về cái chết đã đứng trên cùng, theo đó là loài bò sát và vũ khí biết nói. Ta nhớ bài thơ tiên tri năm câu đưa bọn ta về phương tây đã cảnh báo ta sẽ bị buộc nuốt, cái chết và điên loạn. Rõ ràng, Georgina đã bị như vậy trong Hang của Trophonius. Ta không muốn tiếp bước cô bé. Một điều nữa, ta không có khả năng vẽ tranh với bùn nhà tù.

"Được" ta nói nhẹ nhàng ""Chúng ta có thể nói nhiều hơn về cái chết khi ta đưa em về nhà, Josephine và Emmie bảo ta tới cứu em"

"Nhà"Georgina nói từ đó như thể là một từ khó của tiếng nước ngoài.

Leo mất kiên nhẫn, cậu trèo vào phòng giam và chạy qua. "Này Georgie. Anh là Leo, vali đẹp đấy, anh xem được chứ"

Georgie nghiêng đầu "Quần áo của em"

"Ồ.. đúng" Leo phủi phủi thẻ tên thêu trên cái quần yếm mượn
"Xin lỗi vì nước thải bẩn và cháy khét, anh sẽ giặt sạch"

"Lửa nóng bỏng" Georgie nói "Anh, những thứ đó"

"Ừ.." Leo mỉm cười không chắc chắn "Phụ nữ thường bảo anh rất nóng bỏng và bùng cháy, nhưng đừng lo, anh sẽ không đốt cháy em hay gì đâu"

Ta đưa tay cho Georgie, "Nào, cô bé. Bọn ta sẽ đưa em về nhà"

Cô bé để bọn ta giúp, ngay khi cô đứng trên đôi chân của mình, Leo chạy đến cái vali đồng và bắt đầu luyện thuyên với nó.

"Ôi, anh bạn. Tao xin lỗi" cậu lảm bảm "Tao không nên rời xa máy. Tao sẽ đưa máy trở lại Trạm nghỉ và tu sửa thật tốt. Và máy sẽ có nước sốt Tabacos với dầu động cơ mà máy muốn. Chiếc vali không trả lời. Leo xoay sở để kích hoạt bánh xe và tay cầm để có thể kéo nó ra khỏi phòng giam. Georgina vẫn ngoan ngoãn cho đến khi nhìn thấy Meg. Bỗng nhiên cô có một sức mạnh đáng nể.

"Không" cô vùng khỏi tay ta và chạy ngược vào trong phòng giam. Ta cố trấn tĩnh, nhưng cô tiếp tục rú lên và nhìn chăm chăm vào Meg trong sợ hãi "NERO! NERO!"

Meg chuyển sang chế độ đông cứng trừ danh của cô, tắt hết tất cả cảm xúc, tắt hết ánh sáng từ đôi mắt.

Hunter Kowalski vội vàng giúp đỡ Georgina, "Này này này" Cô vuốt ve mái tóc lông chuột của cô bé "Không sao đâu, họ là bạn"

"Nero" Georgie hét lên lần nữa.

Hunter quay về phía Meg "Thế nghĩa là sao?"

Meg nhìn xuống "Tôi có thể rời đi"

"Chúng ta có thể rời đi" ta nhấn mạnh "Georgie, đây là Meg, cô ấy đã trốn khỏi Nero, đó là sự thật. Giờ cô ấy về phe chúng ta"

Ta quyết định không nói gì thêm, kể từ lần cô phản bội ta và làm ta suýt bị giết, ta quyết định không làm quá vấn đề.

Trong vòng tay Hunter, đôi mắt cô mở to và cơ thể run rẩy làm tôi nghĩ đến một con chim hoảng sợ đang nằm trong lòng bàn tay.

"Anh và chết chóc, và lửa" Bỗng nhiên cô cười khúc khích "Cái ghé, cái ghé"

"À, để sau đi" ta nguyên rủa "Cô bé đúng, chúng ta vẫn cần cái ghé"

Tall, Dark và Jimmy xuất hiện bên trái ta, một vẻ mặt lo lắng như đang đứng trước một cơn bão "Ghé là cái gì?"

"Ngai vàng" ta nói "Ma thuật, nó sẽ chữa cho cô bé"

Từ vẻ ngoài trống rỗng của các tù nhân, ta không nghĩ chúng có nhiều ý nghĩa lắm. Ta nhận ra mình không thể yêu cầu toàn bộ nhóm đi qua cung điện để tìm kiếm một món đồ nội thất. Đặc biệt là những cậu bé bị bỏ đói hoặc Dracaena (những kẻ không có chân, không có khả năng giẫm đạp). Georgie cũng không thể đi cùng với Meg - không phải cùng những tiếng la hét.

"Chúng ta phải chia ra" ta quyết định "Leo, người biết đường trở về con kênh, hãy dẫn những người bạn mới đi cùng. Hy vọng những lính canh vẫn bị phân tâm. Ta và Meg sẽ tìm cái ngai vàng"

Leo liếc nhìn cái vali rỗng, rồi nhìn ta và Meg, rồi nhìn các tù nhân "Chỉ ngài và Meg?"

"Đi đi" Meg nói, tránh né ánh mắt của Georgie "Chúng tôi sẽ ổn"

"Chuyện gì sẽ xảy ra nếu những tên lính canh không còn phân tâm" Leo nói "Và chuyện gì xảy ra nếu chúng tôi phải đánh nhau với con rắn lần nữa?"

Jimmy gầm lên "Rắn?"

"Tôi đánhhh giá cao cách dùng từ của cậuuuu" Sssssahra nói

Leo thở dài "Tôi không có ý. well, ...Ừ thì. Có lẽ có thể thuyết phục con rắn cho chúng ta qua" cậu quay sang Jimmy "Hoặc là, kích thích thực sự của con rắn vừa đủ cho cậu làm thất lưng"

Sssssahra huýt lên phản đối.

Hunter Kowalski vòng tay xung quanh bảo vệ Georgie, "Chúng tôi sẽ giữ mọi người an toàn" cô hứa "Apollo, Meg, cảm ơn. Nếu hai người thấy tên hoàng đế, hãy gửi hắn đến Tartarus cho chúng tôi"

"Rất hân hạnh" ta nói. Trên hành lang, chuông báo động bắt đầu reo. Leo dẫn những người bạn trở về con đường mà chúng ta đã vào. Hunter giữ Georgie, Jimmy và Sssssahra đỡ những anh chàng tuyệt thực.

Khi mọi người khuất vào trong góc, Meg bước đến cây chia nhỏ của cô. Cô nhắm mắt tập trung. Nhanh hơn khi người kịp nói ch..ch..chia, mảnh xanh lan rộng nhanh chóng như một dải băng xanh chuyển động. Dây leo lan rộng bò khắp các bức tường, đan xen từ trần đến sàn cho đến khi lối đi biến thành một bức màn thực vật không thể vượt qua.

"Ấn tượng đấy", ta nói, mặc dù ta nghĩ. Ồ, chúng ta sẽ không thể thoát ra bằng đường này nữa.

Meg gật đầu "Nó sẽ làm chậm bước kẻ thù đuổi theo bạn ta. Đi nào. Chiếc ghế ở phía dưới"

"Sao em biết?"

Thay vì trả lời, cô lao đi. Vì cô sở hữu một sức mạnh tuyệt vời. Ta quyết định đi theo cô.

Chuông báo động tiếp tục reo. Tiếng ồn đập vào tai ta như những xiên que nóng. Đèn đỏ quét qua hành lang, biến lưới kiếng của Meg thành màu máu. Bọn ta thò đầu vào BẢO TÀNG NGHỆ THUẬT TRỘM CẤP COMMODUS, CAFE HOÀNG GIA COMMODUS, BỆNH XÁ COMMODUS, không nhìn thấy ai và cũng không có ngai vàng ma thuật. Cuuoois cùng Meg dừng lại ở một cánh cửa, ít nhất ta nghĩ nó là cửa. Không có tay cầm cứng như bản lề có thể nhìn thấy. Chỉ là một hình chữ nhật được dán lên tường.

"Nó ở đây"

"Sao em có thể chắc?"

Cô trao cho ta một ánh nhìn nya nya nya.. kiêu biểu cảm mà mẹ người thường dùng để cảnh báo: Ồ, nếu người làm khuôn mặt đó,

nó không tốt đâu.(ta luôn coi trọng lời cảnh cáo này, những bà mẹ thần thánh luôn có thể làm như vậy).

"Nó giống những cái cây"

Ta chớp mắt "Ý em là cách em dẫn chúng ta tới rừng thiêng Dodona à?"

"Phải"

"Em có thể thể cảm nhận Ngai vàng của Mnemosyne vì nó được làm từ gỗ ma thuật?"

"Không biết, tôi đoán thôi"

"Nó có vẻ khó tin, ngay cả với một đứa con hùng mạnh của Demeter. Ta không hề biết cách mà ngai vàng Mnemosyne được tạo ra. Chắc hẳn nó được tạo ra từ một loại gỗ đặc biệt từ khu rừng thiêng. Các vị thần thích những thứ như vậy. Vậy, nếu Meg có thể cảm nhận được chiếc ghế. Ta nghĩ liệu cô ấy có thể tìm cho ta một cái bàn ăn tối đặc biệt khi ta trở lại Olympus? Ta thật sự cần một cái có lối đóng mở tiện dụng cho chín Nàng thơ trong lễ Tạ ơn. Meg cố cắt cánh cửa bằng cách mà cô đã làm với cánh cửa kính ở nhà tù. Kiếm của cô thậm chí không làm tổn hại đến mặt thép. Cô cố chèn kiếm vào khe cửa, nhưng không may mắn. Cô quay sang ta "Mở nó ra"

"Ta" ta không chắc liệu có phải cô gọi ta do ta là vị thần nô lệ duy nhất của cô "Ta không phải Hermes, cũng không phải Leo Valdez!"

"Thử đi"

Như một mệnh lệnh, ta thử mọi cách để mở cánh cửa. Ta đẩy nó, đá nó, ta nhét tay vào khe cửa để mở nó ra. Ta dang rộng tay và hét lên nhưengx câu chú thông thường: MELLON! SHAZAM! VỪNG ƠI MỞ RA! không cái nào có tác dụng. Cuối cùng ta dùng con át chủ bài vào cái lỗ hổng trên tường. Ta hát: Love is an open door! trong lời nhạc của Frozen. Và nó cũng thất bại.

"Không thể nào" ta khóc "Cánh cửa không biết cảm thụ âm nhạc"

"Hãy trở nên thần thánh hơn" Meg khuyên

Nếu ta có thể thần thánh hơn, ta muốn hét lên, ta sẽ không ở đây! Ta liệt kê một danh sách những thứ ta từng là thần: Bắn cung, thơ ca, tán tỉnh, mặt trời, y học, tiên tri, tán tỉnh. Không gì trong số chúng có thể mở một cánh cửa sắt theo nghĩa đen.

Chờ đã! Ta nghĩ về những thứ ta đã nhìn thấy trong căn phòng cuối cùng, "Dụng cụ y tế"

"Anh sẽ chữa cho cánh cửa à?"

"Không hẳn Đi theo ta"

Trong bệnh xá, ta lục lọi trong khắp các hộp dụng cụ. đồ đầy hộp carton những vật tư y tế hữu ích: băng cá nhân, ống tiêm, dao mổ, amoniac, baking soda. Và cuối cùng.. "À há" trong hân hoan, ta cầm một cái lọ có nhãn H₂SO₄, "Dầu hóa học"

Meg nhích ra "Đó là gì thế"

"Em sẽ thấy" ta lấy một số dụng cụ bảo hộ an toàn: găng tay, mắt kính, mặt nạ bảo hộ... những thứ mà ta chẳng bận tâm khi là thần.
"Đi nào cô bé Chia"

"Sẽ ổn hơn nếu Leo nói điều đó". Cô phàn nàn, nhưng cô theo ta ra ngoài. Trở lại cánh cửa thép, ta lên đồ. Ta sẵn sàng hai ống tiêm, một là chất hóa học, một là nước. "Meg, lùi lại"

"Tôi,.. được" cô bịt mũi khi mùi hôi thối từ chất hóa học phun lên cánh cửa. Những vệt khói cuộn xoắn lên từ chỗ tiếp xúc. "Thứ đó là gì vậy"

"Từ thời trung cổ" ta nói "Bọn ta dùng dầu hóa học cho một số đặc tính chữa bệnh của nó, vì vậy Commodus sẽ có một ít trong bệnh xá, giờ chúng ta gọi nó là axit sulfuric."

Meg nao núng "Nó có nguy hiểm không?"

"Rất nguy hiểm"

"Và anh dùng nó chữa bệnh?"

"Đó là thời trung cổ. Lúc đó bọn ta thật điên rồ"

Ta giơ ống tiêm thứ hai lên, ống tiêm toàn nước. "Meg, những gì ta đang làm. Đừng bao giờ thử một mình". Thật ngớ ngẩn khi đưa ra lời khuyên như vậy với một cô bé hay chiến đấu với quái vật bằng kiếm vàng. Nhưng ta đã hứa với anh chàng khoa học Bill Nye là tất cả các thí nghiệm phải thực hiện trong phòng an toàn.

"Chuyện gì sẽ xảy ra?" cô hỏi

Ta lùi lại và phun nước lên, axit rít lên và phun ra mạnh hơn cả Rắn Carthaginian. Để tăng tốc quá trình, ta hát một bài hát về nhiệt và ăn mòn. Ta đã chọn Frank Ocean, sức mạnh tâm hồn của anh ta có thể đốt cháy cả những thứ cứng nhất. Cánh cửa ọp ẹp run rẩy,

cuối cùng, nó cũng ngã vào trong, để lại một vầng khói bốc xung quanh bản lề.

"Whao"

Có lẽ đó là lời khen nồng nhiệt nhất mà cô đã dành cho ta. Ta chỉ vào hộp carton gần chân cô bé. "Đưa ta một ít baking soda được chứ?"

Ta rắc bột lên để trung hòa axit, ta không thể cười giả dối vì sự chân thật của ta. Ta hy vọng Athena đã thấy. TRÍ KHÔN, CUNG À... và ta đã làm nó phong cách hơn Mắt Xám Cũ Xi.

Ta cúi đầu chào Meg với sự vinh hạnh "Tới cô, Cô gái Chia"

"Anh thật sự đã làm một điều tốt" cô nói.

"Chỉ cần bước vào khoảnh khắc của ta"

Bên trong, bọn ta nhìn thấy một khoảng không 20 mét vuông chỉ chứa một vật phẩm, ngai vàng Mnemosyne, hầu như không xứng đáng với tên gọi Ngai vàng. Đó là một cái ghế dựa thẳng bằng gỗ bạch dương trắng, không trang trí gì ngoài hình chạm khắc một ngọn núi trên lưng ghế. Ugh! Mnemosyne, cho ta một cái ngai bằng vàng và nạm những viên hồng ngọc rực lửa. Thánh thần ơi! không phải vị thần nào cũng biết cách phô trương.

Tuy nhiên, cái ghế đơn giản làm ta lo lắng. Ta đã từng thấy nhiều thứ có sức mạnh đáng sợ và nguy hiểm với vẻ ngoài không mấy ấn tượng. Tia chớp của Zeus, sẽ chẳng ai thấy được mối đe dọa cho đến khi cha ta vung nó. Đinh ba của Poseidon? Cho xin, hấn ta không bao giờ tạo rong rêu và và tảo biển từ thứ đó. Chiếc váy cưới của Helen thành Troy mặc khi cưới Menelaus? Chúa ơi, nó thật tẻ

nhật. Ta bảo cô ta "Cô gái, cô hẳn đang đùa ta. Cái viên cổ áo chẳng giúp ích gì đâu". Nhưng cô ta mặc vào và, wow.

"Hình chạm khắc núi là gì thế?" Meg khuấy động ta "Olympus?"

"Thực ra là không. Ta nghĩ đó là ngọn Pierus, nơi nữ thần Mnemosyne sinh ra 9 nàng thơ"

Meg nhăn mặt "9 người cùng một lúc? Nghe có vẻ đau"

TA chưa từng nghĩ về điều đó. Vì Mnemosyne là nữ thần ký ức, từng chi tiết của cuộc sống bất tử đều khắc sâu trong não cô. Nghe thật lạ khi cô ta muốn nhắc nhớ về việc làm và trải nghiệm của mình bằng cách khắc chúng lên ngai.

"Dù sao đi nữa" ta nói "Chúng ta đã ở đây quá lâu. Chúng ta cần mang cái ghế đi ngay"

Ta dùng cuộn băng y tế của mình làm một cái dây đeo, biến cái ghế thành một chiếc balo tạm thời.

Ai bảo Leo là người hữu dụng nhất nhóm chứ?

"Meg" ta nói "Trong khi ta làm, hãy đổ đầy những ống tiêm bằng amoniac nhé"

"Tại sao?"

"Phòng khi khẩn cấp. Làm ta cười"

Băng y tế là một thứ tuyệt vời, lúc sau, cả ta và Meg đều có cho mình một ống amoniac, và ta có một cái ghế trên lưng. Cái ngai vàng là một cái ghế rất nhẹ, vì nó gõ quanh cái ukulele, cung và cơ thể run rẩy của ta. Ta treo vài dụng cụ giải phẫu vào dây cung của

mình, chỉ để cho vui. Bây giờ, tất cả những gì ta cần là một cái trống bass và vài cái gậy tung hứng, lúc đó sẽ có một show du lịch một người. Ta ngộp ngừng trong hành lang. Theo một hướng, hành lang mở rộng ra trước một khu câu cá. Chuông báo đã ngừng reo, nhưng từ phía đó phát ra một tiếng gầm như sóng biển hoặc là một đám đông phấn khích. Ánh đèn lập lòe màu sắc chiếu khắp các bức tường, chỉ cần nhìn về phía đó cũng khiến ta lo lắng. Lựa chọn duy nhất của bọn ta là quay lại bức tường Tường nhớ Cây chia của Meg McCaffrey.

"Lối ra nhanh nhất" ta nói "Có lẽ ta phải quay lại đường cũ"

Meg đứng say mê, tai cô hướng về phía tiếng gầm xa xa. "Có thứ gì đó ở kia. Chúng ta cần kiểm tra"

"Làm ơn, đừng" ta cầu xin "Chúng ta đã giải cứu các tù nhân, Chúng ta tìm ra Festus, tìm được mảnh đáng yêu của cái ghế. Quá đủ cho một ngày với một anh hùng"

Meg thẳng thừng "Thứ gì đó rất quan trọng", cô quả quyết.

Ta sốc lại cái ghế ma thuật và chạy theo sau cô khi cô vòng qua các góc và tiến thẳng vào một vùng sáng rộng lớn.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 25

CHƯƠNG 25

Chim lớn thật độc ác

Tán công bằng đôi chân sắc

Ta chết và đau thật sự

TA KHÔNG CÒN XA LẠ GÌ với buổi ca nhạc tầm cỡ sân vận động.

Từ thời cổ đại, ta đã tham gia hàng tá buổi biểu diễn cháy vé ở nhà hát vòng ở Ephesus. Các cô gái trẻ điên cuồng nhảy múa. Những chàng trai trẻ xúc động và ngất đi. Vào năm 1965, ta hát cùng ban nhạc the Beatles ở quảng trường Shea, mặc dù Paul không đồng ý cho việc bật micro của ta lên. Trong bản thu âm, bạn thậm chí không thể nghe thấy giọng của ta ở đoạn "Everybody's Tryin' to Be My Baby."

Tuy vậy, không trải nghiệm nào từ trước có thể giúp ta chuẩn bị cho đấu trường của tên hoàng đế.

Đèn pha làm lóa mắt ta khi chúng ta ra khỏi hành lang. Đám đông hò hét cổ vũ.

Khi mắt ta điều chỉnh lại được, ta nhìn thấy bọn ta đang đứng ở vị trí trung tâm của một sân vận động bóng đá chuyên nghiệp. Cả sân được sắp xếp theo kiểu cách khá kì cục. Xung quanh đường tròn là đường đua với 3 làn chạy. Ghim trên bãi cỏ nhân tạo, 1 tá những cột sắt cột chặt những con quái vật khác nhau bằng đồng dây xích. Ở chỗ khác, 3 con sư tử được gằm gừ và lẩn tránh những chiếc đèn pha rọi vào. Ở hàng thứ 3, một con voi trông buồn bã đu đưa, không nghi ngờ gì nó cảm thấy không vui như thế nào khi bị trang bị cho đồng áo giáp dây xích đầy gai nhọn và một cái mũ bảo hiểm quá cỡ của đội Colts.

Miễn cưỡng, ta đưa mắt lên khỏi vị trí đứng. Ở hàng ghế xanh biển, khu vực đông người duy nhất ở phía cuối ở bên trái, nhưng đám đông hẳn đang rất phấn khích. Bọn Germani đập cây giáo vào cái khiên của chúng. Những á thần trong Gia đình Hoàng đế của Commodus cười nhạo và hét lên sỉ nhục (điều mà ta sẽ không nhắc lại) về con người thần thánh của ta. Cynocephali - bộ tộc những người đầu sói - tru lên và xé nát đồng áo lưu niệm đội Colts bang Indiana của chúng. Hàng những con blemmyae vỗ tay lịch sự, trông khá bối rối với hành động thô lỗ của những người ngồi cùng. Và tất nhiên, toàn bộ một vị trí đứng được lấp đầy bởi những con nhân mã hoang dã.

Thật lòng, bạn không thể có một sự kiện thể thao hay một trận đấu máu ở đâu mà không có bọn chúng - bằng cách nào đó biết được đầy bí ẩn. Chúng thổi kèn vuvuzela, nghe như còi hơi, và giẫm đạp lên những người xung quanh, bắn tung tóe thức uống root beer (là một loại nước ngọt có ga nồng độ thấp làm từ rễ cây sassafras) khỏi những cái mũ có 2 cốc.

Ở chính giữa đám đông lấp lánh chỗ ngồi của tên hoàng đế, được trang trí bởi những băng rôn cờ tím và vàng đối lập kinh khủng với hình ảnh xanh biển và ghi thép của đội Colts. Bên sườn chỗ ngồi đó là sự kết hợp kinh khủng những tên Germani và tên lính đánh thuê người thường với súng trường bắn tỉa. Bọn lính đánh thuê sẽ nhìn được gì thông qua Màn Sương Mù, ta không đoán ra được, nhưng chúng chắc hẳn đã được huấn luyện đặc biệt để làm việc trong môi trường ma thuật. Chúng đứng vô cảm và cảnh giác, những ngón tay đặt ngang cò súng. Ta không nghi ngờ chúng sẽ giết bọn ta ngay khi có lệnh từ Commodus, và bọn ta sẽ chẳng có chút sức mạnh nào để ngăn chúng.

Commodus ngồi thẳng trên cái ngai của mình. Hắn mặc áo choàng trắng và tím với cái vương miện nguyệt quế bằng vàng, như một người sẽ trông chờ ở 1 tên hoàng đế, nhưng bên dưới lớp áo toga của hắn ta thoáng nhìn thấy một bộ đồ đua nâu vàng. Với bộ râu bờm xồm của hắn, Commodus trông giống một thủ lĩnh của Gallic (đế quốc Gallia - quốc gia ly khai từ thời La Mã) hơn là một người La Mã, mặc dù không người Gaul nào có thể có hàm răng trắng sáng như thế.

"Cuối cùng!" Giọng nói uy nghi của hắn nổi lên khắp sân vận động, được phóng đại bởi những cái loa khổng lồ treo phía trên sân "Chào mừng, Apollo!"

Khán giả cổ vũ và la hét. Ở hàng trên cùng, màn hình TV chiếu sáng pháo hoa và rục rờ dòng chữ CHÀO MỪNG, APOLLO! Ngay phía trên, dọc theo cái xà trên mái nhà bằng thép gấp nếp, những túi hoa giấy nổ tung, đổ ào một trận bão tuyết tím và vàng cuộn xoáy xung quanh băng rôn chiến thắng.

Ồ, thật mỉa mai làm sao! Đây chính xác là kiểu chào đón ta luôn mong muốn. Bây giờ ta chỉ muốn lẩn lại vào trong hành lang và biến mất. Nhưng, tất nhiên, cánh cửa chúng ta đi qua giờ đã biến mất, thay thế bằng bức tường than.

Ta cúi xuống kín đáo nhất có thể và ấn vào vết lõm ở cái còng sắt. Không có cái cánh nào nảy ra khỏi cái còng, nên ta đoán ta đã tìm ra đúng nút cho tín hiệu khẩn cấp. Với may mắn, nó có thể báo động cho Jo và Emmie hoàn cảnh và vị trí của bọn ta, mặc dù ta cũng không chắc làm thế nào họ có thể giúp. Ít nhất họ sẽ biết vị trí để đi nhặt xác bọn ta sau đó.

Meg trông có vẻ muốn rút lui, trườn xuống cánh cửa chớp sắt ngược lại với sự tấn công dữ dội của âm thanh và sự chú ý. Trong 1 khoảnh khắc ngắn ngủi tồi tệ, ta đã tự hỏi nếu cô lại phản bội ta 1 lần nữa - dẫn ta ngay tới nanh vuốt của Tam đầu chế.

Không. Ta từ chối tin vào điều đó. Và mặc dù... tại sao cô lại khẳng khẳng muốn đi vào hướng này?

Commodus đợi cho đến khi tiếng gào thét của đám đông lắng xuống. Những con đà điểu chiến căng lên trong đồng xích. Sự tử gằm gừ. Con voi lắc đầu như thể cố gắng loại bỏ cái mũ đội Colts kì cục.

"Meg" ta nói, cố gắng kiềm chế sự hoảng loạn "Tại sao em... Tại sao chúng ta..."

Biểu cảm của cô hoang mang như những á thần ở Trại Con Lai đã từng bị lôi kéo tới khu rừng của Dodona bởi giọng nói bí ẩn.

"Có điều gì đó" cô thì thầm "Có gì đó đang ở đây"

Đó là cách nói giảm nói tránh tòi tệ. Có rất nhiều thứ ở đây. Đa số đều muốn giết chết bọn ta.

Màn hình video tóe thêm pháo hoa, cùng với những lời nói vô nghĩa như PHÒNG THỦ! VÀ TẠO THÊM TIẾNG ĐỘNG ĐI! và quảng cáo về nước tăng lực. Mắt ta cảm giác như nó đang chảy máu.

Commodus cười tươi với ta "Ta cần phải đẩy nhanh tiến độ, người bạn cũ! Đây chỉ là phần mở đầu, nhưng vì người đã ở đây, ta đã góp nhặt thêm nhiều bất ngờ nữa. Chúng ta sẽ quay lại sân khấu cho buổi diễn ngày mai với đầy đủ khán giả, sau khi ta san bằng cái Trạm nghỉ xuống đất. Hãy cố sống sót trong hôm nay, nhưng người được phép chịu đựng càng nhiều càng tốt. Và Meg..." Cái tiếng tsk-tsk-tsk vọng đi vọng lại khắp sân vận động "Bố dượng của người đang rất thất vọng về người. Người sẽ biết ngay thôi ông ấy đã thất vọng thế nào."

Meg giương 1 thanh kiếm lên chỗ ngồi tên hoàng đế. Ta mong đợi cô sẽ trả miếng lại đầy khinh miệt như Người thật ngu ngốc, nhưng thanh kiếm có vẻ là toàn bộ lời nhẩn. Điều nay kéo lại 1 kí ức không yên về Commodus ở Colosseum, chém đầu vài con đà điểu ở chỗ ngồi của viện nguyên lão và chỉ :Người tiếp theo. Nhưng Meg không thể biết điều đó...phải vậy không?

Nụ cười của Commodus lấp lánh. Hắn cầm lên một tờ ghi chú "Vây, đây là lịch trình của buổi biểu diễn! Đầu tiên, các công dân của Indiana được diễu hành trong tầm ngắm của súng và sẽ được ngồi. Ta sẽ nói thêm vài lời nữa, cảm ơn họ đã đến, và giải thích tại sao bây giờ thành phố của họ được đặt tên là Commodiana."

Đám đông gào lên và dậm chân uỳnh uỳnh. 1 tiếng còi hơi rú lên.

"Phải, phải" Commodus vẫy tay với sự điên cuồng phấn khích của họ "Rồi ta sẽ gửi 1 đoàn quân blemmyae vào thành phố với rất nhiều chai sấm panh để phá hủy tất cả các tòa nhà. Bằng rôn của ta sẽ bay phát phối dọc tất cả các con phố. Bất cứ cái xác nào bọn ta tìm được từ cái Trạm nghỉ sẽ được treo lên lủng lẳng trên dây trên cái xà ngang đằng kia" hấn chỉ vào cái trần nhà cao nhất.. "và rồi phần vui sẽ được bắt đầu!"

Hấn ném tờ ghi chú vào không khí "Ta không thể nói hết với người ta đang hào hứng đến thế nào, Apollo! Người hiểu, tất cả những thứ này đã được định trước, đúng chứ? Linh hồn của Trophonius rất rõ ràng."

Cổ họng ta phát ra tiếng của một cái kèn vuvuzela "Người đã hỏi Oracle Hắc Ám?"

Ta không chắc giọng ta có thể vang xa đến đó, nhưng tên hoàng đế cười "Well, tất nhiên, người bạn yêu quý! Không phải chính ta. Ta có nhiều tay sai có thể làm những việc như thế. Nhưng Trophonius khá là rõ ràng: khi ta tiêu diệt được Trạm nghỉ và hiến tế người cho trò chơi này, chỉ có lúc đó ta mới có thể đặt lại tên cho thành phố này và kiểm soát phần Trung Tây mãi mãi như là một hoàng đế thần thánh!"

Hai cái đèn pha chiếu vào Commodus. Hấn cởi bỏ áo toga, lộ ra bộ đồ đua là một phần của con sư tử Nemean, đằng trước và ống tay được trang trí với những hình vẽ rất nhiều nhà tài trợ cùng hợp tác.

Đám đông ô a lên khi tên hoàng đế xoay 1 vòng, phô diễn bộ đồ của mình.

"Người thích chứ?" hắn hỏi "Ta đã nghiên cứu rất nhiều về thành phố mới này của mình! 2 người bạn hoàng đế của ta coi nơi này nhàm chán. Nhưng ta sẽ chứng minh rằng họ đã sai! Ta sẽ trình diễn cuộc đua đội Colt 500x2 dặm (Indy-500: là cuộc đua ô tô 500 dặm lớn nhất thế giới ở Indiana) tuyệt vời nhất từ trước đến nay!"

Cá nhân ta nghĩ cái tên đó của Commodus cần được hội ý nghiêm túc hơn, nhưng đám đông trở nên điên cuồng.

Mọi thứ dường như xảy ra cùng 1 lúc. Nhạc đồng quê âm ỉ từ cái loa : có vẻ là Jason Aldean, và vì bị bóp méo cùng tiếng vang, kể cả cái tai nhạy cảm của ta cũng không chắc lắm. Ở phía đối diện của đường đua, 1 bức tường mở ra. 3 con xe đua công thức 1 - đỏ, vàng và xanh biển, như bộ đồ chơi của trẻ con - âm âm tiến vào đường nhựa.

Xung quanh cái sân, dây xích rơi khỏi vòng cổ những con thú. Trong chỗ đứng, đám nhân mã hoang dã ném trái cây và thổi cái kèn vuvuzela của bọn chúng. Từ một nơi nào đó đằng sau chỗ ngồi của tên hoàng đế, súng thần công phát nổ, bắn ra hàng tá kiếm sĩ bay qua khung thành thẳng vào trong sân. Một số hạ cánh đầy điệu nghệ lăn 1 vòng rồi đứng dậy sẵn sàng chiến đấu. Một số khác đâm phải bãi cỏ nhân tạo như tờ giấy thổi bay bị vò nát được trang bị đầy đủ vũ trang và không bao giờ di chuyển nữa.

Chiếc xe đua rô ga và phóng hết tốc lực quanh đường đua, khiến Meg và ta phải lùi vào trong sân để tránh bị cán qua. Các kiếm sĩ và động vật bắt đầu đánh nhau loạn xạ, trận đánh phá hoại vô tổ chức không có vạch kẻ của những móng vuốt như trong phim Nashville.

Rồi sau đó, vì một lý do chẳng hợp lý chút nào, một bao tải khổng lồ mở ra bên dưới hệ thống màn hình video, phun ra hàng trăm quả bóng rổ ngay vào giữa sân.

Thậm chí ngay cả với tiêu chuẩn của Commodus, cảnh tượng này thật thô bỉ và chứa quá nhiều thứ, nhưng ta nghi ngờ ta không thể sống đủ lâu để viết lời nhận xét tồi tệ về nó. Adrenaline chạy dọc bộ máy trong ta như dòng điện 220 vôn. Meg hét lên và tấn công vào con đà điểu gần nhất. Bởi vì ta không có gì tốt hơn để làm, ta theo sát ngay sau cô, cái Ngai của Mnemosyne và 30 pound đồ đạc linh tinh khác đang nảy lên sau lưng ta.

6 con đà điểu đâm bổ xuống bọn ta. Nó nghe có vẻ không kinh hãi bằng Carthaginian Serpent hay là bức tượng đồng khổng lồ của nữ thần tự do, nhưng những con đà điểu này có thể chạy 40 dặm một giờ. Chúng tấn công bằng bộ răng kim loại đớp tới tấp, cái mũ bảo hộ đầy gai của chúng lướt từ bên này sang bên kia, đôi chân quần dây kẽm gai giẫm đạp lên bãi cỏ như rừng cây hồng giáng sinh chết chóc xấu xí.

Ta đặt tên lên cung, nhưng ngay cả nếu ta có được kĩ năng của Commodus, ta nghi ngờ ta không thể xử trảm được cả 6 con chim này trước khi chúng giết bọn ta. Ta không chắc Meg có thể đánh bại được quá nhiều như vậy với thanh kiếm ghê gớm của mình.

Ta âm thầm sáng tác một bài thơ haiku chết chóc ngay tại vị trí: Chim lớn thật độc ác/ Tấn công bằng đôi chân sắc/ Ta chết và thật đau.

Với vòng phòng thủ lúc này, ta không có nhiều thời gian để chỉnh sửa.

Thứ duy nhất đã cứu bọn ta? Những quả bóng rỏ từ cái máy. Một cái túi khác hẳn đã mở ra ngay phía trên bọn ta, hoặc có lẽ 1 đợt bóng nhỏ đã bị tắc vào trong cái lưới. 20 hoặc 30 quả rơi như mưa xuống xung quanh bọn ta, khiến những con đà điểu né tránh và quay đi. 1 con xấu số dẫm ngay vào quả bóng và ngã lộn ngược, đâm cả cái mỏ cứng xuống bãi cỏ. 2 người bạn vấp ngã vào người nó, tạo nên một vụ va chạm nguy hiểm toàn lông, chân, và dây kềm gai.

"Đi nào!" Meg hét lên với ta. Thay vì đánh lại mấy con chim, cô nắm lấy cổ một con và nhảy ngay lên lưng nó, bằng cách nào đó không chết. Cô tấn công trở lại, xoay kiếm vào bọn quái vật và kiếm sĩ.

Nửa ấn tượng, nhưng làm thế nào ta có thể theo cô bây giờ? Thêm nữa, cô vừa cho ta thêm một kế hoạch vô dụng của việc trốn sau lưng cô. Thật là một cô gái thiếu suy nghĩ.

Ta bắn mũi tên vào mối đe dọa gần nhất: 1 tên Cyclops tấn công ta và vẫy gọi đồng bọn. Nó đến từ đâu, ta không biết nữa, nhưng ta sẽ gửi nó về lại Tartarus nơi nó thuộc về.

Ta né một con ngựa thỏ ra lửa, đá một quả bóng rỏ vào bụng 1 tên kiếm sĩ, rồi lại tránh 1 con sư tử đang nhào vào 1 con đà điểu thơm ngon (nhân tiện, tất cả những thứ này, với một cái ghế buộc sau lưng ta.)

Meg nhắm con chim chết chóc vào chỗ ngồi của tên hoàng đế, cắt đứt tất cả những thứ gì cản đường cô. Ta đã hiểu kế hoạch: giết Commodus. Ta lão đảo sau cô một cách tốt nhất ta có thể, nhưng đầu ta rung lên vì tiếng nhạc đồng quê dội vào tai, tiếng cười nhạo

của đám đông, và tiếng rồ ga của động cơ công thức 1 lấy đà chạy vòng quanh đường đua.

Một đám chiến binh đầu sói nhảy về phía ta - quá nhiều, quá gần so với phạm vi mũi tên của ta. Ta xé toạc dây đeo súng toàn những ống tiêm thuốc của mình và phun amoniac vào khuôn mặt sói của chúng. Chúng hét lên, cào cấu vào mắt, và bắt đầu vỡ vụn thành bụi. Bất kì người canh giữ đỉnh Olympus có thể nói với bạn, ammoniac là một chất tẩy rất tuyệt vời cho bọn quái vật và những vết bẩn khác.

Ta đến được chỗ đứng yên bình nhất trên sân: chỗ con voi.

Nó không có vẻ hứng thú tấn công ai cả. Dựa vào kích cỡ và độ phòng thủ là cái áo giáp xích ghê gớm, không 1 chiến binh nào trông mong muốn tiếp cận nó. Hoặc có lẽ, nhìn thấy nó trong chiếc mũ bảo hiểm Colts, họ chỉ đơn giản không muốn gây rối với đội chủ nhà.

Có điều gì đó về nó thật buồn, thật chán nản, ta cảm thấy bị thu hút như linh hồn có quan hệ huyết thống.

Ta lôi ra cây đàn ukulele chiến đấu và gảy 1 bài hát thân thiện với voi: Southbound Pachyderm của Primus. Đoạn mở đầu nhạc thật ám ảnh và buồn - hoàn hảo cho ukulele solo.

"Voi ngoan" ta hát khi ta tiếp cận dần "Ta có thể cưới người được không?"

Đôi mắt nâu ướt của nó chớp nhìn ta. Cô thờ hất gắt gỏng như muốn nói, Sao cũng được, Apollo. Họ bắt tôi đeo cái mũ ngu ngốc này. Tôi không quan tâm nữa.

Một tên kiếm sĩ với cây đinh ba phá ngang bài hát của ta. Ta đâm anh ta vào mặt với cái ukulele chiến của mình. Rồi ta dùng chân trước của con voi để nhảy lên lưng nó. Ta chưa hề thực hành kỹ thuật này kể từ khi thần bảo Indra đưa ta đi một chuyến du lịch tới muện để tìm Vindaloo (cà ri Ấn Độ), nhưng ta đoán cưới một con voi là một trong những kỹ năng bạn sẽ không bao giờ quên.

Ta nhìn thấy Meg ở làn thứ 20, bỏ lại những tên kiếm sĩ rên rỉ và một chồng tro bụi của quái vật trên đường chạy khi cô cưới con đà điều thẳng tới tên hoàng đế.

Commodus vỗ tay vui vẻ "Tốt lắm, Meg! Ta rất vui được đánh nhau với ngươi, nhưng HÃY NGỪNG CÁI SUY NGHĨ ĐÓ ĐI!"

Âm nhạc đột ngột tắt ngấm. Những tên kiếm sĩ dừng cuộc chiến giữa chừng. Những chiếc xe đua chậm dần. Ngay cả con đà điều của Meg của cũng dừng lại và nhìn xung quanh như đang tự hỏi tại sao mọi thứ bỗng nhiên im lặng đến vậy.

Từ cái loa truyền đến một loạt trống kịch tính.

"Meg McCaffrey!" Commodus gầm lên với giọng nói của người tuyên bố trong game-show "Chúng ta có bất ngờ đặc biệt dành cho ngươi - ngay từ New York, một người mà ngươi biết! Ngươi có thể cứu anh ta trước khi anh ta rục cháy trong đồng lửa không?"

Đèn pha chiếu rọi ngang qua không gian tới một điểm phía trên vùng cấm địa của sân bóng, ngang với đỉnh của khung thành. Mùi vị xưa cũ của món vindaloo quay trở lại với ta, đốt cháy mọi ngả trong ruột ta. Giờ ta đã hiểu Meg cảm thấy điều gì trước đó - sự lờ mờ không rõ ràng của một thứ gì đó đã thu hút cô ngay vào cái sân vận động này. Bị treo lên cái xà bởi sợi xích dày, gầm gừ và quằn quại

trong cái kén dây, là bất ngờ đặc biệt của tên hoàng đế: người bạn đáng tin cậy của Meg, tinh linh Đào.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 26

CHƯƠNG 26

Ta lia cái mũ

Tới đầu chú voi tuyệt vời

Hãy là bạn thân, nhé?

Ta tra mũi tên vào cung và bắn vào cái dây xích.

Ở hầu hết các trường hợp, bản năng đầu tiên của ta là bắn. Thường thì nó luôn hiệu quả (Trừ khi bạn đếm số lần Hermes xuất hiện trong nhà tắm của ta mà không thêm gỗ cửa. Và, phải, ta luôn giữ cây cung trong tay khi ta ở trong nhà vệ sinh. Tại sao lại không chứ?)

Lần này, mũi tên của ta không diễn ra tốt đẹp. Đào vung vẩy và xoay vòng vòng, mũi tên của ta bay qua dây xích và đâm ngẫu nhiên vào một con blemmyae ở khán đài.

"Dừng lại!" Meg la lên "Anh có thể bắn phải Đào!"

Tên hoàng đế cười "Phải, điều đó sẽ thật xấu hổ khi nó sắp sửa bị nướng cháy tới chết!"

Commodus nhảy qua chỗ ngồi xuống đến đường đua. Meg nâng kiếm và sẵn sàng tấn công, nhưng những tên lính đánh thuê trên

khán đài đã lên nòng súng. Dù ta có đang đứng cách 50 yard - những tên bắn tỉa ấy đã giành được sự tôn trọng của ... well, ta. 1 đám chằm đở lơ lửng ngay ngực ta.

"Bây giờ, Meg" tên hoàng đế khiển trách, chỉ vào ta "Trò chơi của ta, luật của ta. Trừ khi người muốn mất đi 2 người bạn ngay trong buổi diễn tập."

Meg giờ 1 thanh kiếm lên, rồi cái còn lại, cân đo như thể đang lựa chọn. Cô đang ở quá xa để ta có thể nhìn rõ biểu cảm khuôn mặt, nhưng ta có thể cảm nhận được sự đau đớn tột cùng của cô. Đã bao nhiêu lần ta bị mắc kẹt trong thế tiến thoái lưỡng nan như thế này? Là ta đã phá hủy con ngựa thành Troy hay những người Hy Lạp? Là ta tán tỉnh Thọ sản của em gái ta và mạo hiểm việc có thể bị tát, hay tán tỉnh Britomartis và có nguy cơ bị nổ tung? Đó là kiểu lựa chọn định nghĩa chính bọn ta.

Khi Meg đang do dự, đám đông những người mặc áo toga rờ chiếc xe công thức 1 vào đường đua - một cỗ máy màu tím sáng với số 1 bằng vàng ngay mũi xe. Nhô lên từ mái là 1 cây giáo kim loại dài 20ft, trên đỉnh ngọn giáo là một miếng vải.

Suy nghĩ đầu tiên của ta: Tại sao Commodus lại cần một cây ăng ten to như thế? Rồi ta nhìn lại lần nữa tinh linh đang bị treo lủng lẳng kia. Trong ánh sáng đèn pha, Đào sáng lấp lánh như thể bị bôi thuốc mỡ. Chân nó, thường để trần, đang bị bọc trong lớp giấy nhám thô - như bề mặt để quẹt lửa của diêm.

Bụng ta quặn thắt lại. Cái ăng ten trên xe đua kia không phải là ăng ten. Nó là một que diêm khổng lồ, được đặt ngay ở độ cao thích hợp có thể quẹt vào chân Đào để tạo lửa.

"Một khi ta đã ở trong xe" Commodus tuyên bố "lính đánh thuê của ta sẽ không cản trở. Meg, người sẽ cố gắng ngăn chặn ta bằng mọi cách người muốn! Kế hoạch của ta là hoàn thành 1 vòng đua, thả sáng bạn người trong lửa, rồi quay vòng lại và đâm người và Apollo bằng chiếc xe này. Ta tin người ta gọi đó là vòng đua chiến thắng!"

Đám đông la hét hưởng ứng. Commodus nhảy vào trong xe. Đám đông của hắn chạy tán loạn, rồi chiếc xe tím lăn bánh để lại đám khói bụi mù.

Máu trong ta biến thành dầu oliu dưới áp suất lạnh, uể oải bơm máu qua tim ta. Sẽ mất bao lâu để chiếc xe đua đó có thể đi hết 1 vòng? Vài giây, thường là vậy. Ta nghi ngờ kính chắn gió của Commodus có tác dụng chống tên. Hắn sẽ không để ta có giải pháp dễ dàng như thế. Ta thậm chí không có thời gian cho 1 bài nhạc ngắn lịch sự bằng ukulele.

Trong lúc đó, Meg hướng con đà điểu tới phía dưới tinh linh đang xoay vòng. Cô đứng trên lưng con chim (không hề dễ) và rướn lên cao hết sức có thể, nhưng Đào ở quá xa phía trên cô.

"Biến thành trái cây đi!" Meg gào lên với nó "Biến mất!"

"Đào!" Đào rên rỉ, điều đó có nghĩa là: cô không nghĩ tôi sẽ làm vậy nếu tôi có thể sao? Ta đoán rằng sợi dây kia bằng ma thuật nào đó giới hạn sự biến đổi hình dạng của nó, giam nó trong dạng hiện tại, cũng như Zeus đã cướp đi con người thần thánh của ta đổi lại là cái cơ thể đáng thương của Lester Papadopoulos. Lần đầu tiên, ta cảm thấy có mối quan hệ thân thiết như họ hàng với đứa quỷ nhỏ quán tã này.

Commodus giờ đã đi được nửa chặng. Hắn đã có thể đi nhanh hơn, nhưng hắn khăng khăng đi chệch hướng và vẫy tay với camera. Những chiếc xe đua khác lùi lại để cho hắn vượt qua, khiến ta tự hỏi chúng có hiểu khái niệm đua xe là gì không.

Meg nhảy khỏi lưng con đà điểu. Cô nắm lấy cái xà ngang của khung thành và bắt đầu trèo, nhưng ta biết cô sẽ không có thời gian để giúp tinh linh.

Chiếc xe tím gần đến với vạch đích. Nếu Commodus đi nhanh hơn chỉ với 1 đường thẳng, mọi thứ hắn đã kết thúc rồi. Giá như ta có thể chặn đường hắn lại bằng thứ gì đó to và nặng.

Ồ, chờ đã, bộ não thiên tài của ta nghĩ, ta đang ngồi trên một con voi.

Khắc ngang vành chiếc mũ bảo hiểm đội Colts đồ sộ là cái tên LIVIA. Ta cho rằng đó là tên của con voi này.

Ta rướn lên trước "Livia, bạn ta, người có cảm thấy muốn dậm chân vào một hoàng đế không?"

Nó rống lên - biểu hiện đầu tiên của việc hào hứng. Ta biết voi rất thông minh, nhưng sự sẵn sàng của nó đã làm ta ngạc nhiên. Ta có cảm giác Commodus đã đối xử với nó thật tồi tệ. Giờ nó muốn giết hắn. Về điều này, ít nhất, chúng ta có điểm chung.

Livia tấn công thẳng vào đường đua, đẩy những con vật khác sang bên, quét thân mình để đập nát những tên đầu sỏ trên đường đi.

"Voi ngoan!" ta khóc "Voi tuyệt vời!"

Ngai kí ức đập bập bênh trên lưng ta. Ta đã dành hết các mũi tên (ngoại trừ cái mũi tên ngu ngốc biết nói) bắn vào những con đà điểu chiến, ngựa thỏ ra lửa, Cyclop, và người đầu sói. Rồi ta vò lấy cây đàn ukulele chiến đấu và chơi lệnh kèn cho TẤN CÔNG!

Livia lao xuống con đường chính, thẳng tới chiếc xe đua tím. Commodus đổi hướng ngay thẳng vào bọn ta, khuôn mặt cười tươi của hắn phản chiếu trên tất cả màn hình video xung quanh sân vận động. Hắn trông thích thú bởi viễn tưởng về vụ va chạm trực diện.

Ta, thì không hẳn. Commodus rất khó để giết. Con voi của ta và ta thì không, cũng như ta không chắc áo giáp bằng sợi xích của Livia có thể bảo vệ nó đến đâu. Ta đang mong rằng chúng ta có thể khiến Commodus ra khỏi đường đua, nhưng ta nên biết rằng hắn sẽ không bao giờ quay đầu lại trong một trò chơi con gà. Không có mũ bảo hiểm, mái tóc hắn bay phần phật tự do xung quanh, khiến vòng nguyệt quế vàng của hắn như thể đang bốc cháy.

Không có mũ bảo hiểm....

Ta lôi ra một cái dao mổ từ dây đeo súng. Rướn lên trước, ta cưa quai mũ bảo hiểm bầu dục dưới cằm của Livia. Nó đứt một cách dễ dàng. Tạ ơn thần thánh vì đồng đồ nhựa rẻ tiền!

"Livia" ta nói "Ném nó đi!"

Con voi tuyệt vời hiểu ý.

Vẫn tấn công với tốc độ tuyệt đối về phía trước, nó cuộn thân mình với tư thế tự vệ và liệng cái mũ bảo hiểm như 1 quý ông hất mũ của mình... nếu cái mũ đó được phép vút mạnh như đạn chết người.

Commodus đổi hướng. Cái mũ trắng khổng lồ đập vào kính chắn gió, nhưng những thiệt hại thật sự đã xảy ra. Chiếc xe tím nhảy vào sân ở một góc dốc đứng khó tin, nghiêng sang bên, và xoay vòng 3 lần, lăn vào một đàn đà điều và một vài tên kiếm sĩ kém may mắn.

"OOOOOOOOỒ!" đám đông nhảy dựng lên. Âm nhạc tắt ngấm. Những tên kiếm sĩ còn lại lui về rìa sân, nhìn vào chiếc xe đua hoàng đế đổ nhào.

Khói tỏa ra từ gầm xe. Bánh xe xoay tít, bùn đất dính đầy.

Ta muốn tin rằng sự im lặng của đám đông là một đoạn nghỉ đầy hy vọng. Có lẽ, giống ta, điều ước mong mỗi nhất của chúng là Commodus sẽ không ngoi lên từ đống đổ nát, rằng hắn đã bị tiêu diệt thành đống bùn hoàng gia trên bãi cỏ nhân tạo ở làn 42.

Thánh thần ơi, một bóng người đầy hơi nước bò ra khỏi đống đổ nát. Râu của Commodus cháy âm ỉ. Khuôn mặt và tay hắn đen đi bởi nhọ nôi. Hắn đứng dậy, nụ cười không hề bị che khuất, và vươn vai như thể hắn vừa được ngủ một giấc ngắn.

"Ồn đó, Apollo!" hắn nắm lấy cái gầm xe từ chiếc xe đua đã bị hỏng và nâng nó qua đầu "Nhưng sẽ cần nhiều hơn thế để giết ta!"

Hắn ném cái xe sang một bên, bay vào một Cyclop xấu số.

Khán giả hò reo và dậm chân.

Tên hoàng đế kêu lên "DỌN SẠCH SÂN!"

Ngay lập tức hàng tá những người điều khiển động vật, lính cứu thương và người bị bóng đâm vào lùi về phía đường đua. Những tên lính đánh thuê còn sống sót hờn dỗi, như thể nhận ra sẽ không

có cuộc đánh nhau tới chết nào có thể đọ lại được với những gì Commodus vừa làm.

Khi tên hoàng đế ra lệnh cho người hầu của hắn, ta liếc về phía vùng cấm địa. Bằng cách nào đó, Meg đã trèo lên được đỉnh của khung thành. Cô rướn người về phía Đào và bắt được chân nó, khiến cho tinh linh rít lên và nguyên rủa đáng kể. Trong một khoảnh khắc, họ xoay vòng khỏi dây xích. Rồi Meg trèo lên cơ thể của người bạn, triệu hồi thanh kiếm, và cắt đứt dây xích. Họ rơi xuống ở độ cao 20 feet, hạ cánh chông lên nhau ở đường đua. Mừng thay, Đào như thể cái gối cho Meg. Dựa vào độ mềm, ướt át tự nhiên của trái cây đào, ta cho rằng Meg sẽ ổn thôi.

"Well!" Commodus sải bước tới ta. Hắn hơi khập khiễng ở cổ chân phải, nhưng nếu điều đó tạo cho hắn đau đớn gì nghiêm trọng, hắn cũng không biểu hiện gì. "Đó là phần diễn tập hay! Ngày mai, nhiều cái chết hơn nữa - bao gồm của ngươi, tất nhiên. Chúng ta sẽ thêm trận đánh giữa 2 người. Có lẽ thêm vài chiếc xe đua và bóng rổ? Và, Livia, con voi già cối hư hỏng kia!" Hắn vẫy những ngón tay với con vật da dày ta đang cưỡi "Đó là một loại năng lượng ta đang tìm kiếm! Nếu ngươi đã thể hiện nhiều sự phấn khích như vậy ở trò chơi trước của chúng ta, ta đã không phải giết Claudius."

Livia dậm chân và kêu rống lên. Ta vuốt ve 1 bên đầu nó, cố gắng làm nó bình tĩnh lại, nhưng ta có thể cảm nhận được sự đau đớn cực độ.

"Claudius là bạn ngươi." Ta đoán "Commodus đã giết anh ấy."

Tên hoàng đế nhún vai "Ta đã cảnh báo nó: tham gia vào trò chơi của ta hoặc không. Nhưng voi thường thật lì lợm! Chúng to và khỏe và quen với kiểu làm theo ý mình - cũng giống như thần thánh."

Nhưng..." _hắn nháy mắt với ta_"thật tuyệt rằng có thể thực hiện một chút trừng phạt."

Livia dậm chân. Ta biết nó muốn được tấn công, nhưng sau khi nhìn Commodus đá bay chiếc xe đua, ta nghi ngờ hắn sẽ chẳng có khó khăn gì để làm hại Livia.

"Chúng ta sẽ giết hắn" ta thì thầm với nó "Chỉ cần chờ đợi"

"Phải, cho đến ngày mai!" Commodus đồng tình "Người sẽ được có cơ hội nữa để làm những gì tồi tệ nhất. Nhưng giờ đây - à, sẽ là lính gác của ta dẫn người tới xà lim của mình!"

Một đội ngũ những tên Germani xô đẩy chạy vào trong sân với Lityerses dẫn đầu.

Ngang mặt hắn, tên Cornhusker có một vết thâm tím mới xấu xí nhìn có vẻ như là bàn chân của 1 con đà điểu. Điều đó khiến ta hài lòng. Hắn cũng đang chảy máu ở một số chỗ cắt trên cánh tay, và chân quần bò của hắn bị rách tả tơi. Những vết rách như bị xước từ trò chơi nhỏ với mũi tên, như thể Thọ săn đã chơi đùa khi tấn công, làm tốt nhất để loại bỏ quần hắn. Điều này làm ta vui hơn nữa. Ta ước ta có thể thêm một mũi tên vào bộ sưu tập vết thương của Lityerses - có lẽ 1 cái ngay vào chính giữa xương ức - nhưng ống tên của ta đã rỗng ngoại trừ Mũi tên của Dodona. Ta đã có đủ biến cố cho một ngày mà không cần thêm một cuộc hội thoại như Shakepear dở tệ.

Lityerses nhú mày lúng túng "Chúa tể của tôi"

Commodus và ta cùng nói "Sao?"

Ta nghĩ ta trông giống một chúa tể hơn khi ngồi trên chú voi toàn dây kẽm gai của mình, nhưng Lityerses chỉ cười khinh bỉ với ta.

"Chúa tể của tôi, Commodus" hấn làm rõ "Bọn đột nhập đã bị đẩy lùi khỏi cửa chính"

"Chỉ là vấn đề thời gian" tên hoàng đế làm bầm

"Bọn chúng là Thợ săn của Artemis"

"Ta biết" Commodus nói nghe không thật sự quan tâm "Người đã giết hết chúng chưa?"

"Bọn tôi..." Lit nuốt nước bọt "Chưa, chúa tể của tôi. Chúng tấn công chúng tôi từ nhiều vị trí khác nhau và lùi lại, dẫn bọn tôi vào những cái bẫy khủng khiếp. Chúng tôi đã mất mùi người, nhưng.."

"Người mất mùi người" Commodus xem xét những ngón tay dính bẩn đen xì của mình "Và bao nhiêu người Thợ săn đã bị giết?"

Lit hơi lùi. Mạch cổ hấn nổi đập rần rần "Tôi - tôi không chắc. Chúng tôi không tìm thấy thi thể nào"

"Vậy là người không thể thông báo được bất cứ sự giết chóc nào" Commodus liếc nhìn ta "Người sẽ gợi ý thế nào, Apollo? Ta có nên cần thời gian để nhìn lại? Ta có nên cân nhắc hậu quả? Có lẽ ta nên nói với Lityerses, rằng không cần lo? Hấn sẽ bị trừng phạt? Hấn sẽ LUÔN LUÔN CÓ SỰ CHÚC PHÚC CỦA TA?"

Hấn hét lên lời cuối cùng, giọng hấn vang vọng khắp sân vận động. Kể cả những tên nhân mã hoang dã đứng ở khán đài cũng im lặng.

"Không" Commodus quyết định, giọng hấn lại trở nên bình tĩnh
"Alaric, người đang ở đâu?"

Một tên Germani bước lên "Thưa ngài?"

"Đưa Apollo và Meg McCaffrey vào canh giữ. Cho chúng vào những chiếc xà lim xinh xẻo cho buổi tối. Đặt Cái ngai của Mnemosyne lại vào kho. Giết con voi và tinh linh. Gì nữa nhỉ? À, phải rồi." từ đôi bốt của bộ đồ đua, Commodus lôi ra một con dao đi săn "Giữ cánh tay của Lityerses cho ta khi ta cắt cổ hấn. Đây là thời điểm thích hợp cho khởi đầu mới."

Trước khi Alaric có thể thực hiện những mệnh lệnh đó, nóc sân vận động nổ tung.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 27

Chương 27

Phá hủy cho ta một mái nhà

Mang cho ta vài cô gái với dây tời

Bọn ta sẽ ra khỏi đây

CHÀ, TA GIẢI THÍCH. Thực ra, mái nhà đã mục nát từ bên trong, chúng bị như vậy khi một con rồng bằng đồng đập lên chúng. Dầm cong lên. Đinh tán bật ra. Những tấm kim loại lượn sóng rên rỉ và gập vào nhau với âm thanh như vụn va chạm của những con tàu chở hàng. Festus lao xuống từ khoảng không, đôi cánh giang ra để làm chậm vận tốc. Trông nó không tệ lắm từ khi biến thành cái vali, nhưng từ cách nó thổi bay khán giả trên khán đài thì nó có vẻ hơi cáu kỉnh.

Những nhân mã hoang chạy tán loạn, chà đạp những tên lính đánh thuê và Germani. Các Blemmyae vỗ tay lịch sự, như thể con rồng là một phần của buổi diễn cho đến khi một làn sóng lửa biến chúng thành bụi. Festus lượn vòng đua chiến thắng rực lửa của mình quanh đường đua, thiêu rụi những chiếc xe đua.

Hàng tá những sợi thừng bạc được tháo khỏi mái nhà, thả chậm các Thợ săn của Atermis xuống như một con nhện. (TA luôn nhận thấy nhện là một sinh vật đầy mê hoặc. Không như những gì

Athena nghĩ, ta nghĩ cô ta chỉ ghen tỵ với khuôn mặt xinh đẹp của chúng mà thôi. BOOM!). Nhiều Thợ săn khác ở trên mái nhà với mũi tên được rút ra, nằm xuống dập lửa trong khi chị em của họ hạ cánh xuống chiến trường. Ngay khi các Thợ săn hạ cánh xuống bãi cỏ, học giương cung lên, rút dao và kiếm tiến vào trận đấu. Alaric, cùng các Germani hoàng gia, tấn công bọn họ.

Tại cột gôn, Meg đang điên cuồng cắt dây trời cho Đào. Hai thợ săn đáp bên cạnh cô. Họ thực hiện một cuộc hội thoại khẩn cấp với rất nhiều chỉ trở, gì đó về những sợi dây, như là: Chào! Chúng ta là bạn. Cô sẽ chết đấy, mau đi theo chúng tôi! Rõ ràng đang bị kích động, Meg liếc nhìn qua chiến trường theo hướng của ta.

Ta hét "ĐI ĐI!"

Meg đồng ý cho các thợ săn tóm lấy cô và Đào. Các thợ săn đập tay vào một thiết bị gì đó trên thắt lưng và bắn lên lại những sợi dây thừng như thể lực hấp dẫn chỉ là một ý nghĩ. Tời cơ giới, một phụ kiện tuyệt vời. Ta nghĩ, nếu ta sống qua vụ này, nhất định sẽ đề nghị đội Thợ săn Atermis mặc những chiếc áo phong có chữ NHỮNG CÔ GÁI VỚI TỜI CƠ GIỚI. Ta chắc rằng họ thích ý tưởng đó.

Một nhóm thợ săn khác tấn công về hướng của ta, chạm mặt lũ Germani. Một cô thợ săn trông có vẻ rất quen thuộc, mái tóc đen xoăn bồng bênh và đôi mắt xanh rực rỡ thay vì màu xám camo thân thuộc của các tín đồ Atermis. Cô mặc quần jean và áo khoác da màu đen gài với nhau bằng ghim an toàn và những miếng vá Ramones và Dead Kennedys. Một vương miện bạc lấp lánh trên trán cô. Một tay, cô cầm chiếc khiên khắc khuôn mặt ghê tởm của Medusa, thoát đầu ta còn tưởng nó sẽ biến ta thành đá. Bản sao này cũng đủ làm mấy tên Germani e dè và lui trở lại. Cái tên của cô

gái quay lại đầu ta: Thalia Grace, trung úy của Artemis, lãnh đạo của đội thợ săn đã đích thân đến cứu ta.

"Bảo vệ Apollo!" cô hét lên. Tinh thần ta tăng vọt lên. Phải, cảm ơn. Ta muốn hét lên, CUỐI CÙNG cũng có người có quyền ưu tiên rõ ràng! Trong phút chốc, ta cảm thấy thế giới trở về với trật tự ban đầu.

Commodus thở dài giận dữ "Ta không cho phép điều này trong trò chơi của mình"

Hắn ta nhìn quanh, dường như nhận ra chỉ còn 2 tên lính gác và Lityerses để ra lệnh. Số còn lại đều đang trong trận chiến. "Lityerses, ra đó ngay!" hắn gắt "Làm chậm chúng lại khi ta thay đổi, ta không thể chiến đấu trong bộ đồ đua xe được. Chuyện này thật vớ vẩn!"

Mắt Lityerses giật giật "Thưa ngài.. ngài sa thải tôi.. Bằng cách giết tôi?"

"Ồ, phải rồi. Tự hy sinh mình đi. HÃY chứng minh mình có ích hơn người cha ngu ngốc của người. Thực ra mà nói, Midas có cú chạm tay vàng, nhưng hắn chẳng thể làm gì đúng đắn. Và người cũng chẳng tốt hơn là bao"

Vùng da quanh những vết thương từ vụ đá điều của Lityerses đỏ ửng lên, như thể con chim vẫn còn đứng trên mặt hắn. "Thưa ngài, bằng cả sự tôn trọng..."

Tay Commodus phóng ra như một con rắn chuông, tóm lấy cổ họng Lityerses. "Tôn trọng?" tên hoàng đế rít lên "Người nói với ta về tôn trọng?"

Những mũi tên phóng về phía những tên lính canh hoàng gia, mấy tên lính ngã xuống với những cái khuyên mũi lông vũ đáng yêu mới bằng bạc.

Mũi tên thứ ba lao về phía Commodus, hắn ta kéo Lit về phía đó, mũi tên phọt ra từ đùi của Lityerses. Tên kiếm sĩ hét lên. Commodus thả anh ta ra trong sự ghê tởm. "Ta vừa tự tay giết người đấy à? Thật sao?"

Hắn giơ con dao lên. Một ý nghĩ trong đầu ta, không nghi ngờ gì nữa, một điểm yếu, làm ta cảm thấy thương hại cho tên Cornstrucker bị thương.

"Livia" ta nói

Con voi hiểu ý ta, nó đập mạnh vòi vào đầu Commodus làm hắn ta ngã nhào xuống sàn. Lityerses mò mẫm tìm thanh gươm của mình. Tìm được nó, anh ta chém ngay vào cái cổ lộ ra của tên hoàng đế. Commodus rống lên, kẹp tay vào vết thương. Xem xét lượng máu chảy ra từ vết thương, ta suy đoán từ vết cắt, thật buồn, trượt tĩnh mạch cảnh mắt rồi.

Mắt Commodus sáng lên "Ồ, Lityerses tên phản bội. Ta sẽ từ từ giết người vì điều này!"

Nhưng điều đó không còn ý nghĩa gì nữa. Tên Germani gần nhất, nhìn thấy hoàng đế đang phun máu trên sàn nhà bèn chạy đến viện trợ. Livia nhất Lityerses lên và đưa bọn ta rời khỏi ngay khi những tên man rợ tạo thành một rào chắn quanh Commodus, những ngọn giáo dựng đứng chĩa về phía bọn ta. Những tên Germani có vẻ sẵn sàng chiến đấu, nhưng một luồng lửa đã tuôn ra giữa hai nhóm bọn

ta, rống Festus hạ cánh bên cạnh Livia. Mấy tên Germani vội vã rút lui khi Commodus hét lên "ĐỂ ta xuống! Ta phải giết những tên này!"

Trên lưng Festus, Leo chào ta như một phi công chiến đấu "Có chuyện gì vậy Lester Papadopoulos, Jo nhận được tín hiệu khẩn cấp từ ngài. Bà ta đã bảo tôi quay lại ngay"

Thalia Grace chạy tới cùng hai người thợ săn "Chúng ta cần rút lui ngay, chúng ta sẽ chạy thoát trong vài phút". Cô chỉ về phía chặng cuối, những người sống sót sau cuộc đua rục lửa của Festus đang tạo thành hàng ngũ: Hàng trăm những tên nhân mã hoang, cynocephali, và những á thần giúp việc hoàng gia. Ta nhìn sang bên lè, dẫn vào hàng ghê thóp nhất là lối đi đủ cho một con voi. "Ta sẽ không để Livia lại. Mang theo Lityerses. Mang theo cả ghế ký ức". Ta tháo chiếc ghế ra khỏi lưng, thật may vì nó thật nhẹ. Ta ném nó cho Leo "Cái ngài phải trở về với Georgie, ta sẽ một mình đưa Livian ra khỏi đây"

Livia thả Lityerses xuống bãi cỏ, tên Cornhusker rên rỉ và ấn tay quanh mũi tên trên chân.

Leo nhú mào "Uh.. Apollo"

"Ta sẽ không để con voi xinh đẹp này bị tra tấn" ta quả quyết

"Không, tôi biết" Leo chỉ vào Lit "Nhưng tại sao chúng ta phải mang theo tên lừa đảo này? Hắn đã cố giết tôi ở Ohama, đe dọa Calypso ở sở thú. Tôi có thể cho Festus dẫm nát hắn chứ?"

"Không" Ta không hiểu tại sao lại thấy thật mạnh mẽ vì điều đó. Commodus đã phản bội Lit, làm ta tức giận như khi hắn thao túng Meg, hay... phải, Zeus bỏ rơi ta trong trạng thái phàm trần tận 3 lần.

"Anh ta cần được chữa trị. Và anh ta sẽ cư xử đúng mực, phải không, Lit?"

Lit nhăn mặt đau đớn, máu thấm qua quần jean của anh ta, nhưng anh ta khẽ gật.

Leo thở dài "Dù sao đi nữa, anh bạn. Mang theo tên ngốc chảy máu này đi cùng chúng ta chứ? Nhưng nếu hấn dờ chúng trên đường, cứ thoải mái ném hấn bên cạnh một tòa nhà chọc trời nhé"

Festus kêu lên đồng ý

"Tôi sẽ đi cùng Apollo". Thalia Grace trèo lên con voi và ngồi sau lưng ta. Đúng như mong ước của ta về việc một cô thợ săn xinh đẹp sẽ làm. Mặc dù ta không tưởng tượng nó sẽ xảy ra theo cách này. Cô gật đầu với một người đồng đội. "Iphigenia, đưa những người còn lại rời khỏi đây"

Leo cười toe toét và vắt cái ngai ngang lưng "Gặp lại ngài ở nhà. Và đừng quên mang một ít sốt salsa nhé!"

Festus đập đôi cánh kim loại, gấp theo Lityerses và phóng thẳng lên trời. Các thợ săn kích hoạt tời của họ, họ bay lên ngay trước đợt sóng giận dữ đầu tiên của đám khán giả trên chiến trường. Ném giáo và tù và lên nhưng chúng rơi lại xuống mặt đất. Khi các thợ săn đi khỏi, bọn chúng chuyển sự chú ý sang ta.

"Livian" ta hỏi "Người có thể chạy nhanh cỡ nào?"

Câu trả lời là, đủ nhanh để thoát khỏi đám đông giận dữ. Đặc biệt là với Thalia trên lưng, cô phóng những mũi tên và vung cái khiên hải hùng của mình về phía những ai đến quá gần. Livian có vẻ hiểu rõ

các hành lang và đường đi của đấu trường, chúng được thiets kế cho một đám đông lớn và thuận tiện cho voi.

Bọn ta lượn vài vòng quanh một số cửa hàng lưu niệm, được đóng khoang xuyên qua đường hầm, cuối cùng xuất hiện ở một bến tàu chở hàng ở đường South Missouri. Ta đã quên mất sự tuyệt vời của ánh mặt trời. Không khí trong lành của buổi sáng cuối đông! Cứ cho là nó không thích thú như được lái cỗ xe mặt trời, nhưng đó là một cảnh tượng đáng kinh ngạc hơn nhiều so với cái đầm lầy rắn ở Cung điện Commodus.

Livia đi xuống phố, rẽ vào con hẻm mù đầu tiên mà nó nhìn thấy, dậm chân và lắc. Ta chắc chắn rằng mình hiểu thông điệp của nó rằng: hãy tháo hết đồng xích ngu ngốc này đi. Ta giải thích cho Thalia, người đang vác cung trên vai. "Tôi không trách nó, con voi tội nghiệp, một nữ chiến binh cần bước ra ánh sáng"

Livia nâng vôi lên như muốn nói cảm ơn. Bọn ta giành mười phút tiếp theo để cởi bỏ vũ trang cho con voi. Khi bọn ta làm xong, Livia cho bọn ta một cái ôm bằng vôi của mình. Hóc môn tuyến thượng thận của ta đang giảm dần, làm ta cảm giác như một quả bóng xì hơi. Ta dựa lưng vào tường run rẩy trong bộ quần áo ướt đẫm. Thalia tạo ra một cái bình nước từ thất lưng, thay vì cho ta trước, cô đổ một ít chất lỏng vào bàn tay và đưa cho Livian. Nó nuốt chửng năm bàn tay liền, không nhiều cho một con vật lớn, nhưng nó chớp mắt hài lòng. Thalia nhấp một ngụm rồi đưa chai nước cho ta.

"Cảm ơn" ta lầm bầm và uống một ít. Tầm nhìn của ta rõ ràng trở lại. Ta cảm thấy như thể mình vừa ngủ 6 tiếng và có một bữa ăn ngon lành. Ta nhìn chăm chăm vào cái bình nước. "Đây là cái gì vậy. Không phải rượu thánh đấy chứ?"

"Không" Thalia nói "Đây là nước mặt trăng"

Ta đã kết giao với các thợ săn hàng niên kỷ, nhưng chưa bao giờ nghe về nước mặt trăng. ta nhắc lại việc Jo buôn lậu rượu vào những năm 1920. "Ý người là ánh trăng? Nó giống như rượu à?"

Thalia cười "Không. Nó không phải rượu, mà là phép màu. Nữ thần Artemis không nói gì với ngài về thứ này à? Nó giống như một đồ uống tăng lực cho các Thợ săn. Đàn ông hiếm khi được ném"

Ta đổ một chút vào lòng bàn tay, nó trông giống như nước bình thường, nhưng có thêm chút bạc. Như thể được trộn với thủy ngân lỏng. Ta quyết định uống một ngụm nữa, ta nghĩ nó sẽ không làm não ta rung lên và hóa lỏng.

TA chuyền lại cái bình. "Người có thường nói chuyện với em gái ta không?"

Biểu hiện của Thalia trở nên nghiêm túc "Trong một giấc mơ, vài tuần trước. Nữ thần nói Zeus đã cấm cô gặp đỡ ngài. Cô ấy còn không được ra lệnh chúng tôi tới giúp ngài". TA đã nghi ngờ đi điều đó, nhưng nỗi sợ hãi của ta được xác nhận có thể làm ta gục ngã nếu không có nước mặt trăng. Luồng năng lượng nổ ra kéo ta vào sâu trong cảm xúc, như một bánh xe lướt qua cát lỏng.

"Các người không được ra lệnh giúp ta, nhưng các người vẫn ở đây sao?"

Thalia trao cho ta một nụ cười nhẹ nhàng có thể khiến Britomartis tự hào. "Chúng tôi chỉ đang ở gần khu vực này. Không ai yêu cầu chúng tôi giúp đỡ."

Chúng tôi đã tìm kiếm một con quái vật từ vài tháng nay..." cô do dự "À, đó là một câu chuyện khác. Vấn đề là, chúng tôi đi ngang đây. Và giúp đỡ ngài như cách mà chúng tôi giúp đỡ những á thần gặp nạn".

Cô ấy không hề đề cập điều gì về việc Britomartis đến tìm các thợ săn để nhờ giúp đỡ. Ta quyết định chơi một trò chơi nhỏ với cô ấy là giả vờ-như-không-có-gì-xảy-ra.

"Ta đoán một lý do khác nhé?" ta hỏi "Cô đến giúp ta vì cô thích ta"

Khóe miệng Thalia giật giật "Điều gì khiến ngài nói thế?"

"Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, cô đã nói ta rất nóng bỏng. Ta không nghĩ là mình nghe nhầm"

Ta rất thỏa mãn khi mặt cô đỏ lên.

"Lúc đó tôi còn trẻ" cô nói "Tôi từng là một con người khác. Tôi giành từng ấy năm để sống như một cây thông. Tầm nhìn và nhận thức của tôi bị nhựa thông làm hư tổn"

"Ồ" ta phàn nàn "Thật khắc nghiệt"

Thalia đấm vào tay ta "Ngài cần một chút khiêm tốn. Nữ thần Atermis lúc nào cũng nói vậy"

"Em gái ta là một đứa lén lút, lừa đảo..."

"Cẩn thận đấy" Thalia cảnh báo "Tôi là trung úy của cô ấy đây"

Ta khoanh tay về giận dữ, kiêu của Meg "Nó chưa bao giờ nói với ta về nước mặt trăng. Nó chưa bao giờ kể ta về Trạm nghỉ, ta tự hỏi

không biết nó còn giấu bao nhiêu thứ nữa".

"Có thể một chút" Giọng điệu cô trở nên cẩn thận và lãnh đạm
"Nhưng ngài đã thấy nhiều thứ trong tuần này hơn những người
không phải thợ săn khác, ngài nên thấy may mắn"

Ta nhìn vào con hẻm, nhớ về con hẻm ở New York mà ta lần đầu
rơi xuống với tư cách Lester Papadopoulos, đã có nhiều thay đổi kể
từ đó, như ta không thần thánh hơn là bao. Trên thực tế, ký ức về
thời từng là một vị thần thật xa vời.

"Phải" ta cầu nhàu "Thật may mắn"

"Thôi nào" Thalia thúc ta một tay "Commodus sẽ không đợi lâu
cho một cuộc trả thù. Hãy đưa người bạn voi này về Trạm nghỉ nào".

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 28

Chương 28

Đám khói hôi hám

Người thuộc nhóm gen nào?

Khoan, chờ đã (chèn tiếng hét)

KHI NÓ BẬT RA, đưa một con voi vào Trạm Nghỉ ko khó như ta tưởng. Ta đã có cảnh mộng về việc cố gắng nhét Livia vào một cái thang hay một cái trục thẳng để thả nó vào từ mái nhà trên tổ Griffin. Nhưng khi bọn ta đến Trạm nghỉ, mọi viên gạch di chuyển ầm ầm và sắp xếp lại, tạo ra một cổng vòm lớn và dốc xuống một cách nhẹ nhàng. Livia bước nặng nề vào trong không chút do dự. Ở phía cuối hành lang, bọn ta tìm thấy một cái chuồng voi hoàn hảo với trần nhà cao, đồng rơm khô to, cửa sổ đón ánh sáng và một dòng nước chảy qua giữa căn phòng. Một màn hình tivi lớn mở kênh Hephaestus-TV với Những con Voi Đích thực của Thảo Nguyên Châu Phi. (Ta không biết có một kênh là Hephaestus-TV, nó lẽ ra phải bao gồm trong gói cao cấp mà ta đã không đăng ký.

Trên hết, không có một đầu sĩ hay một bộ áo giáp voi nào trong tầm mắt.

Livia giận dữ tán thành.

"Ta vui vì người thích, cô bạn" Ta leo xuống, theo sau là Thalia "Giờ hãy tận hưởng đi trong khi bọn ta tìm chủ nhà". Livia lội xuống suối và lặn qua một bên. Nó trông rất hài lòng và muốn ta tham gia cùng. Nhưng ta có ít vấn đề hay hơn để tham gia.

"Đi nào" Thalia nói "Tôi biết đường"

Ta không biết thế nào. Trạm nghỉ đã thay đổi nhiều hơn ta thấy. Đường như nó không để cho ai hiểu được cách thức của nó. Nhưng đúng như lời cô nói, Thalia dẫn ta lên nhiều tầng cầu thang đến một phòng tập thể dục mà ta chưa hề biết, và trở lại sảnh chính, nơi mọi người đang tụ tập. Josephine và Emmie đang quỳ bên ghế sofa, nơi Georgie đang nằm run rẩy, Jo lau mặt cho Georgie bằng khăn ướt. Bên cạnh chỗ họ là Ngai Kỵ Úc, ta không biết là họ đã thử nó chưa. Chắc chắn, tình trạng của Georgie không tốt hơn là bao. Ở chỗ làm việc của Jo, Leo đang ở trong khoang ngực của Festus, sử dụng mỏ hàn, con rồng đang cuộn chặt lại hết mức có thể, nhưng nó vẫn chiếm hết $\frac{1}{3}$ căn phòng. Bên sườn nó, buồng máy bật ra như mũi xe tải Mack, chân Leo ló ra ngoài, tia lửa bắn khắp sàn nhà. Festus dường như không quan tâm lắm đến cuộc phẫu thuật lần chiếm này. Nó kêu rừ rừ trong cổ họng. Calypso trông như đã bình phục hoàn toàn từ chuyến đi sở thú hôm qua. Cô lao khắp phòng, mang thức ăn, nước uống và vật tư y tế cho những tù nhân được giải cứu. Một số tù nhân thoải mái như đang ở nhà, họ tự giúp nhau vào nhà bếp, lục lọi đồ ăn và các tủ như thể chúng thân thuộc lắm vậy. Ta nghĩ họ đã từng sống ở đây một thời gian trước khi bị bắt.

Hai chàng trai hốc hác ngồi vào bàn ăn, họ cố gắng lê bước khi nhai những miếng bánh mì tươi. Hunter, cô gái tóc bạc, đứng thành một vòng tròn với những thợ săn của Atermis, họ thì thầm với nhau và liếc nhìn hoài nghi về Lityerses. Cornhusker nằm trong góc, đối

diện một bức tường, chân anh ta giờ đã được băng bó đúng cách. Sssssarah đã tìm thấy nhà bếp, cô cầm một giỏ trứng tươi và nuốt từng cái một. Tall, Dark & Jimmy đang ở chỗ tổ của Griffin, họ đang cố gắng làm quen với Heloise và Abelard, những con Griffin cho phép họ gãi gãi dưới cổ, một dấu hiệu của sự tin tưởng lớn, nhất là khi họ đang bảo vệ một quả trứng trong tổ (và không lo lắng gì về việc Sssssarah sẽ nhìn thấy nó). Đáng buồn là Jimmy đã mặc quần áo. Bây giờ anh ta mặc một bộ đồ công sở màu nâu caramel với một chiếc áo sơ mi cổ hở, ta không biết anh ta tìm đâu ra một bộ đồ đẹp thế để vừa với cơ thể cường tráng của mình nữa. Có lẽ Trạm nghỉ cung cấp áo quần giới như cung cấp chỗ ở cho con voi. Phần tù nhân còn lại ở khắp xung quanh, họ ngồi nhấm nháp bánh mì và phô mai. Nhìn lên trần nhà kính và tỏ ra nao núng trước những tiếng động lớn. Điều đó là rất bình thường sau khi trải qua Rối loạn Căng thẳng Commodus. Agamethus không đầu trôi nổi giữa những người mới đến, đưa cho họ quả bóng ma thuật của mình mà ta nghĩ đó là dấu hiệu trò chuyện thân mật.

Meg McCaffrey giờ đã đổi sang một cái váy xanh lá khác và quần jean, bỏ qua phong cách đèn giao thông thông thường. Cô bước tới và nắm vào tay ta như thể bọn ta đang đợi xe buýt.

"Sao lại nắm ta"

"Nói xin chào đi" Meg nói

"À.. Meg, đây là Thalia Grace"

Ta tự hỏi liệu cô có nắm Thalia không, nhưng cô chỉ đơn giản chạm vào và lắc tay Thalia.

Thalia mỉm cười "Rất hân hạnh Meg, chị nghe nói em là một nữ kiếm sĩ"

Meg nheo mắt nhìn qua cặp kính cáu bẩn, "Chị nghe thấy ở đâu?"

"Nữ thần Artemis, cô ấy luôn dõi theo em. Cô ấy dõi theo tất cả những nữ chiến binh trẻ triển vọng"

"Ồ không" ta nói " Em gái ta nên lùi lại đi, Meg là bạn đồng hành á thần của ta"

"Chủ nhân" Meg nói

"Như nhau thôi mà"

Thalia cười lớn "Chà, nếu hai người vui lòng, tôi sẽ đi kiểm tra những thợ săn của tôi trước khi họ giết Lityerses" Cô trung úy bước đi.

"Về việc đó.." Meg chỉ tay về phía con trai Midas "Sao anh lại đưa hấn về đây?"

Tên Cornhusker đã di chuyển, giờ anh ta đứng nhìn chăm chăm vào bức tường, quay mặt ra khỏi đám đông như thể đang có một con dao ở lưng. Xuyên qua căn phòng, những làn sóng vô vọng và thất bại tỏa ra từ anh ta.

"Em đã nói thế mà" ta nói với Meg "Mọi sinh vật sống đều có quyền được phát triển"

"Um.. nhưng cây chia không phải một chiến binh độc ác, chúng không giết hay làm hại ai cả"

Ta nhận ra người bạn Đào không có ở đây "Người bạn tinh linh của em ổn chứ?"

"Cậu ấy ổn, chỉ đi đâu đó một chút,.. " cô huơ tay vào không trung, vẽ ra một nơi huyền diệu nào đó mà Đào đã đến khi nó không cần xé kẻ thù hay hét ĐÀOOOOO!

"Anh thực sự tin Lit à?"

Giọng Meg cứng rắn nhưng môi cô run rẩy, cô hát cảm lên như thể chuẩn bị tung một cú đấm. Như lúc Lit nói với Commodus khi hắn phản bội anh ta. Như cách Demeter đã từng làm, nhiều năm trước, bà đứng trước ngai của Zeus, giọng bà đầy đau đớn và ngờ vực: Ngài cứ để mặc cho Hades bắt cóc con gái Persephone của ta sao?

Meg hỏi ta liệu chúng ta có thể tin Lit không, nhưng câu hỏi thực sự của cô lớn hơn nhiều: Cô có thể tin bất cứ ai không? Gia đình, bạn bè, Lester, có ai thật sự sẽ sát cánh cùng cô?

"Meg thân mến" ta nói "Ta không chắc chắn về Lityerses, nhưng chúng ta phải thử, chúng ta chỉ thất bại khi ta ngừng thử"

Cô mày mò vết sẹo trên ngón trở mình "Ngay cả khi ai đó đã định giết chúng ta?"

Ta nhún vai "Nếu từ bỏ tất cả những người đã cố giết ta, ta sẽ không còn đồng minh nào trong hội đồng Olympia nữa"

Cô bĩu môi "Gia đình ngu xuẩn"

"Về điều đó" ta nói "Chúng ta hoàn toàn đồng ý"

Josephine liếc qua và nhìn thấy ta "Ngài ấy đây rồi!" Bà hồi hả chạy tới, chộp lấy cánh tay ta và kéo ta về cái ghế dài. "Chúng tôi đang đợi. Sao ngài lâu thế! Chúng ta cần phải sử dụng cái ghế"

Sẽ thật vui khi được nghe Cảm ơn ngài Apollo, cảm ơn ngài đã giải thoát những tù nhân này! Cảm ơn đã đưa con gái ta trở lại! Bà ấy ít nhất cũng có thể trang trí hội trường bằng một cái băng rôn APOLLO TUYỆT NHẤT, hoặc đề nghị tháo cái vòng sắt khó chịu trên chân ta chứ.

"Các người không cần phải đợi ta" ta phàn nàn

"Có chứ" Josephine nói "Bất kỳ lúc nào chúng tôi cố đặt Georgie vào ghế, nó cũng gãy dựa và hét tên ngài"

Đầu Georgie nghiêng về phía ta "Apollo!, chết, chết"

Ta nhăn mặt, "Ta thật sự mong cô ấy ngưng kiêu đó lại"

Josephine và Emmie nhẹ nhàng đặt cô lên Ngài Mnemosyne, lần này cô không chống cự. Những Thợ săn tò mò và những tù nhân tụ tập xung quanh, ta nhận thấy Meg lùi lại phía sau căn phòng, tránh xa an toàn khỏi Georgie.

"Giấy nhớ ở trên quầy bếp" Emmie chỉ về phía bếp "Ai đó làm ơn lấy nó"

Calypso đã nhận vinh dự này, cô vội vã quay lại với miếng giấy nhớ màu vàng và một cây bút.

Georgie lắc lư. Đột nhiên tất cả co bắp trên người cô như tan chảy, cô đã ngã khỏi ghế nếu hai người không giữ cô lại. Rồi cô đột ngột thẳng người. Thở hổn hển. Đôi mắt mở to như đồng 25 cen.

Khói đen tỏa ra từ miệng cô, mùi hôi thối bốc ra như dầu sôi trên mái nhà cùng mùi trứng thối. Tất cả mọi người lùi lại trừ dracanea. Sssssarah hít thở không khí một cách thêm khát. Khói đen cuộn quanh những chùm tóc nâu bông bênh làm cô trông như một người máy, hay một Blemmyae với một cái đầu giả bị hỏng.

"Cha!"

Giọng cô xuyên vào ngực ta đau nhói, ta tưởng như con dao mổ đang di chuyển trong lồng ngực. Nó giống như giọng nói từ hàng ngàn năm trước, khi Trophonius van xin ta cứu Agamethus khỏi đường hầm chống trộm. Miệng cô nở lại thành một nụ cười nham hiểm. "Vây, cuối cùng ngài cũng nghe thấy lời cầu nguyện của tôi" Giọng cô vẫn là của Trophonius. Mọi người trong phòng nhìn ta, ngay cả Agamethus, người không có mắt, trông như dán chặt vào ta với ánh nhìn im lặng. Emmie cố gắng chạm vào vai Georgie.

Bà rụt rè như thể da cô bé là một vật chất nóng bỏng. "Đây là gì thế, Apollo?" bà hỏi "Đây đâu phải lời tiên tri. Điều đó chưa từng xảy ra trước đây"

"Ngài gửi cô em gái bé nhỏ này của tôi đến làm việc vặt cho ngài?" Georgina vỗ ngực, đôi mắt tối tăm và mở to, vẫn tập trung vào ta. "Ngài chẳng tốt đẹp gì hơn tên hoàng đế"

Ta cảm giác như một con voi đầy vũ trang đang đứng trên lồng ngực. Đứa em gái nhỏ? Nếu theo nghĩa đen thì...

"Trophonius" ta không nói nên lời "Ta..ta không gửi Georgina đến, cô ấy không phải..."

"Sáng mai" Trophonius nói "Hang động của tôi sẽ mở cửa vào ánh sáng đầu tiên của ngày. Lời tiên tri của ngài sẽ được lật mở... hoặc của tên hoàng đế. Dù sao đi nữa, sẽ chẳng có nơi nào để lẩn tránh trong thiên đường nhỏ của ngài đâu. Tới đây những con người. Hãy mang theo cô bé, chủ nhân của ngài. Cả hai sẽ cùng đi vào hang động thiêng liêng của tôi".

Một điệu cười đáng sợ phát ra từ miệng Georgina "Có lẽ hai người sẽ sống sót. Hoặc sẽ chịu chung số phận như anh em tôi? Tôi tự hỏi, Cha à, ngài sẽ cầu nguyện cho ai?"

Làn khói đen cuối cùng tan biến, Georgina gục xuống, Josephine hát cô lên trước khi cô chạm sàn. Emmie vội vàng giúp đỡ, đưa cô trở lại cái ghế dài, nhét cô trong chăn và gối.

Calypso quay sang ta, tờ giấy ghi chú trống lủng lẳng trong tay cô. "Nhắc tôi nếu tôi sai nhé" cô nói "Nhưng chẳng có lời tiên tri nào cả, đó là một tin nhắn dành cho ngài"

Cái nhìn chăm chăm từ đám đông làm mặt ta ngứa ngáy. Cảm giác giống như từng có một ngôi làng Hy Lạp ngược lên thiên đàng và cầu xin ta một cơn mưa. Nhưng ta phải xấu hổ nói rằng, mưa là phạm trù của Zeus. Điều duy nhất ta có thể làm cho họ là một bài hát mới bắt tai.

"Cô nói đúng" ta cảm thấy đau lòng khi phải đồng ý với cô phù thủy "Trophonius không cho cô bé lời tiên tri. Anh ta cho cô bé một lời nhắn ghi âm..."

Emmie nắm lấy tay ta, tay bà siết chặt. "Cô bé sẽ khỏi chứ? Khi một lời tiên tri được thoát ra từ Ngai Ký Ước, người đó sẽ trở lại bình

thường sau vài ngày, Georgie sẽ..." giọng bà vỡ vụn "Nó sẽ trở lại với chúng ta chứ?"

Ta rất muốn nói là có. Trở về nhiều năm trước, tỷ lệ phục hồi sau lời tiên tri Trophonius là 75%. Nhưng đó là khi những người thỉnh cầu được chuẩn bị cẩn thận bởi các linh mục, khi các nghi lễ được tiến hành đầy đủ và lời tiên tri được giải phóng trên Ngai ngay sau khi viếng thăm hang động. Georgina đã tự mình tìm kiếm hang động, với sự chuẩn bị sơ sài hoặc không chuẩn bị gì cả. Cô bé đã kẹt trong điên rồ và bóng tối suốt nhiều tuần.

"Ta.. không biết.." ta ngập ngừng "Chúng ta có thể hy vọng..."

"Có thể hy vọng?" Emmie hỏi

Josephine nắm lấy tay bà "Georgie sẽ ổn. Có niềm tin. Chúng tốt hơn là hy vọng"

Nhưng đôi mắt bà nhìn ta đầy oán trách và hoài nghi. ta cầu nguyện bà sẽ không lấy súng tiểu liên của mình.

"E hèm.." Leo nói. mặt cậu ta lấp ló trong bóng tối của miếng che hàn, nụ cười toe toét hiện ra trông như Cheshire Cat (con mèo cười trong Alice ở xứ sở thần tiên).

"Uh... điều mà, em gái nhỏ gì đó? Nếu Georgie là em gái Trophonius, điều đó nghĩa là sao?" Leo chỉ vào ta.

Ta chưa bao giờ mong muốn trở thành một Blemmyae, giờ thì ta muốn rút đầu vào áo, hoặc rút đầu ra và ném đi khắp phòng. "Ta không biết"

"Nó sẽ giải thích nhiều đây" Calypso mạo hiểm "Tại sao Georgie lại cảm nhận được mối liên kết với Trophonius, tại sao cô bé có thể sống sót sau trải nghiệm đó. Nếu ngài... ý tôi là.... không phải Lester, nếu Apollo là cha cô bé.."

"Cô bé có cha mẹ rồi" Josephine vòng tay quanh eo Emmie
"Chúng tôi đứng ngay đây"

Calypso giơ tay lên xin lỗi "Tất nhiên, ý tôi là..."

"Bảy năm" Emmie vuốt ve trán con gái "Chúng tôi đã nuôi nấng nó bảy năm. Tôi không quan trọng cha mẹ con bé là ai, con bé đến từ đâu. Khi Agamethus đưa con bé đến, bọn tôi đã kiểm tra tin tức. Chúng tôi đã tra hết các báo của cảnh sát, gửi tin nhắn Iris cho tất cả những nơi có thể liên lạc, nhưng không ai báo về một cô bé mất tích như thế cả. Có thể cha mẹ ruột không cần nó, hoặc không thể nuôi nó nữa" Emmie liếc sang ta "Hoặc không hề biết sự tồn tại của nó"

Ta cố gắng nhớ. Thực ra mà nói, ta đã làm thế. Nếu vị thần Apollo có tận hưởng một mối tình lãng mạn ngắn ngủi với một phụ nữ Trung Tây cách đây 8 năm, thì ta chẳng có ký ức gì về nó cả. Ta đã nhớ đến Wolfgang Amadeus Mozart, người cũng đã làm ta chú ý khi anh ta bảy tuổi. Mọi người đều nói, Ồ, chắc chắn anh ta là con trai của Apollo! Các vị thần khác nhìn ta để xác nhận. Đáng buồn là ta rất muốn nói: Phải, cậu bé thiên tài đó chính là con ta! Nhưng đơn giản là ta không hề nhớ mình đã gặp mẹ Wolfgang. Hoặc là, cha anh ta.

"Georgie có những phụ huynh tuyệt vời" ta nói "Nếu cô là một người con của.. của Apollo. Ta không thể nói chắc"

"Ngài không thể nói chắc?" Josephine lặp lại

"N-nhưng ta nghĩ cô bé sẽ khởi. Cô bé có một ý chí mạnh mẽ. Cô đã mạo hiểm mạng sống và sự tinh táo để mang đến cho ta thông điệp đó. Giờ điều chúng ta có thể làm là nghe theo hướng dẫn của Oracle hắc ám"

Josephine và Emmie trao đổi ánh mắt như thể nói ngài ta là một tên vô lại. Nhưng chúng ta có nhiều việc phải lo bây giờ. Chúng ta sẽ giết hẳn ta sau.

Meg khoanh tay, dường như cô cũng nhận ra sự khôn ngoan của việc đổi chủ đề. "Vậy chúng tôi sẽ đi vào bình minh?"

Josephine tập trung vào cô một cách khó khăn, như đang tự hỏi Meg đã ở đâu rồi đột nhiên xuất hiện. (Ta cũng thường nghĩ thế)
"Đúng vậy cháu yêu. Đó là thời điểm duy nhất có thể vào Hang của Trophonius"

Ta thở dài trong lòng. Đầu tiên là sở thú vào lúc bình minh. Tiếp theo là Đường Cổng vào lúc bình minh, giờ là Hang của Trophonius. Ta thực sự muốn các nhiệm vụ nguy hiểm sẽ bắt đầu trong một khoảng thời gian hợp lý hơn, có thể là ba giờ chiều.

Một sự im lặng khó chịu trong căn phòng. Georgie thở dốc trong lúc ngủ. Những con Griffin xù lông. Jimmy bẻ đốt ngón tay của mình.

Cuối cùng, Thalia Grace bước đến "Vậy còn những điều còn lại trong tin nhắn: Lời tiên tri được lật mở- hay của tên hoàng đế? Không lẫn trốn trong thiên đường nhỏ?"

"Ta không chắc" ta thừa nhận.

Leo giờ hai cánh ta lên "Hoan nghênh vị thần tiên tri!"

"Ồ, im đi" Ta cần nhân "Ta không có đủ thông tin. Nếu bọn ta sống sót trong cái hang..."

"Tôi sẽ diễn giải những lời đó" Lityeses nói vọng lại từ chiếc ghế của anh ta trong góc phòng. Con trai Midas quay mặt về phía đám đông, má anh ta có một vết sẹo chắp vá và bầm tím. "Nhờ vào thiết bị định vị mà tôi đã gài lên những con griffin. Commodus đã biết chúng ta đang ở đâu. Hắn ta sẽ quay lại vào sáng mai và quét sạch nơi này khỏi bản đồ".

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 29

CHƯƠNG 29

Thần gọt vỏ cà rốt

Đậu phụ rán khá ngon, nhưng

Cần thêm ìgboya (dũng khí)

LITYERSES CÓ TÀI NĂNG trong việc kết bạn

Một nửa đám đông tràn tới trước để giết hấn ta. Một nửa còn lại hò hét rằng họ, cũng vậy, muốn giết hấn và rằng nửa đầu nên tránh đường cho bọn họ.

"Tên tội phạm!" Hunter Kowalski kéo mạnh Lityerses khỏi ghế và đẩy hấn vào tường. Cô ấn cái tua vít đã mượn được vào cổ họng hấn.

"Ttttránh sssssang!" Sssssarah kêu lên "Ta sẽ nnnnnuốt trọn hấn!"

"Đáng nhẽ tôi đã nên vút hấn ta vào bên tòa nhà" Leo càu nhàu

"DỪNG LẠI!" Josephine vượt qua đám đông. Không ngạc nhiên, mọi người dạt sang bên. Bà kéo Hunter Kowalski khỏi con mồi, rồi liếc nhìn Lityerses như thể hấn là một cái xe ngựa với cái trục xe bị

hông. "Người đã gài thiết bị theo dõi trên những con griffin của bọn ta?"

Lit cọ vào cổ "Phải. Và kế hoạch đã thành công."

"Người chắc Commodus biết vị trí của bọn ta?"

Thông thường, ta sẽ tránh gây sự chú ý với một đám đông giận dữ, nhưng ta thấy buộc phải nói.

"Hắn đang nói sự thật" Ta nói "Bọn ta đã nghe Lityerses nói chuyện với Commodus trong phòng ngai. Leo đáng nhẽ phải nói với bà điều này."

"Tôi ư?" Leo phản đối "Này, mọi thứ thật là hỗn loạn! Tôi nghĩ ngài...." Tấm che mặt để hàn của cậu đóng lại, khiến phần còn lại của câu nói không thể hiểu nổi.

Lityerses giang 2 tay, chúng đầy sẹo và trông giống những khúc gỗ để thử cho lưỡi dao của máy cưa. "Cứ giết ta nếu người muốn. Sẽ chẳng thể thay đổi được điều gì. Commodus sẽ san bằng chỗ này với mọi người trong đó."

Thalia Grace lôi ra con dao săn. Thay vì moi ruột tên dùng kiếm, cô ném con dao cắm vào bàn café gần nhất "Những người Thợ săn của Artemis sẽ không cho phép điều đó. Chúng tôi đã chiến đấu trong rất nhiều cuộc chiến hầu như không thể. Chúng tôi đã mất quá nhiều người chị em, nhưng chúng tôi không bao giờ đầu hàng. Hè năm ngoái, trong trận chiến ở San Juan cổ..." cô ngân ngữ

Thật khó để tưởng tượng Thalia đang sắp sửa khóc, nhưng cô có vẻ đang cố gắng để giữ vững vẻ ngoài cứng rắn như đá của mình. Ta nhớ Artemis đã từng nói gì đó với ta khi bọn ta đang bị đày ải

cùng nhau trên Delos... rằng những người Thợ săn của em ấy và người Amazon đã đánh nhau với Orion ở Puerto Rico. Một trụ sở của Amazon đã bị phá hủy. Nhiều người đã chết - những người Thợ săn, nếu không bị giết chết trong trận chiến, sẽ có thể tiếp tục sống hàng ngàn năm nữa. Là Lester Papadopoulos, ta thấy cái ý tưởng đó thật sự kinh khủng.

"Chúng tôi cũng sẽ không để mất Trạm nghỉ này" Thalia tiếp tục "Chúng tôi sẽ sát cánh cùng với Josephine và Emmie. Chúng tôi đã đá bay hậu môn của Commodus hôm nay. Chúng tôi sẽ làm lại điều đó vào ngày mai."

Những người Thợ săn hò reo. Ta cũng có thể đã hò reo. Ta luôn yêu thích khi những người anh hùng can đảm xung phong vào trận chiến ta không muốn tham gia.

Lityerses lắc đầu "Những gì người thấy hôm nay chỉ là một phần nhỏ của sức mạnh thật sự của Commodus. Hắn có....nguồn năng lượng vô tận."

Josephine lau bàu "Bạn của tôi ít nhất đã khiến hắn chảy máu mũi hôm nay. Có thể hắn sẽ không tấn công vào ngày mai. Hắn cần thời gian để tập trung lực lượng."

Lit cười đau khổ "Người không biết Commodus như ta biết. Người chỉ khiến hắn điên lên thôi. Hắn sẽ không chờ đợi. Hắn chưa bao giờ chờ đợi. Điều đầu tiên vào ngày mai, hắn sẽ tấn công ác liệt. Hắn sẽ giết hết tất cả chúng ta."

Ta muốn phản đối. Ta muốn nghĩ rằng tên hoàng đế sẽ chậm chạp, rồi quyết định để bọn ta yên bởi vì bọn ta đã làm giải trí cho phần diễn tập, rồi có thể sẽ gửi bọn ta một hộp socola để xin lỗi.

Nhưng ta biết Commodus. Ta nhớ sàn nhà hát vòng tròn Flavian đã rải rác toàn những xác chết. Ta nhớ danh sách tử hình. Ta nhớ hấn gầm gừ với ta, môi hấn vấy máu : Ngài nghe như bố ta. Ta đã xong việc suy nghĩ đến hậu quả!

"Lityerses đúng" ta nói "Commodus đã nhận được lời tiên tri từ Oracle Hắc Ám. Hấn cần phải hủy diệt nơi này và giết ta trước khi hấn có thể diễn ra lễ đặt tên vào chiều mai. Điều đó có nghĩa là hấn sẽ tấn công vào buổi sáng. Hấn không phải là một fan cho việc chờ đợi điều hấn luôn muốn làm."

"Chúng ta có thể ccccchuồn đi" Sssssarah gợi ý "Di chuyển. Trốn. Sống để chiến đấu vào một ngày khác."

Đằng sau đám đông, con ma Agamethus chỉ một cách đồng cảm vào con dracaena, hấn đồng ý với ý kiến của cô ta. Người sẽ phải tự hỏi cơ hội trong cuộc chiến tay đôi khi ngay cả người bạn chết rồi cũng đang lo lắng về việc sắp chết.

Josephine lắc đầu "Tôi sẽ không chuồn đi đâu cả. Đây là tổ ấm của chúng tôi."

Calypso gật đầu "Và nếu Emmie và Jo ở yên đây, chúng ta cũng vậy. Họ đã cứu lấy mạng sống của chúng ta. Chúng ta sẽ chiến đấu tới chết vì họ. Phải không, Leo?"

Leo đẩy mặt nạ lên "Chắc chắn rồi. Mặc dù tôi đã quá đủ với mấy thứ chết chóc này, nên tôi sẽ lựa chọn chiến đấu cho cái chết của người khác. Ví dụ, người của Commodus...."

"Leo" Calypso cảnh cáo.

"Phải, chúng tôi tham gia. Họ sẽ không bao giờ vượt qua ta."

Jimmy luôn lên trước hàng Thọ sản. So với kích cỡ của mình, anh ta di chuyển thật tao nhã như Agamethus, như thể đang trôi đi.

"Tôi nợ mọi người" Anh ta nghiêng đầu về những Thọ sản, Meg và ta, Josephine và Emmie "Mọi người đã cứu tôi khỏi ngục tù của tên điên đó. Nhưng tôi nghe nhiều cuộc nói chuyện về chúng ta và bọn họ. Tôi luôn thận trọng khi người ta nói kiểu như vậy, như thể mọi người có thể dễ dàng chia đôi thành bạn và thù. Hầu như tất cả chúng ta ở đây thậm chí chưa biết nhau."

Người đàn ông to con quét 1 cánh tay qua đám đông : Thọ sản, người từng là Thọ sản, từng là thần, từng là Titan, á thần, một người phụ nữ rắn, một đôi griffin, một con ma không đầu. Dưới cầu thang, chúng ta có một con voi tên Livia. Rất ít khi ta thấy một tổ đội đầy người bảo vệ có thể tạp nham hơn thế này.

"Thêm nữa, cả tên này" Jimmy chỉ vào Lityerses. Giọng Jimmy rền vang đầy ấn tượng, nhưng ta thích nghe như thể tiếng sấm nổ dưới bề mặt, sẵn sàng phá hủy "Giờ hấn có phải là một người bạn? Tôi có phải chiến đấu cùng với tên nô lệ người khác này?"

Hunter Kowalski vung cái tua vít "Không hấn"

"Chờ đã!" ta kêu lên. "Lityerses có thể khá hữu dụng"

Một lần nữa, ta không chắc tại sao ta lại lên tiếng. Có vẻ như phản tác dụng với mục đích chính của ta, chính là luôn giữ bản thân an toàn và nổi tiếng "Lityerses biết về kế hoạch của Commodus. Hấn biết lực lượng nào sẽ tấn công chúng ta. Và cuộc sống của Lityerses giờ đây đã bị buộc vào cọc, cũng giống như chúng ta."

Ta giải thích Commodus đã tuyên bố cái chết của Lityerses như thế nào, và Lityerses đã chém vào cổ chủ nhân lúc trước của mình ra sao.

"Điều đóoooo không khiến tôi tinnnnn hấn ta" Sssssarah rít lên

Đám đông cầu nhau đồng tình. Một vài Thợ săn lần tới vũ khí.

"Chờ đã!" Emmie tiến đến bàn ăn.

Bím tóc dài của bà rối bời, những sợi bạc uốn lượn quét qua một bên khuôn mặt. Tay bà có dính bột bánh mì. Trong bộ đồ chiến đấu ngụy trang, bà mặc một cái tạp dề với ảnh là chiếc bánh hamburger và câu slogan BỎ CÁI TAY RA KHỎI BÁNH CỦA TÔI.

Tuy vậy, ánh mắt mệt mỏi của bà gợi ta nhớ đến cô công chúa trẻ của Naxos người đã nhảy khỏi vách đá cùng chị gái, tin tưởng vào những vị thần - cô công chúa đã quyết định cô thà chết còn hơn sống trong nỗi sợ về người bố say xỉn tức giận. Ta chưa bao giờ cân nhắc đến việc trở nên già đi, sương gió hơn và dày dặn hơn có thể khiến một người ngày càng xinh đẹp. Giờ có vẻ đó là trường hợp của Emmie. Đứng ở trên bàn, bà là trung tâm đầy bình tĩnh và chắc chắn của cả căn phòng.

"Cho những ai chưa biết về tôi" bà bắt đầu "Tên tôi là Hemithea. Jo và tôi vận hành Trạm nghỉ. Chúng tôi không bao giờ quay lưng với người đang gặp khó khăn, kể cả là kẻ thù trước kia." Bà gật đầu với Lityerses. "Chúng tôi giúp đỡ người vô gia cư, bị ruồng bỏ - trẻ mồ côi và người chạy trốn, người bị buộc tội, ngược đãi, hoặc lạc lối, người cảm thấy không có nơi nào là nhà."

Bà chỉ vào trần nhà vòm, nơi mặt kính được nhuộm màu ánh sáng mặt trời nổi bật họa tiết hình học xanh lá và vàng "Britomartis, Nữ thần của Mạng lưới, đã giúp xây dựng nên nơi này."

"Một mạng lưới an toàn cho bạn bè" ta buột miệng, nhớ lại điều Josephine đã bảo ta "Nhưng là cái bẫy cho kẻ thù."

Giờ ta là tâm điểm của sự chú ý. Một lần nữa, ta không thích lắm (Ta thật sự bắt đầu lo lắng về chính bản thân mình) Mặt ta nóng lên bởi dòng máu đỏ bắt chọt trên má. "Xin lỗi" ta nói với Emmie.

Bà quan sát ta như thể đang tìm kiếm nơi để cắm mũi tên tiếp theo. Hẳn là, bà vẫn chưa bỏ qua cho ta về khả năng có thể là người bố thần thánh của Georgina, mặc dù bà đã biết được tin đó ít nhất 5 phút rồi. Ta cho rằng ta có thể bỏ qua cho bà. Thỉnh thoảng một thông tin mới khám phá như vậy có thể cần đến 1 tiếng hoặc hơn để xử lí.

Cuối cùng, bà gật đầu sững sượng "Apollo nói đúng. Ngày mai chúng ta có thể bị tấn công, nhưng kẻ thù sẽ biết được rằng Trạm nghỉ này có thể tự bảo vệ chính nó. Commodus sẽ không để yên cho mạng lưới này. Josephine và tôi sẽ chống trả để bảo vệ nơi này và những ai đang ở dưới mái nhà chúng tôi. Nếu bạn muốn là một phần của gia đình, một ngày hay mãi mãi về sau, bạn được chào đón. Tất cả mọi người" Bà nhìn thẳng vào Lit.

Mặt tên Cornhusker tái nhợt, cái sọc gần như biến mất. Hấn mở miệng để nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ là 1 tiếng ho. Hấn trượt khỏi tường và bắt đầu rùng mình, lạng lẽ sục sục.

Josephine cúi xuống cạnh hấn. Bà nhìn vào đám đông như thể đang hỏi Có ai vẫn còn vấn đề với anh chàng này?

Bên cạnh ta, Jimmy lẩm bẩm "Tôi thích những người phụ nữ này" anh nói "Họ có ìgboya"

Ta không biết ìgboya có nghĩa là gì. Ta thậm chí không thể đoán đó là loại ngôn ngữ gì. Nhưng ta thích cái cách Jimmy nói về nó. Ta quyết định ta sẽ phải sắm được một vài cái ìgboya sớm nhất có thể.

"Well, vậy thì" Emmie bôi bàn tay vào tạp dề "Nếu ai muốn rời đi, đây là thời điểm để nói. Tôi sẽ chuẩn bị cho bạn một cái túi nâu ăn trưa để đi đường."

Không ai trả lời.

"Được rồi" Emmie nói "Trong trường hợp này, mọi người sẽ có công việc vất vào buổi chiều."

Bà bắt ta gọt vỏ cà rốt.

Thật lòng, chúng ta đang đối mặt với cuộc xâm chiếm sắp sửa xảy ra, và ta - từng là một vị thần của âm nhạc - đang mắc kẹt ở trong bếp để chuẩn bị salad. Ta đáng nhẽ nên đi dạo xung quanh với cây đàn ukulele, nâng cao tinh thần mọi người bằng bài hát và sức hút của ta, chứ không phải lột vỏ rau củ!

Ở mặt tốt, Thọ săn của Artemis phải rửa dọn chuồng bò, vậy nên có lẽ đã có sự công bằng trong cái vũ trụ này.

Khi bữa tối đã sẵn sàng, đám đông chạy tán loạn ngang qua sảnh chính để ăn. Josephine ngồi với Lityerses trong góc của hần, nói chuyện chậm rãi và bình tĩnh với hần, cái cách mà một người có thể đối xử với một con chó pitbull được cứu khỏi người chủ tồi tệ. Hầu hết Thọ săn ngồi trong tổ của griffin, dùng đưa chân khỏi rìa khi họ quan sát sảnh bên dưới. Từ giọng nói trầm và biểu cảm, ta cho

rằng họ đang nói về làm thế nào để giết lượng lớn kẻ thù vào ngày mai một cách tốt nhất.

Hunter Kowalski tình nguyện ngủ ở phòng Georgina cho buổi đêm. Cô gái nhỏ đã chìm vào giấc ngủ nhanh chóng kể từ trải nghiệm trên cái Ngai Ký Ức, nhưng Hunter muốn được ở đó với cô bé trong trường hợp cô bé có tỉnh giấc. Emmie đồng ý đầy biết ơn, nhưng không phải cho đến khi bắn ta cái ánh nhìn kết án nói rằng, Tôi không thấy ngài tình nguyện ngủ với con ngài cả đêm. Thật lòng, như thể ta là vị thần đầu tiên quên mất anh ta có một đứa con bị mang đi bởi con ma không đầu và được nuôi dạy bởi hai người phụ nữ ở Indiana vậy!

Hai á thần nửa chết đói, là anh em tên Deacon và Stan, người ta được biết đã từng là khách của Trạm nghỉ khoảng một năm, giờ nghỉ ngơi trong bệnh xá với 4 bình rượu thánh. Sssssarah đã chiếm lấy một rổ trứng và trườn vào phòng xông hơi cho buổi đêm. Jimmy ăn với một số người đã trốn thoát trên sofa, điều đó không khiến ta cảm thấy cầu thả chút nào.

Và ta bị bỏ lại ở bàn ăn với Meg (có gì mới đâu nhỉ?), Leo, Calypso, Emmie và Thalia Grace.

Emmie liên tục liếc qua phòng chỗ Josephine và Lityerses "Người bạn mới của chúng ta, Lityerses..." Bà có vẻ có thái độ nghiêm túc rõ rệt khi bà nói từ bạn "Tôi đã nói chuyện với hắn trong lúc làm việc. Hắn đã giúp tôi khuấy kem. Hắn nói cho tôi một chút về đội quân chúng ta sẽ đối mặt vào ngày mai."

"Có kem sao?" Ta hỏi. Ta có khả năng bẩm sinh để tập trung vào những chi tiết quan trọng nhất khi một người đang nói.

"Để sau đi" Emmie hứa, mặc dù tông giọng bà nói với ta rằng ta sẽ chẳng có đâu. "Vị vanilla. Chúng ta sẽ cho thêm đào đông, nhưng..." Bà nhìn Meg "Chúng tôi nghĩ vị đó sẽ không ổn lắm"

Meg đang quá bận rộn để bỏ đồng đậu phụ rán vào mồm để có thể trả lời.

"Bằng mọi giá" Emmie tiếp tục "Lityerses ước lượng có khoảng 1 tá những tên lính đánh thuê người thường, số lượng á thần tương tự từ Gia đình Hoàng đế, khoảng 100 những tên đầu sói và quái vật khác, thêm đám blemmyae thường ngày hóa trang thành cảnh sát địa phương, lính cứu hỏa, và người vận hành xe ủi"

"Ồ, tốt" Thalia Grace nói "đám đông quen thuộc"

Emmie nhún vai "Commodus có ý san bằng Nhà ga Union. Hẳn sẽ khiến người thường nhìn vào như thể một sự di tản khẩn cấp"

"Một vụ rò rỉ gas" Leo đoán "Nó thường luôn là vụ rò rỉ ga"

Calypso bỏ những miếng cà rốt được cắt nhỏ khỏi đĩa salad, làm ta cảm thấy như một sự xúc phạm cá nhân "Vậy chúng ta bị áp đảo 1 chọi 10? Hay chọi 20?"

"Không đáng lo" Leo nói "Anh sẽ cân được 200 tên đầu tiên hoặc hơn thế, rồi nếu anh mệt..."

"Leo, dừng lại" Calypso gửi cho Emmie cái cau mày xin lỗi "Cậu ấy thường đùa nhiều hơn khi lo lắng. Cậu ấy cũng đùa tẻ hơn khi lo lắng."

"Anh đang không hiểu em nói cái gì" Leo cho miếng cà rốt vào mồm và càu nhàu

Meg suýt nghẹn với món đồ rán.

Thalia để lộ tiếng thở dài "Ồ, phải. Đây sẽ là một trận chiến vui nhộn. Emmie, làm thế nào bà dự trữ được thêm mũi tên? Tôi sẽ cần một ống tên đầy chỉ đề bắn Leo."

Emmie cười "Chúng tôi có rất nhiều vũ khí. Và cảm ơn Leo cùng Josephine, hàng phòng thủ của Trạm nghỉ chưa bao giờ mạnh mẽ đến thế."

"Không có chi!" Leo vỗ vào cái cán dao "Tôi cũng nên đề cập để con rồng đồng khổng lồ trong góc kia - thừa nhận rằng tôi có thể cải thiện máy móc của nó trong đêm nay. Nó vẫn chưa ở trạng thái 100%"

Thông thường, ta thấy một con rồng đồng khổng lồ khá là chắc chắn, kể cả ở 75%, nhưng ta không thích cái kiểu 20 đấu 1. Những tiếng khóc khát máu của khán giả ở đấu trường vẫn vang lên bên tai ta.

"Calypso" ta nói "Vậy còn sức mạnh pháp thuật của cô? Nó đã quay trở lại chưa?"

Cái nhìn nản chí của cô trông khá quen thuộc. Đó là cái nhìn giống của ta mỗi khi ta nghĩ về những thứ thần thánh diệu kỳ ta đã không còn sở hữu.

"Chỉ một vài lần bộc phát" cô nói "Sáng nay, tôi di chuyển một cốc café ngang qua quầy"

"Phải" Leo nói "nhưng em làm điều đó thật đỉnh"

Calypso đập vào cậu "Josephine nói sẽ cần thời gian. Một khi chúng ta..." cô ngần ngừ "Một khi chúng ta sống sót được vào ngày mai"

Ta có cảm giác đó không phải điều cô định nói. Leo và Emmie đã trao đổi ánh nhìn bí ẩn. Ta không muốn nhấn mạnh vào nỗi lo. Hiện tại, âm mưu duy nhất ta hứng thú là một kế hoạch thông minh ném ta lên lại đỉnh Olympus và phục hồi lại phần thần trước sáng mai.

"Chúng ta sẽ làm được" ta quả quyết

Meg hút sì sụp miếng đậu cuối cùng. Rồi cô trưng ra cách cư xử tinh tế thường ngày bằng việc ợ và quệt miệng bằng cánh tay "Không phải anh và tôi, Lester. Chúng ta sẽ không ở đây"

Dạ dày ta bắt đầu trào ngược lại đồng salad ít ỏi "Nhưng.."

"Lời tiên tri, gốc à. Tia sáng đầu tiên, nhớ chứ?"

"Phải, nhưng nếu Trạm nghỉ bị tấn công...không phải chúng ta nên ở đây giúp đỡ sao?"

Đây là 1 câu hỏi kì lạ đến từ ta. Khi ta còn là thần, ta sẽ cảm thấy phần khởi được bỏ những anh hùng người thường để tự lo liệu bản thân. Ta sẽ làm bỏng ngô và xem trận tám máu từ xa trên đỉnh Olympus, hoặc đơn giản xem đoạn nổi bật nhất sau đó. Nhưng khi là Lester, ta cảm thấy bắt buộc phải bảo vệ người khác - Emmie bạn già của ta, Josephine cọc cằn, và Georgina không nhỏ lắm, người có thể hoặc không phải là con ta. Thalia và Thợ săn, Jimmy với cái khổ đáng yêu, cha mẹ griffin tự hào ở trên trần, con voi tuyệt vời ở dưới tầng, thậm chí cả Lityerses khó ưa... Ta muốn ở đây với họ.

Nó có vẻ khá kỳ lạ với bạn rằng ta chưa cần nhắc đến nghĩa vụ đầy mâu thuẫn - trốn vào Hang động của Trophonius khi những tia nắng đầu tiên ló rạng - điều đó có thể giúp ta thoát khỏi Trạm nghỉ. Trong lời biện hộ của ta, thần thánh có thể chia tách bản thể thành nhiều hình dạng khác cùng một lúc. Bọn ta không có quá nhiều trải nghiệm với việc phải sắp xếp lịch trình.

"Meg nói đúng" Emmie nói "Trophonius đã gọi ngài. Lấy được lời tiên tri cho ngài có lẽ là cách duy nhất để ngăn chặn lời tiên tri của tên hoàng đế trở thành sự thật"

Ta từng là vị thần của những lời tiên tri, và thậm chí ta đang bắt đầu ghét tiên tri. Ta nhìn vào linh hồn Agamethus, lững lơ ở chỗ cầu thang lên gác xép. Ta nghĩ về lời nhắn cuối cùng anh ta gửi cho ta : Chúng ta không thể ở lại. Có phải ý anh ta là những người bảo vệ Trạm nghỉ? Hay Meg và ta? Hay hoàn toàn là thứ gì đó khác? Ta cảm thấy nản lòng ta muốn cầm lấy quả cầu ma thuật và ném vào cái đầu không tồn tại của anh ta.

"Vui lên" Thalia nói với ta "Nếu Commodus tìm tới bọn tôi với sức mạnh toàn diện, nhà tiên tri có lẽ sẽ chỉ bị canh gác bởi một đội quân xương. Đó sẽ là cơ hội tốt nhất cho ngài để vào trong."

"Phải" Leo nói "Thêm nữa, có lẽ ngài sẽ có thể quay lại kịp lúc để chiến đấu cùng chúng tôi! Hoặc, ngài biết đấy, chúng ta sẽ chết hết và nó sẽ không đáng bận tâm."

"Điều đó khiến ta cảm thấy tốt hơn rất nhiều" Ta cầu nài "Có những rắc rối mà chúng ta có thể gặp phải, chỉ Meg và ta?"

"Phải" Meg đồng tình

Cô nghe không hề có chút lo lắng nào. Điều này có lẽ là sự thất bại cho trí tưởng tượng của ta. Ta có thể tưởng tượng tất cả các loại định mệnh tồi tệ nào có thể xảy đến với 2 con người đi lại trong cái hang động nguy hiểm của một linh hồn ghê sợ đầy thù địch. Ta thà chiến đấu với đội quân blemmyae trên máy ủi còn hơn. Ta thậm chí cân nhắc việc gọt vỏ thêm các củ cà rốt.

Khi ta đang dọn rửa bát đĩa, Emmie nắm lấy cánh tay ta.

"Chỉ nói với tôi một điều thôi" bà nói "Đó là một khoản thanh toán sao?"

Ta nhìn chằm chằm vào bà "Cái....khoản thanh toán nào?"

"Georgina" bà thầm thì "Đối với tôi....ngài biết đấy, từ bỏ món quà bất tử của ngài. Có phải con bé...." Bà mím môi lại thành một đường chỉ, như thể bà không tin chúng đủ để nói ra nữa.

Ta không biết rằng ta có thể cảm thấy tồi tệ hơn nữa, cho đến khi đúng là như vậy. Ta thật sự ghét cảm giác đó của trái tim người thường. Nó có vẻ có sức chứa vô hạn ngày càng nặng nề hơn.

"Emmie yêu quý" ta nói "Ta sẽ không bao giờ. Thậm chí trong những ngày tồi tệ nhất của mình, khi ta phá hủy nhiều quốc gia với mũi tên bệnh tật hoặc tập hợp lại thành những danh sách cho bộ sưu tập của Kidz Bop, ta sẽ không bao giờ trả thù theo cách đó. Ta thề với bà, ta không hề có biết rằng bà ở đây, hay bà đã rời bỏ những người Thợ săn, hay Georgina có tồn tại, hay....Thật ra, ta chẳng có tí khái niệm nào về bất cứ điều gì. Và ta thật sự xin lỗi."

Cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, khi một nụ cười nhạt mong manh trên khuôn mặt bà "Đó ít nhất là một điều tôi có thể tin được"

"Rằng ta xin lỗi?"

"Không" bà nói "Rằng ngài chẳng có tí khái niệm nào về bất cứ những thứ này."

"À...tốt, vậy chúng ta ổn chứ?"

Bà cân nhắc "Hiện tại thì là vậy. Nhưng khi Georgina phục hồi...chúng ta nên nói chuyện sâu hơn"

Ta gật đầu, mặc dù ta đang nghĩ đến danh sách phải làm bao gồm những nhiệm vụ không được chào đón cũng khá nhiều rồi.

"Well, được rồi" ta thở dài "Ta cho rằng ta nên nghỉ ngơi một chút, và có lẽ bắt đầu sáng tác một bản haiku chết chóc mới"

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 30

Chương 30

Lester, tự tát mình đi

Ồ, một đêm thôi mà

Đừng trông như thằng ngốc

TA KHÔNG GẶP MAY VỚI THƠ HAIKU. Ta bị mắc kẹt ở dòng đầu tiên, ta không muốn chết, nhưng ta không thể nghĩ được gì để thêm vào cả. Ta ghét phải chỉnh sửa khi ý tưởng ban đầu đã quá hoàn hảo. Những Thơ sẵn của Atermis đắm chìm trong những cái tổ Griffin sau khi lắp xong bộ phận báo động cảm biến chuyển động. Họ làm thế mỗi khi ta cắm trại với họ, ta thấy thật ngớ ngẩn. Tất nhiên, khi còn là thần, ta thường tán tỉnh họ một cách đáng xấu hổ, nhưng ta chưa bao giờ đi xa hơn thế. Và khi là Lester, ta không muốn chết với một dàn mũi tên trên ngực. Không còn gì nữa, những Thơ sẵn nên tin tưởng vào lòng tự ái của ta. Emmie, Jo và Thalia ngồi chung với nhau ở bàn bếp một lúc lâu, nói chuyện trong im lặng. Ta hy vọng họ đang bàn về những bí mật khác của Thơ sẵn. Một loại vũ khí nguy hiểm nào đó để chống lại đội quân Commodus, tên lửa đạn đạo Mặt trăng, hay bom mặt trăng cũng được. Meg chẳng lầy làm phiền mà tìm phòng khách, cô bé lăn quay trên ghế dài và bắt đầu ngáy.

Ta đứng gần đây, chưa sẵn sàng quay lại căn phòng mà ta chia chung với Leo. Ta nhìn mặt trăng tỏa sáng qua cái cửa sổ khổng lồ bên trên trạm máy của Josephine. Một giọng nói vang lên bên vai ta "Không mệt à?"

Thật tốt khi ta không còn là thần mặt trời. Thường nếu ai làm ta giật mình khi đang trên cỗ xe mặt trời, ta sẽ tăng năng lượng đến mức ánh sáng gay gắt giữa trưa sẽ xuất hiện lúc 6h sáng. Jimmy đứng bên cạnh ta, anh ta cao lớn với nước da nâu đồng, ánh sáng mặt trăng lấp lánh trên trán. Sợi dây chuyền trắng đỏ lấp ló bên dưới cổ áo sơ mi.

"Ồ" ta nói "À.. không" ta dựa lưng vào tường, hy vọng ta sẽ trông bình tĩnh, hấp dẫn và ngọt ngào. Thật không may, ta đã trượt bức tường.

Jimmy thật tốt bụng khi đã giả vờ không chú ý, "Ngài nên cố ngủ một chút" giọng anh ồm ồm "Những thử thách ngài đối mặt ngày mai..." một nếp nhăn lo lắng hiện lên trên trán anh ta "Tôi không thể tưởng tượng được"

Ngủ dường như là một khái niệm xa vời đối với ta, đặc biệt là bây giờ, với trái tim đang đập bum bum như một cái thuyền đập bị hỏng "Um.. ta không ngủ nhiều lắm. Ta từng là một vị thần, người biết đấy" ta nghĩ nếu uốn cong cơ bắp lên lúc này sẽ chứng minh được, nhưng ta quyết định là không. "Còn người, người có phải là á thần không?"

Jimmy lau bàu "Một từ thú vị. Tôi sẽ nói tôi là một người khác-những-người-còn-lại (e-lo-mi-ràn-one). Tôi chỉ là một sinh viên tốt nghiệp ngành kế toán đại học Indiana"

Ta không biết phải làm gì với thông tin đó. Sẽ chẳng có chủ đề nào làm ta thú vị hơn trong mắt một sinh viên kế toán. Ta cũng nhận ra Jimmy hơn tuổi ta rất nhiều. Là hơn tuổi Lester, không phải thần Apollo. Ta đã bối rối.

"Nhưng Sssssarah nói người làm việc cho Commodus" ta nói
"Người là một đấu sĩ"

Khóe miệng anh ta giật giật "Không phải một đấu sĩ. Tôi chỉ đánh nhau mỗi cuối tuần để kiếm tiền. Võ tổng hợp. Giữa Gidigbo và dambe"

"Ta không biết những thứ đó là gì cả"

Anh cười thầm "Hầu hết mọi người đều không biết. Đó là kiểu võ của người Nigeria. Gidigbo là môn vật truyền thống của dân tộc tôi, cái còn lại là thể thao của Hausa, bạo lực hơn nhiều, nhưng tôi thích"

"Ta hiểu rồi" ta nói, mặc dù thực tế ta chẳng hiểu gì cả. Ngay cả trong thời cổ đại, các vị thần Olympia thường không quan tâm những gì xảy ra dưới xa mạc Sahara, bọn ta hầu như chỉ quanh quẩn trong mấy khu phố riêng ở Địa TRung Hải. Điều đó, ta biết, thật hõm hĩnh.

"Người chiến đấu vì tiền?"

"Để trả học phí" anh ta nói "Tôi không biết tôi đang làm gì cho tên hoàng đế này cả"

"Dù sao người vẫn còn sống" ta lưu ý "Và người có thể nhìn thấu thế giới này. Thật lạ đối với hầu hết những người phàm khác. Jimmy, người hẳn phải rất rất igboya (can đảm)

Giọng cười của anh ta thật sâu và mạnh mẽ "Rất tốt, thực ra tên thật của tôi là Olujime, đối với người Mỹ thì Jimmy dễ đọc hơn"

Ta hiểu. Ta mới làm người phàm vài tháng và ta đã rất mệt mỗi khi đánh vần Papadopoulos.

"Chà, Olujime. Rất vui được gặp người, bọn ta thật may mắn khi có một hậu vệ như người"

"Hmm..." Olujim gật đầu nghiêm túc "Nếu chúng ta sống sót qua ngày mai, và nếu Trạm Nghỉ cần một Kế toán viên. Một phần bất động sản nào đó phức tạp... liên quan đến thuế"

"Uh..."

"Tôi đùa thôi" anh ta nói "Bạn gái tôi nói tôi hay đùa quá trớn"

"Uh" Lần này ta nghe như thể bị đâm vào ruột "Bạn gái? Phải rồi. Người sẽ giải thích cho ta chứ?"

Ta muốn trốn. Apollo ngu ngốc. Tất nhiên là Olujime đã có bạn gái. TA hông biết anh ta là ai hay là cái gì, hay tại sao anh ta lại bị kéo vào thế giới nhỏ bé này của bọn ta. Nhưng ít nhất, một người thú vị không thể còn độc thân. Hơn nữa anh ta quá lớn so với ta, hoặc quá nhỏ, tùy người nhìn nhận. Kiệt sức, nhưng bồn chồn, ta đi lang thang qua các hành lang biến đổi cho đến khi tình cờ nhìn thấy một thư viện nhỏ. Khi ta nói thư viện, có nghĩa là một căn phòng với những cái kệ không sách. Chỉ là những cuộn giấy xếp chồng lên thành khối. Ah, mùi giấy cói đưa ta trở lại. Ta ngồi xuống bàn giữa phòng và nhớ về một cuộc nói chuyện ở Alexandra với nhà khoa học Hypatia, bấy giờ cô ấy là một món bánh mật ong thông minh. Ước gì cô ấy ở đây. Ta có thể xin cô ấy lời khuyên về cách sống sót

trong hang của Trophonius. Chúa ơi, cổ vấn duy nhất của ta bây giờ đang mắc kẹt và run rẩy trên lưng ta. Bất đắc dĩ, ta rút mũi tên Dodona ra và đặt nó lên bàn. Thân mũi tên găm lên trên bàn "NGƯỜI ĐỂ TA RUNG RẦY HƠI LÂU RÙI ĐÂY. CHÍNH XÁC, ĐỘ NGU NGỐC CỦA NGƯỜI LÀM TA XỬNG SỜ"

"Người có bao giờ tự hỏi" ta nói "Tại sao người không hề có bạn bè"

"KHÔNG ĐÚNG" nó biện hộ "MỖI NHÁNH, MỖI CÀNH CÂY TỪ DODONA. TỪNG THÂN CÂY, TỪNG CÁI RỄ, TẤT CẢ BỌN CHÚNG, TA LÀ NGƯỜI THÂN THUỘC NHẤT"

Ta nghi ngờ điều đó, khi đến lúc phải chọn ra một nhánh cây để khắc thành một mũi tên đi làm nhiệm vụ cùng ta, cả khu rừng đều đồng lòng bầu cử thanh gỗ cháy phiền phức này. Ngay cả những Oracles cũng có thể nghe được từ chắc chắn và chính xác quá nhiều lần.

"Giờ nói cho ta" ta nói "Hỡi, Mũi tên Khôn ngoan. Kẻ thân thiết nhất với khu rừng. Làm sao ta có thể vào hang của Trophonius, làm sao ta và Meg có thể sống sót?"

Lông vũ trên mũi tên lượn sóng LÁY MỘT CHIẾT XE

"Thế thôi à?"

RỜI ĐI THẬT NHANH TRƯỚC BÌNH MINH, MỘT HOÁN ĐỔI, À, NHƯNG NÓ CÓ THỂ ĐƯỢC XÂY DỰN TRÊN CAO TỐC 37, BẢO ĐẢM ĐI TRONG 1 GIỜ VÀ 42 PHÚT.

Ta nheo mắt, "Người có thể nào... tra google map không?"

Một khoảng lặng dài TỨC NHIÊN KHÔNG, DỰ VÀO NGƯỜI CẢ, ĐÓ LÀ CÁNH TÒN TẠI. HỒI TA NGAY, KHI VỪ ĐẾN ĐƯỢC ĐÍCH.

"Ý người là người cần thời gia để tra cứu về hang Trophonius trên wikipedia?"

TA SẼ KHÔN NÓI THÊM NỮA, TÊN XẤU HÈN HẠ. THẬT KO XÚN VỚI LỜI KHUYÊN KHÔN NGOAN CỦA TA

"Ta không xúng?" ta chộp lấy mũi tên và lắc "Người chẳng giúp được gì cả. Người thật vô dụng..."

"Apollo?" Calypso đứng ở ngưỡng cửa. Bên cạnh là Leo đang cười toe toét "Bọn tôi không nhận ra ngài đang cãi nhau với mũi tên. Có lẽ tôi nên quay lại sau"

Ta ra hiệu "Không, vào đi"

Họ ngồi đối diện ta, Calypso gõ ngón tay trên bàn như một giáo viên ở buổi họp phụ huynh. Leo cố hết sức để trông như đang nghiêm túc.

"Uh.. nghe này, Apollo.."

"Ta biết" ta nói một cách khỗ sở

Cậu chớp chớp mắt như thể ta ném một tia lửa vào mắt cậu "Ngài biết?"

"Nếu chúng ta còn sống trong ngày mai" ta nói "hai người quyết định sẽ ở lại Trạm nghỉ"

Họ liếc nhẹ qua cạnh bàn. Một chút nức nở hay dựng tóc lên sẽ tốt hơn. Một chút hối lỗi chân thành Xin thứ lỗi! Nhưng ta nghĩ như

thế là quá nhiều cho những gì Lester Papadopoulos đáng được nhận.

"Sao ngài biết?" Calypso hỏi

"Một cuộc nói chuyện nghiêm túc với chủ nhà?" ta nói "Một cái liếc trộm?"

"Này anh bạn" Leo nói "Tôi không lén lút. Chưa hề có ý lén lút"

Ta quay sang Calypso "Xưởng máy của Josephine rất tuyệt với Leo, và bà ta có thể dạy cô kiểm soát phép thuật. Emmie thì có một khu vườn có thể sánh với nhà cũ Ogygia của cô"

"Nhà tù cũ" Calypso sửa lại nhưng giọng cô không hề tức giận.

Leo lo lắng "Chỉ là... Josephine làm tôi nhớ mẹ của mình. Bà ấy cần nhiều sự giúp đỡ ở đây, Trạm nghỉ là một tòa nhà sống, nhưng nó không được bảo trì cao như Festus"

Calypso gật đầu "Chúng tôi đã du hành rất nhiều, Apollo, trải qua nguy hiểm trong nhiều tháng. Không phải chỉ có ma thuật và khu vườn của Emmie hấp dẫn tôi. Emmie nói chúng tôi có thể sống như những thiếu niên bình thường ở đây. Thậm chí là tới trường trung học địa phương"

Nếu không phải vì ánh mắt nghiêm túc của cô, ta có lẽ đã bật cười "Cô, một còn người bình thường. Ngay cả khi cô còn lớn tuổi hơn ta, cô muốn học trung học.."

"Ồ này" Leo nói "Chúng tôi đều có cơ hội được sống cuộc sống bình thường"

"Tôi muốn được thử" Calypso tiếp tục "Chúng tôi sẽ thế nào khi cùng nhau, và riêng biệt, trong thế giới loài người. Nắm bắt mọi thứ thật chậm. Hẹn hò. Bạn trai bạn gái, có thể là đi chơi với bạn bè"

Cô nói những lời đó như thể chúng được tiêm vào những thứ gia vị kỳ lạ, những thứ mà cô muốn được thử.

"Vấn đề là, Lester" Leo nói "Chúng tôi đã hứa sẽ giúp ngài. Bọn tôi lo lắng khi phải để ngài một mình"

Đôi mắt họ đầy lo lắng - lo cho ta - ta nuốt một cục u vào cổ họng. Sáu tuần bọn ta đã du hành cùng nhau, trong suốt khoảng thời gian đó, ta đã luôn mong ta có thể ở bất cứ ai khác, bất cứ nơi nào khác. Nhưng ngoại trừ em gái ta, ta đã từng chia sẻ trải nghiệm nào với ai chưa? Ta nhận ra, các vị thần đã giúp ta, rằng ta sẽ mất cả hai người này.

"Ta hiểu" ta buộc phải nói ra "Emmie và Josephine là người tốt. Họ cho các người mái nhà. Còn ta cũng không một mình nữa. Ta có Meg. Ta không thể mất cả cô bé"

Leo gật đầu "Phải, Meg là một quả cầu lửa, tôi biết chắc điều đó"

"Bên cạnh đó" Calypso nói "Chúng ta... nói thế nào nhỉ.. hoàn toàn vượt qua những cái rada"

"Rơi xuống" ta nói "Mặc dù vượt qua nghe có vẻ vui hơn"

"Phải" Leo nói "Chúng ta còn nhiều nhiệm vụ á thần phải làm. Hơn nữa, Tôi phải liên lạc với mấy chiến hữu khác của mình: Jason, Piper, Frank, Hazel.. ngoài kia còn rất nhiều người muốn đấm tôi".

"Và chúng ta phải sống sót qua ngày mai" Calypso thêm vào

"Đúng vậy, cưng" Leo đạo bần trước mặt ta "Và, chúng tôi sẽ không bỏ rơi ngài. Nếu ngài cần trợ giúp, chỉ cần la lên. Chúng tôi sẽ tới ngay"

Ta nén lại nước mắt. Ta không buồn. Ta cũng không choáng ngợp trước tình bạn của họ. Chỉ là một ngày quá dài và dây thần kinh của ta đã sờn.

"Ta đánh giá cao điều đó" ta nói " Hai người là những người bạn tốt"

Calypso dụi mắt, rõ ràng cô cũng đang mệt mỏi "Đừng có ủy mị nữa. Ngài vẫn rất phiền phức"

"Và cô vẫn còn đau ở hông, Calypso"

"Được rồi" cô nhếch cười "Giờ chúng ta thật sự cần nghỉ ngơi, sáng mai sẽ bận rộn đây"

"Ồ" ta vuốt tóc "Ta không có ý nhờ cô triệu hồi một linh hồn gió cho ta. Nhưng ta cần phải di chuyển đến hang Trophonius vào ngày mai. Và ta không có xe ngựa cũng không có xe hơi"

"Một cái xe hơi" Leo cười gian xảo "Ồ, tôi có thể móc ngài vào một cái đấy"

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 31

CHƯƠNG 31

Bắt đầu với hợp âm C

Không phải tất cả, Meg. Là C

Không phải viết tắt của Chaos

Vào 5 giờ sáng hôm sau, trong vòng xe ngựa gỗ bên ngoài Trạm nghỉ, Meg và ta tìm thấy Leo đứng phía trước một con xe Mercedes XLS lấp lánh đồ. Ta không hỏi làm thế nào cậu ta kiếm được nó. Cậu không muốn tiết lộ thông tin. Cậu ta có bảo rằng bọn ta nên trả nó về trong vòng 24 giờ (cứ cho rằng bọn ta sống được lâu đến thế) và cố gắng để không bị cảnh sát bắt.

Tin xấu: ngay rìa ngoài thành phố, ta bị một viên cảnh sát kéo lại.

Ồ, thật là một may mắn thống khổ! Tên cảnh sát dừng bọn ta lại hẳn chẳng vì lý do gì tốt đẹp, ta có thể nhìn thấy điều đó. Ban đầu ta đã sợ anh ta có thể là một con blemmyae, nhưng anh ta không lịch sự bằng.

Anh ta cau mày với bằng lái xe của ta "Đây là bằng lái xe cho trẻ vị thành niên từ New York, cậu bé. Cậu nghĩ gì mà lái chiếc xe như thế này? Bố mẹ cậu đâu rồi, và cậu định sẽ đưa cô gái nhỏ này đi đâu?"

Ta định giải thích rằng ta từng là một vị thần 4000 năm tuổi với rất nhiều kinh nghiệm lái xe mặt trời, cha mẹ ta đang ở thế giới thiên đàng trên bầu trời kia, còn cô gái nhỏ này là á thần - chủ nhân của ta.

"Cô ấy là.."

"Em gái" Meg xen vào "Anh ấy đang đưa tôi đến lớp học piano"

"Ừm, phải" ta đồng tình

"Và chúng tôi muộn rồi!" Meg vẫy ngón tay theo cái cách không hề giống việc chơi đàn piano "Bởi vì anh trai tôi thật ngu nghếch"

Tên cảnh sát cau mày "Chờ đây"

Anh ta bước về phía ô tô tuần tra, có lẽ để quét bằng của ta vào máy tính hoặc là gọi viện trợ từ SWAT.

"Anh trai?" ta hỏi Meg "Buổi học piano?"

"Đoạn ngu ngốc thì là thật"

Tên cảnh sát quay lại với vẻ mặt bối rối "Xin lỗi" anh ta trả lại bằng cho ta "Lỗi của tôi. Lái xe an toàn nhé"

Và vậy là thế đó.

Ta tự hỏi điều gì đã khiến viên cảnh sát đổi ý. Có lẽ, khi Zeus tạo nên bằng lái xe cho ta, ông đã đặt vào đó vài câu bùa chú cho phép ta vượt qua vài cuộc kiểm tra đơn giản như trạm dừng cao tốc. Không nghi ngờ gì Zeus đã nghe được lái xe khi làm người thường có thể nguy hiểm đến cơ nào.

Bọn ta đi tiếp, mặc dù sự cố vừa rồi khiến ta run rẩy. Ở đường cao tốc 37, ta nhìn thấy tất cả các xe đang đi theo hướng ngược lại, tự hỏi cái xe nào được lái bởi bọn blemmyae, á thần, hoặc lính đánh thuê được thay thế để làm việc ở dinh thự Commodus, lo lắng về việc tiêu diệt các bạn ta kịp lúc cho buổi lễ đặt tên.

Ở phía đông, bầu trời sáng lên từ màu onix (rất đen) đến màu than. Dọc con đường, đèn hơi natri nhuộm khung cảnh thành màu cam của Agamethus - hàng rào và đồng cỏ, những hàng cây, các con mương đã cạn nước. Thình thoảng bọn ta bắt gặp một trạm xăng hoặc một quán Starbucks. Mỗi vài dặm, bọn ta đi qua biển thông báo ghi VÀNG: GIÁ TỐT NHẤT! với một người đàn ông đang cười nghi ngờ có vẻ như vua Midas trong bộ đồ rẻ tiền.

Ta tự hỏi Lityerses đang làm gì ở Trạm nghỉ. Khi bọn ta rời đi, không gian đã trở nên ồn ào - tất cả xông vào sửa chữa áo giáp, mài sắc vũ khí và sẵn sàng các cái bẫy. Lityerses đứng bên cạnh Josephine, đưa ra những lời khuyên về Commodus và những đội lính khác nhau của hắn, nhưng anh ta như thể chỉ có nửa hồn ở hiện tại, giống một người bệnh ở giai đoạn cuối, giải thích với những bệnh nhân khác làm thế nào họ có thể kéo dài điều không thể tránh khỏi một cách tốt nhất.

Kì lạ là, ta tin anh. Ta tin anh ta sẽ không phản bội Josephine và Emmie, Georgina bé bỏng, và phần còn lại của gia đình nghèo nàn vốn không được báo trước mà ta quan tâm đến. Lời cam kết của Lit có vẻ chân thật. Anh ta giờ ghét Commodus còn hơn tất cả bọn ta.

Và rồi, 6 tuần trước, ta sẽ không bao giờ ngờ được rằng Meg McCaffrey làm việc cho Nero.....

Ta liếc về phía người chủ nhân nhỏ. Cô thụp xuống chỗ ngồi, đôi giày cao cổ màu đỏ trên cái chần bùn trên ngăn để bao tay. Cái dáng ngồi vênh râu thế này không khiến ta thấy không thoải mái. Ta coi như đó là một dạng sở thích của một đứa trẻ đang học hỏi, rồi nó bắt đắc dĩ phải từ bỏ để trưởng thành.

Cô luồn ngón tay qua gối, vẫn đang chơi piano trong không khí.

"Em nên có vài lúc thư giãn trong sáng tác của em" ta nói với cô "để phong phú hơn"

"Tôi muốn được học"

Ta không chắc mình nghe đúng "Học piano? Bây giờ?"

"Không phải bây giờ, ngốc à. Nhưng lúc nào đó. Anh có thể dạy tôi được không?"

Thật là một ý tưởng kinh khủng! Ta muốn nghĩ rằng ta đã quá giỏi trong sự nghiệp khi là thần âm nhạc, không phải để dạy piano cho những người mới bắt đầu. Rồi một lần nữa, ta để ý rằng Meg đã hỏi ta, chứ không phải ra lệnh cho ta. Ta phát hiện ra một điều gì ngập ngừng và hy vọng trong giọng nói cô, như những hạt chia đêm chồi nảy mầm. Ta nhớ lại Leo và Calypso tối qua trong thư viện, nói chuyện đầy đam chiêu về cuộc sống bình thường họ có thể xây dựng được ở Indiana. Kì lạ, người thường mơ về tương lai nhiều như thế nào? Những người bất tử như bọn ta không bận tâm về điều đó. Với bọn ta, mơ về tương lai giống như thể đang nhìn chăm chăm vào đồng hồ thời gian đã nắm trong lòng bàn tay.

"Được thôi" ta nói "cứ cho rằng chúng ta sẽ sống sót sau cuộc thám hiểm sáng nay"

"Okay" Meg vang lên một âm cuối mà hẳn Beethoven sẽ rất yêu thích. Rồi, từ trong cái cặp lương thực, cô lôi ra một túi cà rốt (được gọt vỏ bởi ta, cảm ơn rất nhiều) và bắt đầu gặm nhấm chúng khi gõ 2 mũi giày vào nhau.

Bởi vì Meg.

"Chúng ta nên bàn về chiến lược" Ta gợi ý "Khi chúng ta tới được hang động, chúng ta sẽ cần tìm ra được lối vào bí mật. Ta nghi ngờ nó sẽ không rõ ràng như lối vào con người bình thường."

"Ừm-kay"

"Một khi em kết liễu bất kì tên lính gác nào chúng ta tìm được..."

"Một khi chúng ta kết liễu được chúng" cô sửa lại

"Chẳng khác gì. Chúng ta sẽ cần phải tìm được 2 dòng suối gần đó. Chúng ta phải uống nước từ đó trước khi..."

"Đừng nói cho tôi" Meg giơ một củ cà rốt lên như dùi cui "Không được tiết lộ trước"

"Tiết lộ trước? Thông tin này có thể cứu chúng ta!"

"Tôi không thích bị kể trước" cô khẳng định "Tôi muốn được ngạc nhiên"

"Nhưng...."

"Không"

Ta siết chặt vô lăng. Ta phải cố gắng lắm để không đâm vào trạm xăng và khiến bọn ta bay thẳng vào không gian. Ta muốn nói về

Hang động của Trophonius...không phải chỉ để khai sáng cho Meg, mà còn để xem liệu bản thân ta đã có đủ thông tin chính xác chưa.

Ta đã dành gần như cả đêm ở thư viện Trạm nghỉ. Ta đọc các cuộn giấy, phân tích những kí ức rời rạc, thậm chí cố gắng để cài thêm nhiều câu trả lời từ Mũi tên của Dodona và quả cầu ma thuật của Agamethus. Ta đã thành công ở mức độ hạn chế, nhưng những gì ta ghép lại chỉ khiến ta thêm lo lắng hơn.

Ta muốn được nói chuyện khi ta lo lắng.

Meg, tuy vậy, có vẻ không hề bận tâm đến nhiệm vụ phía trước. Cô hành động đầy phiến nhiễu và bất cần như ngày đầu tiên ta chạm trán với cô trong vùng Mahattan đó.

Có phải cô chỉ đang giả bộ dửng dưng? Ta không nghĩ vậy. Ta luôn luôn ngạc nhiên làm thế nào người thường có thể kiên cường khi đối mặt với các tai ương như thế. Thậm chí những người bị chấn thương nặng nhất, bị ngược đãi, bị suy nhược thần kinh cũng có thể tỏ ra như thể mọi thứ hoàn toàn bình thường. Thức ăn vẫn được chuẩn bị. Công việc vẫn được hoàn thành. Các buổi học piano vẫn được mở ra và cà rốt vẫn được ăn như thường.

Bọn ta lái trong yên lặng cả vài dặm. Ta thậm chí không thể chơi bất kì giai điệu nào tử tế, bởi vì cái xe Mercedes này không có radio kết nối vệ tinh. Nguyên rủa Leo Valdez và chiếc xe đắt tiền miễn phí của cậu ta!

Kênh FM duy nhất ta có thể tìm thấy mô tả gì đó gọi là Sở thú Buổi sáng. Sau trải nghiệm với Calypso và bọn griffin, ta không hề còn hứng thú với vườn thú nữa.

Bọn ta đi qua nhiều thành phố nhỏ với những nhà nghỉ ọp ẹp, cửa hàng quần áo cũ, cửa hàng bán đồ ăn cho động vật, và nhiều loại xe cộ khác nhau được bán ngay bên đường. Đồng quê trải dài và buồn tẻ - khung cảnh chắc sẽ phù hợp trong thời Peloponnese cổ ngoại trừ cái bớt điện thoại và biển quảng cáo. Well, cả cái con đường này nữa. Người Hy Lạp chưa bao giờ giỏi trong việc xây dựng đường phố. Đó có lẽ bởi vì Hermes là thần du hành của họ. Hermes luôn có hứng thú hơn vào những chuyến đi kì thú, nguy hiểm hơn là di chuyển nhanh và dễ dàng giữa các tiểu bang.

Cuối cùng, sau 2 tiếng rời khỏi Indiana, bình minh bắt đầu ló rạng, và ta bắt đầu hoảng loạn.

"Ta lạc rồi" ta thừa nhận

"Biết ngay" Meg nói

"Đó không phải lỗi của ta! Ta đã đi theo những dấu hiệu cho God's Place mà!"

Meg liếc nhìn ta "Cái cửa hàng Kinh thánh Christian mà chúng ta đã đi qua ấy hả? Tại sao anh lại làm vậy?"

"Well ,thật lòng thì! Những người dân địa phương nên cụ thể hơn về vị thần họ đang quảng cáo!"

Meg nắm chặt bàn tay "Bỏ ra và hỏi mũi tên đi. Tôi sẽ bị say xe mất"

Ta không muốn hỏi mũi tên. Nhưng ta cũng không muốn Meg nôn ra đồng cà rốt lên thảm da của xe. Ta tấp vào lề đường và móc ra thứ vũ khí tiên tri có thể bắn đi khỏi ống tên.

"Ôi, Mũi tên Thông thái" ta nói "Chúng ta bị lạc"

TA BÍT NGAY KHI TA GẶP NGƯỜI.

Thật là một cái mũi tên mỏng manh! Nó có thể gãy một cách dễ dàng! Ta kiểm chế bản thân. Nếu ta phá hủy món quà của rừng Dodona, ta lo lắng rằng người bảo trợ của nó, người bà hippie của ta, Rhea, có thể nguyện rửa ta phải luôn ngửi thấy mùi hoắc hương mát.

"Ý ta là" ta nói "bạn ta cần phải tìm ra lối vào Hang động của Trophonius. Nhanh chóng. Người có thể dẫn bạn ta tới đó không?"

Mũi tên rung lên, có lẽ kiểm tra kết nối Wifi của địa phương. Dựa vào vị trí xa xôi của bạn ta, ta sợ rằng nó sẽ bắt đầu chương trình về Vườn thú Buổi sáng.

LỐI VÀO NGƯỜI THƯỜNG NẪM VỀ PHÍA ĐÔNG nó thêm vào NÚ ĐƯỢC CANH GÁC QUÁ TỐT, VÀ CÚ THỂ CHẾT.

"À, thiệt có ích"

"Nó nói gì vậy?" Meg hỏi

Ta ra hiệu cho cô kiên nhẫn (Tại sao, ta không biết. Đó là một mong ước vô vọng) "Mũi tên Tuyệt vời, ta không cho rằng người biết chúng ta có thể vào trong hang động như thế nào?"

ĐU QUE CON ĐƯỜNG NÀY TỚI PHÍA TÂY, NGƯỜI SẼ NHIÊN THẤY BÊN ĐƯỜNG LÀ MỘT NGƯỜI BÁN TRỨNG.

"Và?"

LỀ ĐƯỜNG KHÔNG QUAN TRỌNG, TIẾP TỤC ĐI.

"Apollo?" Meg chọc vào eo ta " Nó nói cái gì vậy?"

"Có gì đó về trứng"

Câu trả lời có vẻ thỏa mãn cô ấy. Ít nhất cô đã dừng chọc vào ta.

NGƯỜI ĐI XA HƠN, mũi tên khuyên DỄ VÀO NGÃ TRÁI THỨ 3, KHI NGƯỜI NHIÊN THẤY BIỂN CHỈ ĐƯỜNG CỦA TÊN HOÀNG ĐẾ, NGƯỜI DỄ BIẾT ĐẾN LÚC PHẢI DỪNG.

"Biển chỉ đường nào của tên hoàng đế?"

NGƯỜI DỄ BÍT KHI NGƯỜI NHIÊN THẤY NÓ. RỪNG Ở ĐÓ, NGƯỜI NHẢY QUA RÀO, VÀ ĐI SÂU HƠN TỚI KHU VỰC CÓ 2 DÒNG SUỐI.

Những ngón tay lạnh cóng chơi một bản hợp âm dọc cột sống ta. Khu vực có 2 dòng suối - điều đó, ít nhất, có nghĩa với ta. Ta đã ước không phải thế.

"Và rồi?" ta hỏi

RỒI NGƯỜI DỄ UỐNG VÀ NHẢY VÀO VỰC THẨM CỦA KINH HOÀNG. NHƯNG ĐỂ LÀM VẬY, NGƯỜI PHẢI ĐỐI MẶT VỚI LÍNH CANH KHÔNG THỂ BỊ GIẾT CHẾT.

"Tuyệt vời" ta nói "Ta cho rền - ta cho rằng bài báo Wikipedia của người có nhiều thông tin về tên lính không thể bị giết này?"

NGƯỜI ĐÙA NHƯ một TÊN HÀI. NHƯNG NÀY, SỨC MẠNH TIỀN TRI CỦA TA KHÔNG THẤY ĐIỀU ĐÓ. VÀ một ĐIỀU NỮA.

"Sao?"

ĐI TA LẠI VÀO MERCEDES. TA MONG KHÔNG PHẢI LAO VÀO CÁI CHẾT VÀ BÓNG TỐI.

Ta trượt mũi tên vào dưới chỗ ngồi lái xe. Rồi ta thuật lại toàn bộ cuộc hội thoại cho Meg.

Cô cau mày "những tên lính không thể bị giết? Điều đó có nghĩa là gì?"

"Ở điểm này, Meg, phỏng đoán của em cũng như ta. Hãy đi tìm vực thẳm của nỗi kinh hoàng để nhảy vào, được chứ?"

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 32

Chương 32

Con bò lông xoắn xinh đẹp

Đáng yêu, ấm áp và kêu gọi

Queee, ta có thể giết chết nó

CON ĐƯỜNG của tên hoàng đế khá dễ dàng nhận biết:

ĐƯỜNG CAO TỐC LIÊN THÔNG

NĂM DẠM TIẾP THEO ĐƯỢC TÀI TRỢ BỞI

CHỦ SỞ HỮU TAM ĐẦU CHẾ

Commodus và mấy tên đồng nghiệp của hắn tuy là những tên khát máu muốn thống trị thế giới, nhưng ít ra chúng cũng quan tâm tới vấn đề dọn dẹp rác thải. Chạy dọc con đường là một đường rào kẽm gai, Đối với vùng nông thôn ngoài kia thì thật sự không cần thiết lắm, chỉ có một vài cây nhỏ, chủ yếu là đồng cỏ trải dài. Trong ánh nắng sớm, hơi nước bốc lên như một tấm chăn trên đồng cỏ. Phía xa, sương đọng thành đám trên những bụi cây sếu, hai con vật khổng lồ đang gặm cỏ. Ta không thể xác định được chúng thuộc giống gì, có vẻ giống những con bò. Ta nghi ngờ chúng là những

con bò. Ta nhận ra không có một tên bảo vệ nào, có thể giết người hay gì đó, điều đó cũng chẳng trấn an ta là bao.

"Chà" ta nói với Meg "Chúng ta có nên?"

Bọn ta vác hành lý lên vai và rời khỏi chiếc Mercedes, Meg cởi áo khoác ra và đặt nó lên hàng kềm gai. Mặc dù mũi tên khuyên nên nhảy qua, bọn ta lại chọn cách bước qua thật cẩn thận. Ta giữ dây kềm cho Meg, nhưng cô bé không làm lại thế với ta, điều đó cho ta một vết rách không đẹp mắt chỗ mông quần jean.

Bọn ta lén qua cánh đồng về hương hai con vật đang ăn cỏ. Ta đổ mồ hôi một cách lạ thường. Không khí se lạnh buổi sớm đọng trên da ta, khiến ta có cảm giác như đang tắm trong một món súp lạnh - Súp Gazpacho Apollo. (Hmm, nghe hay đấy, ta phải đăng ký thương hiệu ngay khi thành thần trở lại). Bọn ta nép mình sau bụi sếu, chỉ cách tầm hai mươi bước chân từ phía hai con vật.

Bình minh nhuộm chân trời đỏ rực. Ta không biết khoảng thời gian chính xác mà bọn ta có thể vào hang Trophonius. Khi anh ta nói "ánh sáng đầu tiên" có nghĩa là rạng đông? Hay bình minh? Là lúc đèn pha cỗ xe mặt trời vừa bật lên hay là lúc cỗ xe lên đủ cao để người có thể nhìn thấy rõ tám chân mặt trời của ta?

Dù sao đi nữa, bọn ta phải nhanh lên.

Meg chỉnh chỉnh mắt kính. Cô lách qua một bên để có tầm nhìn rõ hơn qua đồng bụi rậm khi một trong hai con vật ngẩng đầu lên đủ cao để ta có thể thấy sừng của chúng. Ta kêu lên một tiếng và chộp lấy cổ tay Meg, kéo cô lại vào trong bụi sếu.

Thông thường nếu ta làm vậy sẽ kích động một cái cần từ cô bé, nhưng ta không quan tâm. Giờ còn quá sớm để nhìn thấy một người bạn bị giết.

"Ngồi yên nào" ta thì thầm "Chúng là những con Yale"

Meg chớp một mắt, rồi mắt còn lại, như thể những lời cảnh báo của ta đang chạy từ não trái sang não phải "Yale? Đó không phải là tên một trường đại học à?"

"Phải" ta làm bầm "Và một trong những biểu tượng của Đại học Yale là một con Yale. Nhưng điều đó không quan trọng, chúng là những con quái vật" Ta nuốt xuống nỗi sợ hãi có vị như nhôm "Người La Mã xem trọng chúng. Chúng thật sự rất nguy hiểm. Chúng bị thu hút bởi những tiếng ồn và chuyển động đột ngột. Vì vậy, suýt.ttt...."

Trên thực tế, kể cả khi là một vị thần, ta chưa hề tới gần một con Yale. Chúng là một loài hung dữ, xâm lăng và có tính lãnh thổ cao. Ta bỗng thoáng nhớ lại hình ảnh của một con Yale mà ta đã thấy trong cảnh mộng về phòng ngai của Commodus. Nhưng vì loài này rất quý hiếm, nên ta đã thuyết phục một nửa bản thân rằng đó là một loại quái vật khác. Vì thế, ta không thể tưởng tượng được rằng Commodus lại điên đến mức để một con Yale ở gần con người.

Chúng trông giống bò mộng khổng lồ hơn là bò. Bộ lông xoắn bõm xõm màu nâu với những chấm vàng khắp cơ thể. Trong khi đám lông và bõm ở phần đầu màu vàng đậm, bõm của nó kéo dài xuống cổ. Lông đuôi của chúng dài bằng cánh tay ta. Và đôi mắt to màu hổ phách..Ồ, cứng ạ. Cái cách mà ta mô tả chúng nghe có vẻ dễ thương, nhưng thật ra, chúng không hề. Điểm nổi bật nhất của Yale chính là cặp sừng của chúng - hai ngọn giáo xương trắng gồ

ghè sáng lấp lánh, dài một cách vô lý so với đầu. Ta đã từng thấy những cặp sừng này trước đây. Rất lâu về trước, trong cuộc đồng chinh của Dionysus, vị thần rượu đã thả một đàn Yale vào đội quân Ấn Độ năm ngàn người. Ta còn nhớ những tiếng la hét của những tên lính.

"Chúng ta làm gì đây?" Meg hỏi "Giết chúng ư? Chúng thật đẹp"

"Những tên lính Spathan cũng rất xinh đẹp, cho đến khi chúng nướng em lên" ta nói "Không, chúng ta không thể giết được chúng"

"Ồ, tốt" Một khoảng lặng dài, thối ươnng ngạnh trời sinh của Meg được kích hoạt "Tại sao? Có phải lông chúng không thể bị kiếm của tôi chém đứt chứ? Tôi ghét điều đó"

"Không Meg, lý do chúng ta không thể giết chúng là vì chúng nằm trong danh sách động vật sắp tuyệt chủng"

"Anh có thể tạo ra chúng lại"

"Tại sao ta lại tăng số lượng chúng lên?" Ta tự nhủ mình hạ giọng xuống "Atermis rất cẩn thận theo dõi những tình hình. Khi một sinh vật dần phai nhạt trong tiềm thức của người phàm, chúng sẽ tái sinh ít hơn từ Tartarus. Chúng ta phải để chúng sinh sôi và phục hưng trở lại"

Meg trông khá ngờ vực "Ừm,..humm"

"Ồ thôi nào. Ta chắc chắn em biết vụ đề xuất về ngôi đền của Poseidon ở Silyca chứ? Nó đã bị dỡ bỏ đơn giản vì đó là nơi trú ngụ của một con Hydra bụng đỏ".

Cái nhìn trống rỗng của Meg làm ta biết rằng cô chưa hề nghe chuyện đó, dù nó đã là tin tức từ hàng ngàn năm trước.

"Bất cứ giá nào" ta kiên trì "yale hiếm hơn nhiều so với Hydra bụng đỏ. Nếu chúng ta giết chúng, các vị thần khác sẽ nguyên rửa ta, bắt đầu từ em gái ta"

Meg liếc nhìn lần nữa về phía những con Yale đang gặm cỏ yên bình, "Anh đã bị sông Styx nguyên rửa rồi chưa?"

"Đó không phải vấn đề"

"Vậy chúng ta làm gì đây"

Gió bắt đầu chuyển hướng. Ta chợt nhận ra Yale có một khứu giác cực kỳ nhạy cảm. Cặp Yale bắt đầu ngược lên và hướng cặp mắt hổ phách đáng yêu về phái bọn ta. Con bò đực gặm lên một âm thanh như thể cổ họng đang đầy nước. Rồi cả hai bắt đầu tấn công.

Ta nhớ ra một vài mẫu chuyện thú vị về những con Yale (nếu sống sót, ta có thể thuật lại thành một cuốn phim tài liệu). Đối với kích thước khổng lồ đó, thì tốc độ của chúng thật ấn tượng. Và những cái sừng, khi chúng tấn công, cặp sừng xoay tròn như râu côn trùng. Hay chính xác hơn là như đòn tấn công của những binh lính thời trung cổ, những người mà hay để hình chúng trên khiên chắn. Bản thân cái sừng cũng xoay tròn, những đường gờ sắc nhọn xoắn cuộn, khá tốt để đâm xuyên cơ thể bọn ta. Ta ước mình có thể quay phim những sinh vật hùng vĩ này, ta sẽ được hàng triệu lượt thích trên Godtube! Nhưng nếu người bị tấn công bởi hai con bò mộng chằm bi vàng sử dụng cặp giáo xoay trên đầu, người nên hiểu máy quay sẽ làm việc trong một tình thế khó khăn.

Meg chụp lấy ta, đẩy ta ra khỏi đường chạy của con Yale, sừng con vật sượt qua đùi ta, cắt đứt quần jean (quần jean của ta đã có một ngày thật tệ).

"Cây" Meg hét lên.

Meg nắm tay ta kéo về một cây sồi gần đó. Thật may là Yale không quay đầu nhanh như chúng tấn công, chúng của một vòng lớn khi Meg và ta rẽ qua.

"Giờ chúng không còn đẹp nữa" Meg gợi ý "Anh có chắc là ta vẫn không giết chúng chứ"

"Không!" Ta xem xét khả năng âm nhạc hạn chế của ta, nhưng Yale nổi tiếng là điếc. Mũi tên và cung tên sẽ biến ta thành người xấu, ta thường cố làm cho những con vật chỉ bị thương, nhưng sau đó nhờ vận may của mình, ta lại vô tình giết chết chúng. Ta mới thoát khỏi ống tiêm amoniac, tường gạch, voi và sự bùng nổ sức mạnh thần thánh. Chúng đều biến mất trừ về hấp dẫn vốn có của ta, thứ mà ta không nghĩ những con Yale sẽ đánh giá cao.

Những con vật chậm lại khi tiến lại gần, có lẽ chúng bối rối nên làm cách nào để tấn công bọn ta xuyên qua cái cây. Yale rất hung dữ, nhưng không phải kẻ săn mồi. Chúng không dùng những chiến lược và cách thức kỳ lạ để vây bắt con mồi. Khi có kẻ xâm lược, chúng chỉ cần tấn công. Con mồi bỏ trốn, hoặc chết, xong chuyện. Chúng không quen tham dự những trò chơi lẩn tránh. Bọn ta chạy vòng quanh cây sồi, cố gắng ở hướng ngược lại với những con Yale.

""Yale xinh đẹp" ta hát "Yale kỳ diệu"

Những con Yale dường như chẳng ấn tượng gì.

Khi di chuyển, ta phát hiện ra một số thứ thú vị từ phía xa ba mươi thước phía sau những con Yale. Một cụm những tảng đá to cỡ máy giặt bên trong đám cỏ. Không có gì kịch tính lắm, nhưng đôi tai nhạy bén của ta nghe thấy tiếng nước chảy.

Ta chỉ Meg về phía những tảng đá "Lối vào hang động chắc chắn ở đó"

Cô nhăn mũi ""Vậy chúng ta chạy tới đó và nhảy vào à?"

"Không" ta the thé "Sẽ có hai dòng chảy. Ta phải dừng lại và uống chúng. Sau đó chính hang động... ta nghĩ sẽ dễ dàng đi vào hơn. Chúng ta cần thời gian để tìm cách vào an toàn. Nếu chỉ nhảy xuống thôi, chúng ta sẽ chết".

"Mấy cái máy gạt này không cho chúng ta thời gian"

"Yale" ta sửa lại

"Có khác gì đâu" Meg cắt lời ta "Anh nghĩ chúng nặng tầm bao nhiêu?"

"Rất nặng"

Cô trông như đang vận hành máy tính trong đầu "Được, sẵn sàng nào".

"Sẵn sàng gì?"

"Không tiết lộ"

"Ta ghét em"

Meg đưa tay ra, xung quanh những con Yale, cỏ mọc dày lên, bên thành những sợi thừng xanh lá quấn lấy chân những con thú. Chúng vùng vẫy và rống lên. Cỏ tiếp tục mọc dài ra và bò quanh cơ thể chúng, trói chặt những con quái vật.

"Đi!" Meg hét lên.

Ta chạy.

Khoảng cách 30 thước chưa bao giờ dài như vậy. được nửa đường, ta quay nhìn lại. Meg loạng choạng và lấm lem mồ hôi. Có phải cô đang dùng hết sức lực để giữ dây trói bọn thú. Những con Yale xoay sừng cố gắng chém đăm cỏ bằng cả sức mạnh của mình.

Ta đến được đồng đá. Như ta suy đoán, có một vết nứt trên tảng đá, rẽ làm hai dòng suối. Như thể Poseidon đã tới và chia đỉnh ba vào nó: ta muốn nước nóng ở đây, và nước lạnh ở đây. Một dòng sủi bọt trắng đục như màu sữa ít béo, dòng còn lại đen như mực. Chúng cùng nhau chảy qua kẽ đá rong rêu trước khi đáp xuống mặt đất lầy lội. Bên ngoài dòng suối, một vết đất nứt ngoằn ngoèo giữa những tảng đá rộng 10 feet, không nghi ngờ gì nữa. Có một hệ thống hang động bên dưới. Meg chạy lảo đảo về phía ta.

"Nhanh lên" cô thờ hồn hển "Nhảy đi"

"Chúng ta phải uống. Dòng sông Mnemosyne, sông ký ức, nó màu đen. Dòng Lethe, sông lãng quên, nó màu trắng. Nếu ta uống cùng lúc, chúng sẽ trung hòa nhau và ổn định tâm trí..."

"Không quan tâm" mặt Meg giờ trắng như nước dòng Lethe "Anh đi"

"Nhưng em phải đi cùng ta, Oracle đã nói thế. Vả lại, em không thể tự bảo vệ mình"

"Được" cô rên rỉ "Uống"

Ta khum một tay xuống dòng Lethe, tay còn lại ở dòng Mnemosyne, ta uống hai thứ đồng thời. Chúng không có mùi vị gì, chỉ là một nóng gắt, một lạnh buốt, một nỗi đau chưa từng được thấy. Đầu ta bắt đầu vụn vẹo như những cái sừng Yale, chân ta cảm giác như những quả bóng bay. Meg loay hoay với sợi dây thừng, cố gắng cột quanh lưng ta. Vì lý do nào đó, ta trở nên phấn khích.

"Tới lượt em" ta khúc khích "uống đi! Uống đi"

"Để mắt trí à" Meg nói "Uh..nu"

"Đồ ngốc. Nếu em không chuẩn bị cho Oracle.."

Trên bãi cỏ, những con Yale thoát ra khỏi đám cỏ và phóng ra bãi đất.

"Không có thời gian"

Meg cột ta quanh eo như kiểu của một người bạn tốt và đẩy ta vào khoảng không đen đặc.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 33

CHƯƠNG 33

Cảm thấy tuyệt vời, ta thấy thế

Chìm, lạnh cóng, lướt như rắn

Cuộc đời thật đẹp, Batman!

MEG VÀ TA RƠI XUỐNG xuyên qua bóng tối, dây thừng của bọn ta giã ra khi bọn ta nảy hết vào hòn đá này đến hòn đá khác, quần áo và da của ta bị xây xát một cách hung bạo.

Ta làm mọi thứ như lẽ tự nhiên, ta hét "WHEEEEE!"

Sợi dây đứt, đẩy bụng ta đầy bạo lực ta suýt ho ra cả ruột thừa của mình. Meg cầu nài ngạc nhiên và trượt khỏi ta. Cô rơi xuống sâu hơn vào bóng tối. một nhịp sau đó, có tiếng nước bắn tung tóe vọt lên.

Ta cười, đu đưa trong không trung "Thật vui! Lại lần nữa đi!"

Nút thắt đứt trên eo ta, và ta nhảy bổ thẳng vào dòng nước lạnh lẽo.

Tình trạng mê sảng này của ta có vẻ đã cứu ta khỏi chìm ngay lập tức. Ta không cảm thấy phải vật lộn, vùng vẫy, hay thở để lấy hơi. Ta cứ thế trôi, thích thú một cách lơ đãng bởi tình thế khó khăn

này. Ngụm nước ta uống từ dòng Lethe và Mnemosyne đấu đá nhau trong đầu. Ta không thể nhớ nổi tên mình, điều ta cảm thấy cực kỳ hài hước, nhưng ta có thể nhớ được rõ ràng đốm sáng vàng trong đôi mắt rắn của Python khi hắn ta cắn ngập răng nanh vào bắp tay bắt tử của ta ngàn năm trước.

Bên dưới dòng nước đen, ta đáng nhẽ không thể nhìn thấy được gì. Tuy nhiên, hình ảnh nổi lên và thoát khỏi tầm nhìn của ta. Có lẽ đây là ảnh hưởng khi cầu mắt của ta đang lạnh cóng.

Ta nhìn thấy cha ta, Zeus, ngồi trên một cái ghế gỗ thường đặt ngoài hiên bên cạnh một cái bể dài vô tận bên rìa bậc thang. Phía trên bể, một bãi biển xanh trải dài tới đường chân trời. Khung cảnh có vẻ sẽ phù hợp hơn với Poseidon, nhưng ta biết chỗ này: căn hộ của mẹ ta ở Florida (Phải, ta có một trong số những người mẹ bắt tử đã nghỉ hưu ở Florida, bạn làm được gì nào?) Leto quỳ bên Zeus, hai tay bà siết chặt cầu xin. Đôi tay màu đồng của bà lấp lánh trái ngược với bộ váy sundress trắng. Mái tóc dài màu vàng chảy zig zag đằng sau lưng lượn sóng như bậc thang tinh vi.

"Xin ngài, thưa chúa tể!" bà khẩn cầu "Đó là con trai thiếp. Nó đã học được bài học của mình!"

"Chưa đến lúc" Zeus quát "Ồ, không. Bài kiểm tra thật sự vẫn chưa tới"

Ta cười và vẫy tay "Chào mẹ! Chào bố"

Bởi vì ta đang ở dưới nước và chắc hẳn gặp ảo giác, những từ của ta đáng nhẽ không thể nghe được. Mặc dù vậy, Zeus lýếc qua và cau có.

Khung cảnh tan biến. Ta thấy bản thân đang đối mặt với một người bất tử khác.

Trôi lênh bênh trước ta là một nữ thần da đen, mái tóc đen như gỗ mun của cô dập dềnh trong làn nước lạnh lẽo, bộ váy cuộn cuộn xung quanh như khói của núi lửa. Khuôn mặt cô thanh tú và uy nghi, màu son, màu phấn mắt và mascara hoàn toàn được tô điểm đúng với màu sắc của nửa đêm. Đôi mắt cô lấp lánh sự căm thù.

Ta thấy sự hiện diện của cô thật vui vẻ "Xin chào, Styx!"

Đôi mắt đá opxidian của cô nheo lại "Người. Kẻ làm trái lời thề. Đừng nghĩ ta đã quên."

"Nhưng ta đã làm thề!" ta nói "một lần nữa, ta là ai ấy nhỉ?"

Trong khoảnh khắc đó, ta hoàn toàn nghiêm túc. Ta biết đó là Styx, nữ thần của dòng sông quan trọng nhất dưới địa ngục. Ta biết cô là tiên nữ sông quyền lực nhất, con gái lớn của Titan biển, Oceanus. Ta biết cô ghét ta, không hề ngạc nhiên chút nào, bởi vì cô cũng là nữ thần của sự thù hận.

Nhưng ta không hề có tí khái niệm ta là ai hay ta đã làm gì để khiến cô thù oán.

"Cô có biết ta đang chìm không thế" Thật là buồn cười ta bắt đầu khúc khích một luồng bong bóng.

"Người nợ ta" Styx gầm gừ "người sẽ TRẢ GIÁ cho sự thất hứa của mình"

"Okay!" ta đồng tình "Bao nhiêu?"

Cô rít lên khó chịu "Ta thậm chí không thể làm thế với người lúc này. Quay lại với cuộc tìm kiếm ngu ngốc đi!"

Nữ thần biến mất. Có ai đó nắm lấy ta ngay gáy, giật ta ra khỏi nước, và ném ta xuống bề mặt đá cứng.

Người cứu ta là một cô gái khoảng 12 tuổi. Nước nhỏ giọt trên bộ váy bó chèn màu xanh lá rách nát. Các vết trầy máu me phủ cánh tay. Quần jean và đôi giày cao cổ đỏ lấm lem bùn đất.

Đáng chú ý nhất là, hạt kim cương giả trong góc kính mắt mèo của cô không chỉ lấp lánh. Chúng tỏa ra ánh sáng nhợt nhạt của riêng mình. Ta nhận ra chòm sao nhỏ bé quanh mắt cô là lý do duy nhất ta có thể nhìn thấy cô gái.

"Ta cảm giác rằng ta biết cô" ta rên rỉ "Ta muốn nói Peg. Hay Megan?"

Cô cau mày, trông nguy hiểm gần giống với nữ thần Styx "Anh đang không đùa, đúng không?"

"Không!" ta cười với cô đầy vui vẻ, mặc cho thực tế ta đang bị ướt đẫm và run lẩy bẩy. Ta khiến ta nghĩ ta có vẻ đang sắp gặp cơn sốc giảm thân nhiệt. Ta nhớ tất cả mọi triệu chứng: run rẩy, choáng voáng, bối rối, nhịp tim nhanh, buồn nôn, mệt mỏi.... Ồ, ta đang nháy mắt cả ngàn lần!

Giờ giá như ta có thể nhớ tên mình. Ta nghĩ là ta có tới 2 cái. Có phải một cái là Lester? Ồ, bạn thân mến. Thật là kinh khủng! Cái còn lại là gì đó bắt đầu bằng chữ A.

Alfred? Hừm. Không. Điều đó sẽ khiến cô gái này là Batman, và nghe có vẻ không đúng lắm.

"Tôi tên là Meg" cô gọi

"Phải! Phải rồi, tất nhiên. Cảm ơn. Và ta là..."

"Một tên ngốc"

"Hừm. Không...Ồ! Đó là một trò đùa."

"Không hẳn. Nhưng tên anh là Apollo"

"Phải! Và chúng ta ở đây bởi vì Nhà tiên tri Trophonius."

Cô nghiêng đầu, khiến chòm sao bên mắt trái gia nhập vào ngôi nhà chiêm tinh cao hơn. "Anh không thể nhớ tên chúng ta, nhưng anh nhớ cái đó sao?"

"Kỳ lạ, phải không?" ta vát vả để đứng lên. Ngón tay ta chuyển thành màu xanh biển, cho thấy đây không phải là dấu hiệu tốt "Ta nhớ các bước để thỉnh cầu Nhà tiên tri! Đầu tiên, chúng ta uống nước từ dòng suối Lethe và Mnemosyne. Ta đã làm vậy rồi, phải không nhỉ? Đó là lý do tại sao ta thấy thật kỳ lạ."

"Phải" Meg vát nước ra khỏi cái váy "Chúng ta cần phải đi tiếp hoặc không chúng ta sẽ cóng tới chết."

"Okay!" ta chấp nhận sự giúp đỡ của cô để có thể đứng được trên chân mình "Sau khi uống nước ở suối, chúng ta rơi vào một cái hang.Ồ! Chúng ta đang ở đây! Rồi chúng ta đi sâu hơn. Hừm. Lối đó!"

Thực tế, đó là con đường duy nhất.

50 feet phía trên bọn ta, một tia sáng ban ngày nhỏ xíu lấp lánh từ khe nứt bọn ta đã rơi vào. Dây thừng lỏng lẻo khỏi tầm với. Bọn

ta sẽ không thể thoát ra bằng con đường đã đi vào. Bên trái nổi lên một khuôn mặt dốc đứng toàn đá. Một nửa bức tường trên, một dòng thác phun ra khỏi khe nứt, đổ ào vào cái bể gần bọn ta. Bên phải, dòng nước tạo thành một con sông đen và chảy ngang qua một cái hầm hẹp. Nơi gờ bọn ta đang đứng men dọc theo con sông, chỉ đủ to để đi qua, cứ cho là bọn ta không bị trượt, ngã, và chìm.

"Well, được rồi!" Ta dẫn đường, men theo dòng chảy.

Khi đường hầm đến ngã rẽ, cửa đá thu hẹp. Trần nhà xuống thấp cho đến khi ta gần như phải bò. Đằng sau ta, Meg thở trong run rẩy, hơi thở của cô lớn tiếng đến nỗi chúng vọng lại vào tiếng róc rách của con sông.

Ta cảm thấy khó để đi và suy nghĩ lý trí cùng một lúc. Nó như thể chơi một hợp âm lệch trên đàn trống vậy. Gậy của ta phải được di chuyển theo hướng hoàn toàn khác so với chân đoạn nhạc trầm và nhấn vào bàn đạp của piano. một sai lầm nhỏ và điệu jazz thế kỷ của ta sẽ biến thành điệu nhảy poho nặng nề.

Ta dừng lại và quay sang Meg "Bánh mật ong?"

Trong ánh sáng lấp lánh từ những hạt kim cương trên mắt kính, biểu cảm của cô thật khó để đọc vị "Tôi mong anh không gọi tôi như thế"

"Không, chúng ta cần bánh mật ong. Cô có đem theo nó không hay là tôi?" ta đập vào cái túi ướt đẫm. Ta cảm thấy không gì khác ngoài một bộ chìa khóa xe ô tô và một cái ví. Ta có ống tên, cung tên, và một cái đàn ukulele sau lưng -Ồ. một cái ukulele! Tuyệt vời! - nhưng ta không nghĩ ta có dự trữ bánh ngọt trong nhạc cụ có dây.

Meg cau mày "Anh không bao giờ nói bất cứ cái gì về bánh mật ong"

"Nhưng ta nhớ! Chúng ta cần nó cho bọn rắn!"

"Rắn" Meg giật giật ở mặt mà ta nghĩ nó không liên quan đến chứng giảm thân nhiệt "Tại sao lại có rắn?"

"Câu hỏi hay! Ta vừa mới biết chúng ta nên có bánh mật ong để dỗ dành chúng. Vậy...chúng ta quên bánh rồi hả?"

"Anh không bao giờ nói gì về bánh trái cả!"

"Well, thật không ổn. Có bất cứ thứ gì thay thế không? Oreos, chẳng hạn?"

Meg lắc đầu "Không có Oreos"

"Hừm. Được rồi. Ta đoán chúng ta sẽ ứng biến."

Cô nhìn lo lắng xuống đường hầm "Anh cho tôi xem làm thế nào để ứng biến với lũ rắn. Tôi sẽ nghe theo."

Điều này nghe như một ý tưởng hay ho. Ta trườn vui vẻ về phía trước, ngoại trừ cái trần hầm quá thấp. Trong không gian thế này, ta nằm bẹp xuống vui vẻ về phía trước.

Mặc dù trượt vào dòng sông vài lần, đập đầu vào một vài thạch nhũ, và sặc bởi mùi chua cay của phân dơi, ta không cảm thấy đau đớn chút nào. Chân ta dường như đã nhũn ra. Não ta lắc lư xung quanh trong sọ, liên tục tự cân bằng như con quay.

Những thứ ta có thể nhớ: Có phải ta có em gái sinh đôi? Có phải tên em là...Lesterina? Alfreda? Không cái nào có vẻ đúng. Thêm

nữa, tại sao Zeus lại giận ta? Thêm nữa, tại sao Styx cău với ta? Thêm nữa, cô gái đằng sau ta với các viên kim cương lấp lánh trên kính là ai, và tại sao cô không có cái bánh mật ong nào?

Suy nghĩ của ta có lẽ đã bị lung tung phèng hết lên, nhưng cảm nhận của ta lại sắc nhọn hơn bao giờ hết. Từ đường hầm phía trước bọn ta, phảng phất dòng khí ấm hơn thổi qua mặt ta. Âm thanh của con sông dần tiêu tan, tiếng vọng ngày một sâu hơn và nhẹ hơn, như thể dòng nước được lan tỏa vào một cái hang động lớn hơn. Một mùi mới tấn công vào mũi ta - loại mùi khô và chua hơn phân dơi. À, phải....lớp da của loài bò sát và phân.

Ta dừng lại "Ta biết tại sao rồi!"

Ta cười với Peggy - Megan - không, Meg.

Cô cau có "Anh biết tại sao cái gì?"

"Tại sao lại là rắn!" ta nói "Cô hỏi ta tại sao chúng ta tìm thấy rắn, phải không? Hay có người nào khác? Rắn là biểu tượng! Chúng tượng trưng cho trí tuệ của nhà tiên tri từ tận sâu trong lòng đất, giống như chim tượng trưng cho trí tuệ của tiên tri trên thiên đàng."

"Ừ - hừ"

"Vì vậy rắn bị thu hút bởi nhà tiên tri! Đặc biệt là nhà tiên tri trong hang động!"

"Có giống quái vật rắn khổng lồ chúng ta nghe được ở Mê cung, Python?"

Ta thấy việc ám chỉ này gần đúng đến đáng lo ngại, ta khá chắc ta biết Python là ai một vài phút trước. Giờ ta hoàn toàn trống rỗng.

Ta lướt qua cái tên Monty Python. Có đúng không nhỉ? Ta không nghĩ con quái vật và ta trùng tên.

"Well, phải, ta cho rằng nó như vậy" ta nói "Dù sao thì, bọn rắn sẽ ngay phía trước đây thôi! Đó là lý do tại sao chúng ta cần bánh mật ong. Cô có không, cô bảo vậy mà?"

"Không, tôi..."

"Tuyệt vời" ta tiến lên.

Như ta nghi ngờ, đường hầm mở rộng hơn vào một cái phòng lớn. một cái hồ bao phủ cả khu vực, có lẽ khoảng 60 feet đường kính, ngoại trừ một hòn đảo đá nhỏ ngay chính giữa. Phía trên bọn ta, trần nhà hình vòm tua tủa thạch nhũ như đèn treo màu đen. Bao trùm hòn đảo và bề mặt nước là một mảng dài những con rắn quấn quai đầu đốn, như mì spaghetti bị bỏ lại trong nước sôi. Loài rắn hổ mang nước. Sinh vật đáng yêu. Hàng ngàn bọn chúng.

"Ta-da" ta kêu lên

Meg trông có vẻ không chia sẻ sự phấn khởi này với ta. Cô trở vào lại trong đường hầm "Apollo... anh sẽ cần cả tí tí cái bánh mật ong cho đám rắn đó."

"Ồ, nhưng cô thấy, chúng ta cần phải tới được hòn đảo nhỏ ngay trung tâm kia kìa. Đó sẽ là nơi chúng ta nhận được lời tiên tri."

"Nhưng nếu chúng ta xuống nước, không phải đám rắn đó sẽ giết chúng ta sao?"

"Có thể" ta cười "Hãy thử xem!"

Ta nhảy vào cái hồ.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 34

Chương 34

Meg có một màn solo

Làm khiếp đảm khán giả

Làm tốt lắm, Meg

"APOLLO, HÁT ĐI!"

Không từ ngữ nào có thể ngăn ta hào hứng hơn, ta thích được yêu cầu hát! Món mì bò sát dâng lên đến thắt lưng, ta quay lại và nhìn cô bé đang đứng ở cửa hầm. Ta phải lo lắng về đám bò sát đang vướng đường đi của mình. Chúng vung vẩy đu đưa qua lại, những cái đầu nhỏ đáng yêu lướt trên bề mặt, những cái miệng trắng mở ra. (Ồ hiểu rồi, giờ ta đã biết tại sao lại gọi chúng là cottonmouths). Nhiều con rần rởn về phía Meg, chúng ngo nguậy quanh mũi giày cô như thể đang nghĩ xem có nên leo lên gò đá với cô không. Meg nhón chân từ chân này tới chân khác như chẳng có ý nghĩ gì điên rồ về ý tưởng này.

"Em nói hát à?" ta hỏi.

"Đúng" giọng cô ré lên "Mê hoặc lũ rần, bảo chúng đi đi"

Ta không hiểu ý Meg. Khi ta hát, khán giả thường đến gần hơn. Cô bé Meg này là ai chứ? Rõ ràng cô đã nhầm ta với Saint Patrick. (Nhân tiện, anh chàng tốt bụng với giọng hát kinh dị. Các thần thoại thường ít khi đề cập việc anh ta đuổi những con rắn khỏi hang động ở Ireland bằng bản Te Deum ghê tởm của anh ta)

"Hát cái bài anh hát ở tổ Kiến ấy" Meg nói

Ta nhớ mình đã hát với Bầy Chuột và Đàn Hải Âu, nhưng tổ Kiến thì..? Ta không nhớ mình đã từng ở trong tổ Kiến. Tuy nhiên, điều đó khiến Megan/Peg/Meg lo lắng. Dòng nước đầy rắn độc. Chúng có thể trở nên hung dữ nếu lãnh thổ bị xâm chiếm, như những con Yale. Nhưng Meg đang đứng ở miệng hầm, và cô bé không ở trong lãnh thổ bọn rắn. Tại sao cô ấy lại lo lắng?

Ta nhìn xuống, hàng trăm con rắn vipe quây quanh ta, nghe cái miệng trắng đầy nanh nhọn. Chúng di chuyển chậm chạp trong làn nước lạnh cóng, có lẽ chúng không để tâm đến sự hiện diện của ta - lồi cuốn, quyến rũ, cuốn hút - Dù ta tên gì đi nữa. Nhưng có vẻ chúng rít lên hơi nhiều.

"Ồ" ta cười vì suy nghĩ của mình "Người lo lắng cho ta sao! Ta sắp chết rồi!"

Ta có một động lực mơ hồ để làm thứ gì đó. Chạy? Nhảy? Meg yêu cầu gì nhỉ? Trước khi ta quyết định, Meg bắt đầu hát.

Giọng cô yếu và lạc lõng, nhưng ta nhận ra giai điệu đó. Chắc chắn do ta sáng tác. Bất cứ khi nào ai đó bỗng nhiên hát ở nơi công cộng, sẽ gây ra một sự lưỡng lự. Người qua đường sẽ dừng lại vài phút để lắng nghe, phân tích những giai điệu, hay tự hỏi tại sao người đó lại hát. Khi giọng hát không rõ ràng của Meg lan khắp căn

động, những con rắn bắt đầu phản ứng. Những cái đầu bằng ngón tay trời lên bề mặt, nhiều cái miệng trắng được mở ra hơn như thể chúng đang cố nếm bài hát. Quanh ta, cơn bão xoáy của lũ rắn độc dần lỏng ra khi chúng hướng sự chú ý về Meg. Cô hát về những nỗi buồn và hối tiếc, ta dần dần nhớ lại bài hát này. Ta từng đi qua một tổ Myrmekes, trút hết mọi u sầu, buồn tủi khi ta tìm kiếm Meg. Trong bài hát, ta hát về nỗi hối tiếc những cuộc tình tuyệt đẹp, Daphne và Hyacinthus. Tên của họ trở lại với ta dưới hình dạng của những mảnh vỡ cửa sổ. Meg lặp lại màn trình diễn của ta, nhưng cô đã thay đổi một số câu từ. Cô đang cố tạo nên những vần thơ của riêng mình. Đám rắn độc tập trung dưới chân cô, giọng cô càng mạnh mẽ và tự tin hơn. Tuy cô vẫn lạc nhịp, nhưng cô hát bằng một trái tim tan vỡ. Chân thành và đau đớn như ta đã từng.

"Là lỗi của tôi" cô hát "Máu của bạn chảy trên tay tôi, những đóa hồng tôi không thể cứu"

Ta choáng váng vì những vần thơ trong người cô, và đá rắn cũng vậy. Chúng lắng lại thành đám như những khán giả trong buổi hòa nhạc Pink Floyd ở Venice năm 1989, vì lý do nào đó, ta nhớ một cách chính xác.

Một chút muộn màng, ta nhận ra một phép lạ là ta đã không bị lũ rắn độc cắn chết. Ta đang làm gì ở giữa hồ? Chỉ có giọng hát của Meg đã cứu ta, giọng hát lạc nhịp và không đều. Nhưng quyến rũ và cuốn hút một cách nào đó, tập trung được hàng trăm con rắn độc phản kích.

Giống chúng, ta chỉ muốn ở lại và lắng nghe. Nhưng một cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng ta. Đây là hang động của Trophonius, không phải một nơi để trút bầu tâm sự.

"Meg" ta thì thầm "Dừng lại"

Cô bé rõ ràng không thể nghe thấy ta. Toàn bộ hang động dường như ngừng lại trước giọng hát của cô. Những bức tường đá lấp lánh. Bóng tối đung đưa như đang khiêu vũ, mở thạch nhũ lung linh hướng thẳng về phía Meg.

Cô hát về việc đã phản bội ta, trở về với Nero, về việc không chống lại được nỗi sợ hãi con Quái vật...

"Không" ta nói khẽ "Không, Meg!"

Quá muộn, Cái hang ma thuật đã bắt được giọng hát của cô, phóng to nó hàng trăm lần. Hang động phủ đầy nỗi đau thuần khiết, mặt hồ sôi sục những con rắn hoảng loạn, chìm xuống tìm chỗ trốn, chúng luồn xuống chân ta thành một làn sóng mạnh mẽ. Có lẽ chúng đã ẩn nấp xuống một mạch nước bí mật. Điều ta biết là, hòn đảo đá ở giữa hang động bỗng nhiên trống rỗng, ta là sinh vật duy nhất còn đứng giữa hồ. Meg vẫn hát, Giọng cô giờ nghe thật nặng nhọc, như thể có một nắm tay vô hình nào đó đang bóp lấy cô như một món đồ chơi kêu chít chít. Ánh sáng và bóng tối lập lòe trên tường đá tạo thành hình những bóng ma minh họa cho lời hát của cô.

Trong một khung cảnh, một người đàn ông trung niên cúi xuống và mỉm cười như đang nhìn một đứa trẻ. Ông ta mỉm cười, có mái tóc xoắn nâu như của ta (ý ta là Lester), ông ta chìa ra một bông hồng đỏ.

"Từ mẹ con, cô bé" ông ta thì thầm, một đoạn điệp khúc cho bài hát của Meg "Đóa hồng này sẽ không bao giờ tàn, con yêu. Và con sẽ không bao giờ lo lắng về gai".

Cánh tay mờ nhạt của một đứa trẻ với lấy cánh hoa. Ta nghĩ đây là một ký ức của Meg, một thứ gì đó ngoài rìa tiềm thức. Cô cầm bông hoa, những cánh hoa nở rộ rực rỡ, cuống hoa cuộn tròn đáng yêu quanh tay cô. Cô ré lên thích thú.

Ở một cảnh khác, Nero trong bộ đồ ba mảnh màu tím cúi xuống và nhìn vào mắt Meg, điều mà người sẽ nghĩ hẳn rất tử tế nếu ko biết về Nero. Cái cằm chẻ phồng ra dưới bộ râu quai nón, những cái nhẫn vàng bạc lấp lánh trên ngón tay mập mạp.

"Con sẽ là một cô bé ngoan, đúng chứ?" hắn ta nắm chặt vai cô, hơi chặt quá mức. "Cha con phải đi rồi. Có lẽ nếu con ngoan ngoãn, con sẽ được gặp lại ông ấy. Điều đó ổn chứ"

Phiên bản trẻ hơn của Meg gật đầu. Bằng một cách nào đó, ta đoán cô bé tầm 5 tuổi. Ta tưởng tượng những suy nghĩ đang cuộn tròn trong đầu cô thành một lớp bảo vệ dày. Một cảnh khác chụp chờn hiện ra, ngay trước Thư Viện Trung Tâm New York ở Midtown, xác một người đàn ông nằm trên những bậc thềm cẩm thạch trắng. Một tay vắt ngang ruột, một bãi chiến trường khủng khiếp của những vết rạch đỏ, có thể là một vết dao chém, hoặc là móng vuốt của một con thú săn mồi lớn. Cảnh sát đứng xung quanh, lăm bằm, ghi chú và chụp hình, giữ đám đông đứng đằng sau một dải băng vàng. Nhưng họ cho phép hai người vào trong, Nero với một bộ đồ tím khác với trang sức ghê tởm và Meg. Có lẽ bây giờ Meg khoảng 6 tuổi, kính hãi, xanh xao, miễn cưỡng. Cô nhìn thấy cái xác và bắt đầu thút thít, cô cố gắng quay đi nhưng Nero dùng một tay giữ vai cô lại đúng vị trí.

"Ta muốn con thấy điều này" giọng hắn ta chậm rãi với kiểu đồng cảm sai trái "Ta thực sự xin lỗi, con yêu, Con Quái Vật..."

Hắn thở dài như thể điều này là không thể tránh khỏi. "TA cần con siêng năng hơn trong học tập, con hiểu không. Tất cả những gì tên kiếm sĩ nói, con đều phải nghe theo. Trái tim ta sẽ tan vỡ nếu có điều gì nữa xảy ra, điều gì đó còn kinh khủng hơn thế này. Nhìn. Và ghi nhớ"

Nước mắt chảy dài từ mắt Meg, cô nắm lấy tay người cha đã chết, trong bàn tay ông là thân một bông hồng dập nát. Những cánh hoa rải khắp bụng ông, vô hình trước máu.

Cô khóc lóc "Cha ơi! Giúp con".

Cảnh sát không để ý gì đến cô, mọi người cư xử như thể cô không tồn tại. Chỉ có Nero ở đó với cô. Cuối cùng cô quay sang hắn, vùi đầu vào bộ vest và khóc không kiểm soát.

Bóng tối nhấp nháy nhanh hơn trên các bức tường hang động, giọng hát của Meg vang vọng, phá vỡ những đợt giao động ngẫu nhiên, mặt hồ rung lên quanh chân ta. Trên hòn đảo đá nhỏ, bóng tối bắt đầu cuộn xoáy và tạo thành hình dáng một người đàn ông.

"Meg, ngừng hát đi!" ta hét lên.

Với những tiếng nước nở cuối cùng, cô quy gối xuống, mặt đầm nước mắt. Cô ngã xuống, rên rỉ, giọng khô khan như giấy nhám. Những viên kim cương trên cặp kính của cô vẫn sáng, nhưng với ánh sáng mờ mờ như thể mọi hơi ấm từ cô đã bị rút cạn.

Ta muốn chạy đến bên Meg hơn bao giờ hết. Những ngậm Quên Lãng và Ký Ức dường như đã bị đốt cháy hết trong hệ thần kinh của ta. Ta biết Meg McCaffrey. Ta muốn an ủi cô bé. Nhưng ta biết những mối nguy hiểm từ cô vẫn chưa tan biến. Ta đối mặt với hòn

đảo. Hình dáng người đàn ông vẫn mờ nhạt, chỉ là những mảng bóng tối và sáng. Những hình ảnh từ lời bài hát của Meg lóe lên và mờ đi trên cơ thể anh ta. Anh ta tỏa ra những làn sóng sợ hãi còn mạnh mẽ hơn chiến khiên Aegis của Thalia - làn sóng khủng khiếp xé toạc mọi sự kiểm soát của ta khỏi nguồn gốc của nó.

"Trophonius!" ta hét "ĐỂ cô bé yên"

Hình dáng anh ta rõ ràng hơn, mái tóc đen bóng, khuôn mặt kiêu hãnh.

Xung quanh anh ta, một đàn ong ma, con vật thiêng của anh ta, những vệt tối nhỏ.

"Apollo" giọng anh ta vang lên, sâu lắng và gay gắt. Nghe giống hệt như những gì phát ra từ Georgina trên Ngai Ký ức. "Ta đợi ngài đã lâu, Cha à."

"Làm ơn, con trai" ta nắm chặt tay "Meg không phải người đến cầu nguyện của ngươi. Là ta"

Trophonius nhìn Meg bé nhỏ, giờ đang cuộn tròn run rẩy trên bờ đá. "Nếu cô bé không phải người đến thỉnh cầu. Sao cô ta lại triệu hồi ta bằng bài hát đau buồn đó? Cô bé có nhiều câu hỏi chưa được giải đáp. Ta có thể trả lời, với cái giá là sự tỉnh táo của cô bé"

"Cô bé chỉ.. chỉ cố bảo vệ ta" ta nghẹn ngào "Cô bé là bạn ta. Cô bé không uống nước suối. Ta đã uống. Ta là kẻ thay thế cho lời tiên tri của ngươi, hãy để ta thay thế"

Trophonius cười với một âm thanh kinh hãi... xứng đáng như một linh hồn sống trong hang động đầy bóng tối và hàng ngàn con rắn độc.

"Hãy để ta thay thế" anh ta nhắc lại. "Lời thỉnh cầu mà ta đã nói khi em trai Agamethus của ta bị tóm trong đường hầm, ngực cậu ta bị nghiền nát, sức sống lụi tàn. Ngài có nghe ta không thưa cha?"

Miệng ta khô khốc "Đừng trừng phạt một cô bé vì những việc ta đã làm"

Những con ong ma của Trophonius tụ lại thành một đám mây rộng hơn, ùa giạt dữ qua mặt ta.

"Ngài có biết ta đã lưu lạc trong thế giới phàm trần bao lâu sau khi giết em trai không, Apollo?" con ma hỏi "Sau khi cắt đầu em trai, tay ta vẫn còn rướm máu, lang thang qua một vùng hoang dã hàng tuần. Tôi chỉ ước mặt đất nuốt chửng lấy ta và chấm dứt nỗi khốn khổ của ta. Và giờ ta đã có một nửa điều ước" Anh ta ra hiệu quanh cơ thể "Giờ ta sống trong bóng tối vì ta là con của ngài. Ta nhìn thấy tương lai vì ta là con ngài. Tất cả nỗi đau và điên cuồng của ta... Tại sao ta không thể chia sẻ chúng với những người cầu xin ta giúp đỡ? Có bao giờ ngài giúp ai mà không phải trả giá không?"

Chân ta rùng rờ. Ta quỳ xuống, nước lạnh dâng đến cằm. "Làm ơn, Trophonius, giờ ta là người phàm. Hãy để ta trả giá, không phải cô ấy"

"Cô ấy đã tình nguyện! Cô ấy mở lòng với tất cả nỗi khốn khổ và hối tiếc nhất cùng ta"

"Không! Cô ấy đã không uống nước từ hai dòng sông. Tâm trí không được sẵn sàng, cô ấy sẽ chết"

Những hình ảnh lóe lên trong bóng tối của Trophonius như một tia chớp. Meg mắc kẹt trong một cái kén ở tổ kiến. Meg đứng giữa ta

và Lityerses, thanh kiếm của anh ta ngừng lạnh lẽo vì lưỡi kiếm vàng của cô. Meg ôm lấy ta sợ hãi khi bọn ta bay ra khỏi sở thú Indianapolis.

"Cô ấy quý giá đối với ngài?" Oracle nói " Ngài sẵn sàng đánh đổi mạng sống vì cô ấy chứ?"

Ta gặp khó khăn khi xử lý câu hỏi đó. Trong suốt quãng đời tồn tại 4000 năm của ta. Không! Người đùa à. Không bao giờ nên từ bỏ mạng sống. Mạng của một người rất quan trọng. Tất cả những thử thách trong cuộc sống phàm trần này, chiến đấu, tìm kiếm và bảo vệ tất cả những Oracle cổ đại, chỉ để lấy lại sự bất tử. Ta phải cân nhắc câu hỏi khủng khiếp này.

Chưa kể.... Ta nghĩ tới Emmie và Josephine đã từ bỏ sự bất tử để sống bên nhau. Calypso từ bỏ nhà, từ bỏ quyền năng và cuộc sống vĩnh cửu để được du hành, được yêu và được trải nghiệm cuộc sống ở trung học Indiana.

"Có" ta nghe thấy bản thân nói "Ta sẽ chết để cứu Meg"

Trophomius cười lớn - ướt át, giận dữ như tiếng rít của bầy rắn nước.

"Rất tốt! Giờ hãy hứa sẽ ban cho ta một điều ước. Bất cứ điều gì ta yêu cầu, ngài sẽ làm"

"Đ.. điều ước của người?". Ta không còn là thần nữa. Trophonius biết điều đó. Ngay cả khi ta có thể thực hiện điều ước, ta nhớ về cuộc nói chuyện với nữ thần Styx về sự nguy hiểm của những lời thề không được giữ. Nhưng ta có sự lựa chọn sao?

"Phải" ta nói "Ta thề. Bất cứ những gì người yêu cầu. Tất cả những gì người muốn. Để ta, thay vì cô bé"

"Ồ, ta không hứa điều gì cả!" Bóng ma hóa đen như hắc ín "Ta chỉ xác nhận lời hứa từ ngài thôi. Số phận của cô bé kia đã được định đoạt"

Anh ta dang tay ra, thả ra hàng ngàn con ong đen. Meg hét lên kinh sợ khi đàn ong nhấn chìm cô.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 35

CHƯƠNG 35

Trời ạ, ta ghét con trai mình

Một tên bỉ ổi kiêu ngạo thứ thiệt

Không có gì giống người cha

TA KHÔNG HỀ BIẾT ta có thể di chuyển nhanh đến thế. Không khi ta là Lester Papadopoulos.

Ta chạy ngang qua cái hồ cho đến khi đến được bên Meg. Ta cố gắng một cách tuyệt vọng xua đi đám ong, nhưng làn đen đó cứ bu lấy cô, bay vào mồm, mũi, và cả tai - thậm chí ngay vào hốc mắt cô. Là một vị thần của y học, ta sẽ thấy điều đó khá thú vị nếu như ta đang không bị tấn công như thế này.

"Trophonius, dừng lại đi!" ta nài xin

"Đây không phải việc của ta," linh hồn nói "Bạn của người đã mở tâm trí của mình với nhà tiên tri hắc ám. Cô ta đã hỏi. Giờ cô đang nhận được câu trả lời."

"Cô ấy không hề hỏi câu hỏi nào hết!"

"Ồ, nhưng cô ta có đấy. Đa phần là về người, Cha à. Điều gì sẽ xảy ra với người? Người sẽ phải đi đâu? Làm thế nào để cô ấy có

thể giúp người? Những mối lo này chiếm đa phần suy nghĩ của cô ta. Thật là... lòng trung thành đã bị đặt nhầm chỗ rồi"

Meg bắt đầu quấy đạp. Ta nghiêng cô ấy về một bên, hành động mà người ta nên làm cho người vừa bị tai biến. Ta lục lọi trong não mình. Còn gì nữa? Loại bỏ những vật cứng ra khỏi tầm với của cô... Đám rấn đã đi mất, tốt. Ta không làm được gì nhiều lắm với đám ong. Da cô ấy lạnh, nhưng ta không có gì ấm và khô để choàng cho cô. Mùi hương đặc trưng của cô - mùi táo thoang thoang khó có thể giải thích - đã biến thành mùi ẩm như nấm bị mốc. Hạt kim cương giả trên mắt kính cô đã đen hoàn toàn, mắt kính tụ lại màu trắng.

"Meg" ta nói "Hãy ở lại với ta. Hãy tập trung vào giọng nói của ta."

Cô thì thầm rời rạc. Với một cơn đau nhói hoảng loạn, ta nhận ra nếu như cô đang ra lệnh trực tiếp cho ta trong trạng thái hôn mê thế này, thậm chí đơn giản như để tôi yên hay biến đi, ta sẽ bắt buộc phải làm theo. Ta cần phải tìm cách khác để níu chặt lại tâm trí cô, để bảo vệ cô khỏi viễn cảnh đen tối nhất. Điều đó thật khó khi tâm trí của ta vẫn còn chút mờ nhạt và không hoàn toàn đáng tin cậy.

Ta thì thầm vài bài thánh ca chữa lành - âm điệu chữa bệnh cổ xưa mà ta đã không sử dụng hàng thế kỷ. Trước khi có kháng sinh, trước khi có aspirin, thậm chí cả trước khi có băng vô trùng, chúng ta có những bài hát. Ta là vị thần của cả âm nhạc và chữa lành. Không ai nên đánh giá thấp khả năng chữa lành của âm nhạc.

Meg thở đều hơn, nhưng đám đen vẫn bao bọc lấy cô, kéo cô lại vào nỗi sợ và những hoài nghi như ... well, như ong thụ phấn hoa.

"E hèm" Trophonius nói "Vậy còn về điều người đã hứa ..."

"Im đi!" ta nạt

Trong cơn mê, Meg thì thầm "Im đi"

Ta coi đó chỉ là câu nhại lại, không phải là mệnh lệnh, hướng tới Trophonius hơn là ta. Thật may, dây thanh quản ta đồng ý với điều đó.

Ta hát cho Meg nghe về mẹ, Demeter - nữ thần người có thể chữa cho cả trái đất này sau khi đã bị hạn hán, cháy rừng, hay lũ lụt. Ta hát về lòng vị tha và tốt bụng của Demeter - cái cách bà đã biến hoàng tử Triptolemus thành một vị thần bởi hành động tốt đẹp của anh; cách bà đã săn sóc cho cậu bé Demophon 3 đêm, cố gắng biến cậu thành bất tử, cách bà đã ban phước cho những người trồng ngũ cốc của thời hiện đại, bao trùm thế giới đầy hào phóng với Froot Loops, Lucky Charms, và Count Chocula. Thực lòng, bà là nữ thần của lòng nhân từ bất diệt.

"Ta biết bà yêu em" ta hứa, ẵm đầu Meg trong lòng "Bà ấy yêu tất cả những đứa con của mình. Nhìn xem bà ấy đã trân quý Persephone như thế nào dù cho cô gái đó.... Well, bà ấy sẽ chỉnh sửa nhân cách trên bàn ăn của em theo hướng tích cực hơn! Ừm, không có ý xúc phạm gì đâu nhé."

Ta nhận ra ta thậm chí không còn hát nữa. Ta đang lan man, cố gắng kéo Meg ra khỏi nỗi sợ với giọng nói thân thiện.

"Một lần" ta tiếp tục "Demeter kết hôn với tiểu thần mùa màng, Karmanor? Em hẳn chưa bao giờ nghe về ông ta. Chưa ai từng nghe đến. Ông ấy là vị thần địa phương ở Crete. Thô lỗ, lạc hậu, không có phong cách ăn mặc. Nhưng, ồ, họ đã yêu nhau. Họ đã có một đứa con trai... cậu bé xấu xí nhất em từng nhìn thấy. Không hề

có phẩm chất anh hùng. Cậu ta giống như một con lợn vậy. Mọi người đều nói thế. Thậm chí cậu ta còn có một cái tên kinh khủng: Eubouleus. Nghe như thể Ebola, ta biết vậy. Nhưng Demeter bỏ ngoài tai mọi lời dị nghị. Bà biến Eubouleus thành vị thần chăn lợn! Ta chỉ kể những điều này vì...well, em sẽ không bao giờ biết, Meg. Demeter có thể biến em thành một tiểu thần của những con lợn con đáng yêu!"

Ta không chắc nếu cô có đang nghe mình nói. Hai mắt cô ẩn dưới mí mắt đóng chặt như thể cô chuẩn bị bước vào giấc ngủ REM. Cô không hề co giật và quấy đạp nhiều. Hay chỉ là do ta tưởng tượng nhỉ? Ta đang run rẩy vì lạnh và sợ bản thân quá nhiều, nó thật khó để chắc chắn.

Trophonius tạo ra tiếng như cái van hơi nước bị mở "Cô ta vừa chìm vào trạng thái hôn mê sâu hơn. Đó không hẳn là dấu hiệu tốt. Cô ta vẫn có thể chết."

Ta quay lưng lại với hắn "Meg, đừng nghe Trophonius. Hắn chỉ toàn sợ hãi và nỗi đau. Hắn chỉ đang cố gắng khiến chúng ta mất đi hy vọng."

"Hy vọng" linh hồn nói "một từ thú vị. Ta đã từng hy vọng một lần - đó là khi cha ta có thể cư xử giống một người cha. Ta đã vượt qua được nó sau vài thế kỷ đã chết."

"Đừng đổ lỗi cho ta việc người đã trộm kho báu của nhà vua!" ta nạt "Người ở đây bởi vì người đã làm rối tung mọi thứ lên."

"Ta đã cầu xin người!"

"Well, có lẽ người đã không cầu xin điều đúng đắn ở thời điểm hợp lý!" ta hét lại "Cầu xin trí tuệ trước khi người làm gì đó ngu ngốc! Đừng cầu xin ta cứu người sau khi người nghe theo bản năng tồi tệ nhất của mình!"

Đám ong cuồn xoáy xung quanh và va vo ve giận giữ, nhưng chúng không hề làm hại ta. Ta từ chối cho chúng thêm nỗi sợ. Tất cả mọi thứ đáng quan tâm nhất giờ đây là phải cố gắng tích cực, cố gắng vì sự an toàn của Meg.

"Ta ở đây" ta vuốt mái tóc ướt của cô khỏi trán "Em không một mình"

Cô thút thít trong cơn mê "Hoa hồng chết"

Ta cảm thấy như thể đám rắn hổ mang nước đang luồn lách trong ngực ta và cắn vào trái tim, từng động mạch một. "Meg, một bông hoa chỉ là một phần của cái cây. Hoa sẽ mọc lại. Em có rễ cắm sâu. Em có thân khỏe. Em có... Mặt em màu xanh lá." Ta quay qua Trophonius sợ hãi "Tại sao mặt cô ấy lại xanh?"

"Thú vị" Hấn nghe không còn gì khác ngoài hứng thú "Có thể cô ta đang chết"

Hấn nghiêng như đang nghe điều gì đó từ xa "À. Chúng đang ở đây, chờ đợi người"

"Cái gì cơ? Ai?"

"Đám hầu cận của hoàng đế. Blemmyae" Trophonius chỉ vào phía xa một bên hồ " Có một đường hầm dưới nước ... nó dẫn tới phần còn lại của hệ thống hang động, phần mà bọn người thường biết. Đám blemmyae đã biết tốt hơn hết là đi vào trong cái phòng này,

nhưng chúng đang đợi người ở phía cửa ra. Đó là cách duy nhất người có thể trốn thoát."

"Vậy chúng ta sẽ làm thế"

"Đáng nghi ngờ" Trophonius nói "Thậm chí ngay cả người bạn nhỏ tuổi của người sống sót, bọn blemmyae đang chuẩn bị cho vụ nổ"

"CÁI GÌ?"

"Ồ, Commodus có lẽ đã bảo chúng dùng thuốc nổ như là kế sách cuối cùng. Hắn ta thích có ta như nhà tiên tri cho riêng hắn. Hắn cử người đến đây hàng ngày, kéo chúng nửa chết ngất và điên dại ra khỏi đây, có những cái nhìn thoáng qua về tương lai một cách miễn phí. Hắn quan tâm cái gì chứ? Nhưng hắn sẽ lựa chọn phá hủy nhà tiên tri này hơn là cho phép người sống sót thoát khỏi đây."

Ta điếng người đến không thể trả lời.

Trophonius thả ra một tràng cười tàn nhẫn khác "Đừng trông tuyệt vọng đến thế, Apollo. Ở mặt tích cực, sẽ chẳng đáng bận tâm nếu Meg chết ở đây, bởi vì cô ta đang nào cũng sẽ chết thôi! Nhìn kìa, cô ta đang sùi bọt mép. Đây luôn là phần hay nhất."

Meg thật sự đang ồng ộc bọt trắng. Theo quan điểm chuyên gia y học như ta, đây ít khi là dấu hiệu tốt.

Ta giữ khuôn mặt cô trong tay mình "Meg, hãy lắng nghe ta" Bóng tối lờn vờn quanh cô, khiến da ta ngứa ran "Ta ở đây. Ta là Apollo, vị thần chữa lành. Em sẽ không chết bên ta"

Meg không coi mệnh lệnh đó là nghiêm túc. Ta biết điều đó. Cô co gập và sủi bọt mép ho ra vài từ như ngựa, ô chữ, móng, rế. Đây cũng không phải dấu hiệu đáng mừng, theo y học mà nói.

Công cuộc hát hò của ta đã không hiệu quả. Ngôn ngữ cây cỏ cũng không hiệu quả. Chỉ còn một liệu pháp duy nhất ta có thể nghĩ đến - là một kỹ thuật cổ xưa để hút chất độc và linh hồn độc ác. Phương pháp này đã không còn được xác nhận bởi hầu hết hội đồng y học, nhưng ta nhớ bài thơ năm câu từ Khu rừng của Dodona, dòng thơ khiến ta mất ngủ : Buộc nuốt trôi chết chóc và điên loạn.

Vậy giờ chúng ta sẽ có nó.

Ta quỳ xuống trước mặt Meg, như ta vẫn thường làm khi ta dạy hô hấp nhân tạo như một phần của khóa đào tạo sơ cứu ở trại Jupiter (Đám á thần La Mã ngu ngốc đó luôn luôn bị đuối nước)

"Ta xin lỗi về điều này" Ta bóp mũi Meg và đưa miệng của mình lại miệng cô. một cảm giác không thoải mái, nhớp nháp - giống như những gì ta tưởng tượng Poseidon trải nghiệm khi ông nhận ra mình đang hôn Medusa.

Ta không thể bị cản trở. Thay vì thở ra, ta hít vào, kéo bóng tối ra khỏi phổi Meg.

Có lẽ, ở một vài thời điểm trong cuộc đời, bạn bị nước sộc hết vào mũi? Tưởng tượng cảm giác đó, ngoại trừ đám ong trích và acid thay cho nước. Cơn đau suýt khiến ta ngất đi, một đám mây độc hại của nỗi kinh hoàng tràn vào xoang của ta, xuống cổ họng, vào ngực ta. Ta cảm thấy những con ong ma đập vào hệ thống hô hấp của mình, cố gắng châm đốt để thoát ra.

Ta giữ hơi thở, quyết định kéo càng nhiều bóng tối ra khỏi Meg càng tốt. Ta có thể chia sẻ gánh nặng này với cô, thậm chí nếu điều đó có thể giết ta.

Trí óc ta lướt qua những kí ức của riêng Meg.

Ta là một cô gái nhỏ sợ hãi, run rẩy trên bậc thềm thư viện, nhìn xuống cơ thể người cha bị giết của mình.

Bông hồng ông đưa ta đã bị nghiền nát và héo tàn. Những cánh hoa vương vãi trên vết thương tên Quái Vật đã gây ra ở bụng ông.

Tên Quái Vật đã làm điều này. Ta không nghi ngờ gì. Nero đã cảnh báo ta hết lần này đến lần khác.

Cha đã hứa với ta rằng bông hồng sẽ không bao giờ chết. Ta sẽ không bao giờ phải lo lắng về gai của nó. Ông bảo bông hoa là quà từ mẹ, một người phụ nữ ta chưa bao giờ gặp.

Nhưng bông hồng đã chết rồi. Cha đã chết rồi. Cuộc đời ta không còn gì ngoài gai.

Nero đặt tay lên vai ta "Ta rất tiếc, Meg"

Đôi mắt hần buồn, nhưng giọng nói lại pha màu thất vọng. Đây là điều duy nhất chứng minh những gì ta đã nghi ngờ. Cái chết của cha là lỗi của ta. Ta đáng nhẽ nên là cô con gái ngoan hơn. Ta đáng nhẽ nên rèn luyện tốt hơn, quan tâm tới thái độ của mình, không phải chống đối khi Nero bảo ta phải chiến đấu với những đứa trẻ to hơn...hay loài động vật ta không muốn giết.

Ta đã làm phiền lòng tên Quái Vật.

Ta sục sịt, ghét bản thân mình. Nero ôm ta. Ta vùi mặt vào bộ quần áo tím của hắn, mùi nước hoa ngọt phát ồm của hắn - không giống của hoa, nhưng giống hỗn hợp hương sấy khô, cũ kĩ trong một bệnh xá. Ta không chắc làm thế nào ta biết mùi đó, nhưng nó gợi lại một nửa cảm giác của sự bơ vơ và khiếp sợ. Nero là tất cả những gì ta có. Ta không có những bông hoa thật, một người cha thật sự, một người mẹ thật. Ta không xứng đáng với những thứ đó. Ta phải trung thành với những gì ta có.

Rồi, tâm trí chúng ta hòa làm một, Meg và ta lao vào Hỗn Mang nguyên thủy - ám khí từ thời Số Mệnh vấy ra tương lai, tạo nên số phận một cách tùy hứng.

Không một tâm trí người nào nên bị tiếp xúc với loại năng lượng kiểu này. Kể cả với một vị thần, ta đã sợ phải tới quá gần ranh giới của Hỗn Mang.

Nó giống một loại mao hiểm khi con người muốn được nhìn thể thật của một vị thần - một khả năng bị thiêu sống kinh khủng. Nhìn thấy những điều như vậy có thể làm bốc hơi con người, biến họ thành muối hoặc bụi.

Ta che chắn Meg khỏi ám khí tốt nhất ta có thể, bao bọc tâm trí ta quanh cô ấy như ôm, nhưng chúng ta đều cùng nghe được giọng nói sắc nhọn.

Bạch mã nhanh, chúng thì thầm Người dẫn dắt trò chơi ô chữ. Vùng đất của cái chết như thiêu đốt.

Và càng nhiều - dòng chữ được nói quá nhanh, chồng chất lên nhau quá nhiều để có thể có ý nghĩa. Mắt ta bắt đầu bị nung nóng. Đám ong tích tụ trong phổi ta. Nhưng ta vẫn giữ được hơi thở của

mình. Ta nhìn thấy một dòng sông mập mờ đằng xa - dòng Styx. Nữ thần bóng tối gạt đầu ra hiệu với ta từ bên kia bờ, mời ta đi qua. Ta có thể trở lại bất tử một lần nữa, giá như theo cái cách tâm hồn con người có thể trở nên bất tử sau khi chết. Ta có thể thoát khỏi Cảnh đồng Trừng phạt. Không phải ta xứng đáng bị trừng phạt vì quá nhiều tội lỗi của mình sao?

Không may, Meg cảm thấy tương tự. Tội lỗi đè nặng lên cô. Cô không tin rằng mình xứng đáng được sống sót.

Điều đã cứu bọn ta là một suy nghĩ đồng thời:

Ta không thể từ bỏ. Apollo/Meg cần ta.

Ta chịu đựng trong một lúc, rồi thêm một lúc nữa. Cuối cùng, ta không thể tiếp tục thêm.

Ta thở ra, thả khí độc của lời tiên tri. Thở gấp lấy không khí, ta sụp đổ bên cạnh Meg trên mặt đá ướt lạnh. Châm chậm, thế giới trở về dạng thống nhất. Giọng nói đã biến mất. Đám mây ong ma cũng đã biến mất.

Ta chống khuỷu tay lên. Ta ấn ngón tay vào cổ Meg. Mạch cô đập, mảnh và yếu, nhưng cô chưa chết.

"Tạ ơn 3 Nữ Thần Số Mệnh" ta thì thầm

Lần đầu tiên, ta thật sự có ý đó. Nếu Clotho (nữ thần quay sợi), Lachesis (đo sợi) và Atropos (cắt chỉ) đang ở ngay trước mặt ta lúc này, ta có sẽ đã hôn vào chiếc mũi nhiều mụn cộm của họ.

Trên hòn đảo của mình, Trophonius thở dài "Hày. Cô gái có lẽ sẽ diên đại trong suốt phần đời còn lại. Đó cũng là sự an ủi"

Ta nhìn vào người con trai đã chết của mình "Sự an ủi?"

"Phải" hắn nghiêng đầu nhẹ tênh, nghe lần nữa "Người nên nhanh lên. Người sẽ phải mang theo cô bé qua đường hầm dưới nước, nên ta cho rằng cả hai nên lặn xuống. Hoặc đám blemmyae sẽ giết người ở đường ra kia. Nhưng nếu không, ta muốn điều đó xảy ra như một sự trả ơn."

Ta cười. Sau khi lao vào Hồn Mang, nó nghe không hay lắm "Người trông chờ một sự trả ơn sao? Cho việc tấn công một cô gái không có khả năng tự vệ?"

"Cho việc cho người lời tiên tri của mình" Trophonius sửa lại "Đó là của người, cứ cho rằng người có thể trích nó ra khỏi cô bé trên Ngai Kí Úc. Giờ mong muốn của ta, như người đã hứa: phá hủy hang động này."

Ta phải thừa nhận....Ta vừa mới quay trở lại từ ám khí của lời tiên tri nguyên thủy, và ta vẫn không nhớ lời đề nghị này "Nói gì cơ, bây giờ sao?"

"Nơi này đã bị bóc trần" Trophonius nói "Đồng minh của người ở Trạm nghỉ sẽ không bao giờ có thể chống trả lại Tam đầu chế. Các hoàng đế sẽ chỉ tiếp tục tấn công. Ta không có mong ước bị lợi dụng bởi Commodus nữa. Tốt hơn hết Nhà tiên tri nên bị phá hủy."

Ta tự hỏi nếu Zeus sẽ đồng tình. Ta đã hoạt động với suy nghĩ rằng cha ta muốn ta khôi phục tất cả những nhà tiên tri cổ xưa trước khi ta có thể trở lại làm thần. Ta không chắc nếu phá hủy Hang động của Trophonius sẽ là phương án B được chấp nhận. Rồi một lần nữa, nếu Zeus muốn mọi thứ được hoàn thành theo một cách nhất

định, ông có lẽ đã viết ra hướng dẫn "Nhưng, Trophonius...điều gì sẽ xảy ra với người?"

Trophonius nhún vai "Có lẽ nhà tiên tri của ta sẽ xuất hiện lại vào một nơi nào khác vài thế kỉ sau đó - với một hoàn cảnh tốt hơn, ở một vị trí vững chắc hơn. Có lẽ điều đó sẽ cho người thêm thời gian làm một người cha tốt hơn."

Hắn chắc hẳn đang khiến mọi thứ dễ hơn trong việc cân nhắc đề nghị của mình "Làm thế nào để ta phá hủy nơi này?"

"Ta đã đề cập đến việc đấm blemmyae với đồng thuốc nổ ở cái hang kế bên chưa? Nếu bọn chúng không dùng đồng đó, người sẽ phải dùng."

"Và Agamethus? Có phải ông ta cũng sẽ biến mất?"

Vệt sáng lò mờ của ánh sáng lóe lên từ linh hồn - có lẽ là buồn thương?

"Rốt cuộc" Trophonius nói "nói với Agamethus...nói với em rằng ta yêu em ấy, rằng ta xin lỗi vì đây là số phận của chúng ta. Nó hơn cả những gì ta có thể có từ em."

Cột đen của hắn bắt đầu cuộn xoáy.

"Chờ đã!" ta hét lên "Thế còn Georgina? Agamethus đã tìm thấy cô ấy ở đâu? Cô ấy có phải con ta?"

Giọng cười của Trophonius vang vọng yếu ớt quanh hang động "À, phải. Cân nhắc rằng bí ẩn đó là món quà cuối cùng của ta cho người, Cha à. Ta mong nó sẽ khiến người phát điên!"

Rồi hán đi mất.

Trong một lúc, ta ngồi trên bờ vực, choáng váng và đau đớn. Ta không cảm thấy tổn thương về thể xác, nhưng ta nhận ra nó có lẽ sự chịu đựng từ một ngàn vết cắn của rắn, ngay cả khi không có con rắn độc nào ở gần bạn. Có thể có những loài khác có độc.

Hang động rung chuyển, khiến sóng lăn tăn ngang qua hồ. Ta không biết điều đó có nghĩa là gì, nhưng bọn ta không nên ở đây nữa. Ta bế Meg trong tay và lội vào làn nước.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 36

Chương 36

Nhớ hãy chú ý ngôn từ (mind your p's and q's)

Khi người đang ném bom, hoặc là...

...Thụp... vào đồng thạch

TA ĐÃ NÓI RỒI: ta không phải thần biển

Ta có một năng lực thu hút đặc biệt. Trong trạng thái thần thánh, ta giỏi gần như hầu hết mọi thứ ta thử. Nhưng trong trạng thái Lester Papadopoulos, ta không thể bơi tốt với một tay trong nước và bị vướng víu, ta cũng không thể sống mà không có oxy lâu hơn người thường. Ta quạt tay qua các lôi đi, ôm chặt Meg, phổi ta cháy lên giận dữ.

Đầu tiên người nhấn chìm bọn ta bằng một đám ong, phổi ta gào thét! Giờ người cho bọn ta ở dưới nước! Người là một người kinh khủng!

Ta chỉ mong Meg có thể sống sót qua cuộc hành trình, vì cô bé đang bất tỉnh, ta cũng không thể nhắc cô bé nín thở. điều tốt nhất ta có thể làm bây giờ là làm cho chuyến đi ngắn gọn nhất có thể. May là dòng nước thuận theo ý ta, nó đẩy ta theo hướng mà ta muốn đi, nhưng chỉ sáu đến bảy phút sau thì ta nhận ra chúng ta nhất định sẽ

chết. Tai ta ù lên, Ta mò mẫm vào những cái nắm tay trên tường đá trơn bóng, có lẽ ta đã phá hủy mấy đầu ngón tay của mình. Cái lạnh khiến hệ thần kinh ta tê liệt, nỗi đau duy nhất mà ta cảm nhận được là ở đầu và trong lồng ngực.. Tâm trí ta bắt đầu trôi dạt với ta khi nó cần thêm oxy. Người có thể thở dưới nước! Nó nói. Cứ đi tiếp đi, sẽ ổn thôi! TA đang định hít thở dưới sông thì ta nhận ra một thứ ánh sáng màu xanh trên đầu mình. Không khí? Phóng xạ? Nước chanh đường?

Bất kỳ thứ gì trong số chúng đều tốt hơn là chìm trong bóng tối. Ta đập người lên trên. Ta đã chuẩn bị cho màn đối mặt với kẻ thù khi lên trên bề mặt, nên ta cố hết sức để có thể nổi lên với một hơi thở và vùng vẫy. Ta chắc chắn đầu Meg đã nổi lên trên mặt nước, ta thực hiện một cú ép bụng để đẩy tất cả chất lỏng ra khỏi phổi cô. Làm những thứ đó một cách im lặng thật không dễ, nhưng ta liếc nhìn xung quanh và rất vui vì mình đã trở thành một ninja lặng lẽ và linh hoạt.

Cái hang này không lớn như các bọng ta vừa rời khỏi, đèn điện treo trên trần nhà chiếu những vệt xanh lá vào mặt nước. Dọc phía đối diện hang động, một bến thuyền la liệt những cái xà lan nhôm - để tham quan những khu vực mà người thường có thể tiếp cận trong dòng sông ngầm, ta nghĩ vậy. Trên bến thuyền, ba Blemmyae lom khom dưới một vật thể to lớn trông như hai chiếc xe tăng được nối vào nhau, những vết nứt được nhồi đầy rơm và mùn. Nếu Leo Valdez tạo ra một cỗ máy kỳ lạ nào đó, nó có thể sẽ là một quân gia người máy hay một kiện hàng bay. Với sự thiếu sáng tạo của Blemmyae, ta kết luận rằng đó là một cỗ máy ném bom.

Những lý do mà chúng không để ý và giết bọn ta là - 1) chúng đang cãi nhau, 2) chúng không nhìn về hướng bọn ta. Tầm nhìn của

Blemmyae không bao quát tới ngoài vùng nách, vì vậy chúng thường tập trung nhìn về phía trước. Một tên mặc quần lửng xanh lá với áo sơ mi xanh lá hở nút, có lẽ là trang phục kiểm lâm công viên? Tên thứ hai mặc đồng phục xanh của Lính gác Indiana. Người thứ ba... Ồ, bà ta mặc một cái đầm bông quen thuộc.

"Không thưa ngài" người lính hét lên một cách lịch sự nhất có thể "Đó không phải chỗ của sợi dây đỏ, cảm ơn nhiều"

"Không có gì" người kiểm lâm nói "Nhưng tôi đã xem sơ đồ, sợi dây đỏ phải nối vào đó, anh thấy đấy, vì sợi dây xanh sẽ nằm ở đây. Xin thứ lỗi nếu tôi nói, anh là một tên đàn"

"Thứ lỗi" người lính nói một cách vui vẻ "nhưng chỉ vì anh là một tên ngốc"

"Giờ, các chàng trai" người phụ nữ lên tiếng. Giọng nói đó chắc chắn là của Nanette, người đã chào đón bọn ta vào ngày đầu tiên ở Indiana. Có lẽ bà ta không thể tái sinh nhanh chóng từ Tartarus sau khi bị bắn bởi nỗ máy của Josephine, nhưng ta liệt chúng vào những vận may khôn khổ hằng ngày của ta. "Đừng tranh luận nữa, chúng ta sẽ gọi đường dây hỗ trợ khách hàng và.."

Meg thừa lúc thờ hốt hển, to hơn ta nhiều. Bọn ta không có nơi nào để trốn trừ nước, và ta không có ý định chìm xuống lần nữa. Nanette phát hiện ra bọn ta, bà ta cười vắn vẹo. Sơn môi màu cam lấp lánh như bùn dưới ánh đèn xanh.

"Ồ nhìn kia, chúng ta có khách đây!"

Người kiểm lâm rút vỏ một con dao, người lính rút súng ra, ngay cả với tầm nhìn tệt hại của giống loài, anh ta cũng không thể bắn

trượt bọn ta với khoảng cách gần thế.

Bất lực với dòng nước. Ôm lấy Meg đang thờ hớn hển, nửa tỉnh nửa mê, ta đã làm điều tốt nhất mà ta có thể làm. Ta hét lên:

"Đừng giết bọn tôi!"

Nanette cười "Bây giờ, cưng à, sao bọn ta không thể giết người?"

Ta liếc nhìn quả bom xe tăng. Không nghi ngờ rằng Leo Valdez sẽ biết làm gì trong tình huống này. Điều duy nhất ta có thể nhớ là điều mà Calypso đã nói ở sở thú: Một nửa phép màu sẽ hoạt động như chính cách chúng hoạt động, nửa còn lại dựa vào niềm tin mê tín.

"Người sẽ không giết ta" ta đề nghị "Vì ta biết dây màu đỏ sẽ ở đâu!"

Đám Blemmyae lẩm bẩm. Chúng có thể đã miễn dịch với âm nhạc, nhưng chúng cũng không thích việc đọc bản thảo hay gọi dịch vụ hỗ trợ khách hàng.

Sự do dự của chúng cho ta một cơ hội để tạt vào mặt Meg. (Nhẹ nhàng vào má, chỉ để cho cô bé tỉnh dậy). Cô rùng mình và co giật, một dấu hiệu tốt thay vì chết cứng. Ta quét qua hang động để tìm những lối có thể thoát. Bên phải bọn ta, dòng sông chảy vào một đường hầm thấp, ta không còn tí hứng thú nào với bơi lội qua đường hầm nữa. Bên trái ta, ở rìa bến thuyền, đoạn đường nối với một hành lang dẫn lên phía trên, ta quyết định. Nhưng không may, chắn đường bọn ta là ba tên vạm vỡ với một thiết bị nổ.

Các Blemmyae kết thúc cuộc thảo luận, Nanette quay sang ta.

"Tốt lắm, giờ làm ơn cho bọn ta biết chỗ của dây màu đỏ và ta sẽ giết người một cách nhẹ nhàng nhất có thể, sau đó tất cả về nhà vui vẻ"

"Một đề nghị hào phóng" Ta nói "Nhưng ta phải chỉ cho các người, rất khó để giải thích ở đây. Cho phép ta lên bờ chứ?"

Người lính hạ súng xuống, bộ ria mép che phủ một nửa xương sườn. "Chà, anh ta hỏi xin phép kìa, rất lịch sự"

"Hmm" Nanette vuốt cằm, đồng thời gãi bụng "Được, đề nghị được chấp thuận"

Tham gia cùng với ba kẻ thù trên bến tàu chỉ tốt hơn đóng băng dưới nước một chút, nhưng ta vui vì đã đưa được Meg vào bờ.

"Cảm ơn" ta nói khi vừa lên được đến bờ

"Không có gì" cả ba đồng thanh nói.

"Để ta đặt bạn ta xuống một chút..." ta đi loạng choạng lên con đường dốc, tự hỏi liệu có thể nghỉ ngơi được không.

"Đủ xa rồi đấy" Nanette cảnh báo "giờ thì làm ơn giúp, và cảm ơn"

Không có từ Hy Lạp cổ nào cho câu ta ghét người, người phụ nữ đáng sợ, nhưng ta làm bầm điều tương tự trong cổ họng.

Ta đặt Meg dựa vào tường "Em có nghe ta không?", ta thì thầm

Đôi môi của cô ấy có màu của quả việt quất. Răng cô nghiến lại. Mắt cô quay tròn trong đầu, để lộ tròng trắng đầy gân đỏ.

"Làm ơn đi Meg" ta nói "Ta sẽ đánh lạc hướng bọn Blemmyae, em sẽ trốn thoát, em có thể chạy không? Bò? Hay gì đó?"

"Hmm..mm.." Meg run rẩy và thở hổn hển "Shumma, summa.."

Đây không phải thứ ngôn ngữ mà ta có thể biết, nhưng ta biết Meg không thể đi đâu một mình. ta sẽ phải làm nhiều hơn là đánh lạc hướng.

"Ngay bây giờ" Nanette nói "Làm ơn nói cho bọn ta biết, và bọn ta sẽ thả cả hang động này lên đầu người"

Ta gượng cười "Tất nhiên rồi, Giờ xem nào..."

Ta quỳ cạnh thiết bị. Đáng buồn là chúng không hề phức tạp. Có hai sợi dây thừng, và hai mối nối, đều ghi chú là xanh và đỏ. Ta ngược lên "À. Hỏi nhanh nhé. Ta biết là Blemmyae mù âm nhạc nhưng.."

"Điều đó không đúng" tên kiểm lâm có vẻ bị xúc phạm "Tôi còn không biết điều đó nghĩa là gì"

Hai người còn lại cúi đầu dứt khoát, đồng nghĩa với cái gật đầu.

"Ta yêu thích mọi giai điệu" Nanette đồng tình,

"Nổ" tên lính nói "Tiếng súng, Động cơ xe, Tất cả giai điệu đều tốt"

"Ta vẫn đúng" ta nói "Nhưng câu hỏi là, liệu... loài của các người có phải cũng mù màu không?"

Họ trông chết lặng. Ta đã xem xét cách trang điểm, trang phục của Nanette, và giày một lần. Rõ ràng tại sao tất cả Blemmyae

thường thích ngụy trang bằng đồng phục của người phạm, đương nhiên là họ mù màu.

Ta không ngụ ý rằng mù màu hay mù âm thanh có thể dẫn đến thiếu sáng tạo và thiếu thông minh. Xa hơn, một số cá nhân yêu thích của ta, từ Mark Twain đến Mister Rogers đến William Butler Yeats, họ đều có những bệnh này. Tuy nhiên đối với Blemmyae, sự thiếu thông minh và tẻ nhạt như là một điều kiện bẩm sinh đáng thất vọng.

"Quên đi" ta nói "Nanette, cô có thể cầm lấy cái dây đỏ không?"

"Chà, vì người đã hỏi thật lịch sự" bà ta nhặt cái dây màu xanh.

"Dây kia màu đỏ" ta khuyên.

"Tất nhiên. Ta biết mà" bà ta nhặt cái dây màu xanh lên.

"Giờ gắn nó vào cái mối nối màu đỏ này" ta chỉ

Nanette làm theo chỉ dẫn.

"Đây rồi!" ta nói.

Các Blemmyae vẫn còn lúng túng, nhìn chằm chằm vào thiết bị.

Người lính nói "Nhưng còn một dây khác..."

"Đúng" ta điềm tĩnh "Nó sẽ cắm vào cái chốt thứ hai, tuy nhiên..." Ta chộp lấy ta Nanette trước khi bà ta thối bay tất cả chúng ta. "Nếu người nối nó, người sẽ kích hoạt quả bom, người thấy cái màn hình nhỏ này chứ? Ta không phải Hepheastus nhưng ta biết đây là bộ đếm thời gian. Người có biết điều gì xảy ra khi thời gian đếm ngược không?"

Các Blemmyae hội ý bằng thứ ngôn ngữ đơn điệu của chúng. Nghe như thể hai nhà cầm quyền đang nói chuyện bằng mã Morse. Ta ngược nhìn meg, nơi ta đã bỏ cô lại, vẫn đang run rẩy và lẩm bẩm Shumma Summa...

Tên lính cười vẻ tự hài lòng "Vâng thưa ngài, vì tôi là người duy nhất đọc được bản thảo. Tôi quyết định có thể đưa ra câu trả lời, thời gian đếm ngược là năm giây"

"À" một vài con ong ma bò lên cổ họng ta "Vậy nếu người kết nối quả bom, Chúng ta sẽ không đủ thời gian để rời khỏi hang trước khi bom nổ"

"Chính xác" Nanette nói "Hoàng đế nói rất rõ, khi Apollo và bạn hấn rời khỏi hang động của Oracle, hãy giết chúng và đánh sập hang động bằng một vụ nổ lớn"

Người lính phản đối "Không, hoàng đế nói hãy giết chúng bằng một vụ nổ mạnh mẽ"

"KHông đâu thưa ngài" người kiểm lâm nói "Chúng ta chỉ sử dụng quả bom khi chúng ta cần. Ta có thể giết chúng khi chúng xuất hiện, nếu không thì..." anh ta gỡ tóc "Tôi hơi bối rối. Rót cuộc quả bom để làm gì?"

Ta thầm cảm ơn vì Commodus đã gửi Blemmyae thay vì Germani để làm chuyện này, tất nhiên là đám Germani đng chiến đấu với bạn ta ở Trạm Nghỉ, nhưng ta chỉ có thể giải quyết một cơn chấn động mặt đất trong một thời gian.

"Các bạn" ta nói "Bạn thù, Blemmyae. Ý ta là, nếu các người cho nổ bom, các người cũng sẽ chết. Các người chuẩn bị cho điều đó"

chưa?"

Nụ cười của nanette chảy xuống "Ồ..hmm"

"Tôi biết rồi" tên lính vẫy tay về phía ta "Tại sao người không kích hoạt quả bom khi bọn tôi đã rời đi nhỉ?"

"Đừng có ngu" người kiểm lâm nói "Hắn sẽ không tự giết mình và con bé kia chỉ vì chúng ta bảo thế" hắn liếc nhìn ta hy vọng "Người sẽ làm chứ?"

"Đó không phải vấn đề" Nanette mắng "Hoàng đế bảo chúng ta giết Apollo và con bé, chứ không phải để chúng tự làm"

Những người khác làm bầm đồng ý. Tuân theo mệnh lệnh là lẽ đương nhiên.

"Ta có ý này!" ta nói, nhưng thực chất là không.

Ta hy vọng một kế hoạch thông minh sẽ giúp ta đánh bại Blemmyae và đưa Meg ra khỏi đó, nhưng chẳng có kế hoạch nào thành hiện thực cả. Còn về lời hứa của ta với Trophonius, ta đã hứa sẽ tiêu diệt Oracle của anh ta. Nhưng ta thích làm vậy mà không tự tiêu diệt mình hơn.

Các Blemmyae chờ đợi một cách lịch sự. Ta cố gắng làm ra vẻ phách lối của Calypso, (Ôi trời, đừng nói là ta đã lấy cảm hứng từ cô ấy)

"Đương nhiên là các người sẽ giết bọn ta" ta bắt đầu "Và ta hiểu! Nhưng ta có một cách để hoàn thành tất cả mục tiêu của các người. Giết bọn ta, một vụ nổ hoành tráng, phá hủy Oracle và thoát ra an toàn"

Nanette gật đầu, "Và cái cuối cùng là một phần thưởng, chắc rồi"

"Chúng ta có một đường hầm dưới nước ở đây.." Ta giải thích cách ta và Meg đi qua đường hầm và thoát khỏi phòng Trophonius. "Để phá hủy phòng của Oracle một cách hiệu quả, các người sẽ phải đặt quả bom ở đây. Một người sẽ bơi xuống sâu dưới mặt nước, kích hoạt quả bom và bơi lên lại. Giờ ta không đủ sức, nhưng một Blemmyae sẽ làm một cách dễ dàng".

Người lính nhíu mày "Nhưng 5 giây thì... có đủ thời gian không?"

"À" ta nói ngay "Có một nguyên lý là khi ở dưới nước, thời gian sẽ dài thêm hai lần. Người chính xác sẽ có 10 giây"

Nanette chớp mắt "Người chắc chứ"

Tên kiểm lâm huých tay vào bà ta "Hắn ta nói đó là một nguyên lý, đừng bắt lịch sự thế"

Tên lính gãi bộ râu bằng nòng súng, điều mà chống lại các quy tắc an toàn. "Tôi vẫn không chắc tại sao lại phải phá hủy Oracle. Tại sao chúng ta không không giết người luôn, ... bằng cái súng này... và để Oracle yên"

Ta thở dài "Nếu chúng ta có thể! Nhưng bạn ta ơi, nó không an toàn. Ta và cô bé này đã vào đây và có được lời tiên tri đúng chứ. Và chắc chắn sẽ có những kẻ thỉnh cầu khác nữa. Ta chắc đó là ý của Hoàng đế khi muốn nổ tung nó. Các người không muốn vào đây với quả bom của mình mỗi lần có ai đó xâm nhập chứ?"

Tên lính nhìn kinh hãi "Trời ơi, không!"

"Để cho Oracle tồn tại, ở một nơi mà người phàm có thể du lịch ra vào... chà.. một sự mạo hiểm an toàn. Không phá hủy hang động thì thật khiêm nhã với chúng ta"

"Mmm" cả ba gật gật đầu/ cúi gập người.

"Nhưng" Nanette nói "Nếu người đang cố lừa bọn ta. Xin thứ lỗi vì đã nghĩ đến khả năng đó"

"Không không" ta nói "Ta hoàn toàn hiểu. Thế này: hãy đặt quả bom, nếu người ra khỏi đây an toàn và hang động nổ theo lịch trình, người có thể giết bọn ta một cách nhẹ nhàng không đau đớn. Còn nếu có gì sai sót..."

"Bọn ta sẽ xé toạc chân tay người ra" tên lính đề nghị

"Và nghiền nát cơ thể người như thạch" tên kiểm lâm xen vào
"Thật là một ý tưởng hay ho, cảm ơn!"

Ta giữ sự lo lắng trong tầm kiểm soát "Không có gì"

Nanette nghiên cứu quả bom, có vẻ vẫn còn nhận ra điều gì trong kế hoạch của ta. Ờn trời, bà ta không thấy điều gì, hoặc là bà ta quá lịch sự để nói ra nghi ngờ của mình.

"Chà" bà ta nói "Trong trường hợp đó, ta sẽ trở lại"

Bà ta nhắc quả bom lên và nhảy xuống nước, điều đó cho ta vài giây xa xỉ để nghĩ ra một kế hoạch tránh khỏi bị giẫm thành thạch. Cuối cùng, mọi thứ đã đầu vào đấy!

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 37

CHƯƠNG 37

Hoa quả yêu thích của người?

Ta mong đừng là nho

Hay táo, hay sung

TỘI NGHIỆP NANETTE.

Ta tự hỏi cô ta nghĩ gì khi cô nhận ra quả bom 5 giây khi ở dưới nước vẫn tíc tắc trong đúng 5 giây. Khi thiết bị phát nổ, ta tưởng tượng cô phun bong bóng lời nguyện rửa cuối cùng như, Ồ, khốn kiếp.

Ta có lẽ đã cảm thấy tiếc thương cho cô ta nếu cô không lên kế hoạch để giết ta.

Cả hang động rung chuyển. Hàng thạch nhũ ướt rơi thẳng xuống hồ và đập mạnh vào thân con thuyền. Một tiếng nổ bật lên trong không khí từ giữa hồ, nổi lên mảng tóc và tràn ngập cả hang động mùi thơm của son hương quýt.

Tên lính và kiểm lâm cau mày nhìn ta "Người làm nổ tung Nanette. Điều đó không lịch sự chút nào."

"Chờ đã!" Ta kêu lên. "Cô ta có lẽ đang bơi trở lại đây. Đây là một đường hầm khá dài mà."

Nó cho ta thêm 3 đến 4 giây nữa, trong khi đó một kế hoạch đào tẩu thông minh vẫn chưa xuất hiện. Ít nhất, ta mong cái chết của Nanette đã không vô nghĩa. Ta mong vụ nổ đã phá hủy Hang động của Nhà tiên tri như Trophonius mong ước, nhưng ta cũng không chắc.

Meg vẫn nửa tỉnh nửa mê, lằm bằm và run rẩy. Ta phải đưa cô trở lại Trạm nghỉ và đặt cô ngồi vào Ngai Ký ức nhanh chóng, nhưng hai tên blemmyae vẫn đang chắn đường. Tay ta đã quá tê cóng để có thể bắn cung hay chơi ukulele. Ta ước ta đã có thêm vài vũ khí khác - thậm chí cả một cái khăn tay ma thuật của người brazil để ta có thể vấy nó vào mặt kẻ thù! Ô, giá như một luồng sức mạnh thần thánh có thể chạy trong cơ thể ta lúc này!

Cuối cùng tên kiểm lâm thở dài "Được rồi, Apollo. Người muốn chúng ta dậm chết hay chặt tay chân người trước? Người được quyền lựa chọn."

"Điều đó thật lịch sự" ta đồng tình. Rồi ta thở gấp "Ôi thần thánh! Nhìn kìa!"

Thứ lỗi cho ta. Ta nhận ra kiểu đánh lạc hướng này là trò bịp cũ rích nhất rồi. Thực tế, nó là mảnh quá cũ được viết trong các cuộn giấy cói và lần đầu tiên được ra mắt trên phiến đá đất sét ở Mesopotamia. Nhưng bọn blemmyae vẫn tin.

Chúng chậm chậm quay lại. Bọn chúng không thể liếc nhìn. Chúng không thể quay đầu mà không xoay toàn bộ cơ thể, nên chúng phải trình diễn một điệu lắc lư 180 độ.

Ta không còn mảnh nào sau đó. Ta chỉ đơn giản biết ta cần phải cứu Meg và ra khỏi đây. Rồi một trận dư chấn rung chuyển cả hang động, làm nghiêng ngả bọn blemmyae, và ta tận dụng cơ hội. Ta đá tên kiểm lâm xuống hồ. Ngay chính khoảnh khắc đó, một phần của trần nhà nứt ra và rơi vào đầu hắn như cơn mưa đá những dụng cụ gia dụng. Hắn biến mất bên dưới bọt sóng.

Ta chỉ có thể nhìn trần trời đầy ngạc nhiên. Ta khá chắc ta không hề khiến cái trần nhà vỡ ra và đổ ập xuống. May mắn? Hay có lẽ linh hồn của Trophonius đã ban cho ta trợ giúp bất đắc dĩ cuối cùng vì phá hủy hang động của hắn. Nghiền nát ai đó dưới cơn mưa đá nghe có vẻ là một kiểu hành động hắn ta sẽ muốn làm.

Tên lính đã bỏ lỡ mọi thứ. Hắn quay qua ta, với ánh nhìn bối rối trên gương mặt ngược "Tôi không nhìn thấy cái gì....Chờ đã. Bạn tôi đâu rồi?"

"Hả?" ta hỏi "Bạn nào?"

Bộ râu ấn tượng của hắn co giật "Eduardo. Kiểm lâm ấy"

Ta giả bộ bối rối "Một kiểm lâm? Ở đây sao?"

"Phải, anh ta vừa mới ở đây"

"Ta chắc mình không biết tí gì"

Cả hang động rung chuyển lần nữa. Buồn thay, không còn mảnh trần nào sẵn lòng giúp ta bằng việc rơi tự do nghiền nát kẻ thù cuối cùng.

"Chà" tên lính nói "có thể anh ấy phải rời đi. Xin lỗi nếu tôi phải tự giết anh ngay bây giờ. Đó là mệnh lệnh"

"Ồ, phải, nhưng đầu tiên..."

Tên lính không chần chừ thêm nữa. Hắn nắm cánh tay ta, nghiền nát xương cẳng tay của ta cùng lúc. Ta hét lên. Đầu gối oằn xuống.

"Để cô gái đi" ta rên rỉ "Giết ta và để cô ấy đi"

Ta ngạc nhiên với bản thân. Đây không phải những lời cuối ta đã định nói. Khi ta chết, ta đã mong sẽ có thời gian sáng tác một bản ballad những chiến công huy hoàng của mình - một bản ballad rất dài. Vậy mà giờ ta ở đây, giây phút cuối đời, cầu xin không phải cho bản thân, mà cho Meg McCaffrey.

Ta rất muốn hưởng công trạng cho những gì sắp xảy ra. Ta thích nghĩ nghĩ cao thượng hy sinh bản thân của mình sẽ chứng minh giá trị của ta và triệu hồi được những đáng cứu thế khỏi tầng mây xanh trên kia. Mặc dù vậy, có vẻ là, họ đang ở ngay khu vực này, tìm kiếm Meg, và nghe thấy tiếng hét đau đớn của ta.

Với một tiếng hò reo trong trận chiến khốc liệt, ba con karpoi đổ ào xuống đường hầm và bay vào tên lính, hạ cánh đúng mặt hắn.

Tên lính lão đảo trên bến tàu, ba tinh linh đào rít lên, cào cào và cắn xé như bầy cá piranha có cánh và có mùi hoa quả...điều đó, trong hồi tưởng, ta cho rằng điều đó không khiến chúng giống piranha chút nào.

"Xin hãy xuống đi!" tên lính kêu gào "Và cảm ơn!"

Karpoi không chưa bao giờ liên quan đến sự tử tế cả. Sau khoảng 20 giây với loài đào hung dữ, tên lính biến thành một đồng bụi quái vật, đồng vãi bị xé rách, và bộ râu rậm.

Con karpoi ở giữa nhổ ra cái gì đó có vẻ từng là súng của tên lính. Nó vỗ đôi cánh lông lá của mình. Ta suy luận rằng nó từng là người bạn của bọn ta, với cái tên Đào, bởi vì đôi mắt nó lấp lánh sự hần học hơn, và cái tã của nó chùng xuống nguy hiểm hơn.

Ta ôm cánh tay đã gãy "Cảm ơn, Đào! Ta không biết làm thế nào ta có thể..."

Nó ngó lơ ta và bay đến bên Meg. Nó rền rĩ và vuốt tóc cô.

Hai con karpoi còn lại quan sát ta với ánh nhìn thèm thuồng.

"Đào?" ta rên rĩ "Người có thể bảo chúng rằng ta là bạn không? Được không?"

Đào rít lên không nguôi. Nó vùi đồng đất và đá vụn quanh chân Meg, cái cách một người sắp trồng cây non.

"Đào!" ta gọi lần nữa "Ta có thể giúp cô ấy, nhưng ta cần đưa cô ấy quay lại Trạm nghỉ. Ngai Ký ức..." Cơn buồn nôn khiến đất trời nghiêng ngả và xoay tròn. Tầm nhìn của ta có màu xanh lá.

Khi ta có thể tập trung trở lại, ta thấy Đào và hai con karpoi đứng thành một hàng, tất cả nhìn chăm chăm vào ta.

"Đào?" Đào dò hỏi

"Phải" ta rền rĩ "Chúng ta cần phải đưa cô ấy trở lại Indiana nhanh chóng. Nếu người và bạn người...Ừm, ta không nghĩ chúng ta đã giới thiệu với nhau chính thức. Ta là Apollo."

Đào chỉ vào người bạn bên phải "Đào" rồi con quỷ nhỏ bên trái "Đào"

"Ta hiểu" ta cố gắng nghĩ. Sự đau đớn từ cánh tay ta tới quai hàm. "Giờ, nghe này, ta-ta có một cái oto. Một chiếc Mercedes đỏ, gần đây. Nếu ta có thể tới đó, ta có thể chở Meg tới- tới..."

Ta nhìn xuống cánh tay bị gãy. Nó chuyển thành sắc màu đẹp đẽ của tím và cam, như hoàng hôn ở Aegean. Ta nhận ra ta không thể lái xe đi được đâu cả.

Đầu óc bắt đầu tràn ngập một biển nỗi đau với hoàng hôn xinh đẹp.

"Ta sẽ trở lại một phút nữa" ta làm bầm

Rồi ngất đi.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 38

Chương 38

Trạm Nghỉ bị phá hủy

Commodus sẽ trả giá vì việc này

Và ta không phải người ra giá

TA NHỚ RẤT ÍT về chuyến đi trở về. Bằng cách nào đó, Đào và các bạn của nó đã đưa được ta và Meg ra khỏi hang về với chiếc Mercedes. Đáng ngại hơn nữa, bằng cách nào đó các tinh linh ngũ cốc đã đưa được bọn ta về Indianapolis trong khi Meg nằm lằm bằm run rẩy ở ghế hành khách còn ta thì rên rỉ ở ghế sau. Đừng hỏi ta bọn tinh linh phối hợp lái xe như thế nào. Ta không thể nói được đưa nào sẽ lái bánh xe, điều khiển tay lái, hay bàn đạp. Đó không phải kiểu hành động mà người có thể thấy ở trái cây ăn được. Tất cả những gì ta biết là khi đã tỉnh lại với đầy đủ ý thức, bọn ta đã đến được ranh giới Indianapolis. Cẳng tay gãy của ta được bọc trong lá và được dán lại bởi nhựa cây, ta không có ký ức gì về việc này nhưng cánh tay đã khá hơn - vẫn còn đau nhưng không dữ dội lắm. Ta thấy may mắn vì các tinh linh đào không cố gắng trồng và tưới nước cho ta.

Ta cố gắng ngồi thẳng khi các tinh linh quật chiếc xe ở khúc cua Đại lộ Thủ đô, phía trước bọn ta, xe cảnh sát đang chắn đường với vạch cảnh báo ghi chữ: RỒ RỈ KHÍ GA, CẢM ƠN VÌ SỰ CHỜ ĐỢI!

Rò rỉ khí ga. Leo Valdez lại đúng. Giả sử cậu ta còn sống, cậu ta không thể chịu được điều đó trong vài tuần. Một vài tòa nhà đằng sau rào chắn, một cột khói đen bốc lên từ vị trí của Trạm Nghi, trái tim ta đau đớn hơn cả cánh tay gãy. ta liếc nhìn đồng hồ của chiếc Mercedes, bọn ta đã đi chưa đầy bốn giờ, ta thấy nó dài như cả một cuộc đời thần thánh. Ta quét qua bầu trời, không có con rồng đồng bảo vệ nào bay qua, không có con Griffin hữu ích nào bảo vệ tổ. Nếu Trạm Nghi thất thủ... Không, ta phải nghĩ tích cực, ta đã để nỗi sợ hãi thu hút quá nhiều ong tiên tri trong hôm nay.

"Đào" ta nói "TA cần người giúp..."

Ta hướng mắt về phía trước và suýt nữa nhảy qua trần xe. Đào và những tinh linh nhí chăm chăm vào ta, chúng xếp hàng trên ghế lái. See-No-Evil, Peel-No-Evil, và Eat-No-Evil.

"À, phải rồi" ta nói "Ta cần các người ở lại với Meg và bảo vệ cô bé bằng mọi giá."

Đào nhe hàm răng sắc như dao cạo và gầm gừ "Đào..."

Ta cho điều đó là thỏa thuận.

"Ta phải đi xem các bạn của ta ở Trạm Nghi, Nếu ta không quay lại..." Câu nói nghẹn trong cổ họng ta "... các người sẽ phải tìm kiếm Ngai Ký Ước, để Meg ngồi lên đó, đó là cách duy nhất để chữa lành tâm trí cô bé"

Ta liếc nhìn ba cặp mắt xanh lá đang nhìn ta, ta không chắc chúng có hiểu lời ta nói không, hay làm sao chúng có thể làm theo lời ta. Nhưng nếu Trạm Nghi bị phá hủy và Ngai Ký ước bị chiếm... Không, đó là suy nghĩ tồi tệ.

"Chỉ cần.. chăm sóc cho cô bé thôi" ta khấn khoản.

Ta bước ra khỏi xe và dừng cảm nhảy lên vỉa hè. Những đốm màu hồng nhảy múa trước mắt ta. Ta cúi xuống mặt đường, cánh tay bọc đầy lá, quần áo ta ướt sũng và có mùi phân dơi, phân rắn. Đó không phải là thứ hào nhoáng nhất của ta cho một trận chiến. Không ai ngăn cản ta, những sĩ quan đang làm việc (người thường, ta nghĩ vậy), họ có vẻ thích thú với màn hình điện thoại hơn là cột khói đang bốc lên. Có lẽ màn sương đã che đậy sự thật. Nếu phát hiện ra một người đi đường rách rưới muốn sa vào thảm họa rò khí ga, họ chắc chắn sẽ ngăn anh ta lại. Hoặc là họ đang chuẩn bị cho một trận chiến Pokemon Go hoành tráng nhất lịch sử. Một tòa nhà trong khu bị cô lập, ta nhìn thấy chiếc xe ủi bốc cháy đầu tiên. Trông nó như thể đã lái qua một cái bẫy bom kích hoạt cải tiến của Leo Valdez, vì ngoài việc bị cháy một nửa trong ngọn lửa, nó còn bị bắn tung tóe những nhãn dán mặt cười và những cục kem tươi.

Ta đi nhanh hơn. Ta thấy nhiều xe ủi hư hỏng hơn, đá vụn rải rác, xe cộ các loại và những đồng bụi quái vật, nhưng không có xác ai cả. Điều đó làm ta tốt hơn một chút. Chỉ là xung quanh vùng bùng binh Nhà ga Tổng, ta nghe thấy tiếng kiếm khua, tiếng nổ súng và thứ gì đó như sấm nổ. Ta chưa bao giờ cảm thấy vui khi nghe thấy một trận chiến đang diễn ra, điều đó có nghĩa là không phải tất cả mọi người đã chết.

Ta chạy, đôi chân mệt mỏi của ta hét lên phản đối. Mỗi khi giày ta chạm vào vỉa hè, mt cơn đau nhói dâng lên từ cánh tay gãy của ta. Ta quay nhìn vào góc đường và thấy chính bản thân đang chiến đấu. Tiến về phía ta là một chiến binh á thần với ánh mắt đầy giết chóc, một cậu bé mà ta chưa từng thấy, mặc giáp chiến La Mã bên ngoài bộ đồ đường phố. May thay, cậu ta đã bị đánh tơi tả, mắt gần

như sừng húp, tám giáp ngực đồng lõm xuống như mái tôn sau cơn mưa đá, cậu ta chỉ còn có thể giữ thanh kiếm của mình. Ta trông có vẻ khá hơn, như trong trạng thái giận dữ và tuyệt vọng. Ta xoay cây đàn ukulele và đập vào đầu cậu ta, cậu ta ngã gục dưới chân ta.

Ta cảm thấy tự hào về hành động của mình cho đến khi ta nhìn lên. Ở giữa bùng binh, trên đỉnh đài phun nước và được bao quanh bởi các Cyclope, chàng sinh viên kế toán yêu thích của ta, Olujime, đứng sừng sững như một vị thần chiến tranh cổ đại, vung một vũ khí bằng đồng trông giống gậy khúc côn cầu như to gấp đôi. Mỗi cú quét qua, nó phóng ra những tia điện rói rắm vào đối thủ, mỗi cú đánh mạnh mẽ làm tan biến một Cyclope.

Ta càng thích Jimmy hơn nữa, ta chưa bao giờ có cảm tình với Cyclope. Vẫn có gì đó thật lạ khi anh ta dùng sét, ta có thể nhận ra sức mạnh của Zeus trong đó. Ta đã bị ông ta dùng sét đánh nhiều lần. Nhưng loại sét của Jimmy khác hẳn, nó nhiều mùi của ozone hơn, màu đỏ sẫm hơn sét bình thường. Ta ước có thể nói với anh ta điều đó, nhưng anh ta có vẻ bận rộn. Những trận đánh nhỏ hơn nổ ra ở quanh đây và phía bên kia bùng binh, các chiến binh của Trạm Nghỉ có vẻ chiếm thế thượng phong.

Hunter Kowalski nhảy từ kẻ thù này sang kẻ thù khác, bắn hạ Blemmyae, chiến binh đầu sói và nhân mã hoang một cách dễ dàng. Cô ta có một kỹ năng khá kỳ lạ khi chiến đấu và di chuyển, tránh các cuộc phản công và nhắm vào xương bánh chè của các nạn nhân. Là một cung thủ, ta bị ấn tượng. Nếu ta còn quyền năng thần thánh của mình, nhất định ta sẽ ban cho cô ta một phần thưởng hậu hĩnh, như một ống tên ma thuật hay một bản sao đĩa nhựa cổ có chữ ký tuyệt vời của ta. Trong đường lái xe của khách sạn, dracaena Sssssahra ngồi cạnh hộp thư, hai chân rần cuộn tròn quanh người, cổ cô sừng

to như một quả bóng rổ. Ta chạy tới giúp cô ấy, sợ cô ấy đang bị thương, nhưng ta nhận ra khối u trên cổ có hình cái mũ giáp Gallic, ngực và bụng cô ấy cũng phình to ra.

Cô cười với ta một mồm "Ssshup?"

"Sssssahra" ta nói "Cô đã nuốt chửng một Germani à?"

"Không". Cô ta ợ, mùi đó có vẻ khá man rợ, và một chút đinh hương. "Ccccó lẽ thế"

"Những người khác đâu" ta cúi xuống khi một mũi tên bạc băng qua đầu, làm vỡ kính chắn gió của một chiếc subaru gần đó "Commodus đâu?"

Sssssahra chỉ về phía Trạm Nghỉ "Ở đó, tôi nghĩ thế, hẳn ta đã diệt một con đường tiến vào trạm"

Cô ấy có vẻ không quan tâm điều đó lắm, có lẽ là do đã no căng và buồn ngủ. Cột khói đen ta thấy lúc nãy đang bốc lên từ một lỗ hổng ở mái Trạm Nghỉ. Đáng buồn hơn, nằm trên mái che màu xanh lấm tẩm là những mảnh cánh rời rạc của con rồng đồng. Cơn giận sục sôi trong ta, dù là cỗ xe mặt trời, Festus hay xe buýt học sinh đi nữa, không một ai dám làm hỏng phương tiện của ta. Các cánh cửa chính của tòa nhà đã bị mở toang. Ta xông vào đống gạch vụn và bụi quái vật ở phía trước, đồ đạc cháy rụi, một nhân mã bị treo ngược và rên rỉ trong một tấm lưới.

Trên cầu thang, một người thợ săn của Atermis đang rên rỉ đau đớn khi một đồng đội băng bó cho cái chân chảy máu. Một vài feet về phía xa, một á thần mà ta không nhận ra đang nằm trên sàn nhà, ta quỳ cạnh anh ta, một cậu bé tầm 16 tuổi, bằng tuổi phàm của ta.

Ta không cảm thấy mạch đập. ta không biết cậu ta đã đấu với ai, nhưng không quan trọng nữa. Cái chết của cậu ta thật lãng phí. Ta bắt đầu nghĩ có lẽ mạng sống của một á thần không phải có sẵn để lợi dụng như bọn ta từng nghĩ. Ta chạy qua nhiều hành lang, tin rằng Trạm Nghỉ sẽ dẫn ta đi đúng hướng. Ta dừng lại ở thư viện ta ngủ tối qua, khung cảnh bên trong đập vào ta như một cái mìn kích hoạt của Britomartis. Nằm trên bàn là xác của một con Griffin. Với một tiếng nấc kinh hoàng, ta chạy đến bên nó, cánh trái của Heloise đập lên cơ thể như một tấm vải liệm, đầu nó ngoặt sang bên một cách không tự nhiên. Sàn nhà xung quanh bao bọc bởi vũ khí vỡ, áo giáp móp méo và bụi quái vật. Nó đã chết khi chiến đấu với một loạt quái vật... nó đã chết.

Mắt ta bông rớt. Ta ôm lấy đầu nó, hít thở mùi cỏ khô và lông vũ "Ôi, Heloise, người đã cứu ta. Nhưng tại sao ta lại không thể cứu người?"

Người bạn đời của nó, Abelard đâu? Trứng của chúng có an toàn không? Suy nghĩ đó khủng khiếp hơn cả. Cả gia đình Griffin đã chết? Hay Abelard và con con phải sống cuộc đời còn lại thiếu đi Heloise?

Ta hôn lên mỏ Heloise, nỗi đau cần phải chờ đợi. Những người bạn khác có thể cần giúp đỡ. Với nguồn năng lượng mới, ta chạy lên cầu thang hai bậc một lần. Ta xông qua cánh cửa dẫn vào sảnh chính. Khung cảnh thật yên tĩnh, khói đen cuộn cuộn qua lỗ hổng trên gác xép, nơi một khung xe ủi đang âm ỉ cháy, thật khó hiểu, ta bịt mũi. Tổ Griffin trông vẫn nguyên vẹn, nhưng không có dấu hiệu nào của con đực và quả trứng. Trong xưởng của Josephine, ngỗng ngang trên sàn nhà, đầu và cổ của Festus bị cắt đứt, đôi mắt hồng ngọc tối sầm và vô hồn, những phần còn lại thì không biết đang ở

đâu. Ghế sofa bị đập vỡ và lật ngược lên, quầy bếp bị đạn bắn thủng, phạm vi thiệt hại thật đáng đau lòng. Nhưng điều nghiêm trọng nhất ở đây là đội hình quanh bàn ăn tối. Josephine, Calypso, Lityerses và Thalia Grace. Thalia giương cung lên, Lit rút kiếm, Calypso phòng thủ với tay không, theo kiểu võ thuật, Josephine vác khẩu súng Little Bertha của mình.

Ở phía xa cái bàn, Commodus đang đứng, cười rạng rỡ mặc dù trên mặt có một vết cắt ngang chảy máu. Áo giáp vàng hoàng gia lấp lánh ngoài bộ áo tunic tím. Hắn đeo một thanh gươm, thanh gươm spatha luôn bên cạnh hắn. Bên cạnh hắn là một vệ sĩ Germani. Tên man rợ với tay phải kẹp quanh cổ Emmie, tay còn lại dí súng lục vào đầu bà, Georgina đứng cùng mẹ, Emmie ôm cô bé trước ngực. Than ôi, cô bé trông có vẻ đủ tỉnh táo để đối mặt với nỗi kinh hoàng mới này. Ở bên trái Commodus, một tên man rợ khác đang giữ Leo Valdez trong tư thế con tin tương tự. Ta nắm chặt tay.

"Villainy! Commodus! thả họ ra!"

"Xin chào Lester" Commodus cười toe toét "Người đến vừa kịp lúc cho trò vui đấy"

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 39

CHƯƠNG 39

Trong tình trạng bé tắc

Xin đừng chụp ảnh

Oops. Lỗi của ta. Ha Ha

NGÓN TAY CỦA THALIA siết chặt dây cung. Một hàng mồ hôi, bạc như nước ánh trăng, chảy dọc xuống tai cô "Chỉ cần nói" cô bảo ta "và tôi sẽ đục một cái lỗ ngay chính giữa đôi mắt của tên hoàng đế ngu dại này"

một lời đề nghị hấp dẫn, nhưng ta biết cô chỉ đang ra vẻ can đảm. Thalia cũng đang hoảng sợ như ta về việc mất đi Leo và Emmie... và đặc biệt là Georgie đáng thương, người đã phải trải qua quá nhiều. Ta nghi ngờ rằng chẳng còn vũ khí nào để có thể giết một người bất tử như Commodus, cả hắc và 2 tên lính. Không quan trọng bọn ta tấn công nhanh tới đâu, bọn ta cũng không thể cứu được bạn mình.

Josephine nắm chặt khẩu tiểu liên. Bộ áo liền quần dính nhớp nháp, bụi, và máu. Mái tóc ngắn màu bạc của bà lấp lánh mồ hôi.

"Sẽ ổn thôi, baby" bà thì thầm "Bình tĩnh" ta không chắc nếu bà đang nói với Emmie hay Georgie hay chính bản thân mình nữa.

Bên cạnh bà, tay Calypso đông cứng giữa không trung như thể cô đang đứng ngay trước khung cửa mình, cân nhắc nên dặt cái gì. Đôi mắt cô dán chặt vào Leo. Cô lắc đầu nhẹ nhàng, có lẽ đang nói với cậu, Đừng là một tên ngốc (Cô đã nói điều đó rất nhiều lần)

Lityerses đứng cạnh ta. Vết thương ở chân của anh ta bắt đầu chảy máu lại, ướt đẫm cả băng. Tóc và quần áo cháy xém như thể anh đã thử qua găng tay phun lửa (như cánh tay sắt của ironman ☺). Khiến cho cái áo Cornhuskers nhìn giống bề mặt của một cục marshmallow cháy. Chỉ có chữ CORN vẫn có thể nhìn thấy.

Dựa vào phần máu trên kiếm anh ta, ta đoán anh chịu trách nhiệm cho vết chém rùng rợn ngang mặt Commodus.

"Chẳng còn cách nào tốt" Lit nói khẽ với ta "sẽ có ai đó phải chết"

"Không" ta nói "Thalia, hạ cung xuống"

"Gì cơ?"

"Josephine, cả khẩu súng nữa. Được không"

Commodus cười khúc khích "Phải, tất cả các người nên nghe theo Lester! Và Calypso, thân mến, nếu người cố gắng triệu hồi thêm tinh linh gió nào nữa, ta sẽ giết người bạn nhỏ của người."

Ta nhìn vào nữ phù thủy "Cô đã triệu hồi một tinh linh?"

Cô gật đầu, rồi bời, run rẩy "một con nhỏ"

"Nhưng vấn đề to lớn hơn" Leo nói "là tôi không hề nhỏ. Chúng ta sẽ không nói xin chào người bạn nhỏ" Cậu ta giơ lòng bàn tay lên,

mặc cho tên lính giữ chặt quanh cổ "Bên cạnh đó, mọi người, ồ cả. Tôi kiểm soát được mọi thứ"

"Leo" ta nói đều đều "một tên man rợ cao 7 foot cầm một cái nỏ ngay bên đầu cậu đó"

"Phải, tôi biết" cậu ta nói "Nó là một phần của kế hoạch!"

Ngay từ kế hoạch, cậu nháy mắt với ta phô trương. Hoặc Leo thật sự có một kế hoạch (khác cái là, kể từ khi ta biết cậu, cậu ta thường dựa vào các trò bịp, câu đùa và ứng biến) hoặc cậu đang mong ta có một kế hoạch. Chỉ bởi vì ta là một vị thần không có nghĩa người nên nhìn ta để tìm đáp án như vậy!

Commodus giơ 2 ngón tay "Albatrrix, nếu tên á thần nói lần nữa, người có sự cho phép của ta để bắn nó."

Tên man rợ khịt khịt đồng tình. Leo giữ chặt miệng mình. Ta có thể nhìn trong mắt cậu rằng ngay cả khi đối mặt với nỗi đau của cái chết, cậu vẫn gặp vấn đề trong việc tìm lại một câu trả miếng hài hước.

"Giờ!" Commodus nói "Như chúng ta đã nói trước khi Lester tới đây, ta yêu cầu Ngai Ký ức. Nó đâu rồi?"

Tạ ơn các thần... cái ngai vẫn đang được giấu đi, điều đó có nghĩa là Meg vẫn có thể dùng nó để chữa lành tâm trí. Điều này càng tiếp thêm sức mạnh cho quyết định của ta.

"Có phải người đang nói với ta" ta hỏi "rằng đội quân hùng mạnh của người bao vây nơi này, xâm chiếm, và không thể tìm thấy nổi một cái ghé? Và đây là tất cả những gì còn lại mà người có - 2 tên

Germani và vài chủ nhà? Người là thể loại hoàng đế gì vậy? Giờ, cha người, Marcus Aurelius, đã từng là một hoàng đế"

Biểu cảm cáu kỉnh. Đôi mắt hắn tối sầm lại. Ta đã gọi nhắc lại một thời trong lều của Commodus khi một tên hầu cận sơ ý đổ rượu vào áo choàng của bạn ta. Commodus đã có cái nhìn tăm tối y hệt vậy khi hắn đánh chàng trai tới suýt chết với một cái ly bằng chì. Trở lại hồi đó, là một vị thần, ta cảm thấy vụ việc đó chỉ hơi khó chịu. Giờ ta biết thêm về việc nhận lấy cái chết từ sự độc ác của Commodus.

"Ta chưa xong, Lester" hắn nạt. "Ta thừa nhận cái tòa nhà chết tiệt này rắc rối hơn ta tưởng. Ta đổ lỗi cho Alaric tuyệt vời trước kia. Thật buồn rằng hắn đã không chuẩn bị trước. Ta đã phải giết hắn."

"Ghê tởm" Lityerses càu nhàu

"Nhưng hầu hết lính của ta chỉ đơn thuần đã lạc đâu đó"
Commodus nói "Họ sẽ quay trở lại"

"Lạc?" ta nhìn Josephine "Họ đã đi đâu?"

Đôi mắt bà tập trung vào Emmie và Georgie, nhưng bà có vẻ tự hào khi trả lời "Từ những gì Trạm nghỉ đang bảo tôi" bà nói "khoảng phân nửa lũ lính tàn ác của hắn đã rơi xuống một đường trượt khổng lồ ghi GIẬT LÀ. Còn lại đã chết trong phòng sưởi. Chưa có ai trở lại từ phòng sưởi."

"Không quan trọng!" Commodus bật lại

"Và lính đánh thuê của hắn" Josephine tiếp tục "Bị thương ở Trung tâm Hội nghị Indiana. Bây giờ, chúng đang cố gắng tìm lối ra ngang qua tầng trình diễn thương mại của triển lãm Home and Garden."

"Bọn lính có thể hy sinh!" Commodus hét lên. Máu nhỏ giọt ở vết thương mới trên mặt, lổm đổm trên áo giáp và áo choàng của hắn. "Bạn của người ở đây không thể nào dễ dàng thay thế. Kể cả Ngai Ký ức. Vậy hãy làm một vụ trao đổi! Ta sẽ lấy cái ngai. Ta sẽ giết cô gái và Lester, và san bằng cái tòa nhà này xuống đất. Đó là những gì lời tiên tri nói với ta, và ta sẽ không bao giờ cãi lại! Đổi lại, tất cả các người có thể tự do. Ta không cần các người."

"Jo" Emmie nói tên bà như một mệnh lệnh.

Có lẽ ý bà là: bà không thể để hắn thắng. Hoặc: Bà không thể để Georgina chết. Dù nó là cái nào, trên gương mặt Emmie ta có thể thấy sự bất chấp cuộc sống người thường của bà giống với khi bà còn là cô công chúa trẻ, gieo mình xuống vách đá. Bà chẳng ngại cái chết, khi nó đến lượt mình. Ánh sáng kiên định trong mắt bà chưa bao giờ vụt tắt trong 3000 năm qua.

Ánh sáng...

một cơn rừng mình chảy dọc lưng ta. Ta nhớ điều gì đó Marcus Aurelius đã từng nói với con trai mình, một câu châm ngôn mà về sau đã trở nên nổi tiếng trong quyển sách Meditations của ông: Nghĩ về bản thân như đã chết. Con đã sống cuộc đời mình. Giờ, lấy những gì còn sót lại và hãy thật sự sống. Thứ nào không thể truyền ánh sáng sẽ tự tạo bóng tối cho riêng mình.

Commodus ghét lời khuyên đó. Hắn thấy nó ngọt ngào, tự cho mình là đúng, không thể. Cái gì mới thích hợp? Commodus đã có ý định sống mãi mãi. Hắn sẽ xua đi bóng tối với tiếng la hò của đám đông và ánh sáng rực rỡ của những buổi biểu diễn.

Nhưng hắn không phát ra chút ánh sáng nào.

Không giống Trăm nghìn. Marcus Aurelius có lẽ đã tán thành nơi này. Emmie và Josephine đã sống thực sự với thời gian họ bỏ ra, tạo nên ánh sáng cho những người tới đây. Không ngạc nhiên rằng Commodus ghét nơi này. Không ngạc nhiên rằng hắn rất muốn phá hủy mối đe dọa tới quyền lực của mình.

Và Apollo, trên hết, là vị thần của ánh sáng.

"Commodus" Ta đứng thẳng lên với chiều cao thật sự, không ấn tượng lắm của mình "Đây không phải là cuộc trao đổi. Người sẽ thả những người chủ nhà đi. Người sẽ rời khỏi nơi này tay không và không bao giờ quay lại"

Tên hoàng đế cười. "Nó sẽ nghe có vẻ đáng sợ hơn khi xuất phát từ một vị thần, không phải một thiếu niên loắt choắt."

Tên Germani được luyện tập tốt để dừng dừng như không, nhưng chúng đã phản bội với một nụ cười nhếch mép khinh bỉ. Chúng không hề sợ ta. Bây giờ, điều đó ổn thôi.

"Ta vẫn là Apollo" Ta dang tay ra "Cơ hội cuối cùng để ra đi trong hòa bình"

Ta nhận ra một nghi ngờ thoáng qua trong mắt tên hoàng đế "Người sẽ làm gì - giết ta? Không giống người, Lester, ta bất tử. Ta không thể chết"

"Ta không cần phải giết người" ta bước lên trước tới gần rìa bàn ăn "Nhìn ta gần hơn đi. Người không nhận ra sức mạnh thần thánh tự nhiên của ta sao, người bạn cũ?"

Commodus rít lên "Ta nhận ra tên phản bội người đã siết cổ ta trong bồn tắm. Ta nhận ra một người được gọi là thần đã hứa ban

phước cho ta và rồi bỏ rơi ta!" Giọng hắn gay gắt đầy đau đớn, điều hắn cố gắng che đậy sau điệu cười nhếch mép kiêu ngạo "Những gì ta thấy là một thanh niên ủy mị với nước da thật tẻ. Người cũng cần phải cắt tóc."

"Các bạn của ta" ta nói với những người còn lại "Ta muốn mọi người che mắt lại. Ta sắp sửa lộ diện hình dạng thần thánh thật sự của mình"

Không phải là những tên ngốc, Leo và Emmie nhắm mắt thật chặt. Emmie che khuôn mặt Georgina bằng tay mình. Ta mong những người bạn bên kia bàn ăn cũng sẽ nghe theo. Ta phải tin rằng họ tin ta, dù cho những thất bại của ta, mặc cho ta đang trông như thế nào.

Commodus chế giễu: "người chết úng và lốm đốm đầy phân dơi, Lester. Người là một đứa trẻ thảm hại người đã bị ném vào trong bóng tối. Thứ bóng tối đó vẫn quanh quẩn trong tâm trí người. Ta nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt người. Đây là thể thật sự của người, Apollo! Người là kẻ lừa gạt!"

Apollo. Hắn đã gọi tên ta.

Ta nhìn thấy sự khiếp đảm hắn đang cố che giấu, và cả sự kính sợ. Ta nhớ những gì Trophonius đã nói với ta: Commodus gửi đám hầu cận vào hang động tìm lời giải đáp, nhưng hắn sẽ không bao giờ tự đi. Nhiều như khi hắn cần Nhà tiên tri Hắc ám, hắn sợ những thứ được chỉ ra, đó là nỗi sợ sâu thẳm mà đám ong sẽ ngấu nghiến.

Ta đã sống sót sau cuộc hành trình mà hắn sẽ không bao giờ có gan thử.

"Xem đây" ta nói

Commodus và người của hắn có thể đã nhìn đi chỗ khác. Chúng không hề. Với lòng tự tôn và sự khinh miệt, chúng chấp nhận thử thách của ta.

Người ta nóng lên, mọi phần tử kích thích như chuỗi phản ứng dây xích. Giống như một cái bóng đèn quyền năng nhất thế giới, ta phá tan căn phòng với ánh sáng chói lòa. Ta trở thành nguồn ánh sáng tinh khiết.

Nó chỉ diễn ra trong tích tắc. Rồi tiếng thét cất lên. Đám Germani loạng choạng về phía sau, cái nổ của chúng cháy dữ dội. một tia chớp vèo qua đầu Leo và đâm vào sofa. Tia khác vỡ tan ngay sàn nhà, các mảnh vụn bay qua mái ngói.

Cuối cùng đầy thống khổ, Commodus ấn lòng bàn tay vào hốc mắt mình và hét "MẤT TA!"

Sức mạnh của ta đã tan biến. Ta bám vào cái bàn để khỏi ngã.

"An toàn rồi" ta nói với người bạn của mình.

Leo thoát khỏi tên giam giữ. Cậu tiến tới Emmie và Georgina, và ba người họ trườn ra xa khi Commodus và đám người của hắn, giờ khá mù lòa, vấp ngã và kêu la, hơi nước bốc ra từ hốc mắt.

Nơi những tên giam giữ và chủ nhà đã đứng, những hình thù đã bị đốt cháy nằm ngang đá lát sàn nhà. Chi tiết trên đá tường giờ ở một tầm định nghĩa cao hơn. Vỏ chiếc sofa gần nhất, từng một thời đồ đun, giờ biến thành màu hồng. Áo choàng tím của Commodus đã bị tẩy trắng thành một tông màu hoa cà nhạt.

Ta quay đến những người bạn. Quần áo của họ sáng hơn vài tông. Tóc mái của họ được phủ light màu vàng sáng, nhưng tất cả, đều khôn ngoan, nhắm chặt mắt.

Thalia quan sát ta kinh ngạc "Điều gì vừa xảy ra vậy? Tại sao anh lại bị nướng cháy thế?"

Ta nhìn xuống. Đúng là, da của ta giờ có màu thân gỗ. Phần nhựa cây với lá đã cháy mất, để lại bàn tay hoàn toàn được chữa lành của ta. Ta nghĩ ta nhìn khá ổn theo phong cách này, mặc dù ta mong ta có thể trở lại thành thần trước khi ta tìm ra được loại ung thư da nào ta vừa mới rước vào người.

Ta nhận ra muộn màng rằng mình đã trong tình thế nguy hiểm như thế nào. Ta đã thật sự để bộc lộ thể thần thật của bản thân. Ta đã biến thành ánh sáng thuần khiết. Apollo ngu ngốc! Apollo tuyệt vời, phi thường, ngu ngốc! Cơ thể người thường này không phù hợp với thứ sức mạnh như vậy. Ta đã may mắn không bị đốt cháy ngay lập tức như một bóng đèn cổ cũ kĩ.

Commodus kêu gào. Hấn nắm lấy thứ gần nhất có thể tìm được, đó lại là một trong hai tên Germani, và nâng nó qua đầu "Ta sẽ tiêu diệt hết tất cả bọn người!"

Hấn ném người của mình tới nơi có giọng Thalia. Vì tất cả chúng ta đều có thể nhìn thấy, chúng ta tản ra dễ dàng và tránh trở thành những con pin trong bowling. Tên Germanus đâm vào bức tường đối diện với lực mạnh, hấn nổ tung thành đồng bột bụi vàng và để lại một bức tranh nghệ thuật trừu tượng đẹp đẽ.

"Ta không cần có mắt để giết các người!" Commodus chém lung tung với thanh kiếm của hấn, làm đứt một phần của bàn ăn.

"Commodus" ta cảnh cáo "người sẽ rời khỏi thành phố này và không bao giờ trở lại, hoặc ta sẽ lấy đi nhiều hơn là tầm nhìn của người"

Hắn tấn công ta. Ta bước sang bên. Thalia bắn một mũi tên, nhưng Commodus di chuyển quá nhanh. Mũi tên cắm vào tên Germanus thứ 2, người cầu nhau ngạc nhiên, gục xuống, và vỡ vụn thành bột.

Commodus vấp phải cái ghế. Mặt hắn yên vị trên cái thảm phòng khách. Để ta làm rõ một chút: không bao giờ là ổn để thấy vui trước khó khăn của người không thể nhìn thấy, nhưng trong trường hợp hi hữu này, ta không thể kiềm chế bản thân. Nếu ai xứng đáng ngã dập mặt, đó chính là Hoàng đế Commodus.

"Người sẽ ra đi" ta nói lại lần nữa "Người sẽ không quay lại. Triều đại của người ở Indiana kết thúc rồi"

"Nó là Commodiana!" hắn xoay xở đứng lên. Áo giáp của hắn có thêm vài vết bánh xe mới. Vết chém ngang mặt không trở nên đẹp hơn. Một mô hình nhỏ làm từ dụng cụ nạo ống - có thể thứ mà Georgina đã làm - mắc vào bộ râu xồm xoàng của tên hoàng đế như một người leo núi.

"Người chưa thắng đâu, Apollo" hắn gầm gừ "Người không biết được điều gì đã được chuẩn bị cho các bạn người ở phía đông và phía tây! Chúng sẽ chết. Tất cả bọn chúng!"

Leo Valdez thở dài "Được rồi, mọi người. Điều này đã thật vui, nhưng tôi sẽ làm tan chảy gương mặt hắn bây giờ, được chứ?"

"Chờ đã" Lityerses nói

Tên cầm kiếm tiến tới chủ nhân trước kia của mình "Commodus, đi đi khi người còn có thể"

"Ta đã tạo nên người, chàng trai" tên hoàng đế nói "ta cứu người khỏi sự tăm tối. Ta đã là người cha thứ 2 của người. Ta cho người mục đích sống!"

"Người cha thứ 2 còn tệ hơn cả người đầu tiên" Lit nói "Và tôi đã tìm được mục đích mới"

Commodus tấn công, xoay thanh kiếm dữ dội.

Lit tránh đi. Anh ta bước về phía xưởng của Josephine "Ở đây, Hercules mới"

Commodus mắc câu, phi tới nơi có giọng Lit.

Lit cúi xuống. Anh ta dùng lưỡi kiếm đánh vào móng tên hoàng đế "Nhằm đường rồi, thưa ngài"

Tên hoàng đế vấp ngã vào xưởng hàn của Josephine rồi lao vào cái cửa tròn, may mắn cho hắn, đang không hoạt động.

Lityses ở vị trí dưới cái cửa sổ hồng khổng lồ. Ta nhận ra kế hoạch khi anh ta kêu lên "Ở đây, Commode!"

Tên hoàng đế gào lên và tấn công. Lit bước ra khỏi đó. Commodus lao thẳng vào cái cửa sổ. Hắn có thể đã dừng được, nhưng vào giây cuối, Calypso phẩy bàn tay. một cơn gió mạnh đẩy Commodus về phía trước. Tên Hercules mới, vị thần-hoàng đế của Rome, đập vỡ tan cửa kính ở hướng sau giờ và lộn nhào vào khoảng không.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 40

Chương 40

Shakespeare, đừng mang chúng tới

Bài thơ gieo vãi năm nhíp

Trước mặt ta

BỌN TA TỤ TẬP ở cửa sổ và nhìn xuống. Không thấy tên hoàng đế, một vài người bạn đứng bên dưới bùng binh và nhìn bọn ta về bối rối.

"Một cảnh báo nhỏ, có lẽ?" Jimmy gọi

Anh ta đã hết kẻ thù để cho giật điện. Anh ta và Hunter Kowalski đang đứng giữa một đồng mảnh thủy tinh rơi vỡ.

"Commodus đâu?" ta hỏi

Hunter nhún vai "Chúng tôi không thấy"

"Ý cô là sao?" ta thắc mắc "Hắn vừa bay ra khỏi cửa sổ này mà"

"Không" Leo sửa lại "Là Lityerses, anh ta bay ra khỏi cửa sổ, đúng chứ? Đó là một động tác ngọt ngào, anh bạn"

Lit gật đầu "Cảm ơn"

Hai người nắm chặt tay nhau như thể chưa từng dùng mấy ngày nay để nói về chuyện nên giết nhau như thế nào. Họ sẽ là những vị thần Olympus tốt.

"Chà" Thalia nói. Lọn tóc xám mới của cô từ vụ nổ xe mặt trời trông khá hấp dẫn. "tôi nghĩ chúng ta nên quét dọn thành phố. Nếu Commodus còn ở ngoài đó..." Cô nhìn xuống Đường Nam Illinois "Khoan, kia có phải Meg không?"

Vòng qua góc đường, ba tinh linh giữ Meg trên cao như thể cô ấy đang lướt sóng (hoặc lướt đào). Ta gần như nhảy ra khỏi cửa sổ để đến chỗ cô ấy, nhưng ta nhận ra mình không thể bay.

"Ngai Ký Ưc" ta nói với Emmie "Chúng ta cần nó ngay"

Bọn ta gặp các tinh linh ở tiền sảnh tòa nhà. Một trong những tinh linh Đào đã lấy được mũi tên Dodona từ ghế lái chiếc Mercedes và ngậm chúng trong răng như một phụ kiện cướp biển. Nó đưa mũi tên cho ta, ta không biết nên cảm ơn hay nguyền rủa nó nữa, nhưng ta bỏ nó lại vào trong ống tên để giữ an toàn. Josephine và Leo lao ra từ một phòng bên cạnh, giữa họ là cái ba lô cũ của tôi - Ngai Ký Ưc. Họ đặt nó xuống một cái thảm Ba Tư vẫn còn bốc khói. Các em bé Đào cẩn thận đặt Meg xuống ghế.

"Calypso" ta nói "Giấy ghi chú"

"Có rồi!" Cô hươu hươu chiếc bảng viết nhỏ và cây bút chì. Ta khẳng định cô ta sẽ là một học sinh tốt, cô ấy đã chuẩn bị sẵn sàng để đến trường! Ta quỳ kế bên Meg, Da cô thật xanh xao, hơi thở rời rạc. Ta đặt tay lên hai bên mặt cô và kiểm tra mắt. Đồng tử cô là một điểm nhỏ, ý thức như đang co lại, ngày càng nhỏ dần.

"Ở lại với ta Meg" ta khẩn khoản "Giờ em có rất nhiều bạn bè.
Giờ em đã có Ngai Ký Ước. Nó lời tiên tri đi"

Meg lảo đảo ngồi thẳng dậy, hai tay nắm lấy thành ghế như thể có một dòng điện đang chiếm lấy cô. Bọn ta lùi lại phía sau thành một vòng tròn lồi lõm bao quanh cô khi khói đen tuôn ra từ miệng và bọc quanh chân cô. Khi cô nói, tựa ơn trời vì không phải giọng của Trophonius - chỉ là một chất giọng sâu lắng đơn điệu của chính Delphi:

"Những ý niệm chực chờ ngày bùng cháy

Núi Quỷ kia mọc lên ánh trăng non

Thử thách tàn khốc chờ vị thần tráo trở

Cho đến ngày xương trắng ngập Tiber"

"Ồ không" ta lẩm bẩm "Không, không..."

Leo thác mắc "Cái gì"

Ta nhìn Calypso, người đang viết một cách nguệch ngoạc "Chúng ta cần một tờ ghi nhớ lớn hơn"

"Ý ngài là sao" Josephine hỏi "Lời tiên tri kết thúc rồi à?"

Meg thở hắt hển và tiếp tục

"Về phía Nam, hành trình của mặt trời

Qua mê cung, bãi tha ma khô khốc

Kiểm tìm chủ nhân của con bạch mã

Đánh cắp đi hơi thở người phát ngôn"

Đã nhiều thế kỷ từ khi ta nghe một lời tiên tri kiểu này, ta hiểu rõ chúng. Ta ước ta có thể dùng màn diễn thuyết này và cứu Meg khỏi đau đớn, nhưng ta không thể làm gì hơn. Cô rùng mình và tuôn ra khổ thơ thứ ba:

"Chàng Lester đến cung điện phía Tây

Con gái Demeter đi tìm nguồn cội

Một ngã rẽ với mấp mờ chỉ dẫn

Những kẻ thù sẽ được đẩy lui"

Sau đó kinh hoàng hơn cả, cô thốt ra một câu đối có vần điệu

"Khi Tiber sống lại, và bộ tam được sáng tỏ

Là khi Apollo mới bắt đầu điệu jive"

Màn khói đen biến mất. Ta lao tới khi Meg đổ sập trong tay ta, hơi thở cô đều hơn, da cô ấm áp hơn. Ờn trời, lời tiên tri đã được khai trừ.

Leo là người đầu tiên lên tiếng "Cái gì vậy?/ Một lời tiên tri được nói ba lần? Có quá nhiều câu thơ".

"Đó là thơ 14 câu" ta nói, vẫn không tin vào mắt mình "Có lẽ thần thánh đang giúp ta. Thơ 14 câu của Shakespeare

Ta tưởng thơ năm câu của Dodona là tệ lắm rồi. Nhưng một bản sonnet Shakespeare đầy đủ vần ABAB, kết thúc với vần đôi và thơ

năm câu iambic? Một nỗi kinh hoàng như vậy chỉ có thể đến từ hang động của Trophonius.

Ta nhớ lại cuộc tranh luận của mình với William Shakespeare.

Bill, ta nói. Sẽ không ai chấp nhận kiểu thơ như vậy! Du-DUH, du-DUH, du-DUH, du-DUH, du-DUH. Đó là kiểu nhịp gì vậy. Ý ta là không ai nói như thế ngoài đời thường.

Hm... Thực sự thì những câu ta viết toàn là thơ năm câu iambic. Một thứ lây nhiễm. Gah!

Thalia vác cung lên "Nó là một bài thơ, nhưng có 4 khổ khác nhau?"

"Đúng vậy" ta nói "Thơ Sonnet truyền tải những lời tiên tri phức tạp nhất, với nhiều cảm xúc hơn. Chẳng cái nào tốt cả. Ta sợ"

Meg bắt đầu ngáy

"Ta sẽ giải thích vận mệnh của chúng ta sau" ta nói "Giờ nên để Meg nghỉ ngơi đã..."

Cơ thể ta chọn lúc này để kiệt sức, ta đã đòi hỏi nó quá nhiều. Giờ nó đang nổi loạn, ta ngã sụp xuống sàn, Meg trượt lên phía trên ta. Những người bạn vội vàng chạy về phía trước, ta thấy bản thân được nâng lên nhẹ nhàng. Ta tự hỏi liệu mình đang lướt đà, hay là Zeus đang gọi ta trở lại thiên đàng.

Ta thấy khuôn mặt Josephine lờ mờ như khuôn mặt tổng thống trên Núi Tổng Thống khi bà bế ta qua hành lang.

"Bệnh xá cho lúc này" bà nói với ai đó bên cạnh "Và sau đó.. heyy yo. Chắc chắn ngài ấy cần tắm"

Một vài giờ ngủ không mộng mị, sau đó là bể tắm bong bóng.

Đó chẳng phải đỉnh Olympus, nhưng cũng gần như thế. Đến chiều muộn, ta tươi tỉnh trở lại, mặc quần áo không đóng băng và không có mùi phân. Bụng ta đầy mật ong và bánh mì mới nướng. Ta đi dạo vòng vòng trong Trạm Nghỉ, giúp đỡ những nơi ta có thể. Thật tốt khi trở lại bận rộn. Nó giúp ta không nghĩ quá nhiều về lời tiên tri hắc ám.

Meg nghỉ ngơi trong một căn phòng khác, được canh giữ cẩn thận bởi Đào, Đào và một Đào khác. Các thợ săn chăm sóc cho những người bị thương, họ đồng đến nỗi Trạm Nghỉ phải tăng gấp đôi diện tích bệnh xá. Bên ngoài, Livia phụ giúp dọn dẹp những mảnh xe vỡ và mớ hỗn độn ngoài bùng binh. Leo và Josie dùng cả buổi chiều để tìm lại đầy đủ các bộ phận cho rồng Festus, thứ mà bị xé rách bằng tay không, họ nói với ta, bởi chính Comodus. Thật may vì Leo coi đây giống như một sự phiền toái hơn là bi kịch.

"Ồ, anh bạn!"

Cậu ta nói khi tôi chia buồn "Tôi có thể lắp chúng trở lại như cũ dễ dàng. Chúng đã được tôi thiết kế lại như một bộ lego. Có thể tháo lắp dễ dàng"

Cậu quay lại giúp Josephine, người đang cố gắng gỡ cái chân con rồng đồng xuống khỏi mái hiên ga chính. Calypso, bằng một vài phép thuật trên không, triệu hồi đủ các linh hồn gió để lắp lại các mảnh vỡ cửa sổ và nhanh chóng xụp xuống sau nỗ lực.

Sssssahra, Jimmy và Thalia tuần tra quanh khu phố lần nữa để tìm kiếm dấu vết của Commodus, nhưng chỉ đơn giản là tên hoàng đế đã biến mất. Ta nhớ về cách ta cứu Hemithia và Parthenos khi họ nhảy ra khỏi vách đá ngày xưa, có thể một tên gần là thần như Commodus đã tự làm vậy với chính mình, hòa tan vào ánh sáng? Dù sao đi nữa, ta ngờ rằng đây không phải lần cuối nhìn thấy tên Hercules mới.

Lúc hoàng hôn, ta đề nghị tổ chức một buổi lễ tưởng niệm nho nhỏ cho HEloise, tất cả cư dân ở Trạm nghỉ sẽ cầu nguyện vì sự hi sinh của nó nhưng Emmie nói một đám đông có thể chỉ làm cho Abelard thêm buồn bã.

Trong khi Hunter Kowalski làm nhiệm vụ với quả trứng trong nhà kính (nơi trứng của Heloise được chuyển đến an toàn trong trận chiến). Ta ngồi cùng Emmie, Josephine và Calypso trên mái nhà, Abelard, kẻ góa vợ đau buồn chỉ biết buồn bã nhìn ta và Calypso - người thân danh dự từ nhiệm vụ giải cứu ở sở thú - đặt xác Heloise nằm trên một khoảng đất trống trong vườn.

Sau khi chết, griffin nhẹ đi một cách đáng ngạc nhiên, cơ thể chúng khô lại khi linh hồn tan biến, chỉ còn lại bộ lông và xương rỗng. Abelard đi vòng vòng quanh xác người bạn đời, nó xù cánh lên, gõ mỏ vào bộ lông Heloise và ngược lên một tiếng kêu cay đắng như ta ở đây - Nàng ở đâu?

Sau đó, nó phóng mình lên trời và biến mất vào những đám mây xám. Xác Heloise vỡ vụn thành bụi.

"Chúng ta sẽ trồng bạc hà mèo ở đây" Emmie lau nước mắt
"Heloise thích bạc hà mèo"

Calypso lau mắt bằng tay áo "Nghe thật đáng yêu, Abelard sẽ đi đâu?"

Josephine ngược nhìn những đám mây "Nó sẽ quay lại, nó cần thời gian. Còn vài tuần trước khi trứng nở, chúng ta sẽ trông chừng nó"

Ý nghĩ về một người cha đơn độc và một quả trứng khiến ta buồn vô cùng, nhưng ta biết chúng sẽ có một gia đình tốt ở đây.

Trong suốt buổi lễ ngán ngủi, Georgina đã để ý đến ta một cách thận trọng, nghịch ngợm thứ gì đó trong tay.

Một con búp bê? Nó không thu hút ta lắm. Josephine vỗ lưng con gái mình

"Không sao đâu" bà nói "Cứ tới đi"

Georgina lê bước về phía ta, cô mặc một bộ yếm sạch sẽ, trông đẹp hơn nhiều so với Leo, mái tóc cô bông bênh hơn sau khi gội, mặt cô hồng hào hơn.

"Mẹ nói ngài có thể là cha cháu" cô lẩm bẩm, không nhìn vào mắt ta.

Ta nuốt nước bọt. Trong nhiều thời đại, ta trải qua tình huống này không biết bao nhiêu lần, nhưng với Lester Papadopoulos mà nói, nó khó xử hơn nhiều. "T..ta,.. có thể, ta không biết Georgina"

"Ồn thôi" cô chìa thứ đang cầm trên tay - một hình nhân bằng đồ cọ ống hút - cô dí nó vào tay ta "Làm cho ngài đấy, ngài có thể đem theo khi ngài đi xa"

Ta nhận lấy con búp bê. Không phải gì nhiều, chỉ là một hình nhân bánh gừng bằng dây nhợ và lông tơ cầu vòng, với vài sợi râu kẹt trong các khớp. Ôi trời, khoan đã, đây chẳng phải thứ đã bị đập vào mặt Commodus khi hắn nhảy khỏi cửa sổ sao, ta nghĩ nó đã rơi xuống rồi chứ.

"Cảm ơn Georgina" ta nói "Nếu con cần ta, bất cứ khi nào muốn nói..."

"Không, con ổn" cô quay lưng chạy vào vòng tay Josephine.

Josephine hôn lên trán cô bé "Con làm tốt lắm"

Họ quay lại và đi về phía cầu thang, Calypso nhếch mép và đi theo để lại ta một mình với Emmie.

Trong một khoảnh khắc, chúng ta đứng cùng nhau trong im lặng. Emmie kéo chiếc áo khoác bạc cũ lên. "Abe;ard và Heloise là những người bạn đầu tiên, khi chúng tôi điều hành Trạm Nghi"

"Ta rất tiếc"

Mái tóc hoa râm của bà lấp lánh như thép dưới ánh hoàng hôn, những nếp nhăn của bà sâu hơn, khuôn mặt mệt mỏi hơn. Bà còn sống được bao lâu trên trần thế này nữa, 20 năm? Một cái nháy mắt với người bất tử. Nhưng ta cũng không còn khó chịu vì bà đã từ chối món quà thần thánh của ta.

Atermis có thể đã hiểu lựa chọn của họ, một người xa lánh mọi tình cảm lãng mạn trên thế giới lại thấy được Emmie và Josephine xứng đáng được già đi cùng nhau. Ta cũng phải chấp nhận điều đó.

"Bà đã xây dựng nơi này thật tốt Hemithia" ta nói "Commodus không thể phá hủy nó. Bà sẽ khôi phục lại tất cả, ta ghen tỵ với bà"

Bà mỉm cười "Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ nghe được điều đó từ ngài, chúa tể Apollo"

Chúa tể Apollo. Cái tên không hợp với ta tí nào. Giống như một cái mũ ta đã đội hàng thế kỷ trước. Như cái mũ Elizabeth mà Shakespeare đội để che dấu cái đầu hói của ông ta.

"Còn về lời tiên tri hắc ám" Emmie nói "Ngài biết nó nghĩa là gì không?"

Ta nhìn một chiếc lông chim vương trên đất "Một chút. Không phải tất cả. Có thể là đủ để lên một kế hoạch"

Emmie gật đầu "Sau đó chúng ta sẽ tụ tập bạn bè. Chúng ta sẽ nói chuyện trong bữa tối". Bà nắm tay ta "Và mớ cà rốt không tụ gọt được đâu".

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 41

CHƯƠNG 41

Lời tiên tri không trộn lẫn

Với đậu phụ giả thịt và bánh quy

Chỉ cần đưa ta món tráng miệng

MONG 3 VỊ THẦN VẬN MỆNH hãy ném hết đồng rau củ xuống dưới vực sâu Tartarus.

Đó là tất cả những gì ta sẽ nói về vấn đề này.

Đến giờ ăn tối, sảnh chính hầu như đã được sắp xếp lại.

Kể cả Festus, một cách thần kì, cũng gần như được khôi phục. Nó đang đậu trên mái nhà, tận hưởng một chậu tắm lớn toàn dầu xe và sốt Tabasco. Leo trông khá hài lòng với nỗ lực của mình, mặc dù cậu vẫn đang tìm kiếm một số ít mảnh vỡ còn lại. Cậu dành cả buổi chiều đi xung quanh Trạm nghỉ, hò hét "Nếu ai nhìn thấy một cái lá lách đồng khá to, hãy báo cho tôi!"

Những người Thợ săn ngồi thành nhóm xung quanh sảnh, như thể đó là sở thích của họ, nhưng họ đã hòa nhập với những người mới đến mà chúng ta đã giải cứu khỏi nhà tù của Commodus. Việc sát cánh bên nhau chiến đấu đã tạo nên những mối quan hệ bạn bè.

Emmie ngồi ở đầu bàn ăn. Georgina ngủ trong lòng bà, một chồng sách màu và miếng đánh dấu sách phía trước cô bé. Thalia Grace ngồi ở đầu còn lại, xoay xoay đầu con dao găm như một con quay. Josephine và Calypso ngồi vai kề vai, quan sát tờ giấy của Calypso và bàn luận nhiều hướng của lời tiên tri.

Ta ngồi cạnh Meg. Có gì mới đâu nhỉ? Cô có vẻ đã hoàn toàn phục hồi, nhờ phương pháp chữa lành của Emmie. (Theo lời khuyên của ta, Emmie đã loại bỏ cái lồng rấn trị bệnh khỏi bệnh xá khi đang chữa trị cho Meg. Ta sợ nếu McCaffrey tỉnh dậy và nhìn thấy đám rấn, cô có thể hoảng loạn và biến chúng thành những vật nuôi hạt chia). Hiện tại, ba vị khách tinh linh đào đi kèm của cô đã rời đi, bằng cái máy bay đa chiều toàn trái cây.

Sự thèm ăn của người bạn trẻ của ta thậm chí còn kinh khủng hơn bình thường. Cô xúc động đậu phụ giả thịt và ngấu nghiến, hành động ngấm ngấm như thể cô đã quay trở lại thành một đứa trẻ nửa hung dữ trong con ngõ. Ta để bàn tay ra xa khỏi cô.

Cuối cùng, Josephine và Calypso nhìn lên khỏi tờ giấy màu vàng.

"Okay" Calypso thờ dãi "Chúng tôi đã dịch nghĩa được một vài ý, nhưng chúng tôi cần sự giúp đỡ của ngài, Apollo. Có thể ngài sẽ bắt đầu bằng cách kể cho chúng tôi nghe chuyện gì đã xảy ra ở Hang động của Trophonius."

Ta liếc nhìn Meg. Ta đã sợ nếu ta thuật lại cuộc thám hiểm khủng khiếp đó, cô có thể bò xuống dưới gầm bàn với đĩa của mình và gầm gừ với bọn ta nếu bọn ta cố gắng kéo cô ra.

Cô chỉ đơn thuần ợ một tiếng "Không nhớ gì lắm. Nói đi"

Ta giải thích bằng cách nào ta đã làm sụp đổ Hang động của Nhà tiên tri theo yêu cầu của Trophonius. Josephine và Emmie nhìn không hài lòng lắm, nhưng họ cũng không kêu hay la hét. Khẩu tiêu liên của Josephine đặt an toàn trong tủ súng trong bếp. Ta chỉ có thể hy vọng cha ta, Zeus, sẽ phản ứng một cách bình tĩnh khi ông ấy biết ta đã phá hủy một nhà tiên tri.

Emmie nhìn qua sảnh chính "Giờ tôi mới nghĩ đến, tôi chưa nhìn thấy Agamethus kể từ trước trận chiến. Có ai nhìn thấy không?"

Không ai báo cáo việc nhìn thấy một con ma màu cam không đầu.

Emmie vuốt ve mái tóc con gái "Tôi không phiền khi nhà tiên tri bị tiêu hủy, nhưng tôi lo lắng về Georgie. Con bé luôn có cảm giác kết nối với nơi đó. Và Agamethus...nó rất thích ông ta."

Ta nhìn vào cô gái đang ngủ. Ta đã cố gắng, hàng tỉ lần, để nhìn thấy vài đặc điểm giống với ta khi là thần, nhưng nó sẽ dễ dàng hơn để tin rằng cô bé có quan hệ với Lester Papadopoulos.

"Điều cuối cùng ta muốn" ta nói "là gây thêm nỗi đau cho Georgina. Ta nghĩ, mặc dù vậy, việc phá hủy hang động là cần thiết. Không phải chỉ cho chúng ta. Mà cho cả cô bé. Điều đó sẽ giải thoát cô để có thể tiến về phía trước."

Ta nhớ nét vẽ màu đen trên tường cô, tạo bởi những cơn đau dữ dội trong tình trạng mất trí bởi nhà tiên tri. Ta hy vọng, có lẽ, bằng việc cho ta con búp bê hình người đàn ông xấu xí làm từ cái nạo ống hút, Georgie đã có ý định ném đi toàn bộ tác phẩm của mình. Với vài hộp màu pastel, Josephine và Emmie giờ có thể cho cô bé một bức tranh sơn dầu mới trên bức tường phòng ngủ.

Emmie và Josephine trao đổi một cái nhìn. Họ trông có vẻ ngàm đồng ý.

"Được rồi, vậy thì" Josephine nói "Về lời tiên tri..."

Calypso đọc to bản sonnet. Nó nghe không còn vui vẻ như trước.

Thalia xoay con dao "Khổ thơ đầu đề cập đến trăng non"

"Giới hạn thời gian" Leo đoán "Luôn có giới hạn thời gian quái quỷ"

"Nhưng đợt trăng non sắp tới chỉ có trong 5 đêm" Thalia nói

Hãy tin vào một Thợ săn của Artemis khi theo dõi chu kì của mặt trăng.

Không ai nhảy nhót lên xuống hân hoan. Không ai hò reo, Huray! một thảm họa nữa cần phải được ngăn chặn chỉ trong 5 ngày!

"Xương trắng ngập Tiber" Emmie ôm cô con gái gần hơn "Tôi cho rằng Tiber liên quan đến Tiểu Tiber, hàng rào của trại Jupiter ở California"

Leo cau mày "Phải. Vị thần tráo trở...đó hẳn phải là người bạn của tôi Frank Zhang. Và Núi Quỷ, đó là Núi Diablo, ngay gần trại. Tôi ghét Núi Diablo. Tôi đã đánh nhau với Enchiladas ở đó một lần."

Josephine nhìn như thể bà muốn hỏi ý cậu ta là gì, rồi trí thông minh quyết định là bà không nên "Vậy những á thần ở Rome mới sắp sửa bị tấn công"

Ta rùng mình, một phần là bởi những từ trong lời tiên tri, một phần là bởi nước sốt đậu phụ giả thịt nhỏ giọt xuống cằm Meg. "Ta

tin rằng lời thơ đầu tiên gói gọn trong một cụm từ thôi. Nó có đề cập đến những ý niệm chực chờ. Ella yêu quái mình người cánh chim đang ở Trại Jupiter, vận dụng trí nhớ của mình để tái tạo lại những quyển sách đã mất của Cumaean Sybil"

Meg lau cằm "Hả?"

"Chi tiết đó bây giờ không quan trọng." Ta ra hiệu cho cô tiếp tục ăn "Ta đoán rằng Tam đầu chế có ý định loại trừ những mối đe dọa bằng cách đốt cháy cả trại đó. Những ý niệm chực chờ ngày bùng cháy."

Calypso cau mày "5 ngày. Làm sao chúng ta kịp cảnh báo họ? Tất cả những cách thức liên lạc đều đang hỏng."

Ta cảm thấy vấn đề này bực bội hết sức. Là một vị thần, ta có thể búng tay và ngay lập tức gửi một tin nhắn qua địa cầu bằng những cơn gió, giấc mơ, hoặc chính ta lộng lẫy và huy hoàng đích thân xuất hiện. Giờ, chúng ta đã bị tê liệt. Những vị thần duy nhất xuất hiện giúp ta là Artemis và Britomartis, nhưng ta không thể mong chờ họ làm gì hơn - không khi họ phải chịu hình phạt tội tệ như những gì Zeus đã làm với ta. Ta thậm chí không mong chuyện đó xảy đến với Britomartis.

Còn đối với công nghệ của người thường, nó vô dụng với bọn ta. Trong tay bọn ta, những chiếc điện thoại bị trục trặc và nổ tung (ý ta là, thậm chí nhiều hơn cả những gì chúng có thể giúp với người thường). Máy tính tan chảy. Ta đã cân nhắc kéo một người thường ngẫu nhiên trên phố và nói "Này, gọi giúp tôi một cuộc với. Nhưng họ sẽ gọi cho ai chứ? một người bất kì ở California? Làm thế nào lời nhắn có thể đến được Trại Jupiter khi hầu hết người thường không thể tìm thấy nó? Bên cạnh đó, cố gắng làm việc này có thể khiến

những người thường vô tội rơi vào nguy cơ bị quái vật tấn công, chết bởi sét đánh, và cước phí nhà mạng cắt cổ.

Ta liếc nhìn Thalia. "Thợ săn có thể bao trùm được nhiều khu vực như vậy không?"

"Trong năm ngày?" cô cau mày "Nếu chúng tôi phá vỡ được mọi giới hạn tốc độ, thì có lẽ được. Nếu chúng tôi không phải chịu bất kì cuộc tấn công nào dọc đường..."

"Sẽ không bao giờ xảy ra" Emmie nói

Thalia đặt con dao trên bàn "Vấn đề lớn hơn là Thợ săn phải tiếp tục hành trình của mình. Chúng tôi phải tìm cáo Teumessian"

Ta nhìn chăm chăm cô. Ta đã định yêu cầu Meg ra lệnh ta tát bản thân mình, chỉ để chắc chắn rằng ta đang không mắc kẹt trong một cơn ác mộng. "Cáo Teumessian? Đó là con quái vật cô đang săn đuổi sao?"

"E rằng là vậy"

"Nhưng đó là không thể! Thật kinh khủng!"

"Cáo đáng yêu mà" Meg nói "Vấn đề gì vậy?"

Ta định giải thích có bao nhiêu thành phố mà con cáo Teumessian đã san bằng từ thời cổ đại, nó đã uống máu những nạn nhân và xé xác đội quân của Hy Lạp như thế nào, nhưng ta không muốn làm hỏng bữa tối đậu phụ giả thịt của bất kì ai.

"Vấn đề là" ta nói "Thalia đã đúng. Chúng ta không thể nhờ cậy Thợ săn giúp hơn những gì họ đã làm nữa. Họ có vấn đề riêng phải

giải quyết."

"Thật sự mừng" Leo nói "Cô đã giúp đỡ chúng tôi đủ rồi, T"

Thalia cúi đầu "Chuyện thường thôi, Valdez. Nhưng cậu nợ tôi một chai sốt cay Texas mà cậu đã nhắc tới."

"Cái đó có thể sắp xếp được" Leo hứa

Josephine khoanh tay "Ồn rồi, nhưng chúng ta đều ở trong tình cảnh khó khăn. Làm sao chúng ta gửi tin nhắn tới California trong năm ngày?"

"Tôi" Leo nói

Chúng ta đều nhìn chăm chăm cậu ta.

"Leo" Calypso nói "Đã mất sáu tuần để chúng ta từ New York tới đây"

"Phải, nhưng với ba hành khách" cậu nói "và...không có ý xúc phạm, một người trong số đó từng là vị thần đã thu hút đủ loại chú ý tiêu cực"

Ta không thể cãi lại. Hầu hết mọi kẻ thù tấn công bọn ta trên đường đã giới thiệu bản thân bằng cách gào lên Apollo kìa! Giết hấn!

"Tôi di chuyển nhanh và nhẹ nhàng" Leo nói "Tôi đã tự thực hiện được khoảng cách xa như vậy trước kia. Tôi có thể làm được"

Calypso nhìn không hài lòng. Da mặt cô chuyển thành tông màu sáng hơn cả tấm giấy note vàng.

"Này, mamacita (baby), anh sẽ quay lại mà" cậu hứa "Anh sẽ ghi danh muộn hơn vào kì mùa xuân! Em có thể giúp anh theo kịp bài tập về nhà"

"Em ghét anh" cô làm bầm

Leo nắm chặt tay cô "Vả lại, sẽ thật tốt được gặp Hazel và Frank lần nữa. Và cả Reyna, mặc dù cô gái đó vẫn làm anh sợ."

Ta cho rằng Calypso không hoàn toàn buồn bởi kế hoạch này, bởi vì những tinh linh không khí không tung Leo lên và ném cậu ra ngoài cửa sổ hồng.

Thalia Grace chỉ vào miếng giấy note "Vậy chúng ta đã tìm ra được ý nghĩa khổ đầu. Yippee. Vậy còn phần còn lại?"

"Ta sợ rằng" ta nói "phần còn lại là về Meg và ta"

"Yep" Meg đồng tình "Xin miếng bánh quy với?"

Josephine đưa cô giỏ bánh, rồi nhìn một cách sợ hãi khi Meg tọng vào mồm hết cái bánh này đến cái bánh khác.

"Vậy dòng thơ mặt trời đi về phía nam" Josephine nói "Đó là ngài, Apollo"

"Hiển nhiên" ta đồng tình "tên hoàng đế thứ ba phải ở đâu đó ở Tây Nam nước Mỹ, trong bãi tha ma khô khốc. Chúng ta sẽ tới đó thông qua mê cung..."

"Mê Cung" Meg nói

Ta rùng mình. Chuyến đi cuối cùng của bọn ta qua Mê Cung vẫn còn rất mới trong tâm trí ta - bắt chọt dừng lại trong hang động của

Delphi, nghe thấy kẻ thù cũ của ta Python thì thảm và rít lên phía trên đầu. Ta mong lần này, ít nhất, Meg và ta sẽ không phải cùng đi với nhau trong một cuộc đua ba chân.

"Ở đâu đó phía Tây Nam" ta tiếp tục "chúng ta cần phải tìm người phát ngôn. Ta tin rằng nó liên quan đến Erythraean Sybil, một Nhà tiên tri cổ khác. Ta...ta không nhớ nhiều lắm về bà..."

"Thật ngạc nhiên" Meg làm bầm

"Nhưng bà ta được biết tới với việc sáng tác lời tiên tri theo thể thơ chữ đầu - trò chơi ô chữ"

Thalia nhăn mặt "Nghe có vẻ tệ. Annabeth kể rằng cô ấy đã gặp Nhân sư một lần trong Mê Cung. Các câu đố, mê lộ, trò chơi giải mã... Không cảm ơn. Hãy đưa tôi thứ gì có thể bắt được"

Georgina thút thít trong giấc ngủ.

Emmie hôn trán cô bé "Và tên hoàng đế thứ ba?" Cô hỏi "Ngài có biết đó là ai không?"

Ta xem xét cụm từ của lời tiên tri trong đầu - chủ nhân của bạch mã. Nó không hề hẹp chút nào. Hầu hết những hoàng đế La Mã rất thích miêu tả bản thân như là tướng quân khai hoàn cưỡi con chiến mã của mình ngang qua La Mã. Có gì trong ta không yên về khổ thơ thứ 3: tới cung điện phía tây, những kẻ thù sẽ được đẩy lui.

"Meg" ta nói "còn về dòng con gái Demeter đi tìm cội nguồn? Em có gia đình nào ở phía Tây Nam không? Em có nhớ đã từng tới đó trước đây chưa?"

Cô nhìn ta bằng ánh mắt thận trọng "Nah"

Rồi cô nhét một miếng bánh quy khác vào mồm như biểu hiện của sự chống đối: Bắt tôi phải nói nữa đi, thằng khờ.

"Này, mặc dù vậy" Leo búng ngón tay "Câu tiếp theo, Một ngã rẽ với mạp mờ chỉ dẫn. Có nghĩa ngài sẽ có một thần rừng hả? Họ là những người chỉ dẫn, phải vậy không, giống Huấn Luyện Viên Hedge ấy? Đó, như kiểu, việc của họ"

"Đúng" Josephine nói "Nhưng chúng tôi chưa nhìn thấy một thần rừng nào trong khu vực này kể từ khi..."

"Cả thập kỷ rồi" Emmie nói nốt

Meg nuốt xuống miếng carbohydrate "Tôi còn thể tìm cho chúng ta một con"

Ta cau có "Bằng cách nào?"

"Chỉ cần quyết tâm"

Meg McCaffrey, một cô gái với vài từ và rất nhiều tiếng ợ.

Calypso lật sang trang tiếp của tờ giấy note "Vậy là còn cặp câu cuối: Khi bộ Tam lộ rõ và Tiber sống lại/ Là khi Apollo mới bắt đầu kiêu hãnh"

Leo búng ngón tay và bắt đầu nhảy nhót ngay tại chỗ ngồi "Chỉ là vấn đề thời gian, anh bạn. Lester cần nhiều điệu nhảy jive hơn nữa"

"Hừm" ta không cảm thấy hứng thú với chủ đề đó. Ta vẫn thấy chua chát khi Trái Đất, Gió và Lửa đã loại bỏ bản thu của ta vào năm 1973 bởi vì ta không nhảy jive. "Ta tin rằng những dòng đó có nghĩa là chúng ta sẽ sớm biết được danh tính của cả ba tên hoàng

đế. một khi cuộc tìm kiếm tiếp theo của bọn ta hoàn thành ở Tây Nam, Meg và ta có thể đi tới Trại Jupiter, chạm tới dòng Tiber đang hiện hữu. Và rồi, ta mong rằng, ta có thể tìm được đường quay trở lại về huy hoàng trước kia."

"Nhảy jive" Leo hát

"Im đi" ta cầu nhàu

Không ai đưa ra lời giải thích nào thêm nữa về bản sonnet. Không ai tình nguyện đảm nhận cuộc tìm kiếm nguy hiểm thay ta.

"Tốt rồi!" Josephine đập bàn ăn "Ai muốn bánh cà rốt với bánh trứng đường hàn cho tráng miệng nào?"

Thợ săn của Artemis rời đi vào đêm đó khi trăng lên.

Dù đã quá mệt mỏi, ta cảm thấy cần phải tiễn họ. Ta tìm thấy Thalia Grace ở vòng xuyên, quan sát Thợ săn khi họ thảng yên một đàn đà điều chiến đang thả rộng.

"Cô tin chúng để cưới sao?" Ta đã nghĩ rằng chỉ có Meg McCaffrey mới điên rồ đến thế

Thalia cong lông mày tinh nghịch "Đó không phải lỗi của chúng khi bị huấn luyện để chiến đấu. Chúng tôi sẽ cưới chúng một thời gian, chinh đốn lại chúng, và tìm một nơi an toàn thả tất cả đi khi chúng có thể sống trong hòa bình. Chúng tôi quen với việc giải quyết các loài động vật hoang dã"

Thợ săn đã thả tự do cho những con đà điều khỏi mũ sắt và dây kẽm gai. Hàm răng nanh thép đã được gỡ bỏ khỏi mỏ chúng, giúp những con chim nhìn thoải mái hơn và đỡ (hơn một chút) sát khí.

Jimmy đi lại giữa đàn, vuốt ve cổ chúng và nói bằng tông giọng dịu êm. Anh ta tinh khiết trong bộ com lê nâu, hoàn toàn vô sự từ trận đánh sáng nay. Thứ vũ khí là gậy hockey bằng đồng kì lạ của anh đã không được nhìn thấy ở đâu nữa. Vậy là Olujime bí ẩn là một võ sĩ chuyên nghiệp, một kế toán, một chiến binh kì diệu, và một người thì thầm với đũa phép. Bằng cách nào đó ta không hề thấy ngạc nhiên.

"Anh ta sẽ đi với cô à?" ta hỏi

Thalia cười "Không. Chỉ đang giúp chúng tôi sẵn sàng. Có vẻ là một chàng trai tốt, nhưng tôi không nghĩ anh ta có thiên hướng làm Thợ săn. Anh ấy thậm chí không phải, .. loại người Hy Lạp - La Mã, đúng không? Ý tôi là, anh ta không phải thế hệ của các ngài, cư dân đỉnh Olympia"

"Không phải" ta đồng tình "Anh ta từ một nền văn hóa và dòng dõi khác hoàn toàn"

Mái tóc ngắn chóp nhọn của Thalia lay động trong gió, như thể phản ứng với nỗi băn khoăn của cô "Ý anh là từ những vị thần khác"

"Tất nhiên. Anh ta có đề cập đến Yoruba, mặc dù ta thừa nhận ta biết rất ít về phong cách của họ"

"Làm sao có khả năng đó được? Thế giới những vị thần khác nữa, song song?"

Ta nhún vai. Ta thường khá ngạc nhiên bởi trí tưởng tượng hạn hẹp của người thường, như thể thế giới là một định đề. Thỉnh thoảng con người có vẻ mắc kẹt trong suy nghĩ của mình khi họ

trong cơ thể người trần mắt thịt. Thật ra, những vị thần cũng không ổn hơn là bao.

"Làm sao điều này lại không thể được?" ta phản lại "Từ thời cổ xưa, đây là lẽ đương nhiên. Ở mỗi quốc gia, thỉnh thoảng là ở từng thành phố, có một thế giới các vị thần riêng. Cư dân Olympia bọn ta đã luôn quen với việc sống gần gũi với, ờ... sự cạnh tranh"

"Vậy anh là vị thần mặt trời" Thalia nói "nhưng những vị thần khác từ những nền văn hóa khác cũng là thần mặt trời?"

"Chính xác. Hiện thân khác của cùng một sự thật"

"Tôi không hiểu"

Ta dang cánh tay "Thực lòng, Thalia Grace, ta không biết làm thế nào để giải thích tốt hơn. Nhưng chắc chắn cô đã là một á thần đủ lâu để biết: cô càng sống lâu bao nhiêu, thế giới này sẽ càng kì quặc bấy nhiêu."

Thalia gật đầu. Không á thần nào có thể cãi lại với chân lí đó.

"Vậy nghe này" Cô nói "Khi anh đi về phía tây, nếu anh tới được LA, em trai Jason của tôi đang ở đó. Em ấy sẽ vào trường học cùng với bạn gái mình, Piper McLean."

"Ta sẽ kiểm tra họ" ta hứa "Và gửi họ lời hỏi thăm của cô"

Cơ vai của cô thả lỏng "Cảm ơn. Và nếu tôi nói chuyện với Nữ thần Artemis..."

"Phải" Ta cố gắng nuốt xuống cảm giác ghen ngào nơi cổ họng. Ôi, ta nhớ em gái ta biết bao "Hãy gửi gắm em ấy lời chúc của ta"

Cô dang rộng cánh tay "Chúc may mắn, Apollo"

"Cả với cô nữa. Săn cáo vui vẻ"

Thalia cười cay đắng "Tôi nghi ngờ nó sẽ không vui như thế, nhưng cảm ơn."

Lần cuối ta thấy những Thợ săn của Artemis, họ đang phi nước đại xuống con phố Nam Illinois trên một đàn đà điểu, thẳng tiến tới phía tây như thể đang đuổi theo vàng trắng lười liềm kia.

LỜI TIÊN TRI HẮC ÁM

Rick Riordan
dtv-ebook.com

Chương 42

Bánh kếp để đi đường

Cần một chỉ dẫn cho cuộc hành trình ư?

Hãy kiểm tra mớ cà chua

SÁNG HÔM SAU, Meg gọi ta dậy "Tới giờ đi rồi". Mi mắt ta hé mở và ngồi dậy rên rỉ. Khi người là thần mặt trời, ngủ dậy muộn là một điều rất hiếm. Giờ ta là người phàm, và họ gọi ta dậy trước bình minh. Ta đã dành hàng thiên niên kỷ để đón bình minh, ta mệt mỏi với điều đó rồi.

Meg đứng cạnh giường với một bộ đồ ngủ cao cổ màu đỏ (trời ạ, cô ấy ngủ với nó à?). Mũi cô khịt khịt như mọi khi, một quả táo cắn dở nằm trên tay.

"Ta không nghĩ là em mang bữa sáng cho ta"

"Tôi có thể ném quả táo này vào mặt anh đấy"

"Đừng bận tâm, ta dậy rồi"

Meg đi tắm, đôi khi cô ấy làm thế thật đấy. Việc thay quần áo và gấp gọn đồ đạc là điều tốt nhất ta có thể làm, sau đó ta đến nhà bếp.

Trong khi ta đang ăn bánh kếp, Emmie ngân nga và gõ gõ vòng quanh căn bếp. Georgina ngồi với những bức tranh đầy màu sắc,

mũi chân cô đá vào chân ghế. Josephine đang ở trạm hàn của mình, vui vẻ hàn các tấm kim loại vào nhau. Leo và Calypso, những người đã từ chối nói lời từ biệt với ta với hy vọng chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau - họ đứng ở quầy bếp, bàn luận xem những gì Leo nên mang theo tới trại Jupiter và ném thịt xông khói vào nhau. Mọi thứ trông thật ấm cúng và ngọt ngào, ta sẽ tình nguyện rửa bát nếu điều đó có nghĩa là ta có thể ở lại thêm một ngày.

Lityerses ngồi cạnh ta với một tách cà phê lớn, những vết thương chiến đấu của anh dù đã được vá lại thì mặt anh ta vẫn y như hệ thống đường bay Heathrow.

"Tôi sẽ dõi theo họ" anh ra dấu về phía Georgina và mẹ cô bé, ta không nghĩ là Emmie và Josephine sẽ muốn được "dõi theo" nhưng ta không nói với Lit.

Anh ta sẽ phải làm quen với môi trường này, ngay cả ta - Apollo vinh quang, đôi khi phải thử những điều mới.

"Người sẽ làm tốt ở đây" ta nói "ta tin người"

Anh cười cay đắng "Tôi không hiểu sao?"

"Chúng ta có cuộc đời giống nhau, là con của một ông bố hống hách. Bị dẫn lối bởi những lựa chọn sai lầm. Nhưng ta đã làm tốt trong con đường mà ta đã chọn"

"Đúng là thế rồi" Anh khum tay quanh cốc cà phê "Cảm ơn ngài vì lựa chọn thứ hai này"

"Ta tin vào họ. Và cơ hội thứ ba, thứ tư. Nhưng ta chỉ tha thứ cho ai đó trong vòng một nghìn năm, vì vậy đừng có mà lộn xộn trong một nghìn năm tới đây"

"Tôi sẽ ghi nhớ điều đó"

Đằng sau anh ta, một ánh sáng cam ma quái hiện ra. Ta xin phép và đến với một ời từ biệt khó khăn khác. Agamethus đứng bên cửa sổ nhìn ra bùng binh, bộ áo cam rực rỡ của anh ta bay bay trong ngọn gió nhẹ, một tay anh ta bấu lấy cánh cửa như muốn giữ cơ thể đứng yên, tay còn lại cầm quả cầu ma thuật.

"Ta mừng vì người vẫn ở đây"

Anh ta không có khuôn mặt để bộc lộ cảm xúc, nhưng tư thế có vẻ buồn bã.

"Người biết chuyện xảy ra ở Hang của Trophonius? Người biết anh ta đã đi rồi"

Anh ta cúi người thừa nhận.

"Anh trai người muốn ta nói với người rằng anh ta yêu người. Anh ta xin lỗi vì số phận của người" Ta nói "Ta cũng muốn xin lỗi. Khi người chết, ta đã không nghe lời khẩn cầu của Trophonius, ta thấy hai người cần phải gánh chịu hậu quả của vụ cướp, nhưng đó là một hình phạt dài. Có lẽ là quá dài".

Com ma không trả lời, hình dáng anh ta thấp thoáng như cơn gió đang cuốn anh ta đi ngày càng mạnh.

"Nếu người muốn" Ta nói "Khi ta trở lại làm thần, ta sẽ đích thân xuống địa ngục. Ta sẽ kiến nghị Hades đưa linh hồn người đến Elysium"

Agamethus đưa ta quả bóng.

"À" ta cầm lấy quả bóng và lắc nó lần cuối "Người muốn gì, Agamethus?"

Câu trả lời lènh bênh trong quả cầu, một khối chữ trôi lơ lửng trên chiếc màn hình trắng: TÔI SẼ Ở NƠI MÀ TÔI PHẢI Ở, TÔI SẼ ĐI TÌM TROPHONIUS, HÃY CHĂM SÓC NHỮNG NGƯỜI KHÁC NHƯ TÔI VÀ ANH TÔI KHÔNG THỂ LÀM.

Anh ta buông tay, cơn gió thổi anh ta tan biến thành làn khói dưới ánh mặt trời.

Mặt trời đã lên cao, ta đi cùng Meg trên mái nhà Trạm Nghỉ. Cô mặc chiếc váy xanh lá mà Sally Jackson tặng cô cũng như chiếc quần leggings màu vàng đã được giặt sạch, bùn và phân dơi đã được giữ sạch khỏi cổ áo. Một bên mặt cô vịn vẹo những chiếc dụng cụ rửa ống màu cầu vồng xuyên qua mớ tóc, không nghi ngờ gì nữa, đó hẳn là một món quà chia tay thời trang của Georgie.

"Em thấy thế nào?"

Meg vòng tay lại và liếc nhìn mảnh vườn cà chua của Hemithia "Ừ, tôi ổn"

Ta nghĩ ý cô ấy là: Tôi vừa mới phát điên và phun ra một đồng lời tiên tri và gần như sắp chết. Và giờ anh hỏi tôi câu đó và không muốn tôi đâm anh sao?

"Kế hoạch của em là gì?" Ta hỏi "Tại sao lại là mái nhà, Nếu ta đang tìm kiếm Mê cung, chẳng phải nên xuống tầng trệt sao?"

"Ta cần một thần rừng"

"Phải" ta nhìn xung quanh, làm gì có người đàn ông chân dê nào ở đây chứ "Ý em là sao..."

"Shhhh"

Cô quỳ xuống và chạm tay vào những cây cà chua. Trong một phút chốc ta sợ rằng sẽ có một Karpoi nào đó phóng ra với đôi mắt đỏ rực và toàn bộ vốn từ vựng là Cà Chua! Nhưng thay vào đó mặt đất rung lên, những cái cây tách ra, bụi đất lăn đi để lộ một chàng trai trẻ đang ngủ nghiêng mình.

Cậu ta trông khoảng 17 tuổi hoặc có lẽ trẻ hơn, cậu mặc một chiếc áo khoác đen bên ngoài áo phông xanh lá, chiếc quần baggy rộng thùng thình cho cặp chân dê. Đầu cậu đội một chiếc mũ len đỏ với một ít râu dê dính trên cằm. Trên cổ giày thể thao, một đám lông rậm rạp phủ quanh mắt cá chân, có lẽ anh chàng này thích tất chân bằng thảm trải sàn. Cậu ta nhìn có vẻ rất quen. Sau đó ta nhận thấy anh ta đang ôm một cái túi thức ăn trắng từ Enchiladas del Rey. Phải rồi, thần rừng đều thích Enchiladas, cũng đã vài năm nhưng giờ ta đã nhớ cậu ta.

Ta ngạc nhiên quay sang Meg "Đây là một thần rừng khá quan trọng đấy, thực tế là Chúa tể Hoang dã, sao em tìm được anh ta?"

Cô nhún vai "Tôi cần tìm đúng thần rừng, Tôi nghĩ là anh ta phù hợp"

Thần rừng thức dậy và bắt đầu "Tôi không ăn chúng" cậu hét lên "Tôi chỉ..." Cậu ta chớp mắt và ngồi dậy, một dòng đất bụi chảy xuống trên mũ cậu ta. "Khoan đã.. Đây đâu phải Palm Spring? Tôi đang ở đâu?"

Ta cười "Xin chào Grover Underwood, ta là Apollo và đây là Meg. Còn cậu, anh bạn may mắn đã được triệu tập để dẫn bọn ta đi qua mê cung"